

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

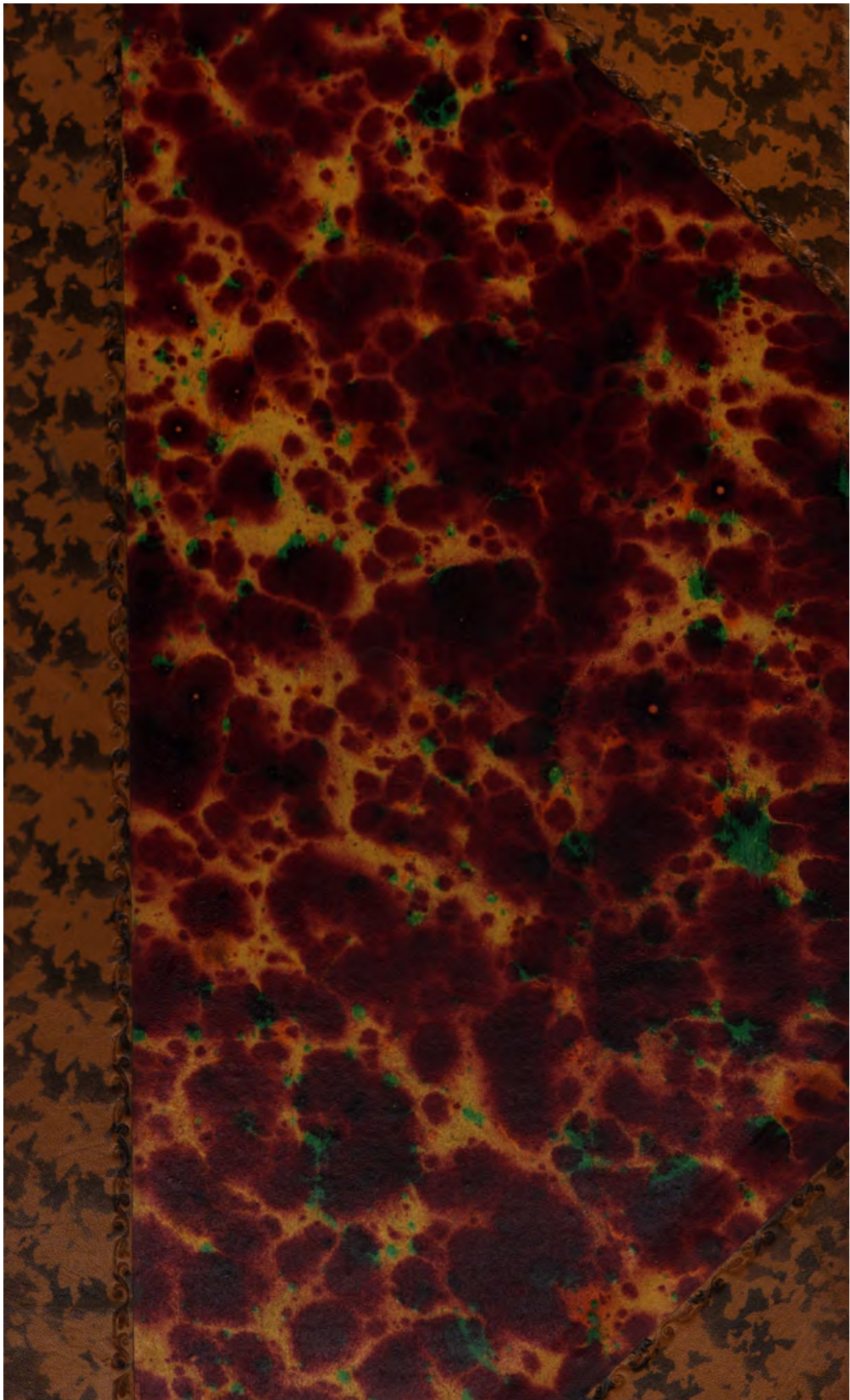
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

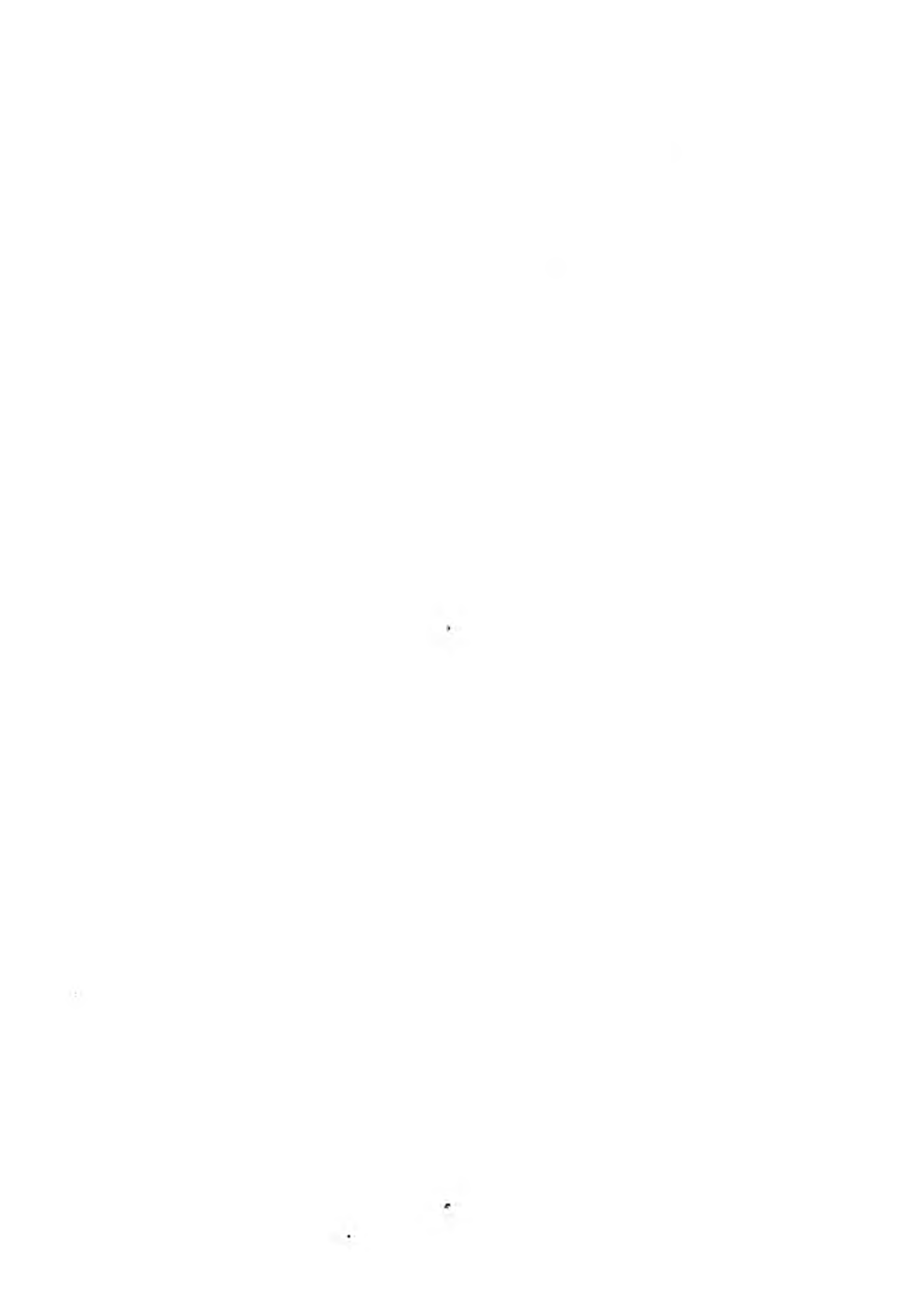
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

107. b. 21

Cimpe

Melodiens Almagt.

Du, som skabte blide Melodier
Til svage Dødeliges ædle Lyst!
Jeg kan ei takke dig, min Tunge tier,
Men høit, erkiendtligt flaaer mit unge Bryst.
Apollo! af, din Lyres skionne Toner
Fremloffe Fryd og Held blandt Millioner;
Høit hæver Siælen sig ved Harpens Klang,
Ledsfaget af en ædel Bardes Sang.

I hver en Barm du skaber rolig Glæde;
Da Tonekunsten blid til Jorden steg,
Fra Hyrdens Hytte, Kongens Purpursæde
Saa mangen tom og bitter Time veg.
O, Melodie! du Hierternes Beninde!
Du lyde kun, og blide Taarer rinde;
O, du er Siælens Sprog, og Jordens Fryd,
Du toner Mod, og Følelse, og Dyd.

Laus laae den mørke Skov, sig Intet rørte
I høie Top, i lave, tykke Krat;
Kun tunge Skridt af Bandreren man hørte,
Kun Spøgelsesnes Gang i sorte Nat.
Hæst hvisled Bækken gennem døde Egne,

Dg stærksomt Stille hersked allevegne —
 Da høstes, høie Gud! din Githars Bliv,
 Dg Alt var Sang, og Munterhed, og Liv.

Naar Hjertet banker varmt, og ærlig Borger
 Bed Vennebarm vil nyde ædel Fryd,
 Men Diet mørknes over fælles Sorger,
 Thi Magt og Tyrannie beseirer Dyd;
 Da toner du, og fast sig Hænder knytte
 I Broderhaand, da sværges Landets Støtte,
 Med ædel Kraft det aabne Hjerte flaaer,
 Dg Bennen for sin Ben i Døden gaaer.

Taus hæver Siælen sig i store Tanker,
 Naar, Melodie! du toner Himlens Gud;
 Med høi og hellig Barme Hjertet banker,
 Naar Andagts høie Hymne bryder ud;
 Den gamle Hvalving langsomt Lyden hæver,
 Dg styrker Stemmen, som i Afmagt bæver,
 Høit stiger Stovets Røst, og Stovets Aand
 Sig springer fri fra Lasters usle Baand.

Ja, Melodie! du toner Mod og Barme
 Dg Broderkiærlighed i Mandens Barm;
 Stærkt spænde sig de senefulde Arme,
 Dg flaae med Kampevældens hele Harm:
 Forfærdet blegnende Tyranner vige,
 Marsseillerhymnen vandt de franske Krige,
 Dg Frihedshymner evig vinde vil,
 Saalænge Mod og Frihedsaand er til.

I Livets Baar du smelter unge Hierte,
 Og vækker ufiendt Fryd i varme Bryst,
 Forvandler haabløs Elskovs bittre Smerte
 Til blid Melancholie, til stille Lyst.
 O det, som bange Yngling ei tør sige
 Den yndige og elskelige Pige,
 Det vover Harpen i en eensom Stund
 Ved Bækken i den skønne, tause Lund.

Naar Bennen bæres hen til sidste Gjemme,
 Og tause Skare staaer omkring hans Liig,
 Da lyder svagt den brudte, qualte Stemme;
 Men Hiertet røres, og — den hæver sig.
 Beemodig trænger Hver til sorte Baare,
 Og offerer Liget en oprigtig Taare;
 O, Melodie! du skaber Mod og Trøst
 I det af Sorgen sonderknuste Bryst.

Du Jordens Fryd! var min Ledfagerinde,
 O, dan mit Hierte, skønne Melodie!
 Lad mig en Himmel her paa Jorden finde
 Ved din guddommelige Harmonie.
 Du fierner Hiertet høit fra Jordens Laster,
 Og over Kummer yndigt Dække kaster,
 Du danner Siælen ædel, stor, og varm;
 O, ton bestandig Dyd i Svages Barm!

Paa min Moders Grav,

da hun nylig var jordet.

Mai 1800.

Det er forbi!
 Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Giemme.
 De ile hver til Sit, som fulgte dig;
 Kun Kirkekloffen lyder sørgelig,
 Og døver lydende min brudte Stemme.

Det er forbi!
 Kulde sover i dit før saa varme Hierte,
 Som slog for mig med ømme Modersslag.
 O, evig mindes jeg den skumle Dag,
 Da skælvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!
 Faa kun elske mig paa denne mørke Klode;
 Du elskte mig — og reves fra min Favn,
 Nu staaer jeg bleg ved Mindet om mit Savn,
 Jeg seer dig aldrig, aldrig meer, du Gode!

Paa haarde Fiel
 Koldt og blegt dit elskte Legem hviler.
 O, Moder! end i Døden var du blid,
 Du salig laae som Himlens Engel hvid,
 Jeg seer dig end paa Baaren, hvor du smiler!

Jeg trykker end
 Hede Kys paa dine kolde Arme,
 Som sank i Dødens Kamp saa kraftesløse ned.

D, de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
Dg favnet mig med Moderømheds Varme!

Jeg stirrer end
Modløs paa dit lukte, brustne Die.
Det smiler aldrig til den arme Yngling meer,
Det nedsaak koldt og mørkt, som Gravens Leer,
For aldrig meer at straale til den Høie.

Det er forbi!
Kloffen tier. Jorden ei dig savner.
D, sov da sødt! Den Siæl, du skienkte mig,
Skal varmt og veemodsfuldt erindre dig,
Indtil forklaret hisset jeg dig savner.

Hæderssang

til Skialden Johan Clemens Tode.

Vildt skingre vor Røst over bredden Bord!
Raaber høit, I Frænder tilsammen!
Hele det gamle trofaste Nord
Skal sjuunge Herr Clemens til Gammen.

Fyld Hornet til Rand med bruneste Miød,
Dg slaa saa paa bugede Skiolde,
At Baabengny mellem Hornenes Stød
Kan runge til Dannevirk's Bolde.

Herr Clemens! det er din Hædersdag,
 Du est en saa drabelig Kæmpe.
 For dig lyder Hujen og Vaabenbrag;
 Dog uden alt Rid og Ulempe.

Herr Clemens! det er din Hædersdag,
 Du est dig en Skiald saa spage.
 For dig lyder Qvad og Vaabenbrag,
 Som naar Dansken i Veding mon drage.

Naar du slogst Harpen med liflig Klang,
 Da spæged du Kæmper saa giæve;
 Da stode de af fra Bersærkegang,
 Da lysted dem heller at leve.

Naar Brede blussed i jernhaarde Bryst,
 Dg Diet mon gnistrende skule,
 Da qvad du om Venskab med mandig Røst,
 Som aldrig er qvædet i Thule.

Dg Kæmperne Breden fare lod,
 Dg grebe saa slug til Miøden,
 Dg stænked i Fodspor hinandens Blod,
 Dg svore at følges i Døden.

Hvi drog ei de Danske i Vedingsfærd?
 Bed Usa=Thor jeg tor svæрге:
 Dit Qvad havde hærdet det blanke Sværd,
 Dg hvæsset det danske Bæрге!

Men naarhelst du hviled paa Synde blød,
 Dg Møen dig Hornet mon bringe,

Da blev hende Kinden saa rosenrød,
Dg da lodst du Harpen klinge.

Dg naar du da priste de Dine blaae
Dg Silkelofferne gule,
Det hvælvede Bryst og de Hænder smaae —
Da blussed det mandlige Ihule.

Da red hver Ungersvend flux under D,
Saa brændende ved din Tale,
Dg fæstede sig en guldhaaret Mø,
Som kunde hannem trøste og husvæle.

Dg inden Aaret var brat forbi,
Da smilte de Sønner saa spæde.
De skulde eengang med Daad, som vi,
Bort Danmark gavne og glæde.

Men Tak skyldes dig for den kommende Æt,
Herr Clemens! du skiæggede Kæmpe!
Af at siunge din Priis jeg ei bliver træt,
Kun Miøden min Røst kan dæmpe.

Hæver da Hornet høit over Bord,
Dg siunger i Skj tilsammen!
Hele det gamle trofaste Nord
Skal drikke Herr Clemens til Gammen.

Paa en Faders Fødselsdag.

See Bønders Fryd i muntert Gilde
 Bed Høstens Tid i dunkle Lund,
 Naar Espens Blade vifte milde,
 Dg spaae en yndig Aftenstund!
 Skiont smiler Solens Rosenlue,
 Dg farver Vestens Himmelbue,
 Dg al Naturen fiern og nær
 Dplives af dens hulde Skær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
 Dg Ung og Gammel stirrer hen,
 Hvor Aften solens Rødme svinder
 I Azurblaat paa Himmelen;
 Dg hvert et Die rolig taaler
 At see mod Solens brudte Straaler,
 Som før med alt for stærke Syn
 Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som før i hede Time
 Opvarmede det kolde Muld,
 Besiælede den lutte Kime,
 Hvis Frugtbarhed er Bondens Guld,
 Træt af at virke, nu den rolig
 Neddaler i sin mørke Bolig,
 Dg sluffes uformærkt i Løn,
 For at oprinde dobbelt skion.

O, Fader! siger ei dit Hierte,
 Hvorfra vi dette Billed drog,

Som barnlig Kiærlighed os lærte,
 Og som vi vort for dig gientog?
 O, see dig her i Kredss af Sønner,
 Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
 Hvis Hjertes banke Dyden troe,
 Hvis Lykke er din Alders No.

Som Solen leder spæde Bode
 Til Bævt og gavnlig Frugtbarhed,
 Saa ledte du jo os, du Gode!
 Som Solen nu du daler ned.
 Og herligt Livets Aftenrøde
 Paa dine gamle Kinder gløde.
 Med høie Hjertes staae vi her,
 At signes i dit Aftenkier.

Drillevisse.

At opmuntre Folk til at drikke,
 Naar Bollen staaer fuld paa vort Bord,
 Den Skif er som tusinde Skikke
 Og mangefold Ting paa vor Jord;
 Kan Bollen ei selv dem indbyde,
 Saa kan de smukt lade den staae,
 Det skal os vist ikke fortryde,
 Desmere vi Andre kan faae.

O, soler du ei i dit Hjerte,
 At denne velsignede Saft

Kan bortjage Kummer og Smerte,
 Hen Fanden i Bold, med sin Kraft:
 Saa staaer du ei til at curere;
 Men her, som paa hvert Hospital,
 Maa hver Incurabel spadser
 Til Kisten for den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punsen opløder
 Den koldeste Siæl med sin Ild?
 Hvo glemmer, at Punsen forsøder
 Den Skiebne, som ikke er mild?
 Hvo glemmer, at Alting man glemmer
 Naar rundt om glaskronede Bord
 Høit hæve sig mandige Stemmer
 I glade og jublende Chor?

Heraf nu Enhver kan fornemme,
 At ikke jeg qvæder min Sang
 For med overtalende Stemme
 At faae vores Bolle i Gang;
 De klare og milde Pocaler,
 Dpfyldte til skummende Rand,
 Selv tale, som Cicero taler,
 Skiondt ei de er tørre, som han.

Men det, som udfordres til Tingen
 Blandt Ingredienterne størst,
 Det negter vist sikkerlig Ingen,
 At det fremfor Alting er Tørst;
 Og for nu ret tørstig at blive,
 Man Halsen maa synge sig tør,

Saa kan vi med Bollen det drive
 Ret, som det sig skifter og bør.

Thi lader os samtligen skraale
 Om Piger og Venstak og Puns,
 Saa meget som Halsen kan taale,
 Og lad os saa drikke til Bunds.
 Seer Glasene kun, hvor de smile
 Og vinke med pirrende Damp.
 Op, Brødre! kom, lader os ile
 Med Mod i den fældende Kamp.

Afskedsfang

til Digteren Jens Baggesen.

September 1800.

Den, som med Snillet's hvassse Pile
 Redfældte Dumbhed, Fordom, Svig,
 Den, som fik Diet til at smile,
 Naar det med Taarer hæved sig,
 Den, som god Smag og ædel Barme
 Og Følelse i Alles Bryst,
 Han trykkes bør i Broderarme,
 Før han forlader Danmarks Kyst.

Og derfor, danske Barde! lyder
 Bor Sang til dig om bredden Bord;
 Og derfor, ædle Barde! gyder
 Hvert Hierte sig i velmeent Chor.

Vor Koft er svag, den ikke stiger,
 Som din, til Pindi høie Fjeld;
 Det inderlige Hierte siger
 Dig kun et veemodsfuldt Farvel.

Tak for hver Sang i svundne Dage,
 Naar Festen her bød fulde Maal!
 Tidt skal vi dem med Fryd gientage,
 Dg drikke deres Digtens Skaal;
 Dg hvergang vore Stemmer hæve
 Sig høit for dig paa danske Strand,
 Gid anende dit Hierte bæve
 Bed Mindet om sit Fødeland.

Thi skiondt du nu vil fra os drage,
 Saa vente vi dig snart igien;
 Her svandt dog dine bedste Dage,
 Din sorgfri, muntre Ungdom hen;
 Husk: ingensteds er Roser røde,
 Dg ingensteds er Torne smaae,
 Dg ingensteds er Duun saa bløde,
 Som de, vor Barndom hviilte paa.

Men lyder du den Høies Stemme,
 Dg er det Skiebnens mørke Bud,
 Et fremmed Land dit Støv skal giemme,
 Da smil til Danmark ned fra Gud!
 En Taare skal hvert Die væde,
 Dg Hver skal hviste mod din Grav:
 „Gud glæde dig for hver en Glæde,
 Din fjeldne Sang de Danske gav!“

Drikkevise

for Dreiers Klub paa dens femogtyvende Aarsdag,

den 26de November 1800.

D, Bacchus! rul til Jorden paa din Tønde,
 Dg tril den op paa dette kære Bord;
 Thi drikke nu vi agter at begynde,
 Som sande Æt af Mænd fra gamle Nord.

Bort, Pallas! bort! Fornuft os rager ikke;
 Bort, Momus! bort! Satire lides ei.
 Men, Euan! kom! thi, Brødre! drikke, drikke,
 Det veed vi hvad det er, det Andet ei.

Dg andre Ting ei vides skal i Aften.
 Som Philosoph jeg har mit Haandsystem:
 Al min Sophi' gaaer ud fra Druesaften,
 Dens Birkning spores skal i mine Been.

Dg, Broder! agt det ei, om du maa rave,
 Du raver jo dog saa din hele Tid,
 Thi skrøbelig du blev i Edens Have
 Ved Adams alt for lystne Æblebid.

Gid Æbler da saa dyre havde været,
 Som de er nu i Kongens Kiøbenhavn;
 Da havde han dem vistnok ei fortæret,
 Da følede vi nu ei Glædens Savn.

Da leved vi saa rart i Ufskyldsstanden,
 For Intet drak vi da den bedste Viin.
 Da var ei Kiøbmænd seet med Horn i Panden,
 Dg Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden
 Med Kniv og Gaffel i den fede Kyg,
 Dg da var Havet fyldt med Punsch til Bunden,
 Der vorte Ananas, hvor nu er Byg.

Da var vor Jord af pure Chocolate,
 Om Bintren sneede Sukker og Bonbon;
 Da lige gif selv Bimmelskafstets Gåde,
 Dg Alle kom i Himlen sans façons.

Da var vi Alle Grever og Baronier,
 Hver Stodder bar et Bon foran sit Navn.
 Hvad er vi nu? — Ulykkelige Zoner!
 Ulykkelige Kiøbsted, Kiøbenhavn!

Man lagde Bro med Perler, hvilken Glæde!
 Dg dandsede derpaa med Silkebeen.
 Du græder vel, fortabte Læderstræde!
 Fordi du ei engang har Kampesteen.

Henrevne Mand! sving dig fra Glædens Enge,
 Hæv ei vor Qual ved Priis om dette Sted;
 Thi skulde du der endnu dvæle længe,
 Saa nødtes jeg vel til at græde med.

Dg nu i Aften maatte Pokker græde,
Kun Flasken søde Taarer fælde skal,
Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi drikker os en Perial.

Belan, vi vil ei heller Saften spare.
Kun den, som drikker nu, er flog og viis,
Thi, Brødre! viid, paa Vinens Dunster fare
Vi Alle levende til Paradiis.

Den elskende Bondekns.

Før var jeg saa fro,
Jeg spogte, sang og støied og loe,
Foer omkring paa Ager og Enge;
Dg hvor jeg kom hen,
Der fandt jeg en Ven,
Thi jeg havde Enhver
Saa inderlig kjær,
Dg saa lige kjær —
Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
Langt meer end i Fior, da jeg støied og loe;
Men nu kan jeg ei synge og støie.

Jeg Gilderne skyer,
 Til Lunden jeg tyer,
 Hvor Blomsterne groe,
 Der søger jeg No,
 Og der er jeg fro,
 Skjøndt en Taare staaer i mit Døie.

Da Hanne jeg saae
 I Aar til Confirmation at staae,
 Af, den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
 For Præsten hun stod,
 Saa yndig og god,
 Og læste saa klog
 Af sin Lærebog
 Og af Biblens Sprog
 Med den søde, delige Stemme.

Og da hun nu fik
 Betsignelsen, da henflød hendes Blik
 I Taarer, saa rene og klare.
 Hun lovede Gud,
 At holde hans Bud,
 Med bævende Bryst;
 Med skælvende Røst
 Og med sagte Røst
 Jeg den Hulde hørte at svare.

Da banked min Barm,
 Den aldrig har svulmet saa høi og varm;
 Da var Hanne min eneste Glæde.
 Jeg vandrede om;
 Men hvor jeg end kom,

Hvorhen jeg mon gaae,
 I mørkeste Braa,
 I hvorhen jeg saae,
 Var min Hanne altid tilstede.

I Lunden engang
 Jeg hørte hendes yndige Sang,
 Did henfløi jeg paa Kiærligheds Vinge.
 Jeg for hende stod,
 Saa rød som et Blod;
 Hun smilte saa mild,
 Min Barm var som Ild,
 Og den slog saa vild,
 Ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min,
 Hun selv har sagt: „Jeg er evig din!“
 Hun har blusset af Kiærligheds Barme
 Her tæt ved mit Bryst.
 O, himmelske Lyst!
 Gud! hvor hun er god,
 Gjør Ingen imod.
 O, jeg gier mit Blod,
 For at blegne i hendes Arme!

Det undrer mig ret,
 At aldrig jeg kan engang blive træt
 Af at see i det smilende Die,
 Af at kysse den Mund
 I rolige Lund,
 Naar Bagtelen flaaer,
 Naar Solen nedgaaer,

Dg naar Maanen staaer
Bag de kratbevogede Høie.

Er Hanne der ei —
Af! skummel da og fæl er min Bei,
Dg da føler jeg slet ingen Glæde.
Da er jeg saa mørk,
Vor Lund er en Drk,
Dg tungt er mit Fied;
Jeg sætter mig ned
Paa det eliste Sted,
Dg da er min Trøst kun at græde.

Dg ofte jeg staaer
Om Astenen paa vores Kirkegaard,
Dg da har jeg saa sorgfulde Tanker.
Da tænker jeg paa:
„Hvis Hanne her laae!“
Da vakler min Fod,
Da isner mit Blod,
Dg jeg blier saa mod,
Dg mit Hierte skrækkeligt banker.

Men det er min Trøst:
„Hvis Døden rev hende fra dit Bryst,
O, da fulgte du snarlig din Pige!“
Kun i hendes Arm
Dg ved hendes Barm
Af Glæde jeg veed.
Naar hun segner ned,
Da segner jeg med,
Dg til Gud vi vist skal opstige.

Aarstiderne.

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
 Mens Solen steg op over Hækken, og maled
 Med Purpur i Duggen hvert skjælvende Blad.
 „Nei,“ svared hun, „aldrig! thi Elskov er Tant;
 Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder,
 Og naar den er svundet, den sorgeligt minder
 Kun om, at den svandt.“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Middag i Sommer, da stille vi sad
 I kolige Grotte, mens Ildfuglen praled
 Paa Himlen, og brændte hvert visnende Blad.
 „Du aldrig vil elske? Skal Kærlighed da
 Lige Solen fortære et Hjerte, som brænder?“
 Hun rødmed, og folded de sneehvide Hænder,
 Og sukede: „Ja!“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Aften ved Hytten i guldfagre Høst,
 Da Solen saa rød imod Bolgerne daled,
 Og smilte til Stellas bevægede Bryst.
 „Fortryller Naturens Velgierning dig ei?
 Og dog du dens herligste Glæde forskyder.
 O, fryd dig ved det, som Utallige fryder!“
 Hun sukede: „Nei!“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
 Saa taust ved Kaminen, da Maanen opmaled
 I Vinduet Rimens udfoldede Blad.

„Saa negtes mig altsaa den salige Lyst,
 At henvandre Livet med dig ved min Side,
 Til Alderens Snee farver Lokkerne hvide!“
 Hun sank til mit Bryst.

Vilhelm og Blomsterne.

Vilhelm.

God Morgen, J Skønne!
 Hvor smukt i det Grønne
 Bæver J, prydet med Dugperlens Glands.
 D kom, lad mig binde
 Min elskte Veninde
 En frisk, en duftende Blomsterfrands!

Blomsterne.

Ik, altid kommer du kun herhen
 For at plukke os Stafler, saa gaaer du igien.
 Grusomme Vilhelm! fort er vort Liv;
 Dog dræber du os til din Tidsfordriv.
 D, skaan os, og lad os beskygges af Hækken,
 Dufte i Dalen, smile til Bækken,
 Nabne i Solen vor svulmende Barm,
 Indtil vi synker i Dødens Arm!

Vilhelm.

D, hvorfor kan eders Søstre dog ei,
 Som visned i Lydas bølgende Haar,
 Bende tilbage paa Livets Bei,
 Og sige jer, hvad J ikke forstaaer!

J vil heller blegne paa dette Sted,
 End flettes i en straalende Krands,
 Som jeg vilde pryde Lyda med,
 Naar med svævende Fied
 Hun i Aften iler til muntre Dands?
 O, Blomster! Blomster! o, lad eder sige!
 J veed vist ei,
 Hvor sødt det er, at omslynge en Pige;
 Men det veed jeg.

Blomsterne.

En Pige mig hid,
 Og en Pige mig did!
 Nei, fiære Bilhelm! du skal have Tak;
 Du narrer os ikke med al din Snak.
 Du kan længe nok til din Pige gaae,
 Men os Blomster skal du smukt lade staae!

Bilhelm.

Hvor er J dog noget uvidende Kram!
 Det er sandelig næsten en Spot og Skam.
 Jeg skal lade jer staae? Det Imperativ
 Har jeg aldrig hørt Mage til i mit Liv.
 Dersom J kunde det ringeste Philosophie,
 Saa maatte J vide: kun den har Ret,
 Som er Diemed selv, Person, og fri,
 Som har Fornuft og Autonomie.
 Men det har J ikke. Seer J det!
 J er blotte Midler, J arme Skrog!
 Dersom J engang imellem saae i en Bog,
 Saa vidste J, inden en Uge var omme,
 At eders Billie stak i min Lomme.

Blomsterne.

O, fornuftige Vilhelm! bliv ikke vred,
Dg træd os ei i din Harme ned.

Vilhelm.

Jeg har Ret til at blive alvorlig vred,
Jeg har Ret til at blive i Hovedet heed.
En Skabning, en Pige, som min Veninde,
Der beskæmmer Flora, skøndt hun er Gudinde!
Som selv af de deiligste Blomster bestaaer,
Der smile saa huldt i en evig Baar!
Hendes Dine: de sande Forglemmigeier!
Hvo eengang i deres Himmel jeer,
Han glemmer dem sandelig aldrig meer,
Hvis ellers han Noget erindre pleier.
Hendes Kinder: o, himmelske Morgenstier!
En Semperflorens blusser paa hver.
Dg en Liliehob saa blændende dølger
Det Hierte, som fiærligt og fialent følger.
Forgieves den skønneste Rose stræber
Alt overgaae hendes smilende Læber.
Intet opveier de enkelte Dele,
Uden det skionne, harmoniske Hele;
Intet er deiligt og sødt, som hun.
Dg I? quos ego!

Blomsterne.

O, pluk os kun!
Du slog os alt med din Philosophie,
Men meer endnu med din Poesie.

Hymne til Glæden.

(Efter Schiller.)

Glæde, Lynglimt fra det Høie!
 Engel, som fra Himlen kom!
 Ild opfunkler Stovets Die
 I din lyse Helligdom.
 Huld din Trolddom sammenbinder
 Alt, hvad Fordom sønderled;
 Hyrden Ven i Fyrsten finder,
 Hvor fra Gud du svæver ned.

Chor.

Favn mod Favn, I Millioner!
 Broderligt hvert Hierte flaae!
 Over Himlens Stjerneblaa
 Bist en kærlig Fader throner.

Hvo det store Held ei savner,
 Barmt at kaldes Vennens Ven;
 Hvo en elsket Biv omfavner,
 Juble Tak mod Himmelen.
 Ja, selv den, som kun kan sige:
 „Der var Een, som elskte mig!“
 Hvo som ei det kan, han snige
 Af vor Kreds med Taarer sig.

Chor.

Jordens vidtudstrakte Zoner!
 Hylde Glædens Sympathie;
 Bed dens Guddom hæves vi
 Did, hvor den Ukiendte throner.

Glæde drifler Jordens Klode
 Bed Naturens Moderbryst.
 Alle Onde, alle Gode
 Gaae din Rosenvei med Lyst.
 Ven, i Dødens Arm den samme,
 Afs og Viin os gav dit Bud;
 Ormen fryder Sandfers Flamme,
 Og Cheruben staaer for Gud.

Chor.

J nedstyrte, Millioner!
 Aner du en Skaber, Jord?
 Søg ham over Stjerners Chor!
 Vist han over Stjerner throner.

Glæde er den Fær, som spænder
 Høit den evige Natur.
 Glæde, Glæde Hiulet vender
 I det store Verdensuhr;
 Blomstret den af Knoppen hyller,
 Sole paa det hvalte Blaa,
 Sphærer den i Rummet tryller,
 Som vort Die aldrig saae.

Chor.

Froe, som Almagts Sole glide
 Eviigt giennem Himmelen,
 Som en Helt til Seieren,
 Freidigt I ad Banen stride.

Sandheds Ildspeil giennembæver
 Tanferen med Glædens Blink.
 Pligtens Ven hun fiærligt hæver

Dp paa Dydens steile Brink.
 Høit paa Troens Solbjerg luer
 Hendes Banner flagrende,
 Giennem sprængte Grav du skuer
 Hende hvid blandt Englene.

Chor.

Taalder modigt, Støvets Søner!
 For et Liv af mere Værd.
 Hissjet over Stierners Hær
 En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei giengielde;
 Stort, at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smerter's Bælde
 Svækkes mellem Glædes Fryd.
 Ewig Nag og Hevn forsvinde
 Af vor Broderkreds med Skam!
 Fred selv med vor værste Fiende,
 Ingen Anger martre ham!

Chor.

Ja, vort Regnebræt! du blive
 Ewig, evig slettet ud.
 Hissjet vist tilgiver Gud,
 Brødre! som vi her tilgive.

Glæde sprudler i Pocaler;
 Og i Druens Purpurblod
 Drifter Blidhed Cannibaler,
 Og Forsagthed Heltmod.
 Glæde vi fra Bænken ile,
 Glasjet høit i høire Haand;

Vinen klart mod Himlen smile!
Første Skaal: Den gode Aand!

Chor.

Ham, som hist Serapher ære,
Ham, som høit ophøiet er
Over blanke Stjerners Hær,
Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder!
Evhæd for hvad du svor!
Hielp, hvor Uskyld Taarer fælder!
Sandhed mod den hele Jord!
Mandig Stolthed, selv for Throner,
Lad den ogsaa fælde dig!
Dyd, Forædling sine Kroner!
Undergang for Last og Svig!

Chor.

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
Troskab sværge vi vor Ed,
Og ved ham, som smiler ned
Hist fra Himlens hvalte Buer.

Boldsmands Blod kun Sværdet drikke!
Høimod møde Svig og List!
Haab i Dødens Dieblikke!
Naade for Guds Throne hist!
Leve, leve selv de Døde!
Synger, Brødre! drifter, leer:
Hver tilgives, Ingen bøde,
Intet Helved være meer!

Chor.

Mod, naar Afkedstimen vinker
Os i Gravens Mørke ned;
Brødre! og Barmhiertighed
Hjst, naar Dommerfværdet blinker.

Høitidsfang

for Kronprindsens Livcorps i Anledning af

den 2den April 1802.

Sving dig, glade Sang! fra Jorden,
Høit til Himlens hvalte Buer,
Tolk den Lyst, som hæver Norden,
Som hvert Hierte giennemluer.
Lad vor Glædes Samklang ligne,
Fulgt af tusind Harpers Lyd,
Seraphchorene, som signe
Himlens Salighed og Fryd.

Jubler! jubler! jubler! jubler!
Bildt vor Glædes Torden brage.
Hellig, hellig, hellig, hellig
Er du, saligste blandt Dage!
Thi med Eviighedens Runer
Skreves du, med Helteblod.
Toner, Zinker og Basuner!
Toner Danmarks Kæmpemod.

Unge Piger! unge Qvinder!
 Iler til de Dødes Have,
 Bluffer Glemmigei, og vinder
 Krandsse om de store Grave.
 Tab jert Lov, I Egeskove!
 Spred det, Storm! paa Danmarks Hav,
 Pryd, Natur! den stolte Bove,
 Som blev Danerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Die
 Følge Kampens blege Sønner.
 Held dem, Held dem! hist den Høie
 Tapperhed og Mod belønner.
 O, hvor skönt, hvor stort, at væрге
 For din Ære, Fædreland!
 Den skal staae, som Jordens Bierge,
 Mens der er en Dannemand.

Oldtids Kæmpehøie sunke,
 Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
 Dag! som en electrisk Funke
 Rystede du atter Norden.
 Oldtids Aand og Oldtids Ære
 Skienktes atter os ved dig.
 Derfor, store Dag! du være
 Ewig usorglemmelig.

Cantate

den 2den April 1802.

Chor.

Det er Danmarks Høitidsdag,
Danser, I Piger!
Synger, I Mænd!
Toner, I Harper!
Blusser, I Helte!
Det er Danmarks Høitidsdag.

En Stemme.

I Retfærd's Herredom, i Elfskovs Arm,
I Dliegrenens Skygge
Den Danste sad,
Mens rygende det vaade Blodflag vaied
Hen over Sydens lunkne Liig.
Keen var vor Himmel,
Keen og blaa;
Thi med sin Vinge visted Fredens Engel
Al Røg og Damp fra milde Dyders Sphære.
Da skuled Kampens blodbestænkte Søn
Til Danerkongens Have;
Dg gusten Avind laante ham sin Fakkell,
Der knittede med Helveds Svovellue.
Da flygted Fredens Genius, og græd.

En anden Stemme.

Men sagte Jordner lod, og Jorden bæved,
Dg mosbegroede Bautastene rasled,
Dg Oldtids sunkne Gravhøi hæved sig.
Da traadte Skiold og Frode

Dg Svend og Knud og Baldemar
 I Kobberbrynier op, og vifte frem
 Ruffpletterne af Blod paa Sværd og Skiold —
 Dg fvunde.
 Dg i de gothifkørke Hvalvinger
 Bildt flagred af fig felf det gamle Banner,
 Som fvæved over Heltens Been.
 Dg Sværdet flirred høit og lydeligt
 Fra Christian den Fierdes Kobberfifte.
 Dg tæt ved Tordenskiolds Capel i Stranden
 Lød vildt forvovne Havfrues Sang.
 Dg Stenen løsnedes om Gravene,
 Hvor Jucler laae;
 Dg Hvitfeld fvæved smilende, forklaret,
 Indhylllet i en giennemfigtig Taage,
 Favn imod Favn med fine Heltebrødre
 Paa Kongedybet.

Chor.

Vi følte dem virke, de elkte Maner;
 I Tøihufet hvisled de gamle Faner,
 En underlig Mand fteg fra Himmel til Jord,
 Dg fvæved over Nord.

En Stemme.

Da vaagned Thor,
 Dg fpændte om fin Lænd det stærke Bælte
 Af Biørnesener.
 Med Broderaand han hærkede fit Skiold,
 Med Tapperhed han hvæsfede fit Glavind,
 Med Jernet af fin Hammer rørte han
 Hver Danfkes og hver Normands Brøft,
 Dg god fin Helteild deri, og fmilte.

Nogle Stemmer.
Og Danmark og Norge smilte.

Stærkt Chor.
Freidigt smilte
Det kække Nord;
Til Baaben vi ilte,
At glæde Thor.

Piger.
Da runde vore Taarer stride,
Da blegned vore Kinder hvide,
Da mangled vore Læber Ord
Til Gud for eder og for Nord.

Koner.
Og skælvende med ængstlig Smerte
Vi knalte ned, mens kækt J stod,
Bortrevne fra vort ømme Hierte,
J Røg, i Damp, i Brødres Blod.

Mande-Chor.
Kiærlighed kommer fra Gud,
Kiærlighed lovsiunger Qvinde og Mand;
Men Kiærlighed viger for Grens Bud,
Alt offre vi Konge og Fædreland.

En Stemme.
Hvad sang J raske Skarer?
Gientager høit i Dag
En af de simple, dicerve Sange,
Som lod paa eders Læber, medens J
Koldt ventet Kampens Fare!

Almændeligt Chor.
Vi alle dig elske, livsalige Fred! o. s. v.

Solo.

Ja, han kom som Nordhavets Bølge,
 Fraadende Fienden frembrød;
 Stolt af sin Vælde, tryk af sit Følge,
 Bilde han Heltenes Død.
 Men fra Danmarks gamle Brag
 Udbrød et græsfeligt Baabenbrag.
 Da styrted hans Mast,
 Og hans Hierte brast,
 Og den Bølge, der ligned hans stolte Mod,
 Blandte sig nu med hans Blod.

Chor.

Det er Danmarks Høitidsdag,
 Dandser, I Piger!
 Synger, I Mænd!
 Toner, I Harper!
 Blusfer, I Helte!
 Det er Danmarks Høitidsdag.

En Stemme.

Men hvilke Suk og hvilke Sørgetoner
 Indblande sig i Glædens Jubelchor?
 Ha, stille! stille!
 En Skare hvide Piger nærmer sig
 Med Liliefrandse om de fagre Loffer,
 Med tunge Taarer i de sunkne Blik.
 Den lyder svævende og dæmpet,
 Den sørgelige Sang,
 Ledsaaget mildt af Harpetoner.

Unge Piger.

Elskovs Rosenkræder
 Mildt sig om os vandt;
 Livets Saligheder

Smilende vi fandt.
 Favn mod Favn vi bæved
 Bed de Elsktes Bryst;
 Maanen blid sig hæved,
 For at see vor Lyst.

Danmarks Ære vinkte,
 Søens Torden gialdt,
 Krigens Lynild blinkte —
 Smilende de faldt.
 Sød er Gravens Slummer;
 Ingen Klagelyd!
 Kort er Jordens Kummer,
 Ewig Himlens Fryd.

Pludseligt Chor af de Hensarnes Maner,
 ovenfra.

Fra det himmelblaa, klare, usynlige Hiem
 Hører vor Røst:
 Ingen Glæder kan ligne dem,
 Som fylde nu vort Bryst.
 Elskte! blidt I ad Banen gaae,
 Og glemmer ei vort Minde.
 Høit over Stjernernes hvalte Blaa
 Skal Kiærligheds skønnere Sol oprinde.
 Brødre! o, det er sødt, at døe
 For elskte Land og for elskte Mø.
 Held os, at vi udgød vort Blod!
 Bed Thronens straalende Fod
 Lønner den retfærdige Jehovah
 Kiærlighed og Mod.
 Fred være med eder! Halleluja!

Freias Rok.

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
Naar Dagen dør,
Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
Ruger ned som høitidelig Kirkebue:
Da fremluer, Freia! din Rok saa blid,
Bed Kierligheds stille Midnatstid,
Sødtstraalende, bævende, hvid.

Dg mens den tindrer med venlig Ild,
Du, deilig, mild,
Med runde Fingre den Silke spinder,
Som du om Rosenkæderne binder,
Hvorned du, yndig og elskovsvarm,
Med din fulde, sneehvide Arm
Slynger Yngling og Pige Barm til Barm.

Dg da nu hver vogen Svend og Mø
Bil heller døe,
End vandre fiernet fra Elskovsfloffen,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig det hele Nord,
Dg du bønhører hvert kærligt Ord.
Derfor er din funklende Rok saa stor.

Freias Sal.

Der er en Sal høit over Himlens Blaa,
 Den faaer sit Lys af Morgenrodens Lue,
 Dens Gulv er strøet med Nattens Stierner smaae,
 Dens Loft sig hvælver over Himlens Bue.
 Der dufter Rosen i en evig Vaar,
 Der bølge altid svale Bestenvinde.
 I Midten straalende en Throne staaer,
 Der sidder Freia, Kierligheds Gudinde.

I denne Sal, hvor Bedbendranken hen
 Ud Bæggen frisk og grønnende sig slynger,
 Hvor Blomsten, plukket, springer ud igien,
 Hvor Rattergalen dobbelt kælent synger,
 Der svæve Par og Par i kærlig Dands,
 Favn imod Favn, paa Lilier og Violer;
 Og Freia smiler, hendes Dids Glands
 Fortryller Hver med lige milde Straaler.

Og hendes tvende Møer ved Harpens Klang
 Da synge sødt og jublende derinde;
 Hver svunden Fryd gientager Fyllas Sang,
 Og Hlynas vifter hen hvert Kummers Minde.
 Til Balhals Stridere, til Kampens Lyst
 Man ofte seer de unge Helte drage;
 Men til Folkvangur snart, til Elskovs Bryst,
 Med Egefrands de ile froe tilbage.

Naar Asken er i Urnen sluttet ind,
 Og Jorden forrigfuld sin Kæmpe savner,

Da stiger let hans Mand paa Mattens Bind
 Til Stiernens op, og sødt sin Glæde favner.
 Der, Gyda! jeg forenes skal med dig,
 Naar Rotas Vingeflag her Livet ender,
 Naar Straalen i dit Døie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

Barkemaal.

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad;
 I røde Strømme,
 I Liig, som svømme
 I Birtingsbad,
 Paa Lynets Vinger
 Han iler fold,
 Naar Rota spinger
 Sit røde Skjold.

Hans Baaben runge;
 Den blanke Tunge
 Han spinger stærk.
 Til Valhal rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandserfærk,

Den raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Gi Skrækken dæmper
 Blandt Tiig og Blod.

Paa Markens Flade
 I hærdet Plade
 Med Kobberhielm,
 Som Blodgudinden,
 Hen giennem Binden
 Den smalle Elm
 Med Staal paa Spidse
 Han kaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
 Thor med sin Hammer,
 Med Kulle Tyr,
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Baaben gnyer.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Biørn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.

Til Ewigheden,
 Saa morgenrød,
 Gaaer Bei heneden
 Kun giennem Død.

Blandt Miod og Piger,
 Du danske Kriger!
 Blandt Blod og Liig
 Du raft dig svinge,
 Til Rotas Binge
 Bortvifter dig.
 Med Sværd fra Bælte,
 Med Egefrands
 Sig sommer Helte
 Den sidste Dands.

Beileren ved sin Moes Liig.

Bleg og hvid,
 Guld og blid
 Selv i Døden!
 Maanen vandt,
 Hurtig svandt
 Aftenrøden.

Lilieskin
 Paa den Kind,

Svagt indbuet,
 Hvor saa nys,
 Skabt til Kys,
 Rosen lued!

Langt hensnoer
 Lynde Flor
 Sig i Bolger;
 Hvide Fuld,
 Lang og fold,
 Riget dølger.

Abner sig
 Ei for mig
 Meer dit Die?
 Skal i Nat
 Ewig mat
 Det sig høie?

Nei, o nei!
 Jord skal ei
 Det omværne.
 Det skal staae
 I det Blaa
 Som en Stierne.

Hvert et Blink,
 Hvert et Vink
 Fra det Høie
 Er et huldt,
 Flammefuldt
 Pigeøie.

Alt forgaaer;
 Du bestaaer,
 Skionne Lue!
 Jeg skal døe,
 Men min Mø
 Hisset skue.

Den nordiske Pilegrim.

Laagen dybt nedfalder,
 Natten kalder;
 Stiernen atter blinker,
 See, den vinker!

Dine Straaler klare
 Gi du spare!
 Lad mit Hierte drifte
 Dine Blifke!

See, paa Fædregraven
 Jeg med Staven
 Staaer, Farvel at sige
 Nordens Rige.

Led mig til de svale
 Blomsterdale,
 Hvor bag grønne Gitter
 Druen titter;

Hvor Melonen kraftig,
Kølig, saftig,
Skienker, for at lædske,
Søde Bædske;

Did, hvor Perler bade
Rosenblade;
Hvor ad Liliens Side
De nedglide.

Led mig uden Fare,
Tag mig Vare,
Skionne Lys i Brimlen,
Sendt fra Himlen!

Som for hine Trende,
Du mig brænde!
Jeg vil og tilbede,
Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
Ufkylds Minde,
Hvor som Glut han hvilte,
Barnlig smilte.

Bil i Templets Gange
Høre Sange,
Hvor den Høie lærte:
Prøv dit Hierte!

Bil bag Skovens Grene
Staae alene,

Hvor han underviste,
Dg bespiste.

Bil ved Dommerhuset
Knæl' i Gruset,
Hvor ham, klemt om Haaret,
Tornen saared.

Redron vil jeg finde;
Der skal rinde
Mine Taarer, blandet
Sødt med Vandet.

Golgatha jeg giester,
Dg korsfæster
Sønderknuust min Brøde,
Hvor han døde.

Over Bierg og Bunde
Beien stande!
Jeg vil taalig lide,
Dg bestride.

Thi hans stærke, svare
Engleskare
Gi fra mig forsvinder,
Før jeg finder.

Til Apol.

Du lange, laurbærfrandske Dreng,
 Der altid Lyren har i Hænde,
 Og klimprer paa den gyldne Stræng
 Fra Morgen indtil Aftens Ende;

Men gjør for Resten idel Bind,
 Og bryster dig saa stolt som Pokker,
 Fordi du har en Rosenkind,
 En rank Figur og brune Lokker;

Fordi der gaaer ei Dag forbi,
 Da du tilsmiles jo af Here,
 Og ømt omfavnes af de Ni,
 Og henrykt kyskes af Cythere!

Hør, hvad i Dødeligheds Land
 Man pleier høit om dig at tale.
 Der har man dog lidt meer Forstand,
 End i Olympens Stadseale.

Ihi Pallas lever ikke meer
 Forklaret over Himlens Skyer;
 Localiseert man hende seer
 Nu overalt i store Byer.

Sit Rion hun snild forandret har,
 Men ei sin Mine kold og bister;
 Hun før en Amazone var,
 Nu er hun blevet en Magister.

Sit Spyd hun trylled til en Pen;
 For en Paryk maa Hielmen glide;
 Imperativet kom igien,
 Da hun bortslængte sin Ugide.

Dg høit fra hendes lærde Bo
 Man hører hendes Sonner raabe
 (Hvis runde Tal er Regio):
 „Apol! du est en ussel Taabe.

Du spiller artigt, det er sandt;
 Men mangler reent Soliditeter,
 Dg fylder Jorden kun med Tant,
 Med Følelser og med Poeter.“

I Fald, Apol! du er saa læg
 Dg veed ei, hvad solid betyder,
 Da er det Alt, hvad skaffer Steg;
 Det Skionne skaffer tørre Jyder.

Solidhed kaldes det, fordi
 Saalænge vi paa Jorden hinke,
 Saalænge dependere vi
 Af Gaafesteg og Flekkestinke.

Mercur, med Binger paa tilforn,
 Nu med en Pose fuld af Tutter,
 Dg Overflødighedens Horn
 I Panden, Rigdoms Attributer;

Mercur udraaber: „De har Ret,
 Vor sande Svindsot er Poeter.
 Kan man i Riim sig spise mæt?
 D, ei engang i Hexameter.“

„Dg“, raaber Ceres stoltelig,
Men ikke just med sølvklar Tone
(Hun her paa Jorden viser sig
Som en forædt Forpagterkone);

„Mon man kan pløie Agerland
Med saadant Fias? Det vil ha'e Hede!
Mon det til Torvet bringes kan,
Som Flesk og Rug, som Gæs og Hvede?“

„Ja, ganske vist,“ strax raaber ud
En Flok, som ønsker dig beskiermet,
Hvis Hierter, af! ved Skiebne's Bud
Er flyttet ud paa Kiøleærmet;

„Paa Leipzigs Messe dette Fias
(Fronice vi Navnet vælger),
Som Svinekiød paa Ulfeldsplads,
Som Rug paa Gammeltorv, man sælger.“

Dg, see! en Latter hæver sig
Fra Lærd, fra Kiøbmand og Forpagter;
Dg hvad der vil forsvare dig,
Gjør, at man dig kun meer foragter.

Fortuna, uden Kapriol,
(Paa Ruglen nu hun staaer ei gierne,
Men sidder i en Lænestol,
Med Slaaprof paa, med Baand og Stierne);

Fortuna gaber: „Paa min Tro!
Apol jeg vorder ei forbunden.
Han kan ei lade Folk i No,
Den Næsvis bruger altid Munden.“

Kronion, som paa denne Jord
 Man som en kold Despot kan kiende,
 Om, Gud skee Lov! ei i vort Nord,
 Saa dog i Jordens anden Ende;

Kronion siger: „Bereat
 Apol med sine Idealer!
 De svare ikke til min Stat,
 De due ikke for en Daler.“

Thi stands, Apol! dit Alimpreri;
 Din Daad foragtet er og lustig.
 Ei tryller meer din Melodie,
 Dertil er Verden for fornustig.

Lær Noget! du har Tid endnu,
 Dg Hoved mangler dig just ikke;
 Men jmiil ei mere, hører du?
 Til Sanggudindens fade Blikke.

Italiensk Bogholderi
 Er Noget, hvortil du kan trænge;
 Dog tving dig ikke, du er fri,
 Bælg selv, lad bare Harpen hænge!

En Videnskab lidt mere reen
 Maaskee dig bedre kunde smage;
 Belan, udgrund de Bises Steen,
 Dg bliv en Fichte op ad Dage.

Dog nei! den Bise blier bespiist
 Saa slet, som du; thi uvilkaarligt
 Kun Verden raaber: Viist er viist,
 Dg alt det Daarlige er daarligt!

J fulte begge en Duet,
 J begge viist og galt crepere.
 Nei, vil du leve, lær da ret
 At domme, præke og curere.

Dog raad dig selv. Bliv lav, bliv stor,
 Naar, hvad du er, kun ei du bliver.
 Du trives ei paa denne Jord,
 Hvis Lyren du ei sønderriver.

Min barnlige Dannelse.

Helliget min Ven og Lærer Carl Frederik Dichman.

Instinctets Bud, vor Ven paa Dydens Bei,
 Du omme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemlighed! vær du min Sanggudinde.

Erindrings rafaelske Maleri!
 Oprul dig for mit Blik i Morgenrøde,
 Og lad min høitidsvungne Phantasie
 Paa glemte, halvudslukte Farver bøde.

Det ruller frem — o, Gud! det ruller frem.
 Min Aand! du svæver smilende tilbage.
 Hil dig, du Barndoms rosenstrøede Hiem!
 Hil eder, liliehvide Uskylds Dage!

See Drengen i den unge Floras Arm.
 En Blomst, en Sommerfugl er kun hans Glæde.
 For hvert et Indtryk aabner sig hans Barm;
 Det er ham lige let, at lee og græde.

Rundt om hans Blik Naturen smiler bold;
 Han føler den, ukiendt med Jordens Smerte.
 Dens Skønhed smelter ham; thi mildt, Apol!
 Du aander alt din Flamme i hans Hierte.

Naturens Straaler samles i hans Bryst,
 Dg tænde Phantasiens vilde Luer.
 Han lytter, studser, drømmer hen i Lyst,
 Dg higer efter mere, end han skuer.

I Morgenland, imellem Trolde og Dverg,
 Han tumler mellem Feer og Hekelampe.
 Han gyser for Magnetens Ræmpebjerg,
 Dg ønsker sig Aladdins Underlampe.

Dg, Felsenborg! du edenstjønne D,
 Hvis steile Klipper Held og Dyder hegne!
 Naar dig jeg mindes med din vilde Sø,
 Da er det, som jeg saae min Barndoms Egne.

Jeg seer Albertus klavre paa dit Fjeld,
 Jeg seer den lumske Lemelie at skule,
 Jeg seer din Indgang med sit Styrtevæld,
 Jeg seer Cyrillo i den sorte Hule.

Dg, Robin Crusoe! o hvor ofte har
 Jeg ønsket mig din Hytte og din Kilde!
 Du ene Hersker over Den var,
 Dg redded mangt et Doffer fra de Vilde.

Selv Reineke, som idel Ondskab drev,
 Stod fielden paa min Hylde i et Hjørne.
 Jeg fandt det ligefrem, at være Ræv,
 Naar man var mellem Tigere og Bjørne.

Dg siden — thi alt tidlig Elskovs Bud
 Mit Die saae i Pigens Himmelsmile —
 Dg siden tømte jeg Volum'ner ud
 Om Suf og Maanestri og Amors Pile.

Saaledes randt min første Ungdom hen,
 Jeg kiendte Verden ei, men vel jeg kiendte
 De Følelser, den Gld, som hæver den.
 Med blandet Lue høit mit Hierte brændte.

Da, ædle Dichman! greb du varmt min Haand,
 Dg sagde: „Jeg vil luttre denne Lue,
 Jeg lede vil, jeg danne vil din Aand,
 Dg lade dig en større Verden skue —

En Verden, som er skøn, og som er sand;
 Dens Lyn skal tæt forbi dit Die svæve,
 Dens Tordenskrald skal vække din Forstand,
 Dg høiere dit unge Hierte hæve.“

Instinctets Bud, vor Ben paa Dydens Bei,
 Du sømme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemlighed! vær du min Sanggudinde.

Fortæl, hvordan han tankesfuld oplod
 Den store Krønike om svundne Tider,
 Med Gld, med Kamp, med Raseri og Blod,
 Med Skønhed, Dyd og Kraft paa alle Sider;

Hvor viist han fulgte mig fra Pol til Pol,
 Fra mystiskgamle Niil, hvor Trældom stønned,
 Til Fierde Christians steenudhugne Stol
 I Skoven, hvor han sine Børn belønned;

Hvor skönt han viste mig, at Tapperhed
 Dpoffrer Alt, og kiender ingen Fare,
 Hist ved det Pas, hvor Tusind styrted ned
 For Spartas ubetydelige Skare.

At Had til Svig, og hærdet Mandemod
 Den bedst udtænkte Marter rolig taaler,
 Det skued jeg i Romeren, som stod
 Med Diet vendt mod Solens Middagsstraaler.

At Venskab, trods hvert falskt og isnet Bryst,
 Dpliver Jorden med sin Himmelvarme,
 Det trængte i min Land med evig Lyst,
 Da Henrik smilte i sin Sullys Arme.

At Rieerlighed er stærkere end Had,
 Og stærkere end Tid og Død paa Jorden,
 O, det stadfæstede hvert enkelt Blad,
 Som talte om mit elskte Gamle-Norden.

At Troskab aldrig Danmark har forladt,
 At ingen Storm dens Cherubflamme dæmper,
 Det vidnede den blodigskionne Nat,
 Da Rolf til Balhal gif med sine Kæmper.

Men og fra Lasten sank det sorte Flor,
 Bleg saae jeg Dydens Land fra Himlens Bue
 At stirre giennem Taarer til vor Jord;
 Hans Altarild blev qvalt i Ondskabs Lue.

Jeg saae den store Jesus svede Blod
 I Urtegaarden, saae, hvor Judas iulte
 Med kolde Bødler frem paa sagte Fod,
 Forraadende den Ven, som Gud tilsmiilte.

Og Hella's Jesus — ogsaa ham jeg saae,
 Tilgivende med saligmilde Blikke,
 I Fængselhvælvingen paa sine Straae
 Af Dødens Kalk høitidelig at drikke.

Jeg saae den brave Hus med rolig Taal,
 Den Sandhedsøven! men saae ham ikke grue;
 Frimodig steg han paa sit Martyrbaal,
 Og stirrede til Himlen i sin Lue.

Jeg saae den allerusselste Tyrann,
 Den lumste Pave byde — Jorden zittre,
 Europas Paradiis stod høit i Brand,
 Jeg hørte Blodet risle, Luen knittre.

Og fiernt det hvide Banner plantet stod;
 Med sværmerst Haand Bouillon i Øst det satte,
 Bizarr' i Vest, han vanded det med Blod,
 Og stirred gridst paa Landets gyldne Skatte.

Og allevegne bølged røde Bad,
 Blodblokken bugnede sig under Byrden.
 Jeg saae din Myrden, Verdens Hovedstad!
 Den sidste og den gyseligste Myrden.

Jeg zitted kold. — Da blev det atter Dag,
 Det tykke Flor hen over Rædsler segned.
 Da saae jeg Diærvheds bratte Lynildslag,
 Høit blusfed Helten, skumle Riding blegned.

Fælt Hiortvar, Geert og Marat sank i Blod,
 Gorday og Niels og Wiggo saae jeg smile;
 Den store Cæsar laae ved Thronens Fod,
 Af Brutus henstrakt til den lange Hvile.

Den vakte Frihedsaaand steg til vor Jord,
 Jeg saae ham Paven og Bastillen sælde;
 Dem ingen Niding, var han nok saa stor,
 Skal atter hæve til den gamle Bælde.

Dg mangt et Land og mangen Oliegreen
 Dg mangen Stad du viste mig florerere.
 Een blomstrede især; det var Athen.
 „Ak,“ sukked du, „den var, den er ei mere!“

„Hist,“ sagde du, „hvor om den sunkne Muur
 Nu Zephir leger, vilde Roser rødme,
 Der blomstrede den skønneste Natur,
 Der klang den i de græske Harpers Sødme.“

Da blusfed jeg, da smeltede min Aand
 I hellig Beemod ved de Uedles Minde;
 Da greb paa Lyren første Gang min Haand,
 Da kaldte jeg den skønne Sanggudinde.

Dg skaansom saae du mig ved Pindi Fod,
 Hvor glad jeg hen i drømte Himle smægted,
 Dg knuste ei den arme Ynglings Mod,
 Ved at bevise ham, hvor lidt han mægted.

„Stræb,“ sagde du med velmeent Fadersmil,
 „At naae den skønne Krands, som evig pranger;
 Dan dig hos Flaccus, Raso og Virgil,
 Dg hos din danske Broder, Balders Sanger!“

O, elskte Lærer! hvis det Held jeg fik,
 Det sieldne Held, den Gave fra det Høie,
 At mildne blidt min Broders Tankeblif,
 At lokke Taarer i den Skionnes Die;

At tolke frit Naturens Harmonie,
 At skildre Jordens Glæder og dens Smerte
 I simpel og utvungen Melodie,
 I sande Udbrud af det varme Hierte:

Da skylder jeg kun dig, kun dig, min Ven!
 At Taarer trænge frem i Udles Blikke,
 At paa min Grav en Krands de lægge hen.
 Gud lønne dig derfor; jeg kan det ikke.

Tag denne Sang! For Ven paa Dydens Bei,
 Den sømme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemmelighed var min Sanggudinde.

Natur-Temperamenter.

Det phlegmatiske.

Ostens lange, blege Strimmel
 Breder ud sin hvide Fold.
 Stjernen dør paa matte Himmel,
 Luften er saa vaad og kold.

Perleduggens tætte Brimmel
 Glindser fra den grønne Vold.
 Langsomt følger Bonden Ploven,
 Bølter fugtigtunge Jord.
 Taus og sort sig hvælver Skoven,
 Uden Sange, uden Ord.
 Fjeldet staaer saa stump i Taagen,
 Hisset Balmubusken groer.
 Nattens høitidsfulde Time
 Hen i Eviigheden foer;
 Ingen Kirkeklokker kime
 Dødnings af dunkle Jord.
 Træt af store Midnatsscene
 Sover mystiske Natur.
 Roligt muldne gamle Bene
 Hisset bag den gamle Muur.
 Nat og kold kun Binden bølger
 Hen i Dammens vaade Siv.
 Morgentaagesfloret dølger
 Syllende Naturens Liv.

Det sangvinste.

Milde Sapphirer paa Himmels Bue
 Hæve den prægtige Hvælving med Ynde,
 Østkanten brænder med Rosernes Lue,
 Skovenes quiddrende Sange begynde,
 Tusind Karfunkler i Solen vi skue,
 Guldgule Bølger i Floden sig skynde,
 Blomsten udfolder forføriske Blade,
 Boler med Solen i kolige Bade.

Elskov! Elskov!
 Venus Cypria!
 Dit Alter staaer
 I de svale Dale,
 I de skionne, grønne,
 Duftende Hvælvinger,
 Hvor Philomele slaaer,
 Hvor den rislende Solvbølge gaaer.
 Bellysten blusker paa svulmende Læber,
 Faunerne smile, og Uskyld forjager.
 Loffende Skjærild, som pirrende dræber!
 Helvedes Rue, som Athren forjager!
 Siælen forsvinder, den høiere Sands.
 Dyret og Mennesket, Blomsten og Lovet
 Lørres, forstokkes, og nærmer sig Støvet,
 Svungen i Straalens ophidsende Dands.
 Elskov! Elskov!
 Venus Cypria!
 Hvor den rislende Solvbølge gaaer,
 Hvor Philomele slaaer,
 I de dustende Hvælvinger,
 I de skionne, grønne,
 Svale Dale
 Dit Alter staaer.

 Det cholericke.

Hvad fortner?
 Det er Himlens Rue.
 Hvad lysner?
 Det er Heklas Rue,

Den stærkeste Kæmpe i Nord,
 Den gamle Thor.
 Der staaer han, forvandlet til et Fiend,
 Hedder Hefla,
 Med Jispandsjer om sit Bryst,
 Med Torden i sin Røst,
 Med gloende Tunge.
 Harniskpladerne runge.
 Paa hiin Side af det vilde Ocean
 Staaer hans Fostbroder Vulcan,
 Hedder Wtna.
 Luende Blod paa den skælvende Jord
 Har de stænket i hinandens Spor.
 Da det gamle Rige svandt,
 Grumt de sig forbandt,
 For pludselig eengang med Kæmpevægt
 At knuse den nyere Slægt,
 Som myldrer mellem begge
 Deres Flintevægge.
 Nu raadslaae de sammen i den mørke Gang
 Saa lang
 Under Europa.
 Frels os, Jesus af Nazareth!
 Paa Engen hist to Roser stod,
 Fod ved Fod,
 I Ungdomsblod.
 See, hvor de skilles ad ved en Kløft,
 Ved en bundløs Grøft!
 Den evige Brede
 Har draget det flammende Sværd af sin Skede.
 Hvi bliver I alle saa blege?

Det melancholske.

Jordnen meer ei lyder,
 Maanen giennembyder
 Nattens brustne Sky.
 Spredt er Jordens Dampe,
 Himlens hvide Lampe
 Brænder klart paa ny.
 Intet Skrald
 Og Klippefald;
 Allevegne Taushed ruger,
 Græsset Regnen suger.

Benligt Nattergalen
 Synger hist i Dalen
 Mellem Blomsterbed
 Paa den Klippetinde,
 Som for barske Vinde
 Nylig styrted ned.
 Dybt til Krat
 I dunkle Nat
 Bød et Dieblis den reise.
 Secler saae den kneise.

Hist i Blomsterdække
 Jordens lange Sprække
 Gaber sort og stor.
 Mildt ved Maanens Straaler
 Dufstende Violer
 Sig ad Randen snoer.
 Snart en Bro
 Med freidig Ro .

Dalens Hyrder her vil bygge
 Over Døden trygge.

Sorgløst Kildevældet
 Risler nu fra Fjeldet
 I sin gamle Dands.
 Klippens Roser vinke,
 Himlens Stjerner blinke
 Med fornøjet Glæds.
 Skionne Jord
 I Nattens Flor!
 Dobbelt skion er Midnatsslunden
 Efter Rædselsstunden.

Naar den sidste kommer,
 Naar den store Dommer
 Knuser eget Bærf,
 Naar han Havet vælter,
 Naar han Jorden ælter
 Med sin Arm saa stærk,
 Skal en Nat
 Blandt Blomsterkrat,
 Mere klar, hvor Ingen samle,
 Blidelig os samle.

Den frembrændende Vaar.

Engene grønnes, og Skovenes Kroner
 Nyelig fremsprungne Smaragder bedække,
 Ethern lunen, og Sangeren toner
 I den beknoppede, svulmende Hække.
 Vinteren bort til de livløse Poler
 Flygter med Ratten og Kulden og Taagen;
 Flora paa Leiet af friske Violer
 Opflaaer sit Die, sødtstilende, vaagen.

Harpe, som hang paa de riimfrosne Grene,
 Hyllet i Sne og i rugende Mørke,
 Stum og forladt, medens Boreas ene
 Hyled en Liigsang i Vinterens Drøke,
 Harpe! din Gis har Apollo bortsmeltet,
 Da han i Østen steg frem i sin Lue.
 Straalende hænger du nu under Teltet
 Med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 Stemme dig med sine sneehvide Hænder.
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 Hjst af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,
 Som i den mørkeblaa Bove sig taber,
 Værfernes Slag vil jeg høre, som dirre,
 Slaae dine Strænge, og prise min Skaber.

Straale, som brænder i smægtende Die
 Paa den uskyldige, elskende Pige,
 Straale, du Skionhedens høieste Høie!
 Ned i mit bævende Hierte du stige.

Elskende To, som i Skyggerne vante!
 Indsmil mig Saligheds reneste Bue;
 Da skal min brændende, hellige Tanke
 Tonende hvirvle til Himmels Bue.

Da skal de smilende unge Hyrdinder
 Nærme sig mig under skyggende Grene
 Henrykt ved Bækken, som perlende rinder
 Over de hvide, sølspraglede Stene;
 Svævende de om min Harpe skal dandse,
 Som deres Skionhed at tolke kun stræber.
 Da skal jeg prydes med blomstrende Krandsse,
 Da skal jeg kyskes af blomstrende Læber.

Selve de søvlofte Gubber skal høre
 Gierne min Sang fra den mosgroede Hytte.
 Blidt skal de staae i de aabnede Døre,
 Og til veemodige Tonesald lytte.
 I deres gamle uskyldige Siæle
 Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge,
 Til de, fremkaldte af venlige Siæle,
 Nyde et Foraar, evindelig unge.

Hyrden min Sang skal gientage, og smile,
 Naar han om Aften med bøgende Brimmel
 Skynder sig hjem til en qvægende Hvile,
 Stirrende hen paa den glødende Himmel.
 Tidt paa sit Rør skal han stræbe at ligne
 Strængenes Toner, som bævende vige.
 Da skal han føle Naturen, og signe
 Skionhedens Gud, og omfavne sin Pige.

Al, men hvad haaber jeg, mægtig henrevet,
Salig indlullet i hellige Drømme,
Blusfende, freidig, af Indtrykket drevet,
Mens mine Tanker i Anelser svømme?
Kan vel en Spurv, skøndt den saligt sig fryder,
Tolke sin Salighed, som Philomele?
Kan vel min Sang, skøndt i Vaaren den lyder,
Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Al, der var Een! Skøndt fortæret af Smerte,
Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,
Dg for Naturen det aabneste Hierte;
Han kunde tolke, hvad Andre kun stamme.
Kungsted! din lange og frugtbare Fure
Grønnes, som forhen, og spirer, og pranger,
Mens ved de gamle og gothiske Mure
Gravmuldet længst har omfavnet din Sanger.

Hellige Ewald! i Danemarks Skove
Føler min Siæl at forklaret du svæver.
Bølgende over den krusede Bøve,
Luttret din Aand giennem Roserne bæver.
Lad den opløde de frostige Strænge,
Gyd i mit Bryst dine hellige Luer,
Da skal mit Hierte i Harpen sig trænge,
Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

Den Forladte.

Naar Solen rød og langsom daler
 Bag Horizontens Biergerad,
 Naar Bonden glad fra Marken iler,
 Og til sin stille Hytte smiler,
 Da Taaren i mit Øie taler,
 Og siger: Han er ikke glad.

Paa Bænken hist, naar svale Vinde
 Hensuse i den høie Lind,
 Jeg stirrer sværmende i Nøde
 Den sødthendøde Aftenrøde,
 De Roser, der saa brat forsvinde,
 Som Feberrosen paa min Kind.

Naar hist i Lunden vakke Pige
 Mig spørger, hvi jeg dandsar ei;
 Og naar en Ungling fro mig byder
 Sin Brud til Dands — min Taare flyder.
 Held den, hvis Brud kan ikke svige!
 Han gaaer ad Livets Blomstervei.

Jeg eengang Elskovsharpen stemte
 Til Glædens Priis, som du, min Ven!
 Hun var saa skion som Morgenrøden,
 Hun svor at elske mig til Døden;
 Men, ak! sin Ed den Grumme glemte.
 Nu døer jeg langsomt, langsomt hen.

Hist, hvor de høie Taarne rage
 Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa,
 Hvor Foden hyller sig i Taage,
 Hvor Uskyld døer, hvor Laster vaage —
 Did kunde Floras Datter drage,
 Og lade mig tilbagestaae!

Saa sukker jeg, og vanter ene
 I Skoven ind, og kaster mig
 I Græsset, hvor de svundne Dage
 Lod Veemodsmindet staae tilbage,
 Hvor der i Stammer og i Grene
 Er skaaret: Stella elsker dig!

Naar da i lille grønne Kammer
 Fuldmaanen titter blodigrød,
 Da tænker jeg: Her vil du træde
 Bed Midnat i dit hvide Klæde,
 Om disse fiære, elskte Stammer,
 I næste Vaar, naar du er død.

Da blusser kinden, Taaren rinder,
 Jeg vakler hjem ad grønne Bang.
 Kiærminderne saa huldt sig høie;
 Men hvad er de mod Stellas Die?
 Hvad Rosen er mod Stellas Kinder,
 Og Lærfens Slag mod Stellas Sang.

Jeg føler det, mit Hierte svulmer
 Ei meer saa stærkt ved hendes Navn.
 Nat glimter Straalen i mit Die.

J smaa nedstunkne Blomsterhøie!
 Jeg føler det, min Smerte dulmer,
 Snart synker jeg i eders Favn.

Den Tillidsfulde.

(Efter Horats.)

Den, som er uden Synd og Last,
 Og føler Elskovs Lyst,
 Han drager ei mod Ondskabs Bold,
 Mistvivlende, med Sværd og Skjold,
 Til Gud sin Tid han sætter fast,
 Og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradiis
 Ved blomsterkøle Bad,
 Om han er i en Ørk af Sand,
 Hvor ei der er en Draabe Vand,
 Om han er paa et Fjeld af Is,
 Er han dog lige glad.

Jeg gik i Morgenrødens Skær
 Engang i dunkle Skov.
 De fiarlne Nattergale slog,
 Min lille Guitar frem jeg tog,
 Og sang min Fiordimonas Lov,
 Hun, som er mig saa fiær.

Da sprang en Ulv saa græsfelig,
 Saa stor fra Træets Rod.
 Jeg frygted ikke for at døe,
 Men tænkte paa min elskte Mø,
 Som vilde lede efter mig —
 Og finde kun mit Blod.

En Taare i mit Øie kom,
 Den trilled paa min Kind.
 Da standsed Ulven, saae paa mig,
 Og logrede, og dreied sig,
 Og vendte ganske skamfuld om,
 Og jog i Skoven ind.

Og dog jeg tænkte vist at døe,
 Thi hungrig, gridst den laae.
 Men Ulven tænkte: Det var Skam,
 Ja Grusomhed, at dræbe ham;
 Han elstes af en deilig Mø,
 Ham maa du lade gaae.

O, sæt mig hen, hvor ingen Sol
 Kan trylle Blomster frem,
 Hvor ingen klare Bølger lee,
 Hvor Alt er stivt af Is og Snee;
 Giv mig den kolde, hvide Pol
 Til et bestandigt Hiem!

Og sæt mig i den hede Ørt
 Midt hen i Flyvesand,

Hvor Jorden brister tør og heed,
 Hvor Straalen falder lodret ned,
 Hvor ingen Myrte, venlig, mørk,
 Mig svalt beskygge kan.

Jeg trodser Straalens stærke Piiil,
 Ei Isen naaer mit Bryst;
 Et Eden blier mig hvert et Sted,
 Naar kun jeg har min Pige med,
 Min Pige med de søde Smiil
 Og med den søde Røst!

Den brustne Harpe.

Du, som blandt Skovens Kroner
 Lolked saa helligt sørgelig
 Med de bævende Toner
 Den Smerte, som langsomt fortærer mig!

Grusom nu du tier,
 Hæver ei længer din hulde Røst;
 Dine søde Melodier
 Gyder ei dulmende Beemod i mit Bryst.

Maanen skinner ei i Lunden,
 Hen i døsig Laage kun dør min Sang,
 Dens Straaler er forsvunden
 Med din skionne, din smeltende Klang.

O snart, snart er mit Hierte,
 Som bløder saa mat og saa nedtrykt nu,
 Overvældet af sin Smerte,
 Taust og brustent, Harpe! som du.

Himmellysene.

Jeg skued Stella, hun var saa mild,
 Som Stierne klart hendes Die straalte.
 Den Jld optændte en anden Jld.
 Taalmodig længe min Qual jeg taalte.
 En Stierne er smuk, det bekiender jeg gierne;
 Men, af! man bliver dog fied af en Stierne,
 Dens Jld er for kold, for fiern og mat,
 Og naar man ei hører blandt Astronomer,
 Hvo vilde da see paa de Phantomer
 Bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued Juno Heliona,
 Med Solens Kraft hendes Die brændte.
 Jeg vidste neppe, hvor det kom fra,
 Saa pludselig hun mit Hierte tændte.
 En Sol skaber Held fra Pole til Pole;
 Men, af, man blændes saa let af Sole,
 Deres Jld er for heed, for luende rød,
 Og naar man ei er paa Jorden en Abe,
 Hvo vilde da staae, paa dem at gabe,
 For selv at blive til udbrændt Blød?

Jeg saae min Luna, saa huld og blid;
 Saa sværmeriff sødt hendes Die hæved,
 Saa helligskönt hendes Blik sig hæved,
 Som Maanen i yndige Skumringstid.
 Med hverken for stærk eller døende Flamme
 Hun verled med Skionhed, evig den samme.
 Som naar i hellige Midnatsstund
 De lyse Bølger i Maanskin rinde,
 Saa salige nu mine Dage svinde.
 Hvad tryller mig Livet saa sødt, som hun?

Drømmene.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og sad
 I hendes Loffer, saa blonde og bløde,
 Som midt over Banden skilte sig ad,
 Og bølged om Kinderne, friske og røde.
 Og mangen Ungling saae hen paa mig,
 For med det samme at see paa hende.
 Da straalte mit Blik saa stoltelig,
 Jeg tænkte: Den Glæde faaer aldrig Ende.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer,
 Langvarig Lykke kun haaber Fianter.
 Svøbt laae jeg i Dynner og Pudevaar,
 For fattig til at ligne Demanter.
 En anden Gang, sunken i Morpheus' Arm,
 Jeg bildte mig ind en Rose at være,

Som paa hendes fulde, sneehvide Barm
 At sidde dustende havde den Gre.
 Af, hvor jeg var paa et deiligt Sted!
 En Gaasefiær kan ei dets Ynde beskrive.
 Jeg bølged saa svævende op og ned,
 Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer,
 Tidt giver os Skiebneens Bid en Skofe.
 Svøbt laae jeg i Dynner og Pudevaar,
 Af! alt for bleg til at ligne en Rose.

Man drømmer ofte paa denne Jord,
 Det Sande maa for Ideer vige;
 Jeg drømmer oftere, end man troer,
 Thi fiært er mig Phantasiens Rige.
 Saaledes drømte jeg eengang, tænkt!
 At jeg bevoxet med Floras Spæde
 Bar under Myrter en grønnende Bænk,
 Som bar den Skionne med henrykt Glæde.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer.
 Og vaagen kan man da sagtens tænke,
 At, sunken i Dynner og Pudevaar,
 Jeg havde kun lidt tilfælles med Bænke.

En anden Gang var jeg en Bølge blaa.
 Ha, Mindet endnu i mit Hierte brænder,
 Thi i min Arm den Ufskyldige laae,
 Jeg spillede om hendes runde Lænder,
 Og over min blanke Flade hen
 Glad Morgensolen sit Purpur smilte,
 I det den kneiste paa Himmelen,
 For at see, hvor skjønt i min Favn hun hvilte.

Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer.
 Hvad nytter det altsaa her at dølge,
 At, hyllet i Dynner og Pudevaar,
 Jeg var for tør til at ligne en Bølge?

Men skiondt jeg nu drømte saa tidt med Lyst,
 Indlullet af Kiærligheds Tryllerier,
 Om mangen Fryd med blussende Bryst,
 Hvorom for Korthedens Skyld jeg tier;
 Saa skulde jeg dog taalmodig og om
 Mig i min mislige Skiebne funden,
 Hvis ei min kiæreste, sidste Drøm
 Var, som de andre, saa reent forsvunden.
 Jeg drømte eengang lysvaagen, at
 Hun elskede mig; men, o! bedragen
 Jeg bøder nu mangen søvnløs Nat,
 Fordi jeg eengang har drømt om Dagen.

Til Rimer.

Rimer! du maa takke mig,
 Hvad de Fleste negte dig,
 Jeg beviser, at du har.
 Hør kun! Sagen er jo klar.

Først og fremmest selv du troer,
 At du er en Digter stor.

Kunde du sliq Tanke havt
Uden stærk Indbildningskraft?

Du erindrer ganske klog,
Hvad der staaer i Andres Bog,
Sammensætter det med Flid —
Det er jo Beviis paa Vid.

Githrens nyskelige Klang,
Lidenskabens vilde Sang
Synes Galskab dig og Luft —
Ergo har du jo Fornuft.

Følelse blev og din Deel;
Kaldes du en Sneglesfiæl,
Snærter det, som du fik Riis.
Trænge vi til meer Beviis?

Følelse, Vid, Phantastie,
Og Fornuft — det er Genie.
Rimer! har du Mage seet?
Du fikst Genialitet.

Oldingen ved Werthers Grav.

Aftenrøden
Farver din Grav.
De gamle Linde

Omhyvælve den.
 Violerne
 Bolge i dens høie Græs.

. Du slumrer
 Den roligste Slummer:
 Dødens.

Skyggerne vøge,
 Aftenrøden svinder;
 Kun et blegguult Skier
 Tegner, hvor den svandt.
 Skoven sortner.
 Hift kommer en Flok
 Karle og Piger
 Fra Marken.
 De standse deres Sang,
 Og Pigerne
 Pege hid til Graven
 Med skælvende Hænder,
 Og gaae en Omvei
 Af Frygt for Selvmorderen,
 Som spøger i Skoven.

Werther!
 De frygte dig,
 Som hviler saa roligt
 Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiebnen et Hierte,
 Som fólte
 Natur og Gud.

Det gav den Faa.
 Dig gav Skiebnen det Held,
 At finde et Hierte,
 Som sølte med dit.
 Det gav den Færre.
 Du var lyffelig;
 Thi du nød
 Kiærligheds Fryd.
 Men jordiske Sammenstød
 Hindred eders Siæle
 I at forene sig
 Uforstyrret
 I Guddoms-Harmonie
 Her.
 Da fastede du din Jorddragt
 I Graven;
 Og ventede hende
 Hissæt,
 Og fandt hende.
 Nu frydes I.

Alderens Sne
 Dækker min Ise.
 Mit Hierte døer
 Langsomt.
 Min Baar svandt hen
 Unydt;
 Thi jeg fandt Ingen paa min Bei,
 Som sølte med mig.
 Jeg nød ikke
 Kiærligheds Fryd.
 Mig venter Ingen

Hisset,
 Jeg forlader Ingen
 Her.

Naar mit Hierte er brustet,
 Og Menneskesvømmen
 Trænger sig forbi min Marmorliste
 I Capellet,
 Vil de sige:
 Han var lykkelig!
 Af, hvo var lykkeligst:
 Du eller jeg?

Digteren i Peirelunden.

Phantasi! hvi river du mig
 Til skionne Grindringer hen?
 Gierne, gierne fulgte jeg dig,
 Men maa vende tilbage igien
 Til den kolde Tid, da din skionne Rue
 Hvirvler ei længer mod Himlens Bue.

Hvi afloffer, Harpe! din Sølvklang,
 Som bæver i Aften saa huld,
 Den modløse Sanger endnu en Sang,
 Mens Solen gaaer ned i sit Guld?
 Af! bedre, du taus paa Egen hænger,
 Dine venlige Toner elstes ei længer.

Der var en Tid — af, længst den svandt!
 Dens Minder dybt i mit Hierte gløde.
 Da agtedes Minnisang ei for Tant,
 Det var Jordens barnlige Morgenrøde;
 Naar Skialden sang med begejstret Røst,
 Da blussede hvert nærværende Bryst.

Kongen var stolt af at være hans Ven,
 Skiondt han afflog Glimmer og Rang.
 De skønneste Piger stimlede hen
 Og kysfed ham, naar han sang.
 Der sad han henrykt; hans skønne Vinding
 Var den Krands, de vandt om hans loffede Tinding.

Harald og Frode! I muldne i Leer,
 Eders skønne Tider forsvunde.
 Sangen besjæler ei Kæmper meer
 Om det herlige Tafelrunde.
 See Ruinerne, hvor veemodigt de gløde
 I den sidste, glimtende Aftenrøde.

Kom, Harpe! Solen udslukkes brat,
 Dens sidste Straaler kun virke;
 Kom, vi vil slutte os inde i Nat
 I Roskildes gamle Kirke.
 Der vil jeg ved din dæmpede Klang
 I Choret synge min Svanesang.

Min Røst skal mane Skyggerne frem
 Fra Jordens fugtige Bolde;
 Fra Gravens gamle, ærværdige Hiem
 Skal de stige med Harnisk og Skjolde,

Dg de blege Piger i Maanestien
Skal atter smile med blussende Kind.

Saa har jeg dog sunget en eneste Stund
Paa en Tid, det var værd at sunge.
Farvel, du gamle, dunkle Lund!
Under Hvalvingen nu min Harpe skal runge.
Mellem Ridder og Hustru og Svend og Mo
Vil jeg synge og blusse og blegne og døe.

Fødselsdagen.

Jeg vaagnede ved Nattergalens Slag,
Naturen rødmed, Natten var forsvunden;
Med Harpen taus jeg traadte ud i Lunden.
Det var min fiære Piges Fødselsdag.

Med Taarer hen i Solens Glands jeg saae.
Alt funkled mig saa broget, mildt i Møde.
Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
Dg Roserne var dobbelt purpurøde.

Dg Lærken hisset paa den grønne Bang
Steg høit fra Græsset under solvblaa Sphære,
Dg quiddred, syntes mig, en Morgensang
Paa Emmas Fødselsdag til hendes Tre.

Da steg saa stærkt, saa underligt min Mand,
 Mit Hierte blussed, og jeg famled længe,
 Før, skælvende af Glæde, med min Haand
 Jeg kunde finde Harpens brune Strænge.

Dg da jeg nu ved Strængens sagte Lyd
 Midt i den skønne Brimmel vilde stræbe
 At synge om min Elskov og min Fryd —
 Da var min Tunge stum, og taus min Læbe.

Da lod jeg modløs Harpen synke ned,
 Dg spurgte med en Taare i mit Die:
 „Hvi negter du mig grumt, du Evighøie!
 Paa Emmas Dag at synge Kiærlighed?“

Men, see! da blev jeg vaer en fager Mand,
 Med Pensel i sin Haand han længe skued
 Mod Østen hen, hvor Morgenrøden lued
 Mildt over Busken, i den gyldne Strand.

Dg ofte saae jeg ham at male ned;
 Men svage var hans Træk og uden Lykke.
 Da raabte han med Fryd: „Hvad kan udtrykke,
 D evige Natur! din Herlighed?“

Dg over Fjeld jeg hørte Echos Lyd:
 „Natur! dit sande Liv kan Ingen male“.
 Dg giennem Roser hørtos Zephir tale:
 „D, mindre Elskovs høie, søde Fryd!“

Da gav jeg Glæden i mit Hierte Rum;
 Da standsede min Taare med min Klage.
 Til Emmas Bryst jeg vendte taus tilbage,
 Dg takked Gud, fordi jeg var saa stum.

Biergmands-Liv.

(Efter Novalis.)

Den over Jorden byder,
 Som maaler Jordens Bund,
 Som ei Bekymring bryder
 Dybt i den lune Grund.

Som tausindviet fiender
 Dens Kæmpe-Ledemod,
 Som til dens Bærsted vender
 Med usfortrøden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
 Sig aabner for hans Bud;
 Hans Hierte den opflammer,
 Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
 Forelsket, dobbelt fro.
 Han skyer ei Flid og Plage;
 Den laer ham ingen No.

De mægtigste Bedrifter
 Fra længstforbundne Tid
 Den dybe Klippe skrifter
 Ham aabenhjertig, blid.

Oldtidens Lust ombæver
 Hans Ansigt helligmild;

I Grubens Mørke svæver
For ham en evig Ild.

Hvorhen sin Fod han flytter,
Saa velbekiendt han er.
Naturen understøtter
Hans Hænders Gierninger.

Til Hielp i høie Grotte
Ham Bandet følger brat;
Dg alle Klippeslotte
Ham aabne deres Skat.

Hen for sin Konges Throne
Han bringer guldne Skrin,
Dg sætter i hans Krone
Den funklende Rubin.

Vel sandt, han Kongen byder
Alt, hvad han samled her;
Dog det ham lidet bryder,
Hans Armod er ham kjær.

Lad dem som Bødler hæрге
For Penge, Land og Slot;
Han blier i sine Bierge
Den glade Jordens Drot.

Landlivets Glæder.

(Efter Horats.)

Lyksalig den, som til det Bedre
Fra Stadens Lummel ile kan,
For rolig, som de gamle Fædre,
At pløie eget Agerland.

Han skrækker ikke Havets Graade,
Ei Krigsdrometens vilde Larm,
De Riges Pragt, de Stores Raade
Foragter han i Floras Arm.

Det høie Bivintræ bugner ene,
Han binder det til Poplen hen,
Dg skærer bort de golve Grene,
Dg nympes bedre ind igien.

De rige Hiordes Bøgen lyder,
Mens i den krumme Dal de gaaer;
I rene Kar han Honning gyder,
Dg klipper sine tamme Faar.

Naar Aret tungt i milde Bugter
Henfølger i den gyldne Flod,
Da plukker han de modne Frugter,
Dg presser Druens Purpurblod.

Dg takker Gud, som Glæden sender,
Dg skuer fromt mod Himlens Sky,
Dg folder bønligt sine Hænder
I Græsset under Egens Ly.

Dg Havets fierne Bredde syder,
 Dg venligt risler Bækkens Fald,
 Dg til en qvægsom Slummer byder
 Den veemodsfulde Nattergal.

Men naar de gustne Vinterlunde
 Sneedækkes hvidt, som Biergets Top,
 Da jager han med rappe Hunde
 Det frygtelige Bildsviin op.

Den sultne Kramsfugl i sin Snare
 Han loffer let med Rønnebær.
 Bildanden og den bange Hare
 Lidt Jægerens Belønning er.

Dg maa ei hvert vanhelligt Minde
 Om Byens Leflekunst forgaae
 I Favnen af den hulde Qvinde,
 I Kredsen af de fiære Smaae?

Paa Arnestedet mattes Luen;
 Hun henter Riis, og tænder dem,
 At der kan være varmt i Stuen,
 Naar Faer fra Marken kommer hjem.

Hun malter selv sit Qvæg, og driver
 I Stalden ind den muntre Hiord,
 Dg henter frem, hvad Godheds Giver
 Har skienket tarvelige Bord.

Hvad er Skildpadde og Fasaner,
 Dg al den Lækkerhed paa Fad,
 Der pirrer fræsne Stores Ganer,
 Mod denne sunde Bondemad?

Hvad er den Ryp, som Norge sender,
 Det allerkosteligste Kræ,
 Mod Ublet, som med egne Hænder
 Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens funde Urt, som mætter
 En munter Slægt, saa fri for Nag?
 Mod Gaasen, som min Hustru sætter
 Paa Bordet for os Mortensdag?

Hvor godsligt midlertid at skue
 De glade Lam at hoppe hjem,
 Mens Solens røde Aftenlue
 Fra Skoven hist bestråler dem!

De stærke Dyne slæbe trætte
 Den tunge Ploug fra Marken ind;
 Sig Folkene ved Arnen sætte,
 Saa lystige, saa froe i Sind.

Saa talte Harpag i November,
 Af Ager kied, af Landet Ven,
 Og standsed ellevte December —
 I Juni aagred han igien.

Elegie over en Landsby-Pige.

(Efter Høltz.)

Sørgeligt og dæmpet Kloffen toner
 Fra det gamle Kirkeetaarn herved.
 Fædre græde, Piger, Børn og Koner;
 Bræder lægges rundt om Gravens Bred.
 Hyllet i det lange Dødningflæde,
 Og med hvide Roser paa sit Bryst,
 Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
 Hun den hele Landsbyes Lyft.

Kummerfuld og bleg hver om Beninde
 Tænker ikke meer paa Leg og Dands;
 Staae om Kisten grædende, og vinde
 Deres Elskede en Lilliefrands.
 Flere Taarer værd var ingen Pige,
 End du er det, fromme, gode Mø!
 Meer forklaret blier i Himmerige
 Ingen iblandt dem, som døe.

Som en Engel hist i hvide Klæder
 I sin lille Hyttedør hun stod.
 Blomsterne var hendes gyldne Klæder,
 En Viol sin Barm hun pryde lod.
 Hendes Bifte var de kolne Blade,
 Morgenlunden hendes Pyntesal,
 Hendes Speil var Bækkens blanke Flade,
 Hendes Sminke dens Krystal.

Sædeligheds Maaneglands omsmiilte
 Hendes Blik og Kindens Rosenblod ;
 Aldrig Uſkylds Himmelaand bortiilte,
 Aldrig, aldrig Hanna den forlod.
 Mangen Ynglings drukne Die hæved
 Luetaendt paa hendes Indighed ;
 Men for Vilhelm hendes Barm ſig hæved
 Af beſtandig Kiærlighed.

Ingen uden Vilhelm ! Vaaren vinkte
 Venligt dem til Skoven med ſin Glands.
 Under Grønt, og Blaat, ſom Himlen blinkte,
 Svævede de hen i landlig Dands.
 Om hans Hat i Hoſten Baand hun ſnoede,
 Paa en Hvede-Meg de ſammen ſad.
 Bed et Smiil han blev ſaa vel til Møde,
 Tilte til ſit Arbeid glad.

Skottende ſin Yndling huldt i Møde,
 Bandt hun alt det Korn, ſom Vilhelm ſlog,
 Til ſit Skær den ſvale Aftenrøde
 Giennem Veſtens blege Skyer jog.
 Al ſin Fryd han ſaae i hendes Blikke,
 I hans Drøm hver Nat hun blandte ſig.
 O ! ſaa ømt, ſaa ſaligt elſker ikke
 Englene i Himmerig.

Vilhelm ! Vilhelm ! Dødningflokken lyder,
 Sortbeflødte Kiſte hæver man,
 Veemodsfulde Sørgesang udbryder,
 Unge, hvide Piger gaae foran.

Med sin Psalmebog i Haand han blegner,
 Stirrende saa vildt ved Gravens Bred;
 Taaren rinder langsomt, Kisten segner
 I det sorte Gjemme ned.

Gode, fromme Siæl! du slumre rolig;
 Snart din Slummer evig er forbi.
 Klag, naar det er mørkt, paa Gravens Bolig,
 Nattergal! din Beemodsmelodie.
 Bæv om Gravens lille Blomsterfygge,
 Aftenvind! naar Maanen jmiler klar,
 Og i disse Vindekroner bygge
 Dmt et Turtelduepar!

Wiederwelt.

Natten blinker,
 Stjernehæren vinker,
 Gensom krummer sig den grønne Strand.
 Duggen ene
 Ned ad Pilens Grene
 Falder i det stille, sølvblaa Vand.

Bølgen følger
 Rislende, og følger
 Sagte Zephir, perleklar og skion.
 Lyset lyser
 Natlighvidt, og gyser
 Fra sin Sky til Kummers blege Søn.

Krum af Alder;
 Tungt hans Taare falder
 I det dybe, ubekjendte Blaa.
 Sagte flytter
 Han sin Fod, og støtter
 Sig til Staven. Isjen er saa graa.

Modgang frister
 Hjertet, Hjertet brister,
 Døden slukker Diets stærke Jld.
 Svagt anspænder
 Han de matte Hænder,
 Strækker dem til Himlen, rolig, mild.

„Ingen Klage!
 Talt er mine Dage;
 Jeg vil ikke længer dvæle her.
 Hellig Længsel
 Bryder Kammers Fængsel,
 Vinker mig til Nattens Sølvskær.

Dybt jeg stued —
 Høit Naturen lued
 I min Siæl med alt sit Trylleri.
 Sødte bevæget
 Jeg i Stenen præged
 Stærke Træk af Livets Harmonie.

Haarde Stene!
 Mine skjøre Bene
 Smuldne snart dybt under Bølgens Leer;

J skal stande,
 Helligt skal J sande,
 At jeg var, naar jeg er ikke meer."

Bældig Længsel
 Bryder Sorgens Fængsel;
 Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.
 „Længsler's Bolig!
 Rolig og fortrolig
 Favn mig med dit mørke Himmelblaa."

Busken vifter,
 Maanen Farve skifter,
 Dybt nedbøiet nærmer Musen sig,
 Mat af Blikke.
 „Søn! forlad mig ikke;
 Jeg er barnløs, naar jeg mister dig."

Gubben famler,
 Sidste Kraft han samler,
 Sukker henrykt sin Gudindes Navn.
 „Elfskelige!
 Gi af denne Verden er vort Rige.
 Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn."

Taus hun sukker.
 Bølgen mildt sig luffer
 Om den gamle Tindings sølvgraae Haar.
 Hun forsvinder,
 Dagen bleg oprinder,
 Høst paa Frihedsstøtten Lærken slaaer.

Troskab græder,
 I de hvide Marmorflæder,
 Kold og bleg, den ranke, hulde Mø;
 Haand paa Brystet,
 Aldrig, aldrig trøstet,
 Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

Den poetiske Billedjæger.

Mangen Aftenstund
 I den grønne Lund
 Med min Lyra under Armen
 Tidt jeg gif Rund;

Sogte mig halv træt
 Efter et Sujet,
 Som jeg kunde bearbejde
 Sødt, blødt, blidt, net.

Naar da et jeg fandt,
 Passende charmant
 For mit Fag og for mit Hierte
 I en skjult Kant,

Da jeg om mig saae,
 Monne Lyren slaae,
 Sang, om ikke just saa rhythmist,
 Dog omtrent saa:

Allen dullen dof!
 Fingel fangel fof!
 Fof for alle Mærkepande!
 E! B! Ba! Bos!

Høsten.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
 Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din vanlige Gang.
 Stormen flagrende slaaer i din sølvgraa Lof, og dens
 Bladkrands

Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
 Venlige, kolde Taarer i Dinene staae. Hvor de funkfle!
 Trille saa langsomt og tungt ned paa den indfaldne Kind.
 Gensom Løvjal bladløs dig vinker til qvægende Hvile.
 Himlen, som nylig var graa, skiller sin natlige Sky,
 Maanen med sølverne Horn fremfunkler bag revnede Forhæng,
 Breder sit døende Skin over den gule Natur,
 Smiler saa mat og veemodig til dig, som henstirrende fletter
 End af de seneste Løv Isjen en grønbladet Krands.
 Høst! du er Solvmaanens Ven. Hvad har I Oldinger
 begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betroe?
 Taler I vise Gubber om bedre, om skjønnere Tider?
 Ak, da indlader og mig! kær er sliig Tale min Siæl.
 Gufne, nedbøiede Mand! kær var du altid mit Hierte;
 Nattevandrer! og du, med det bedrøvede Blik.
 Deilig er Ynglingen Baar, med sin Rosenkind, og med Isjen
 Martsviolomslyngt, Blikket som Morgenens Glød.

Men som en Engel fra Gud, der i høi, livsalig Begeistring
 Staaer for den skuende Siæl faurt i dens reneste Nu —
 Hjertet da bankende flaaer, og sig Armen strækker med
 Tvivl ud,

For at trykke ham fast, fast til det luende Bryst;
 Snart, som en hvidklar Kugle, der ruller i natlige Dunstfreds,
 Udi sin skønneste Glands svinder han da for dit Blik —
 Saa den rodmende Baar! Med svævende Fied gaaer hans
 Vandring

Giennem det taagede Nord hen til sit straalende Hiem.
 Staffet han hviler kun her i den nys oplivede Bøglund,
 Blomster trindt om sin Fod, Elskovshyren i Haand;
 Svingrende Sangerster let omslagre den hvælvede Tinding,
 Guldgul vægtige Lok følger for dustende Vind.
 Lyndt omringet han staaer af Piger og barnlige Gubber,
 Enfelte Ynglinger med; Mængden ham kold gaaer forbi,
 Kalder ham haanligt et Barn, som sin Tid henødsler med
 Leg kun,

Skiondt i den sagreste Glands dødkolde Jord han har flædt.
 Hurtig han reiser sig da fra den blomsterpraglede Græsbænk,
 Upaaskionnet, useet, smiler han Beemod, og gaaer,
 Fulgt af Zephirernes Hær og af Blomster og siungende Fugle,
 Let, som en Purpurfky svinder og døer i det Blaa.
 Ak! paa en længere Baar, paa Historiens, er han et
 Billed,

Marlig et kort Monument om den henvisnede Tid.
 Anelser bringer han sødt i min Siæl, de slumrende Kræfter
 Vækkes, og yttre sig — ak! høist i en brændende Sang.
 Som den indsluttede Siæl, lyksalig ved sine Drømme,
 Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,
 Saa den mystiske Dreng; som en fromt henilende Pilgrim,
 Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven, og flyer.

Ængstlige Misforhold! O Høst, mildt dvælende Gubbe!
 Kryst din veemodige Dugg kolt i mit brændende Saar.
 Alt har din travle Hustru, bekymret for vinterligt Forraad,
 Bluffet i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
 Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede Gravhøi,
 Stirrer nu taus og blid hen paa den visne Natur.
 Solen er dalet i Hav, tørt hvisler det spraglede Løvværk,
 Abent det skælver saa koldt, streifet af Straalernes Skin.
 Stiernen, som holdt sig i Somrens Varm ved den hvælvede
 Baggrund,

Triner nu glandsfuld frem med sine dristige Blik.
 Olding! o, tryk til din Barm den berusede, drømmende
 Digter.

Grækernes Kraftliv svandt med deres herligste Kunst,
 Nordens Sværd dybt rustet i Graven, og Harpen er brusten,
 Ridderens brogede Skjærf blegt er henfalmet og dødt.
 Ene Ruinerne staae, rundt om er Tausshed og Kummer,
 Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne fun.
 Halvudslettede Billeder, rundt indhyllet i Taage,
 Svæver i Maanens Glands over den rygende Dal.
 Kom da, Døsfian! kom! I Nattens Favn ved dens Lysning
 Vil jeg klage med dig, af! for at glemme Homer.
 Ingen harmonisk Hal, hvor til Pillen sig Spydene læne,
 Og hvor Rigdom og Kraft, Skionhed er Strængenes
 Klang;

Gi den romantiske Glands, selv ei et Capel fun i Skoven,
 Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors;
 Røgne Klipper og Nat, og Hundeglam fun, og Rædsel,
 Elvens fortvivlede Brag, Hornets vildthylende Klang!

Til Hanna Steffens,

født Reichardt.

I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.

November stod saa kold og øde,
Hiemsøgt af Taager og af Regn;
De vilde Storme rædsomt løde
Fra Skyen om den nøgne Egn.

Den gamle Høst, en venlig Gubbe,
Sad der saa tankefuld i Løn;
Tilfidsst han reiste sig fra Stubbe,
Dg bad til Guderne en Bøn:

„Skal evig da mit Liv kun flyde
Hen uden Lyst og Glæde her?
D, lader dog en Blomst fremstjyde,
At jeg kan qvæges i dens Skær!“

Da ynkte Guderne den Arme,
Som sad saa kummerfuld og stil,
Foruden Liv, foruden Barme,
Foruden venligt Blomsterspil.

Dg Freia monne let sig saare
Med blanke Spyd; og, see! af Blod
Til Jorden sank en Purpurtaare,
Dg spired frem, og fæsted Rod;

Dg steg, og monne huldt sig lukke,
Dg blomstred i den kolde Luft.
Dg Freia hørte Blomsten sukke,
Dg hendes Aande gav den Duft.

Dg Solen gav den lune Bade,
Dg Stormen lagde bly sig ned,
Dg Frigga gav den grønne Blade,
Dg Bragi gav den Evighed.

Dg i Novembers kolde Rose
Det er ei længer graat og dødt,
Fra den Tid Freias unge Rose
Der spired frem, og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De voxe sparsomt paa min Bei,
Derfor kan jeg kun Rosen byde
Her disse smaae Forgiemigei.

I Anledning af vor fiere Moder
E. C. Møllers Fødselsdag,
 den 27de April 1804.

Den Kreds, hvor nu du har dit Sæde,
 Det er et Slægt-, et Bønnelag;
 Vi alle, Moder! høit os glæde
 Her paa din elskte Fødselsdag.
 Af Fryd og Kiærlighed til dig
 Høit vore Stemmer hæve sig.

Ihi Venlighedens milde Dyder,
 Ustyldig Gudsfrugt, Munterhed,
 Det er de Smykker, som dig pryder,
 Og som vi alle glædes ved;
 Bøffeden, huld og tæffelig
 Du famler Glæden rundt om dig.

Du deler Bøffners Fryd og Smerte,
 Ihi varm og aaben er din Aand;
 Du rækker med et velmeent Hierte
 Den Hielpeløse tidt din Haand.
 En talrig Flok vil følge med
 Og græde ved dit Hvilested.

Men seent skal de og Bøffskab græde,
 Blandt os du længe her skal gaae,
 Og hvor du, Hulde! er tilstede,
 Skal Fryds og Bøffskabs Throne staae,
 Og mange Aar med fulde Maal
 Vi drikke som i Dag din Skaal!

V a a r e n.

Hvilket oplivende Haab trænger ind i det bankende Hjerte?
 Vaar! som i Høsten jeg quod, virkelig est du der nu.
 Af, hvad sang jeg om Misforhold, hvad om ængstelig Uro?
 Intet ængster min Barm her i din kiærlige Favn.
 Barnlig from, uden Nag, uden Qual, uden ulmende Kummer
 Synker jeg her i dit Skød, salig, og knæler for Gud,
 Glemmer Tiden med al sin svundne Glands og sin Bort-
 gang,

Hellig tilbedende Ild styrker og hæver mit Bryst.
 Hele Naturen jeg seer som en andagtjublende Kirke,
 Kiærlig den hellige blaa Svælvning omfavner Alt.
 Fromt i det grønne Stolestad sidde Smaablomsterne parviis,
 Rad ved Rad saa trygt, pyntet i Helligdags Dragt;
 Og i det dunkle Chor synger Fuglen sit høie Te Deum,
 Zephir, den Helligaand, venlig omsvæver det Alt,
 Byder hvert Blomster i Nidmyghed ned sig til Jorden at
 neie

For den Almægtiges Navn. See, hvor de adlyde fromt!
 Af! i den gule Høst da stirrer kun Blikket tilbage,
 Men i den grønne Vaar smiler det haabefuldt frem.
 Midt i den døde Natur fatter Mod ei det higende Hjerte,
 Mellem det visnede Krat Siælen selv føler sig Støv.
 Stormenes tunge Drøn lyder mørkt, som en nordisk Ballade,
 Suk over svundne Liv toner den ifkun, og Død.
 Diet paa Ridderborgens Ruiner da dvæler med Beemod,
 Rødsteens-Murene staae mosklædt i Aftenens Guld,
 Dmsnoet af nedfaldne Lov; og dybt i de dæmrende Haller
 Dmvanter Shakespeares Land, mørk kun og tragisk og bleg.

Men i den barnlige Baar, o! da leger Alf en i Skoven,
 Skumringen luller os sødt ind i en Sommernatsdrøm.
 Da forstaae vi den sydlige Klang; de nordiske Rynker
 Svinde fra Nafyn, som Egn, Ræberne blusfer, og lee.
 Da først de spanske Landeveis-Eventyr sødt os henrykke,
 Medens med Bogen i Haand hen vi ad Skovstien gaae.
 Baaren bliver da selv en seirende, skion Don Quixote,
 Svundne Tids Genfold og Kraft vil den, og Villien skeer.
 Venligt om Shakespeares Borg Calderone sin Rosenfrands
 fletter,

Sødt i hver smilende Bæk risler Petrarca's Sonet.
 Mindet om Vinter og Høst, Liv, Død, om Oldtid og Nutid
 Blander sig da i vor Siæl broget i mild Phantafie,
 Dyrper sin Blomsterpen i Morgenens luende Purpur,
 Skrifer paa Rosernes Blad sit ariostiske Digt.
 Mørk Beflemmelse viger, let aandes i dustende Wether,
 Rædsel, Forvirring og Qual flygte paa Blomsternes Vind.
 Svind da, Tanke, som dræber, om evigbortflygtede Glæder!
 Gi i Naturen blot Baaren kun yttre sig vil;
 Ufortrøden den her skal faa tidt os vise sin Skionhed,
 Indtil den dorste Tid selv af sin Vinter blier fied.
 Unge sølverbevingede Zephir skal vifte dens Taager
 Fiernt til Moserne hen, Morgnen skal rødme dens Kind,
 Himlen klare dens Blik, og alle de bortsvundne Toner
 Utter samtone skal, lære den Livet forstaae.
 Fuglens uskyldige Sang skal beskæmme den frostige Digter,
 Torden, Lynild og Regn lære ham Kræfternes Spil,
 Og den hellige Midnat, naar over de knælende Skove
 Himlen rolig er hvalt, lære ham Andagt og Tro.

Petrarcas Canzone ved Dacluse-Kilden.

Solbæk, I Bølger milde,
 Hvor hendes hulde Lemmer
 Fandt Ro, den skønneste, den elskte Pige!
 Green, hvor hun hvile vilde!
 Af, aldrig jeg det glemmer!
 Du grønne Støtte for den Elskelige!
 Blomster, som Riolens Flige
 Har giemt, som sødt blev baaret,
 Hvor Englebarmen spulmed!
 Hellige Luft, som dulmed,
 Mens giennem dig det hulde Blik mig saared!
 Af, laaner hver sit Dre,
 Min sidste, sorgelige Sang at høre.

Bil Skiebnen aldrig smile,
 Bil Gud sig ei forbarne,
 Dg sluffer Elskovstaaren Diets Lue,
 Da lad mit Legem hvile
 I eders hulde Arme,
 Naar Siælen hist sit Hiem skal atter skue.
 Da kan ei Døden fue,
 Naar i de dunkle Egne,
 Mens dette Haab mig glæder,
 Jeg usorfærdet træder;
 Af, intet bedre Sted kan Læben blegue,
 Dg ingen Grav saa sødt og stille giemmer
 De trætte Been, de kraftesløje Lemmer.

Snart vil herhen hun vandre
 Ud vante Bei tilbage,
 Den grumme Blide! Ja, det vil sig føie:
 Hvor først vi saae hverandre,
 Den helligste blandt Dage,
 Der vil hun kaste hen sit skionne Die,
 Og — Fader i det Høie!
 Kun skue Gravens Fliser.
 Da vil sig Hiertet lukke
 For Elskov op, og sukke
 Med Bøn til Gud, at han mig Raade viser.
 Fromt vil hun ham paakalde,
 Mens Taarerne paa Solversløret falde.

Ned fra de fagre Grene —
 Grindring, o du søde!
 En Blomsterregn i hendes Skiod nedtilte;
 Hun sad saa ydmygt, ene,
 I Skionheds Morgenrøde,
 Bedækket med de fine Løv, og smilte.
 Get Løv paa Kiolen hvilte,
 Get sunklende sig hæved,
 Af gyldne Løkker fundet,
 Med klare Perler bundet;
 Get laae paa Jorden, eet i Vandet bæved,
 Get syntes huldt at sige
 Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da med Sukken
 Jeg høist forundret sagde:
 Ved Gud, hun har i Paradiset hiemme!
 Saa vidt, af Elskov drukken,

Mig hendes Miner bragte,
 Det Afsyn, og det Smil, den søde Stemme.
 Alt kom mig til at glemme
 Det skionne Birkelige,
 Saa selv jeg spørge kunde:
 Naar kom du hid? hvorlunde?
 Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
 Fra den Tid disse Steder
 Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skionhed du, min Sang! besad, som Billie,
 Du kunde dristigt vove
 At gaae til Folket fra de dunkle Skove.

Violerne.

Smaae Violer! o, hvor sødt
 Mellem Græsset, ungt og blødt,
 Frem I blaane.
 Solen varmer eders Luft,
 Beemod suger eders Duft
 Af den blege Maane.

Læt I ved hverandre staae,
 Rødmen i det stærke Blaa
 Sødt henviger.
 Herligt i den unge Lund
 Spætter I den grønne Bund,
 Vinker Egnens Piger.

D, men kold er spæde Baar!
 Sammenflynget tæt J staaer.
 Hvor J skiælve!
 Magtesløs paa kolde Muld
 Vil sig Urten medynksfuld
 Ruunt om eder hvælve.

Smaa Bioler! nei, o nei!
 Grumme Storm skal længer ei
 Jer nedtynge.
 Her J ei skal staae forladt;
 Venligt om min Emmas Hat
 Vil jeg eder slynge,

Om den lysegule Bund
 J en yndig Krands saa rund
 Eder bøie.
 D, hvor vil det svage Skin
 Hæve hendes Purpurkind
 Og det sorte Die!

Daarsang.

Nu er da Baaren kommen,
 Nu er os Busken Læ,
 Og Nattergalen toner
 Sødt i det grønne Træ,

Dg huldt de unge Roser
 Tæt ved hverandre staae,
 Dg flart de runde Bover
 I Solverbækken gaae.

Dg Aftenstiernen smiler,
 Den vækker Elskovs Lyst.
 O, see den smekke Pige
 Hift med det fulde Bryst!
 Dg see de smaae Zephirer,
 See, hvor de uden Larm
 Det tynde Flor bortrive,
 Som dækker hendes Barm.

O, Pige! søde Pige!
 Nu har jeg luft min Bog,
 Jeg sidder ei og stirrer
 Meer i det gamle Sprog;
 Det Liv, som der jeg finder,
 Det blomstrer ude nu.
 Af, kom, min Elskerinde!
 Hvor længe tøver du?

Ricerminde, som kan skue!
 Du Zephir, som kan staae!
 Du Lilie, som kan lue!
 Du Rose, som kan gaae!
 Godt synge Nattergale,
 Naar Skoven sig har hvalt,
 Du synger og kan tale,
 Du søde Alt i Alt!

Af, kommer, og omringer
 Den unge Sanger her,
 Mens høit hans Lyra flinger
 Bag diſſe Bøgetræer!
 Om Amors Rosenlænker
 Han henrykt ſynge vil.
 Af, kommer hid, og ſkienker
 Et Kys ham for ſit Spil!

See, Tiden gaaer tilbage,
 Naar Lovet ſpringer frem;
 De unge gamle Dage
 Staae op fra mørke Hiem.
 Slet Intet da jeg ſavner
 I Favnen af min Mo;
 I Skoven ſpringe Fauner,
 Najader i min Sø.

Og Pan ſtaaer fiæk for Skoven
 Brat for en Tiornehæk,
 Og jager Tidens Kloge
 Bort med en paniff Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Og med en isnet Læbe
 Koldt spotter Elfkovs Navn.

Viinguden.

(Efter Novalis.)

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild.
Hans Blik af Solen venligt mødes,
At den kan skienke dem sin Ild.

Ham Baarent glædefuld undfanger,
Sødt svulmer op det spæde Skiod,
Dg naar i Høsten Frugten pranger,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Bugge de ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes vel;
Der drømmer han om Fæst og Seier,
Dg bygger mangt et Lustcastel.

Ind i hans Kammer Ingen trænge,
Naar Uro gicærer i hans Blod;
Thi han kan Baand og Fængsel sprænge
Med syrig Ungdoms Kraft og Mod.

Dg en usynlig Bagt bestiermer
Den hulde Drømmer; fast den staaer,
Dg hvo sig Helligdommen nærmer,
Det lustomvundne Glavind flaaer.

Naar nu hans Binger bredes baade,
Da hæver han sit Blik saa skion,
Laer rolig sine Præster raade,
Dg kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Rose,
 Klædt i krystalne Klædebon;
 Gendrægtighedens fulde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Dg overalt om ham med Glæde
 Hans Lærlinge sig sætte ned;
 Dg tusind glade Tunger qvæde
 Ham deres Tak og Kiærlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
 Sit indre Liv i Verden ud,
 Dg Elskov nipper af hans Skaaler,
 Dg er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viser
 Sig allenstund den Digter god,
 Som høit i luedrukne Viser
 Besynger Druens Rosenblod.

Ret til hver deilig Mund han skienker
 Ham for sit Venskab faderlig;
 Dg at hans Ret nu Ingen frænker,
 Forkynder Gud den her ved mig.

Island.

Island! hellige D! Thukommelsens vældigste Tempel!
 Hen til din fiernede Kyst viste Gud Bragi min Sang.
 Altid en kraftig Ild udvikled din skinnende Fjelds,
 Bredt dit bølgende Hav freder om Oldtidens Aand.
 Der blandt Askurs Æt fremblomstred de herligste Skjalde;
 Er ei i Nordens Natur Hefla som Genius størst?
 Aand og Natur sig forened, og vist ei hændelsesviis blot
 Bygged et Tempel sig der Saga med Griffel og Skiold.
 Thor i Thrundhiem, og Freir i Upsal, og Odin i Leire
 Opmuntred Kæmpernes Aand henrykt til Virkning og Spil.
 Spydenes Raslen og Skioldenes Larm og Sværdenes Sam-
 flang

Hindred den tegnende Mø, medens de Stof hende gav;
 Derfor med Ydun i Favn, Skandinaviens blomstrende Musa,
 Fløi hun paa Hornernes Bink did giennem luttrede Luft.
 Men Gud Bragi med Harnisk, med Hielm og med klingende
 Harpe

Blev, for at følge til Kamp staalklædte stridvante Mænd.
 Helligt ærværdige Chor af Sanggudens frandsede Sønner!
 Kiært er mig hvert eders Navn, slørt skiondt i Oldtidens
 Mulm.

Thiodolf! og Givind du, du Athelsteins trofaste Frænde!
 Hiarne! Starkodd! Lodbrok! Halvdøde mystiske Lyd!
 Men fremfor Alle dog ham, den Mand, mit undrende
 Minde

Dvæler ved; i hvis Siæl Oldtiden fødtes paa ny;
 Som en velgiørende Gud, for at redde den Tid, der fuld-
 endt var,

Meddeelte Virkning og Kraft og et dybtskuende Blik.

Han, som med Tidernes Aand fortolkede Tidens Jdrætter,
 Bandt af Historiens Ild, Kristus! en Glorie dig;
 Thi den sydlige Blomst, den christlige Rose, hvis Bæger
 Sværdet sit Purpur gav, dyppet i Hedningers Blod,
 Som sin Morgendug fik af Begeistringens hellige Taare,
 Og sin Røring og Kraft rodfast paa Fromhedens Grund,
 Denne Rose, som spired, og henfros, og fremspired atter,
 Til den i Trykkesøns Liv folded sig ud i sin Pragt —
 Den bevared for Esterlægten, o Snorro! din Rune,
 Hvert et Træk til dens Rod, Stilk sig forener, og Kalk.
 „Men Aarhundreder svandt, og det Skum, som ruller i

Taage

Fra den beskulpede Bred, møder fra Island kun nu.“
 Daare! vend dit Blik, og hvis det kan stirre mod Solen,
 Bend mod Italia det, hør af det undrende Folk:
 „Helten af bristende Marmor staaer atter op fra de Døde,
 Thor fra Island i Rom vækker Kronion til Liv“.

Ewald.

Ewald! naar dig jeg mindes, da mørknes mit Die med
 Taarer;

Rosen med nagende Orm falmet paa Heden jeg seer.

Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende Regnsky

Skienkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende Stænk.

Kroget da stod den sig frem, halvvisnet sank den mod
 Jorden;

Endnu dog uskadt en Knop stod paa fortørrede Stilk.

Normen i sølverbølgende Klædebon foer over Heden,
 Saae den ved Midnattens Lys qvalt mellem Tidsler at
 staae.

Sødt hun da smilte; men klar stod i Diet en funklende
 Taare,

Taaren paa Knoppen nedfaldt tung, og den aabned sig brat.
 Og til Forundring en Roje sig herlig udfolded i Purpur;
 Endnu de seneste Aar qvæger dens listlige Skær.

Gwald! stor var din Aand; skiondt lænked' de lammede
 Hænder,

Herlige Toner dog steds lod fra den bævende Stræng.

Ret som Idunna du sad, i en Jothuns goldeste Fjeldkloft,
 Fængslet, med Taarer paa Kind, Åblerne skjult i dit Skjød.
 O, betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!

Stærke Laocoon du med det omsnørede Bryst!

Stor var Slangen og grum, som omispændte de kæmpende
 Musfler,

Midgardsormen det var, Jordens omringende Qval.

Hellige Skjald! din Død var Baldurs: den grusomme
 Skiebne

Sluffed i taagede Tid Fromhedens reneeste Ild.

Kom saa til Svendborg, derfra over Sundet til Taasing,
og derfra

Atter paa Bølgenes Ryg ufsadt til Langelands By.

Slige Sager da mener du værd at fortælle til Folk, som

Reiser har læst, der er gjort hele Jordkloden omkring?

Büßt er dit Barsel, min Ven! og jeg føler, hvad dristig jeg
vover;

Til mit Forsvar kun maa tiene dig dette Par Ord:

Amagerfolk har man seet at dandse paa Bund af en Fierding,

Hvortil vi Andre en Sal ønske paa hundrede Fag.

Hiernen er omringet rundt af hele den øvrige Verden,

Men, hvad besynderligt er, Hiernen kan omringe den.

Bigeste Mænd har seet i et Æg Afslabningens Billed,

Skionhedens yndigste Form, Klodens eliptiske Gang,

Organismens herlige Frø, og det mystiske Livstof.

Ligger det alt i et Æg, lidet af Omfang og Kraft,

Hvad maa der ligge da vel mellem Arelstad, Ringsted og
Nyborg,

Dg saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?

Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter bestandig

Tillagt Digterens Blik; der stifter Kunsten kun i.

Dg for at vise, Synet ei blot gaaer udenfra ind ad,

Men fornemmelig først indenfra straalert ud,

Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeternes Fader,

Var i sin Alderdoms Tid blind paa det udvortes Syn.

Hvad der nu angaaer mig, som ei løse tør Faderens Sko-Nem,

Blind er, som han, jeg vel ei, bruger dog tidt min Lorgnet.

Tag da nu her, uden Spøg, til Takke med hvad jeg dig
byder!

Jugen redelig Mand giver dig meer, end han har.

Til Saxo Grammaticus.

Gamle Foliobog! nu luffer jeg dit Pergament=Bind.
Langt nok drog jeg med dig, siddende stil paa min Stol;
Reise vil jeg uden dig nu, eller rettere med dig:
Følger den Elskte ei med, selv naar Farvel der er sagt?
Bær mig en ledsager tro, hav dit Hiem i det hellige
Minde,
Følg mig, og viis mig omkring giennem mit Fædreneland;
Trin, som en gammel huusvant Ben, besfeden tilbage,
Hvergang Besøg jeg faaer huldt af den unge Natur;
Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nærme de mos=
groede Mure,
Følg mig da trofast, min Ben! som i det taagede Veir.
Ledet ved din Haand lad mig staae for den hellige Hvel=
ving,
Hvor dine Heltes Been lagdes og smuldne til Støv.
Lær mig igiennem Bondens enfoldige Mund at opdage
Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den hensvundne Tid;
At sig Oldtid kan blande med Nutid, og Nutid med Oldtid
Aierligt i blid Harmonie giennem det reisende Digt.

Roeskilde Landevei.

„Langsomt, strengt og lige den brede Kongevei fremgaaer,
Sparsom paa Skygger og Krat. Hvilken kiedsommelig Tid!“
Stille, min kælnne Ben! En Kongevei streng er og lige.
Ei til Skygger og Krat trænger den herlige Helt.
Helligt i Midnattens Stund først beskygger den lampede
Hvelving,
Naar vi til Murene hist trille hans modige Been.

Isefiorden.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
 Isefiord, som Nordens Helte
 Sogte før med Sværd ved Bælte,
 Altid flux til Kamp og Fare!
 Du, som stedsse bar en Skare
 Fordum af de brune Snekker!
 Intet nu din Glade dækker. —
 Tidens Tand kan Alting fure;
 Styrket er de gamle Mure.
 Alt den mægter at beseire;
 Selv det seiervante Leire
 Sank, dets Glands som Heltens Die
 Sluktes, og de lave Bande,
 Hvorhen Snekken før lod stande,
 Kan nu ingen Kiøle pløie.
 Selv den By, som Kongen bygged,
 Hvor de dunkle Lunde skygged,
 No, som roligt leve vilde
 Ved den roligstille Kilde —
 Roeskild selv er overvunden,
 Al dens Glimmer er forsvunden,
 Kun den gamle Kirke savner
 Endnu ei sin høie Bue,
 Ak! som taust og helligt savner
 Asten af den slutte Bue.
 D, hvisler kun veemodigt, Bover!
 Hvor de gamle Helte sover;
 Hvisler mod den mørke Hule,
 Hiem for Kongerne i Thule;

Hvisler op med tunge Bølger;
 Eder blidt min Taare følger.
 Saa rul da, Bogn! fra disse Bænde,
 Af! som sig med Taarer blande;
 Og lad Strandens grønne Hække
 Huldt den blanke Bugt bedække,
 Stiult lad Binden Bølgen sure,
 Bring mig hen til hine Mure,
 Kæmpesterke, tykke, røde,
 Bærn omkring de elskte Døde.
 Lad mig der med Andagt stælve,
 Hvor sig Choret's Buer hvælve;
 Hvor de tykke Piller favne
 Støvet af de store Navne,
 Som ei døer, ei blier forgiattet,
 Naar min Old er længst udslattet.

Roeskilde Domkirke.

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
 Med Larm den rustne Laas nu op sig lukker,
 Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
 Alt staaer jeg paa de brede Rodsteens-Fliser,
 Mod hvilke Loftet bøiet, hvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser
 I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
 Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt!
 Taust vidne dine gothiske stærke Piller
 Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Kinden triller;
 Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
 Da stolte Minder for mit Syn sig stiller.

Af! ei af Sorg, af Grefrygt jeg græder,
 Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
 Som efterlod til Eviighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
 En barnlig Skiald, som Harpen kun kan røre,
 De tunge Sværd jeg løfte knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Dre,
 Skiondt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter,
 Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Mand, som luer i de gamle Skrifter,
 Den svæver her i disse dunkle Gange,
 Den sukker giennem Gravens dybe Rister.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
 At hvad du viser den henrykte Mand,
 Den atter kan med Belyst vise Mange.

Du leder mig saa kærligt ved din Haand
 Hen over disse halvudslidte Stene,
 Som fængsler, af! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene ;
 Enfoldigt staaer han med sin stille Frue
 Udhuggen der paa Gulvet — men ei ene,

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
 Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
 Omfavnet af den høie Tempelbue.

Du faldt paa det fribaarne danske Hav,
 Du hisset sank i Danerkongens Hære,
 Du fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
 Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
 Du hviler broderligt til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan vælte
 Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
 Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Bælte.

En Rustning=Skikkelse jeg hisset seer,
 Med intet Legem i. Dens Barm ei slaaer ;
 Men Morgensolen hen paa Hielmen leer,

Dg siger: Saadan Heltens Minde staaer ;
 Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
 Ei Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn, som Sagas Griffel dybt har skrevet,
 Det sletter ingen Alders Taager ud,
 Det lever herligt, som det før har levet.

Skiondt Fanen hist er vorden til en Klub,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang,
At Fienden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Him Glavind truer end med Undergang,
Skiondt sort og rusten den paa Risten hviler,
Dg Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor selsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Af, see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Laarn af bløde Træ til Herrens Vre
Han trolig skar, og satte her det hid,

At paa hans Andagt Tegnet det skulde være.
Skiondt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siæl,
Da famlende hans Hænder det mon skære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Bæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiæl!

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierner
Laaft vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Dverfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Høialtret der med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
 Paa Altartavlen, fom fig blank oplader,
 Og fpreder ud fin Glans i Kirfens Buer.

Med Haab og Trøft jeg i dit Smil mig bader.
 Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
 Hvo glemmes bag de gitterslyngte Plader?

O, Margareta! du, fom Danmarks Sky,
 Tiig Maanen, huldt med Modersmil adskilled!
 Her flumrer du, du Nordens stolte Ry!

Og blegt og ranft dit moderlige Billed,
 Med Kronen om de lange Hovedhaar,
 Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, forte Gitter ftaaer,
 Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
 Hvor ældfte Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
 Som ved en Troldmands Bud i Øfterland,
 Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantafien Intet vife kan,
 Af Tiden uafhængigt meer og Velde,
 End disse Piller, smykt med Farvevand;

Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
 Som ftande henved tusind lange Aar,
 Mens Tiden ingen Steen har funnet fælde.

Paa Støtten Harald Blaatand malet staaer;
Den støbte Kiste Tveskiægs Fader giemmer,
Indmuret, som hans Navn, den ei forgaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithson!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Dg ret for dig din Dronning, huld og skøn,
Bed Harald Blaatands Side venligt stander;
Linskisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Afte her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Gudsfrøgt sander.

Men alle Fire ned fra eders Grav
J skue paa det stolte Marmor rolig,
Som Efterslægten eders Afkom gav.

O, hvor sig Løftet hvælver her fortrolig
Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig.

Hist aabner sig en liden Brædelem:
Ustyldighedens Engel huldt beskiermer
De danske Kongers Børn i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
Den knuste Brystet paa den tappre Juel.
Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul!
 En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
 Besejden ruger over Graven huul.

O, Taare! du behøver ei at snige
 Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
 Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv du, Edle! satte dig.
 Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges;
 Lad Ridderen beholde Sigt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent opluffes.
 Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
 At sødt mit Blik med Beemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru blidt i Fred
 Den Fjerde Christian, som skal elsket være
 Af hver taknemlig Dansk i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære
 Et herligt Hvilested af Steen er sat,
 Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Dg nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
 Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
 Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet hans Taare kærsligt flyde.

Obergang.

Ret som den vældige Strøm, der slynger sin kraftige Band=
Arm

Stærkt giennem Dalene ned, tonende langsomt og dybt,
Naar den da naaer det speilklare Vand, det rolige Havblik,
Risler dens Bove kun brudt, mildt i det spillende Skær;
Saadan Digterens Røst: den toner i hellige Høvelving
Vældigt sin Sorg og sin Jld, malmfuldt med Orgelets
Klang;

Men naar Kirkedøren er luft, naar sædvanlige Verden
Atter omringer ham rundt, føles den brændende Glød,
Dg den enkelte Blomst, som nu rulles forbi, kun han
plukker

Under indvuggende Tact med et betragtende Blik.

Degnen i Kroen.

Hurtig sin Hest og sin Hat og Alt slog Degnen af Tanker,
Da vi uventet paa Thee bød ham til Giest, og Tobak.
Selv Tobakken tilside blev sat, for ei at fordærve
Theens fortræfflige Smag; Manden blev myg og human.
Skielmsk min Staldbroder loe, mig Lysten kom paa til at
græde;

Alt for tro*et Symbol saae jeg paa Tidernes Gang:
Havde Chinesernes Thee ei fortrængt dig, vort straalende
Miødhorn!

Drak nu, i Stedet for Miød, Dansken ei China til Straf.

Ringsted.

Sildig kom vi med Slud til Ringsted; i dæmrende Kammer
Skrev jeg, mens Hesten fik Hø, langsomt paa Ruden mit
Navn.

Neppe stod det blandt andre der, før sig hurtig et Billed
Reiste med Smil for mit Blik, af! paa vor Litteratur.
Flintesteen skriver Kludret paa Glas i Hestens Fristund,
For i den skumle Sal Tiden dog lidt at forslaae.
Knap er Trækket fuldbragt, før strax det hovmodige Hierte
Frisk om Udødelighed gjør sig et latterligt Haab.
Ak, men den grusomme Bert, naar af Kradsningen kied
han er bleven,
Knækker han Ruden itu, indsætter blanke paa ny!

Sigersted.

Uafladelig søg for Binden den taagede Støvregn,
Postkarlen atter med os hen giennem Støvregnen søg.
Natten var nær, og begge vi stunded til fiernede Krebshuus;
Krebsgang tyktes os selv Hestens hurtigste Trav.
Hisset mod Venstre, paa Veien, i Taager en Kirke sig
hæved,
Sørgelig skiult af det Graa, halv slettet ud for mit Blik.
Mangen Kirke forbi var jeg kommen alt før, til at vide
Navnet jeg pirredes ei; nu først kom Lysten mig paa.
Men til Bidne jeg kræver dig, Ven! om ei til Forundring
Marsag jeg noksom fik, da mig blev Sigersted nævnt?
Thi af en Anelse sært blev min Løbe til Spørgsmaalet
drevet,
Sikkert et kiærkomment Navn lytted jeg ventende paa;

Dg hvad jeg haabede, blev, mildt qvægede Lyden mit Hierte,
 Skidesløst, gnavent udslængt af ligegyldige Mund.
 Sigersted! altsaa dig? Dg see, det glindsende Blik sig
 Brød giennem Taarer en Bei hen ad den taagede Mark.
 At Kong Sigar i Sinde mig randt, og Signe med Hagbarth,
 Beed alt du, som har læst Oldtidens herlige Digt.
 Hisset altsaa stod hans Gaard, og hisset paa Baffen
 Træet, hvor Hagbarths Dod vidner om Kiærligheds Magt;
 Hisset dit Jomfrubuur, guldblokkede Lilievand, Signe!
 Hvor sig med Morgenens Glød blandte dit flammende Baal?
 Længst forsvundne Bedrift! den ringe, lavthvælvede Kirke
 Toner den sidste Lyd end af dit hellige Sagn.
 Tidt under Læsningen foer jeg i Sags ærværdige Krønif
 Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her,
 Bilde saa gierne seet meer; men Taagen forhindred mit Die.
 Kort med tilbagevendt Blik foer jeg da videre frem.

Krebshuset.

Altjaa for første Gang til et Natteherberg jeg ruller,
 For med den vaagnende Dag længer at reise paa ny!
 Smuk, saa siges, er Slagelsevei; de speilklare Bande
 Mildt indkrandses af Skov, jævn er den venlige Bro.
 Rolig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende Morgen;
 Hvad da mit Die skal see, aner nu Siælen kun halvt.
 Vær mig, med lignende Tillid, min Gud! at gange til Hvile,
 Naar mig en dybere Sovn styrker til fiernere Bei.

Morgenstunden.

Morgenstund Guld har i Mund, saa siger et ældgammelt
Ordsprog;

Ofteft har Ordsprog Ret, o men det feiler dog her!

Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter din Ankomst, Aurora!

Blid, med Guldrosen i Mund, jomfrurødmende sødt,

Kommer med Biben i blodløse Læber, i graa Noquelaure,

Frosfen og søvnig en Anark, smøger mig Taagerne frem.

Blomsterne hylle sig da, som Piger om Aftenen sildig,

Ind i det græsgroene Shawl, blegner og ryster af Kuld;

Dg en stakkels Poet, som tilfælles har meget med Piger,

Stirrer veemodig mod Syd, ønsker med Længsel sig der,

Tænker: Ak, var du, som Skovenes vingede Sanger, en

Træffugl,

Af du, naar Sommeren svandt, bort kunde flygte med den!

Hvor oplivende derfor er Skæret i tidlige Morgen,

Gos, du venlige Glut! af dit safrangule Haar.

Munter, Auroras Forbud! Da Lærken forlader sin Rede

Gengang saa tidlig, som før, flagerer i Luften, og slaaer:

Gos vor Dronning har meldt! Vil I vaagne, Smaablomster

og Fugle!

Siunger og dufter i Sky! Gos vor Dronning har meldt.

Soro.

Venligt, Soro! dit Afsyn leer, blyfærdig du titter

Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Buskene lig;

Speiler det røde Tag i det riflede Band, som af Himlen

Laaner sit dunkle Blaa, blandet med sivgrønne Skæer.

Hisset staaer Anders-Skov, ærværdig med ældgamle Mure;

Nys indblandede Pragt her ei mit Øie kan see.

Net som to Nabogubber i Dvæld efter fuldendte Dagværk,
 Staaer J hver udenfor Sit, nikker hinanden God Nat!
 Altjaa denne Natur det var, som med Kiærlighed rørte
 Holbergs Hierte, som først fyldte med Attraa hans Barm?
 Barmen, som hidtil aaben kun stod for Latter og Lune,
 Her Livsblomsten fik kiær seent i sin Alderdoms Høst?
 Hellig Verbødighed skyldes den Egn, hvor Daniens Holberg
 Vandred med Sølvlof taus under Egenes Hang.
 Egen bøied sin Green for at frandsje den mægtige Tinding;
 Nu ham Udødelighed kroner med Stiernernes Krands.

Anders-Skov.

Hist, hvor Høien venlig skraaner,
 Hist, hvor Horizonten blaaner,
 Og sin Glands af Solen laaner,
 Stod et gammelt Kloster trygt;
 Tæt indfrandsjet, venligrolig,
 Rundt af Skovene fortrolig,
 Gudsfrygts tarvelige Bolig
 Bar af store Træer omskygt.
 Mangt et Aar var længst forsvunden,
 End det urørt stod i Lunden,
 Hellig Fromhed lagde Grunden,
 Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Die vendte
 Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
 Som med Fristelser omspændte,
 Siælen, Ondskabs bange Rov;

Agted ei de gyldne Klæder,
 Vandred til de stille Steder,
 Hvor i Andagt Fuglen kvæder
 Psalmer fromt til Herrens Lov.
 Der lod han i dunkle Skygge
 Sig et helligt Kloster bygge,
 At de fromme Brødre trygge
 Kunde boe i tausen Skov.

Ridderen med Falk og Hunde
 Blev nu fra de dunkle Lunde,
 At det rene Hierte kunde
 Følge Fromheds høie Bud.
 Der, hvor Jægerhornets Toner
 Forhen klang i Skovens Kroner,
 Hvor for Fuglen lumske Doner
 Sattes, lod nu intet Skud.
 I de dæmringsløste Skove
 Turde ingen Larm sig vove,
 At de fromme Fædre love
 Uforstyrret kunde Gud.

Hele Baarens Fugleskare,
 Ræd for Larm og Støi og Fare,
 Fløi nu paa de Binger snare
 Til den stille Munkebo,
 Hvor de loftes ei i Nøden,
 Hvor de uden Frygt for Døden
 Kunde slaae i Morgenrøden,
 Uforhindret, sødt i Ro.
 Hvergang Klosterkloffen ringed,
 Nu hver Fugl, saa let bevinget,

Høit sig op mod Himlen svinged,
Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter sloge
Der, hvor Munkene forjog
Overlast og Boldsomhed.
Ind de vel ei turde vove
Sig i Anders' fromme Skove,
Men ved Søens blanke Bove
Satte de sig hisjet ned.
Oldingen dem tidt besøgte,
Deres Tro han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke smykte
Med det Kors, hvor Jesus led.

Hvergang nu en jordisk Smerte
Ungsted deres syge Hierte,
Kloge Raad han venligt lærte,
Deelte ud sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Qual og Kummer
Giorde Luften qualm og lummer,
Baktes Siælen af sin Slummer,
Blev det godt, naar Anders kom.
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Lod han brystne Die smile
Uden Frygt for Herrens Dom.

Uf! forgieves vil du søge,
Bandrer! end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge

Kølighed ved Klostrets Fod.
 Yngste Qvist, som da mon skyde,
 Monne Stormen længst nedbryde,
 Da kun lumste Orme tyede
 Til den trøsket-hule Rod.
 End vel i de grønne Dale
 Klostret staaer; men stolte Sale
 Paa det samme Sted nu prale,
 Hvor de ringe Geller stod.

Bonden end med Andagt skuer
 Hen til Kirkens hvalte Buer,
 Himlen i hans Hierte luer,
 Naar han nævner Anders' Magt.
 Kiøbstedsfolket, plat og slovet,
 Fromhed, Kraft og Tro berøvet,
 Solvets Slaver, slængt i Støvet,
 Nævner det kun med Foragt.
 Skialden, af! hvis Blik saalænge
 Paa de gamle Mure hænge,
 Gribes i de stemte Strænge,
 Blusser, sødt til Sang opvakt.

Hist, hvor Aget Jorden•dølger,
 Hist, hvor Diet blidt forfølger
 Agrens tunge, gule Bølger,
 Sort et Kors paa Høien staaer,
 Hellig Anders reist til Ære,
 At hans Land kan altid være
 Egnen nær, og Dmsorg bære
 For sin Ager, Aar for Aar.

Hvergang Blomsten Engen spætter,
Hvergang unge Lov sig fletter
Huldt i Mai, da først sig sætter
Nattergalen der, og slaaer.

Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse By. Hvor nu er et Herberg,
Boede i fordums Tid eensomt og roligt en Præst.
Rundt Bertinden omkring mig viste; hvor Køer og hvor
Heste
Hadde staaet tilforn, indbragtes Giesterne nu.
Viis var Indretningen gjort, jeg Bertindens Sindrighed
priste;
Selv nu i Slagels man seer rundtom Forædlingens Skridt.

Korsør.

Her er altjaa den By, hvor Jens Baggesen fødtes? Hvor
liden,
Brystfældig, sørgelig, mørk; comisk som Stabelstad dog!
Bølgerne slaae paa dens Bred melodisk, naar Veiret er
stille;
Kommer der svageste Storm, bruser det grumset med Glud.
Blæsten ryster dens inderste Tommer, bestandig den frygter
Døden, og lever dog end, skiondt kun et sørgeligt Liv.
Yderst paa fjællandske Kyst, naar mod Landet den vender
sit Die,
Smiler mod Marken den tør, munter og dansk jovial;

Men naar til Bandet den seer, da blegner den søsyg, for-
virret,

Stranden urolig og vild afløffer Bølgen en Klang.
Underlig blandede By! uagtet din Svaghed og Brusjen
Maa jeg dog have dig fiær, enten jeg vil eller ei.

Korsørs Fæstning.

Bygningen hist, hvor Kanoner er lagt, var fordum et Kloster,
Siden en Fæstning det blev, nu er det Pakhuus for Korn.
Saadan gaaer Humaniteten frem! I barbariske Tider
Dyrkedes Gud, saa Krig, endelig Uger og Eng.

Korsørs Kirke.

Jnd i Kirken jeg treen med Forundring, thi Loftet foroven,
Uden Hvælving og Muur, havde kun Bræder til Skiul,
Heller ei var den bygt i det hellige Kors, og i Choret
Stod der for Præsten en Stol, reent mod sædvanlige Skif.
Men af Forundringen kom jeg, da Een mig sin Mening
betroede:

Sikkert til Magazin troede han Huset opbygt.
Hvor forunderlig Tiden dog Alt omvæltter i Verden:
Kirken nu Pakhuus, og Pakhuset nu Kirke blier kaldt!

Birckners Gravskrift.

„Sandheden tro døde Birckner.“ Hvad var han? „En
redelig Borger.“
Ellers Intet? „Skribent?“ Meer ei? „Christen og Præst.“

Giv da Keiseren det, som er Keiserens, Gud det, som
 Guds er,
 Og sæt for „Sandheden“ Gud; bedre det passer sig her.

Binden.

Alt kommer an paa Binden til Søes, tidt pludselig slaaer den
 Om til en anden Kant, Alting maa lystre dens Vink.
 Poesie er, som Søen, et Hav med utallige Bølger;
 Digterens Rune gjør her Indgreb i Voldi Ret.
 Derefter Farten maa rettes; thi, Væser! forlad, hvis i Digtet
 Stundom krydse du maa, ret som paa Bæltet din Ben.

Reisen over Bæltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale,
 Hvad meer mig hændet er; men først en lille Tale!
 Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal,
 Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Mal,
 Saa bruger man en Riep, til Hvalerne Harpune,
 Til Væxler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
 Hver Ting udfræver Sit og sit særegne Sted,
 Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med.
 Jeg veed vel, der er dem, der Saadant vil fordømme,
 Som for sliig Mening mig kun lidet vil berømme,
 Som sige: „Vers er Løgn, et Skyggespil, en Drøm“;
 Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er øm.
 Antaget altsaa her, at Vers er Ting, min Kiære!
 Imellem os, er Ting det Mindste, det kan være,
 Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Gijon,

Vil ofte gielde selv for en honnet Person —
 Antaget, det er Ting, saa falder det i Sandser;
 At ei det falder stygt, derfor maa Smagens Pandser
 Beskytte Rimeren; at Alt kan falde smukt,
 Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
 Naar man har Suppe spist, saa pleier man at elske
 En Mellemret med Kaal, med Roer af de botfelse,
 Saa Fiskemad, saa Steg, saa Kage, saa Dessert,
 Men under alting Viin. Min Ven! af dette lær:
 Bed Vinen jeg forstaaer kun Hypocrenes Kilde,
 Bed Maden Poesie; thi gjør jeg ikke ilde,
 Om i Lovhytten her jeg under kølig Buss
 Med Smag tillaver dig — en Smule Ruskumsmuss.
 Den Ret er meget god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
 Som foretrak den langt for den rumfordste Suppe,
 Der laves til af Been til fattig Læfers Tarv,
 Skjøndt slige Knokler er som ostest uden Marv.
 Jeg haaber ogsaa, at du her formilder Minen,
 Da atter du din Ven gienseer: Alexandrinen,
 Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
 Som Alexander dig i Verden var forhadet.
 Den er dig meget kjær: saa godt den laer sig læse;
 Du ei forlanger, at man op for dig skal kræse.
 Skjøndt Hexameteren gaaer og paa slette Fod,
 Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god.
 Den er saa underlig, den er saa reent forbandet;
 Det ene Vers er ei aldeles som det andet.
 Et Ansigt ligner det, paa Halsen af en Mand,
 Med Hage, Næse, det vel Ingen negte kan;
 Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide.
 Tilgiv, at du har maatt i sure Gbler bide!
 Men har du Gblet bidt, og var det alt for suurt,

Skal paa din Læbe nu lidt Suffer worde smurt.
 Ved Suffer mener jeg da disse Vers, min Kære!
 Af dem jeg skrive kan saa mange, det skal være.
 Jeg hviler mig imens; det er, som jeg holdt op,
 Og Digtet gaaer dog frem, og siger ikke Stop.
 Man skriver dristig til, man støder ei sin Dommer;
 Først i den slette Fod er det, at Rimet kommer,
 Man kan betænke sig — et høist uskyldigt Kneb
 For den, som ikke er ret hurtig af Begreb!
 Een Ting der endnu er, hvad jeg som en Skribenter
 Først her fortælle maa til mine Recensenter,
 (Det altid kiedsomt er, naar det doceret blier,
 Som man forkasted, før man sværted sit Papir):
 Hvis Parentheserne man finder lidt for lange,
 Og alt for hyppig brugt i disse mine Sange,
 Saa taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
 Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
 Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
 En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
 Men nu desværre man jo vender om paa Alt.
 Det var, hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel ventede jeg paa Horizontens Bue
 Nu Dagen. Dagen kom; men Dagen havde Snue,
 Den saae saa søvrig ud, saa visfen og saa plat,
 Som om en dygtig Sviir den havde havt i Nat.
 Hvad ei et Under er. Naar du og jeg begravet
 Hver Aften blev, som den, dybt udi Verdenshavet,
 Saa drak vi ogsaa med, og det saa meget, Ven!
 At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
 Saa meget mere er da Dagen nu at agte,
 Som sliq Extravagants vil ikke eftertrakte,

Som drikker sagtens lidt, ved Sang af Skovens Skiald,
 Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
 Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover.
 Det yderst fielden er, at Dagen sig forsover.
 Det være kan engang, naar i et Asemblee
 Ham Maanen negtet har den smukke Sol at see;
 Da bliver han lidt mut. Det varer dog ei længe;
 Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
 Nu altsaa: Dagen kom i smudstet Slaaprof klæd,
 Den ned paa Jorden saae — og hulkede, og græd.
 Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
 At jeg saa bitterlig da saae den Dine væde,
 Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
 Til Jorden graadfuld ned med skiden Slaaprof paa.
 Sligt Barsel var ei godt. Jeg selv blev meget bange.
 Jeg ellers fiæk er; men hvad Barsler anbelange —
 Jeg tænkte: Bandet er kun tyndt, ei saa compact,
 At det imodstaae kan dit Regens Lyngselsmagt.
 Jeg frem en Table tog, mig uden at berømme,
 Og regned sindrigt ud, at — ei jeg kunde svømme.
 Jeg vidste, kun i Band man veier fire Bund;
 Men hvad vil det forslaae? man drukner som en Hund.
 Heraf du seer, min Ven! at ei jeg følger Skikken,
 Og er i Bers kun lærd, men ogsaa i Physiken.
 Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Rød:
 Electrifiering er den Kunst, som giver Stød,
 Som slaaer os tidt ihjel, som os i Haaret trækker;
 Luftpumpningen den Kunst, som Aandedrættet stærker;
 Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
 Hvor Jis og Sneen vildt rundt om paa Marken groer,
 Hvor ei man nødig har for Sol at sætte Sluse,
 Og at opelske Jis ved Kunst i Drivehuse.

Jeg selv galvaniseert har en aflivet Frø,
 Som ganske rigtig traf sit Been, da den var dø'.
 For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
 Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet:
 Jeg tænkte: Herregud! det var dog rigtig fælt,
 Hvis drukne skulde du paa dette ringe Bælt;
 Det var dog ret fatalt. Din Kiøle ei er krympet;
 Jeg er saa bange for, den bliver sammenrympet.
 Man har ei Raad til Sligt, især naar man er død;
 Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brød,
 Hvor meget mere da! Smaasolk er ingen Grever.
 Det er dog egentlig af Livet, at man lever.
 Som sliq Betragtning nu sig vælted i min Aand,
 Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
 Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
 Jeg var ei ganske vel, jeg horte Binden kule.
 Jeg sad Odysseus liig, paa Dansk, som han paa Græsk.
 Jeg tænkte: Bouillon kan hielp dig, skiondt Flesk
 Ei Grethe meget hialp i Elskov uden Strømper.
 Beständig tænkte jeg: Hvis Bandet Kiølen krymper!
 Jeg fat paa Skeen tog, det smagte mig bon bon;
 Naturlig faldt mig ind — Gotfred af Bouillon.
 Jeg tænkte: Nu, som han, du Reisen skal beramme;
 Thi Fyen og Jødeland er jo dog meest det Samme,
 Det Ene kiender du meer end det Andet ei,
 Een Bei er kort, een lang, men Beien er en Bei,
 En Bei, som er af Vand, den Egenskab besidder,
 At den kan drukne dig saameget, som den gidder.
 Hvad om paa fierne Kyst med Spyd og Sværd og Stang
 Fyenboen rede staaer, og vil din Undergang?
 Jeg negter ei, det blev mig ganske sort for Diet.
 Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortøiet.

Jeg blev en Skipper vaer, af Mandskab var der To:
 Det trøstelige Syn mig atter gjorde fro.
 Om Hiertet let jeg blev; jeg tænkte: For det Første
 Vi er dog altid nok til dem i Fyen at børste.
 Jo færre Folk vi er, jo større blier vor Priis.
 Vi Alting dræbe vil; kun Jversens Avis
 Vi Livet skienke kan, paa Vilkaar, at han roser
 Fornemmelig først os, saa vore tre Matroser.
 Som sagte ved mig selv jeg talte disse Ord,
 Jeg ud paa Smakken treen, og hen ad Havet foer.
 Du, som har hidindtil kun sat din Fod paa Landet,
 Du lidt dog vide maa, hvordan det gaaer paa Bandet.
 Et skovløst Land det er, besøgt af mindste Bind,
 Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind.
 Derfor man tidt er nødt at bruge Smakker, Baade,
 Da meget ofte lidt det falder i det Baade;
 Hvis man vil komme frem, i Fald det skal gaae godt.
 Paa denne Dag især var Bandet meget vaadt.
 Der høie Bølger gif, jeg hørte grant det syde.
 Et Marsviin hørte jeg tæt under Smakken skryde.
 Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
 Og hvad jeg glemte først, det var min Proviant.
 Jeg tænkte: Sluges du, det jævner sig med Tiden;
 Men gaaer din Proviant, hvad skal du æde siden?
 En klog og sindig Mand bør giøre sit Bestif
 Paa Levetiden heel, ei paa et Dieblif.
 Jeg havde ikke glemt ved Snapsen af Genever,
 At egentlig det er for Brødets Skyld, vi lever,
 Skøndt jeg den Paradox har hørt af Bises Mund,
 At Brødet egentlig var til for Livet kun.
 Jeg angst vor Skipper bad i Seilene at puste,
 Jeg spurgte ydmygt, om han hørte ei, det snuste.

„Hvad snuse?“ sagde han; „er det at stifle paa?
 Har Bandet Lov for ham ei paa mit Kor at slaae?“
 Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde ei fordølge;
 Hvad jeg for Marsviin tog, var en uskyldig Bølge.
 Mit Hierte i mit Liv da gjorde glade Hop;
 Af overvættes Fryd jeg maatte kaste op.
 Sligt kom mig selsomt for. For ret at overtænke
 Den hele Hændelse, jeg paa Rahyttens Bænke
 En Seng mig gjøre lod, og lagde mig deri,
 Dg stod ei op igien, før Farten var forbi.
 Jeg kunde Meget her poetisk nu asmale,
 Hvis mig forarged ei sliq daarlig Paafundstale.
 Jeg kunde røre om hvordan Neptunus op
 Af Havet frem sig skød, og rystede sin Krop;
 Hvordan Najaderne med sivbegroede Naffer
 Dg hvide Bryster kom; og Saadant. Jo, jeg takker!
 Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i Ro!
 Man ei letsindig bør befordre Dvertro.
 Hvad er Neptunus vel? Søvandet, naar det skummer.
 Hvad er Najaderne, om ikke Torst og Hummer?
 Hvad er en Havmand meer, end dette Sælhunds-Paf,
 Udaf hvis Skind vi gjør os Punge til Tobaf?
 Dg hvad er Thetis? Vand. Dg nu den Mær, som kobler,
 Fru Venus, hvad er hun, om ikke Bandets Bobler?
 Dg hvad er Colus? En Bind. O, Musa! ti!
 Jeg lider for min Død ei sliq Bindmageri.
 Skal endelig en Gud da frem, for Bind at gjøre?
 Nei, Gud skee Lov! nu har vi Sliq dog paa det Løre.
 Nu veed vi: Hedens Kraft (Laf være vor Fornuft)
 Udvider her og der den sammenpakte Lust,
 Meer Rum den have maa, derfor i Seilet taer'et.
 Saaledes er da det Mysterium forklaret.

Alt Alt af Suur=Stof, Vand=, Stik=Stof og Kul bestaaer,
 Saa vidt vor Videnskab alt nu til Dato gaaer;
 Hvad disse er, hvordan de Alting kan bestride —
 Det veed vi endnu ei, det faae vi vel at vide.
 Alt destruere Alt — det kan vi nu perfect.
 Alt componere? ja, det maa en anden Slægt.
 Tid er en Sandseform, dog meget den udretter;
 Naturen lystre skal, hvor meget den end sprætter;
 Tilfids vil Mennesket, blot ved Forstandens Bud,
 Forstaae at skabe Alt, saa godt som næsten Gud.
 Derfor til Overtro man bør ham ei forlede,
 Han er sin egen Gud, han bør sig selv tilbede.
 Det andet Bæsen er kun Egoisterie,
 Og Bæv og Nonsens af den dumme Phantasie,
 Som, skiondt ved Skiebnen den har nydt den store Lykke,
 Alt være af vor Siæl et ganske artigt Stykke,
 Bør dog afhugges reent, og kastes i en Krog,
 Og af den anden Deel behandles som en Bog.
 Poeten derfor kun bør gavne og fornøie,
 Og hjælpe Mavens til sin Næring at fordsøie.
 I Fald det lykkes ham, er ingen Mand saa plump,
 At fra sin egen Mund han tager glad en Slump
 Af Stegens Laurbærlov, og rækker dem sin Kone,
 At hun, som før kun ham, Poeten nu skal krone.
 Det Qvinde=Arbeid er, til Saadant er de vant,
 Paa Bynte=Retlighed forstaae de sig galant.
 Dog, for Herr Criticus for meget ei at plage,
 Jeg til Historien begiver mig tilbage,
 Og kan fortælle ham: vi foer paa Bindens Lyn
 Til næste kristne Land, og dette Land var Fyen.

Reisen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Rime-Bers,
 Der svaie hen paa langs og tværs,
 Dg trækkes i det vide Rum,
 Saa seigt som Gummi elasticum,
 Jeg søgte nys udi min Sang
 At male Skibets Gyngegang,
 Saaledes vil jeg atter her
 Afskildre dig, min Læser kjær!
 I Knytteversets Krykkedands
 Den Reise, der blev giort til Lands.
 I Fald du støder mod en Knort,
 Skal du det ikke agte stort,
 Men som et Billed det ansee
 Paa Landeveiens Qval og Bee.
 Dog maa jeg mig forlige først
 Med spenske Mand, som for Blodtørst
 Jeg hist mistænkte i Korsør,
 Dg siige her til hans Honneur,
 At uden Spyd og Morderaad
 Han stod paa Strand med Hat i Haand,
 Da Færgeomakken gjorde Stop,
 Dg vi steg høit paa Landet op.
 Vi takked i en ivrig Bøn
 Neptuni søersarne Søn
 (Den Gamle er alt længe død,
 Nu Sonnen har hans Levebrød),
 Fordi han os paa denne Bei
 I Havet havde druknet ei.
 Sandt nok, det var en farlig Tour,
 De lumste Marsviin laae paa Luur.

Skiondt det var paa en Hundedag,
 Var Solens Hede dog saa svag,
 At skiondt vi paa den kolde Smak
 Paa Kiolen havde hver sin Frak
 Og over Frakken en Kawai,
 Saa hialp det dog det Mindste ei,
 Hver stod og frøs ret som en Hund,
 Og Tanden klapped i hans Mund.
 For Noget var dog dette brav:
 Da Heden paa det danske Hav
 Faldt med saa ringe Bælde ned,
 Og var snart slettes ikke heed,
 Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
 Og havde ei den mindste Frygt,
 At nogen Sælhund, os til Qval,
 Af Heden skulde blive gal.
 Vi saae vel Mestermændens Mænd
 At gaae paa Isens Stumper hen,
 Og hugge ned i Bølgens Top,
 Hvergang en Sæl staf Snuden op;
 Men jeg tør dristig sværge paa:
 De kunde gierne lad dem gaae,
 Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
 Var ikke mere gal, end de.
 Dog nok om denne Reise nu!
 Vi gjorde, hvad vist ogsaa du
 I samme Casus havde gjort:
 Da vi var ganske giennembor't
 Af Stormene, som løb omkaps,
 Saa gif vi ind og fik en Snaps
 At aabne vore Maver med;
 Derpaa vi paa det samme Sted

En Skeefuld Suppe os udbad,
Dg efter den lidt Eftermad.
Derefter, da ved Stormen brat
Vor Hest var bleven ganske mat,
Som ikke var til Søen vant,
Dg Frygt med sliq en Tour forbandt,
Saa meget meer, da nys han saae
Sin Dvirghed paa Isen gaae,
Dg dømte efter sin Forstand,
At den, der skulde slaaes, var han,
Da han var ikke mere fed,
End Hundedagens Sol var heed —
Saa lode vi en Postkarl hen
(Til Hest da) spænde foran den,
Dg lod ham, som han kunde bedst,
Bortslæbe os med Bogn og Hest.
Paa denne nemme Maade kom
Vi ud af Staden Nyborg, som
Er tiere den Ulykke hændt,
At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
Dog har den efter dette Pas
I Bindverne faaet større Glas,
Dg sine Gader desforuden,
Som vore, stumpet af for Snuden
(Vi elske, skiondt en Smule plumpt,
Foreningen af Lyst og Stumpt).
Jeg kunde her nu lettelig
Paa otte Sider male dig,
Hvordan i otte Timer vi
Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
Hvordan vi over Knort og Steen,
Uden at brække Hals og Been,

Dog endelig, forstødt, forkiørt,
 Omfider blev saavidt bønhørt.
 Men dette maa dig være nok,
 Paa det du, som Niels Hansen Rok,
 Skal ikke sige om min Sang:
 Ak, Bee! den Indgang var for lang.
 Saa meget til din Rolighed
 Troer jeg er nok, naar kun du veed,
 At Ende vi paa Reisen fik;
 At Gigen ei i Stykker gik;
 At Svendborg tog os i sin Favn
 (Svinnborg er Byens rette Navn);
 At Brændeviin og Smørrebød
 Bortfiernede vor Hungersnød;
 At Søvn vi fik, som høist var nødigt —
 Meer vilde være overflodigt.

Svendborg Sund.

Saa venlig er Luften, mildt Skyerne staae
 Og svale for Solheden køligt paa Himlen;
 Fra Kirken hist lyder den hellige Bimlen,
 Og Boverne rulle halv graae og halv blaae.
 Saa lad da nu Riolen i Bølgerne gaae!
 See Svendborg, hvor med sine Spiir den bortiler;
 Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
 Og skumflødte Dyrger paa Forstavnen slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
 Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
 Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
 Rødmusset den stiger af kvægende Nat.

Dg hißjet staaer Kirken ei længer forladt,
 En Bønderflok kommer af Mænd og af Koner,
 I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
 Sanct Jørgen opliver hvert Hierte saa mat.

Sæt Seglet kun til da, du begflædte Dreng!
 Før Smakken hen over de spillende Bænde
 Til Den, hvor Lov sig med Blomsterne blande,
 Dg reder for Freia en dustende Seng.
 Sagtmodige Bølge! med Bælde dig slæng;
 Bust, Stormvind! i Seilet med fuldere Kiæve,
 At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve
 Saa fromt og ensfoldigt paa lustige Bæng.

Men vogt dig dog, Søgut! Skiondt Farten er god,
 Skiondt riflet kun Binden Smaabølgerne furer,
 Den skaldede Dødmænd dog lumskelig lurer,
 Gi Båndet ham lædsker, men Menneskeblod.
 Skiult stemmer mod Grund han den steenfaste Fod,
 Dg venter, at Snekken mod Jøsen skal bruse,
 At fullede Linding den grumt kan nedknuse,
 Dg adsplitte Braget paa sørgende Flod.

Hurra! der er Land, nu er Faren forbi.
 Anap staaer jeg paa Laasinges grønflædte Tuer,
 Før strax jeg en Bust af Kiærminderne skuer,
 Der smile til Himlen i sød Sympathie.
 Fra trælbundne Stavn skal min Haand eder frie,
 Dg høit paa min Hat skal jert Hoved I bære,
 Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
 Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

Thorsing.

Venligen vinkte paa grønne Strand de knudrede Bøge,
 Selsomt det blomstrende Lov visted, og hvalte sig kæft,
 Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled en Kilde,
 Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn.
 Dg for det forskende Blik, som utrættelig skued didhenvendt,
 Flux sig forvandlede hvert Træ, blev til en drabelig Helt.
 Toppen blev til en Hielm, dens Lov til en vaiende Fjærbusk,
 Dg til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
 Grenen strakte sig ud som en Arm med et blinkende Glavind.
 Saadan stod Kæmpen med eet kæk for det undrende Syn.
 Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun Alt var et
 Blindværk;

Som et Barsel jeg dog Synet betragted, og taug.
 Dg hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende hørte
 Dens sandfærdige Navn: Thorsing, ei Taasing, forventd.
 Thorsing! Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel,
 Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
 Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
 Tyktes mig Kæmper i Jern, rusted' med Glavind og Skiold.
 Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da fordem,
 D! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds Hiem.
 Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et faderligt Die
 Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og stor.
 Juel var giordet til Strid, rast blussed den dristige Kæmpe,
 Lofferne slagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
 „Niels!“ lød Konningens Ord, og hans Haand laae paa
 Kæmperens Tinding,
 „Gaf nu med Gud, min Søn! rust dig, og vent paa mit
 Bud.“

Dg nu stod Dankongen, og saae, og beregned, og pønsed;
 Fienden ei laae ham tilpas, Juel fik til Angreb ei Vink.

Bludselig dundred Kartoverne dumpt i den svulmende Havbugt,
Dg over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.

Blussende Konningen stod i sin Borg med vredeligt Ansyn,
Harmfuld skælved hans Haand under det speidende Glar.
Danerslaaden tog Flugt (saa syntes det), Krigsluen brændte,
Dristig paa egen Haand frækt af en Undersaat tændt!

Da svor Skioldungen dyrt, i usigelig Harm, ved Himlen:
„Slagen skal du, Niels Juel! hænges i Galgen med Jern“.
Men, som det pleier at gaae (hvert Land klækker særegne
Drift ud),

Huusvant fra Lodbroks Tid Dboen pladster til Søes.
Saadan gif det saa tidt, og saa gif det her, thi Niels
Juel kun

Flygted paa Skæmt, for at slaae Fienden for Alvor paa Flugt.
Dg da bedækt nu med Støv og med Sved og med Blod
han paa Land steg,

Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, ventede sin Dristigheds Løn.
Kiærligt han tog ham i Favn, som en Fader han løftede sin
Finger:

„Niels! Niels!“ smilte han blidt, „nys jeg en Lænke dig svor;
Den skal du faae.“ Men flux af sin Hals tog Kongen en
Kiæde,

Lung af hiin rødeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det blomstrende
Thorning

Blev den Galge, hvori herlig Forbryderen hang.

Overfarten fra Bemmenæs til Rudkiøbing.

Aldrig krysted mig Søen saa fast i sin svulmende Favn, som
 Hist, da paa kæmpende Baad hen vi mod Rudkiøbing foer.
 Binden var stik os imod, ned styrted den skyllende Bladstregn;
 Evig vi frydse var nødt, Staden et Bøsseskud nær.

Saadan Odysseus stred, da, viklet i Tang og i Stene,
 Han, som en Havpolyp, drev paa sajakiske Sø.

Gispende greb han forgieves om Klippen med hudløse Hænder,
 Altid tilbage kun slængt grumt af den rasende Strøm.

Endelig naaede vi Land, og det Første, mit Øie paa Strand
 saae,

Var en midaldrende Mand, klædt i en flagrende Dragt.

Jøsen var ubedækt, vildt slynged hans Haar sig for Binden,
 Kraftig i høire Haand holdt han en tregrenet Fork.

Tænk min Forundring, Ven! da jeg saae, det var selve
 Poseidon.

Seende saae han min Nød, vinked, og talte mig til:

„Digter! nu veedst du dog lidt Besked om, hvorlunde det
 har sig

Midt paa en Sø i en Storm; vist det vil være dig Gavn.

Af, du ynkværdige Mand! du fryser, troer jeg; din Raabe
 Glæber du paa, som paa Bly, ikke en Trevl er der tør.

Slipper nu Riolen, Tritoner! Alt nok er den Kløgtige straffet
 For sin ukyndige Snak hidtil om Bølgernes Brag.“

Slige var Jord-Dombælterens Ord, og flux som en Taage

Reiste han sig, og forsvandt hen ad det baltiske Hav.

Slukøret skyndte jeg mig i Læ; men hvad Guden mig sagde,
 Skrev jeg bag Dret mig dog. Skade gjør klog, om ei rig.

Apotheket.

Nylig i Rusk og Slud paa Dybet af gyngende Bræt slængt,
 Giennempidsket af Regn, ganske forstumlet af Storm;
 Omflædte nu fra Top til Taa, i en hyggelig Stue
 Midt for det ventende Bord, i en Families Skød!
 Suppen ryger, ei Brændingen; Ceres har Nimrod med Buen
 Venligen Haanden raft, kæmper Neptunus imod.
 Kraften, han røved, erstatter os de, og den Munterhed,
 Laagen

Udsluffed lidt efter lidt, vækker den venlige Bert.
 Vil du et Contrafei, Ven! af min Huusvert? Vel, du har
 seet ham:

Apotheker han er; mind dig det goethiske Digt!
 Men, som den dristige Mand er Meer, saa ligner han mere,
 Baade i Kraft og Gemyt, Berten; thi Bert er han med,
 Gaaer, som hiin, i Støvler og Frak, den forstandige Hustru
 Laaler ei Slaaproffen meer, reent den er kommen af Brug.
 Dgsaa har han to Børn blandt fleer, en Søn hedder Hermann,
 Dattren Dorthea; fort, Alt træffer bogstaveligt ind.
 Bacchus, din Skielm! jeg troer, du har Binger, som Amor;
 hvo bragte

Dig over Bæltet herhid? har man paa Langeland Biin?
 „Ja, tilviise, Broerlille! og den, som god er. Nei, see kun!
 Troer han da, Biindruen groer hisset paa Kongens ny Torv?“
 Ergo er Langeland ei saa gal, som jeg havde ventet;
 Fast jeg formoded, I her leved et Robinsons Liv.
 „See mig engang til den Kiøbenhavnner, hvor han er opblæst!
 Nævn mig en Ting, I har hist, som vi vel ikke har her?
 Binen, den har han nu smagt, min Ven! og hvad Maden
 betræffer,

Skikker for mig sig vel ei —“ Maden var ypperlig, Ven!

„Godt; og hvad vil han da meer? Om et Dieblif faaer
han en Rage,
Ublefage; nu vel! trænger han saa til Courtin?
Vil han i Klub? Vi har Klub, hvor man kommer og
vøvler og fiedes,
Ligesaa godt som hos jer; Klubben har Bibliothek.
Handel og Bandel gaaer her saa godt, som hist; var kun
Havnen
Bedre! dog hielp vi os endnu med den, som vi har.
Vil han Comodier see? Det er Skade, han kommer saa filde;
Jeppe paa Bierget paa Tydsk spille nys Reizensteins Trup.
Snart, naar Veiret blier godt (det er ogsaa et Ewicheds
Regnveir),
Giver den selvsamme Mand hist os et Fyrværkeri.
Han er Poet, har jeg hørt. Vi har ogsaa Poeter i Landet:
Bünou, en ypperlig Mand; kiender han Odense-Skiald?
Ligesom han, har han gjort en Tingest om Anden April sidst,
Ligesaa ædel og rørt, huuslig; til Heltenes Roes.
Snart gaaer Skibet af Stabelen hist, saa skal han sig undre
Bed Henrik Brangels Røst; saa raaber ingen Matros.
Humoristiske Mænd har vi og; naar vi mindst det formode,
Kommer den strynøeste Degn; saa vil han først faae sin Fryd.
Det er en reen Polyhistor; først Sømand han var, saa
Provisor
Her i mit Apothek, saa fik jeg gjort ham til Degn.
Herligt han passer sin Dont, kun eengang (hvad mægter ei
Banen?)
Sagde for Amen han Stop! kort, paa sin Sømands
Maneer.
Hvad nu Landet selv betræffer, saa gaa hen og læg sig,
Han med sin siællandske Mark, sær om den By, hvor han boer.

Her gaaer det rast Bakker op, Bakker ned, giennem Skov,
 giennem Engbund,
 Snart i den hvælvede Lund, snart ved den rislende Sø."
 Saadan talte min Bert, og skienked bestandig mit Glas
 fuldt,
 Draf saa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
 Ved hans godlidende Skiemt jeg min Træthed og Reise
 forglemte,
 Bertens muntre Gemyt muntred den taagede Dag.

 Omskiftning.

Ikke længer Hiulet ruller,
 Snekken meer ei Bølgen bryder;
 Vel, saa vil jeg nu i Hallen
 Hænge den antike Lyra.

Medens Bognen let henrulled
 Over Marker, giennem Byer,
 Lød dens Gang, dens muntre Raslen,
 Som et Hexameter lyder.

Rast vi svæved giennem Luften
 Paa de høie Sæders Hynde,
 Tvende Hiul kun under Bognen;
 Mangled ene Baabengnyet —

For, som hist de græske Helte,
 Os i Kampen ind at skynde.
 Med min vældige Muriga
 Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret fvulmed op,
 Naar vi foer paa Bølgens Rygge;
 Riækt med Skummets korte Blomst
 Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atter venlig,
 Svandt dens Brusjen og dens Fylde —
 Det var Søens Pentameter:
 Slutning, Rolighed og Ynde.

Boggen ruller meer ei nu;
 Intet Hav, og ingen Skynding.
 Skoven duster Foraarsfyrd,
 Nattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove
 Svæver underlige Skygger;
 Her i dette søde Ly
 Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Norden,
 Dalen hun med Elskov fylder;
 Vel saa skal Romancen sig
 Nærme til min Rosenhytte.

I den gamle Bøgeskov
 Her, hvor tusind Stemmer lyde,
 Skal den sagte Cithers Klang
 Ogsaa Lusten giennembyde.

Faareveile.

Hvor Bøgeskoven slipper
 Hift paa den grønne Jord,
 Hvor tørstigt Faaret tripper
 Ned mod den lille Fiord,
 Hvor Ingen meer kan seile,
 Et gammelt Taarn man seer;
 Det kaldes Faareveile,
 Thi det mod Beilen leer.

Saa trofast det sig hæver
 Alt med sit smekke Spiir,
 For ingen Storm det bæver.
 Saa underlig man blier.
 Hvo er vel dets Besidder?
 Blandt Hytters lave Skof
 Det kneiser, som en Ridder
 Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
 Hen mod den gamle Muur,
 Som med ærværdig Ynde
 Staaer i en ung Natur.
 Nu er vi der; snart finder
 Jeg Riddersalen hvalt. —
 Hvordan? mon Borgen svinder?
 Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
 Af yngre Eier ned?
 Kun Taarnet reddet blevet
 Bed sin Ærværdighed?

Man Jord i Graven finder;
 See, hvilket Blomsterliv!
 End os om Bandet minder
 Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
 Endnu lidt Rosevand.
 Men, tys! Velkommen byder
 Os hist en gammel Mand;
 Bort fra de stærke Rester,
 Som ei endnu er Gruus,
 Han leder sine Gæster
 Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
 Men Stuen høi og stor.
 See, hisset staaer alt dækket
 Det gæstfri Kaffeboard;
 Og Husets blide Qvinde,
 Skiondt gammel, dog ei svag,
 Hvor mildt hun staaer derinde,
 Og byder os God Dag!

Paa Bindvet hen sig trænger
 Den grønne Green saa nær;
 O see, hvor fuld den hænger
 Af modne Kirsebær!
 Hvor Solens Flamme blinker
 I Frugtens Purpurbarm!
 Hvor Træet venligt vinker
 Os med sin kolne Arm!

See Havens brede Gange,
 Hvor luget og hvor net!
 I ingen engelsk Slange
 Den skyder sin Bosquet:
 Urværdig, streng og lige
 Sin jævne Bei den gaaer;
 Et yndigt Blomsterrige
 Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer;
 Her grønnes Torven blid.
 Her bleger heden Sommer
 Den travle Vinterlid.
 Alt, hvad i dunkle Stue
 Løb giennem snelle Hiul,
 Det farver Solens Lue
 Nu med et Lilieskiul.

Hvor rast sig Busken reiser
 Høit i den fro Natur!
 Frisk, tætindslettet kneiser
 Den nysudsprungne Muur.
 Hvor snildt den Grændsen dækker,
 Og sfiuler snevre Bold
 Med sine grønne Hækker
 Og svale Sommerskiold!

Hvor høit sig Løvet hvælver
 I denne dunkle Gang!
 Hvor færligt Bladet sfiælver
 Ved Rattergalens Sang!

Her staaer et Bord, af Ulde
 Mosgroet, men uden Meen;
 Det trodser Tidens Bælde
 Med hugne Qvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
 Det kunde Alt forgaae,
 Hvi Taarnet ene kunde
 Igien af Alt bestaae?
 Hvordan skal jeg forene
 Dets Præg fra gamle Nord
 Med Hytten, disse Grene
 Og dette fieldne Bord?

Da atter ud os bragte
 Til Taarnet Gubben hen;
 Sin Haand paa Stav han lagde,
 Og svarte saa igien,
 I det hans blide Dje
 Mod Himlen hæved sig,
 Hvor Spiret i det Høie
 Sig reiste ridderlig:

„I mange Aar jeg sidder
 I denne Bolig her.
 Engang en gammel Ridder
 Har bygget Taarnet der.
 Han gjorde disse Grave,
 Som deres Volde flaae
 Nu trindt omkring min Have,
 Hvor grønne Hækker staae.

Med høie Bastioner
 Han snild sin Vold forbandt,
 Og stærke Malmkanoner
 Blev sat paa hver en Kant;
 Et Taarn af al Formue
 Han reiste her fra Jord,
 At langt han kunde skue
 Ud over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
 Fik giort, hvad her vi see,
 Da, som det skeer desværre!
 Kom Døden med sin Lee;
 Den ændser ingen Skandse,
 Dens Haand er grum og stærk,
 Den lærte ham at standse
 Midt i sit skionne Bærf."

Saa ved den Gamles Tale
 Jeg Alt at vide fik.
 Da fra de grønne Dale
 Jeg hæved did mit Blik,
 Hvor over Portens Bue,
 Som paa forgyldte Bierg,
 Jeg saae en Farvelue,
 Og læste: Hardenberg.

Var det den gamle Ridder,
 Hvis Arbeid vinkte mig?
 O, hulde Fugleqvadder!
 Nu først forstaaer jeg dig.

Han var det, som udførte
 Sit Værk med dristig Aand,
 Til grusom Døden rørte
 Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
 I Graven fra sin Port,
 Men blegned som en Rose,
 Og fik kun Taarnet gjort?
 Blev grumt af Døden røvet
 I hviden Pandersærk,
 Og lod os staae bedrøvet
 Ved det begyndte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender
 Fra denne Bygning kjær.
 En Hardenberg jeg kiender,
 Som ligned denne her;
 Et Omrids ud blev kastet,
 En Indgang Borgen sandt,
 Men grusom Døden hastet —
 Og Novalis forsvandt.

Farvel, du stille Have!
 Nu jeg dit Blik forstaaer.
 Farvel, I sunkne Grave
 Fra svundne Manddoms Aar!
 Farvel, du blide Qvinde!
 Du Olding! Mark og Bæng!
 Med stille Beemodsminde
 Jeg rører Harpens Stræng.

Faareveile Skov.

Tyffe, veldædige Bøge! mosdækkede Stene!
 Smilende Stund!
 O, hvor du favner mig køligt med løvfulde Grene,
 Hellige Lund!

Her under Stammen af dig, medens Fuglene tone
 Elskov og Spøg,
 Sød vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,
 Knudrede Bøg!

Salige Tempel! kun Fuglenes venlige Qvidder,
 Dæmpet og svag,
 Lyde med Zephyren, mens i din Skygge jeg sidder.
 Blomstrende Dag!

Lesning! din Nathan skal hen mellem Bøgene træde
 Ud fra min Bøg;
 Blid og ærværdig, som de, skal den Udle mig glæde,
 Sindrig og flog.

Modige, herlige Kæmpe, i Sværmen gigantisk,
 I Dæmringen klar!
 Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantisk?
 Svar mig! o, svar!

Tier, hovmodige Bøge! sæt, Blomster! en Dæmning
 For eders Krav;
 I har ei tryllet mig ind i den salige Stemning:
 Lesning den gav.

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
Under hans Sang.

Dvægsom og venlig og dæmpet, som Skoven i Baaren,
Citharenklang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gynge
Blødt, som et Hav,

Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kiærlighed synge
Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod, som en Stjerne bag Skyernes Brimmel,
Gensom i Gru;

Høit blandt de evige Lys paa den evige Himmel
Funkler du nu.

Gibsbilledet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her i dette Kammer?
Naar tændt af Poesiens Flamme
Sid til mit Skriverbord jeg gaaer,
Saa seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds, og snart bedrøvet,
Alt som min Musa yttre sig.

„Den Gibsfigur, som hisset staaer?
Ja, Himlen veed, hvem det kan være.
Jeg troer, de kalde ham Voltaire.
Han solgtes os for nogle Aar.

Til Døren kom en tydsk Soldat;
 Man fiøber let, hvad Armod byder.
 Her sattes han; fra den Tid bryder
 Man sig kun lidt om den Arabat."

Saa talte Husets Søn, og gif.
 Ha! skulde det i Sandhed være
 Den frosne Spottefugl Voltaire?
 Han skal ei møde meer mit Blik.
 Den tomme Siæl, han skal herved,
 Som vilde Kunst og Fromhed døde,
 Dg troede fræk, paa Alt at bøde
 Med usle Stumper Bittighed!

Jeg Busten tog, dens Klang var hørs.
 Jeg tørte Støvet af og Dsen,
 For ret engang at see Franzosen
 Ind i sit Abefatte-Fiæs.
 Jeg Busten frem for Dagen tog,
 Dens Anslyn jeg betragted nøie —
 Da trængte Taaren i mit Die,
 Dg Diet brændte, Hiertet slog.

O, Himmel! hvad er det, jeg seer?
 Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
 O, lad min Angerstaare brænde
 Fromt paa dit Billeds døde Leer.
 Johannes Ewald! det var dig,
 Som smilte, naar min Musa smilte,
 Som standsed mig, naar Manden hvilte,
 Som styrked, og som hæved mig?

D, staa bestandig, hvor du stod,
 Og styrk din Ven, din yngre Broder!
 Vi fødtes af den samme Moder,
 Thi dansk er Begges Digterblod.
 Naar Folket om sin unge Skiald
 En broget Blomsterkrone vikler
 Af Roser, Lilier og Aurikler,
 Han en Cypres dig flette skal.

Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bøgestov
 Det vinkte mig,
 O, Jord! hvor end aldrig den tunge Plov
 Havde furet dig.
 De hulde Smaablomster saa venligt stod
 I dunkle Ly,
 De smilte saa inderligt ved min Fod
 Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae.
 Da fik jeg see
 En vældig Steenhob paa Marken staae
 Mellem Høie tre;
 Den stod saa ærværdig, graalighvid,
 En aflang Ring.
 Her holdtes der vist i gammel Tid
 Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
 Stolkongen sad
 Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
 Saa faderglad;
 Og hver en Kriger alvorlig treen,
 Fredsæl i Mand,
 Og satte sig rolig paa sin Steen
 Uden Sværd i Haand.

Paa Høien hisset stod Kongens Gaard
 Med stærken Muur.
 Hist havde hans Dotter, den vene Maard,
 Sit Jomfrubuur.
 Og paa den tredie et Tempel stod,
 Berømt i Nord;
 Der offredes rygende Bukkeblod
 Til Asa=Thor.

O, venlige Mark! O, Lund saa prud!
 Græskolne Bæng!
 Overalt havde Flora pyntet ud
 Sin Brudeseng.
 Paa Marken kneiste de røde, blaae
 Kornblomster frem.
 Jeg maatte standse, jeg maatte staae,
 Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Mar
 Paa grønne Jord!
 Hvor lifligt J op i den unge Baar
 Blandt Kornet groer!

Som Stierne J blinke, blaat og rødt,
 Blandt gule Lyn.
 O, hvor fortryller mig barnligstødt
 Jert Sommersyn!

„Ak, Digter! du har kun lidt Forstand.
 Ak, Herregud!
 Du skulde kun see vor Eiermand,
 Hvor han seer ud.
 Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
 J Diet en Torn;
 Han kalder os Helvedes Klint iblandt
 Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har
 J dette Liv,
 Er det, at han stundom af Kommen taer
 Sin Foldefniv,
 Og skær sig en Haandsfuld, stor og tung,
 Under vranten Snak,
 Og blander os i en Sælhunds-Pung
 Blandt Røgtobak.

Han siger, at, smøget paa den Maneer,
 Vi arme Skrog
 Efter fattig Leilighed Verden teer
 Noget Nytte dog.
 For Resten vor Skønhed, rød og blaa,
 Er hap som hip.
 Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae,
 Det er hans Princip.“

I arme Stakler! den arme Mand!
 De arme Mænd,
 Som uden salige Glæder kan
 Gaae Livet hen,
 Som ei begribe, hvad Gud har gjort,
 Som ene veed,
 At Munden er den nærmeste Port
 Til Salighed!

Smaaablomster! af, som det eder gaaer,
 Saa gaaer det mig.
 En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
 Og græmmer sig.
 Det nærende Korn kun i Beien han er;
 Hvad retter han ud?
 Han hæver sit barnlige Farvestiær
 Kun fromt til Gud.

Kom, Blomster! vi høre tilsammen, vi,
 Kom, vakkre Glut!
 Og slyng dig med tryllende Sympathie
 Om denne Luth,
 Og bæv, som Zephir bevæged dit Blad,
 Ved Strængens Klang;
 Saa synge vi hver vor Skaber glad
 En Morgensang.

Aftendandring.

Luunt bæved Binden i de grønne Straae;
 Den høie Hvælving, reen og himmelblaa,

Udstrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsomt Solen gik i Besten ned,
 Og kasted venlig, medens ned den gik,
 Igiennem Skyen hen sit Purpurblif,
 Og sendte sine Straaler til Farvel
 Som Roser i den milde Sommerqvæld.
 Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
 Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
 Den kom til Live; alt som Phobus sank,
 Blev Luna mere frisk og mere blank.
 Nu stod hun høit paa Hvælvingen, og saae
 De tvende Vandringsemænd paa Veien gaae.
 En Skov os mødte, stor og velbekiendt;
 Nu Veien giennem Markens Korn var endt,
 Den skraaned, og en Huulvei os indbød
 At vandre ned igiennem Skovens Skød.
 Fortrolig i det dunkelgrønne Læ
 Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræ,
 Og Blomster vorte hyppigt fiern og nær,
 Og blandte sig med Solens Efterskiær.
 Men over os det dunkle Hyldeblad
 Den kolde Maane skilte langsomt ad,
 Og straaled underlig og elskovsfuld
 Paa det smaragdne Tæppes Fletteguld.
 Den sendte med sædvanlig Venlighed
 De lange Straaler giennem Skoven ned;
 De lange Skygger tæt ved Siden stod,
 Som sorte, hvide Spøgelses det lod.
 Da svulmed heftigt Philomeles Bryst,
 Den hæved jublende sin Ratterøst.
 Fra alle Skovens Kanter svarte da
 En vennesalig Nat-Harmonica,

Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
 Bevæged froe sig under Træets Bark.
 Da blev jeg pludselig ved Maanen klar
 En purpurfarvet Balmuskare vaer;
 Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod,
 Den forekom mig som en Plet af Blod,
 Men da jeg tydelig den skued nok,
 Var det en blid, uskyldig Blomsterslok.
 Den vinkte mig saa venligt, og en Duft
 Steg langsomt i den kolde Aftenluft.
 Jeg døsig blev. Det røde Purpurstær
 Bad mig at synke ned og hvile der.
 Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
 Min Glæde vilde mødes glad igien,
 Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig,
 Om Blomsterslokken trylled ham, som mig;
 Om ei han vilde hvile lidet her
 I Hvælvingen paa dette Purpurstær.
 Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
 Den kolde Sved paa blegen Pande staae.
 Han skælved, og med frampeagtigt Mod
 Han trak mig vaklende paa snaren Fod.
 Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
 Om Ingen efter os i Hælen kom;
 Og var ei rolig, uden Frygt, før vi
 Stod atter hist paa Markens glatte Sti,
 Som sig uskyldigt under Himlens Blaa
 Til Hiemmet snoede blandt de stille Straae.
 Der stod han nu, og hæved ræd sin Nøst;
 Men først et langsomt Suk steg af hans Bryst,
 Et Blik til fierne Skov han kasted hen,
 Og talte, mens han gif afsted igien:

„I Skovens hule Bei, som hist sig snoer,
 Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.
 En Søn og Fader vandred engang der,
 Da Himlen stod i samme Aftensficer;
 De kom i Trætte (Grunden ei man veed),
 Den strenge Gubbe kom i Hidsighed.
 Han slog sin Søn; den vorne Ungersvend
 Forbittret blev, og slog til ham igien.
 Da blødte Faderen — usalig Riv!
 I Græsset ned han sank, og lod sit Liv.
 Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
 Var fæle Blomster, det var Faderblod.
 Fra den Tid, siger man, den unge Mand
 Fortvivled, og gif plat fra sin Forstand.
 Han svandt bag Skovens tykke, dunkle By;
 Hvor af han blev, veed Ingen i vor By.
 Men det er skeet for mange, mange Aar,
 Og endnu siger man, at tidt han staaer
 I Skoven under Nattergalens Sang,
 Og truer Maanen med en blodig Stang,
 Fordi den giennem Hyldebussen ned
 Paa Purpurpletten seer med Venlighed.“
 Saa talte han, og drog mig flux med Sky
 Fra Marken til det sikke Nattely.
 Men underlige Drømme for mig stod,
 Og Angest giæred i det rørte Blod.
 Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae
 Med sorte Fielde høit i Bølgen blaa,
 Og hørte svingrende Sireners Sang,
 Som blandte sig med Bølgens Trylleklang.
 Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
 I Bægret til Ulykses. Skyens Rift

Mig viste Finnekoner i en Hal,
Som kogte Seid ved høie Tordenskrald,
Og bar i gyldne Fad med Smil paa Kind
Den lumste Net for stærken Kriger ind.
I hver en Krog jeg saae en skummel Dverg;
Jeg saae Fru Venus i sit Venusbjerg;
Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ
At plukke Frugten af det lumste Træ;
Med Blinken Solvet viste sig for mig,
For hvilket Judas solgte Gud og sig —
Kort, al den Koglen, hvorved Livet døer,
Som skjuler sig bag lumste Blomsterflor,
Og frister velslystfuld og indbildt om,
Den stod for mig i denne fæle Drøm.
Jeg atter Maanen bleg i Drømme saae;
Den monne ned mod Retterstedet gaae,
Som uden Porten paa en Bakke stod
Med hvide Hovedskaller om sin Fod.
Der den paa sorte Stang, til Skræk for mig,
Som et afhugget Hoved satte sig,
Og smilte hæsligt over Mark og Bæng
Ind til mig giennem Bindvet i min Seng.
Jeg skjælved ved det stygge Kogleri,
Men vaagned ved en freidig Melodie
Af Lærker, som fra Kornets Bølger sprang,
Og sang i klare Luft en Morgensang.
Bed Solens frække Smil forsvandt min Frygt;
Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
Hvor Maanen som en Hex bag Træet staaer,
Hvor Gisgleskygger svæver om min Fod,
Og Døden rækker mig Papaver=Blod.

Freidigt Sommerliv.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
 Høit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
 Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
 Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer,
 Mildt følger i den unge, friske Sommer
 Gudindens blonde Lok; for Binden svinge
 Sig tunge År, som gyldne Drenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt for mit Die
 Omkring Gudindens trinde Liliehøie.
 I Maanskin Bølgerne sig langsomt vælte,
 Og spinde hendes Liv et Sølvbælte.

See muntre Satyr hist med Bukkesjodder,
 Hvor han bag Busten gaaer og knækker Nodder.
 See Faunerne, hvor de paa Høien dandse,
 Og binde Dionysos Epheufrandsje.

I Skoven dybest inde Pan jeg skuer.
 Han smiler; dog jeg for hans Måsyn gruer.
 Hiin unge Faun, den venlige, den lille,
 Han lærer paa sin Syring nu at spille.

O, Piger! lader det et Barsel være.
 Lad Syring' bittre Skiebne eder lære,
 Ei at foragte Elskovs varme Bønner,
 Og ei at spotte Skovens raske Sønner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
 Som brændte inderligt af Elskovsvarme,
 Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret,
 Og Binden flaged sorgeligt i Røret.

Og til en Fløite gjorde Gudens Hænder
 Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
 Naar han om Aftnen under Egens Kroner
 Aflokker Fløiten søde Veemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
 Kold for Apollos høie Morgenrøde.
 Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
 Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone.

Men stille! Artemis paa Høien løber.
 Hvor tryllerist hun sig i Skyen svøber!
 Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
 Hun ryster vildt sin Fakkels blege Lue.

Alt Hecate hen over Engen træder,
 Og ind i Skumring fine Urter klæder;
 Til Duft hun Natviolen sødt bevæger,
 Og lukker Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang hen over Mark og Floder
 Grindringens Gudinde, Musers Moder,
 Den stille Mnemosyne mig besøger,
 Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisjet sortindsløret sidder,
 Og lytter taus til Nattergalens Qvidder!
 To Børn hun breder sine Vinger over,
 Get lader, som det sov, det andet sover.

Det første vaagner snart med Morgenrøden,
 Det andet vaagner ei, thi det er Døden.
 Det første rører, venligt som en Engel,
 Mit Dø med sin lange Balmustængel.

Hvo kommer hist? J hulde Smaae med Binger
 Af giennemsigtigt Flor! siig, hvad J bringer.
 Et Skuespil J op for mig vil føre?
 Jeg hører eder med mit indre Dre.

J vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue
 For mine Blik, med Harnisk og med Bue;
 J Træet flattere Nogle, Nogle svømme
 J Bækken om, og raabe: „Vi er Drømme.

J Fald du bare smukt vil ligge rolig,
 Da skal du blive snart med os fortrolig.
 Vor Leg skal glæde dig; men dine Blikke
 Maae være lukte, vaagne maa du ikke.“

O, søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden
 Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden;
 Mat synker Døgnen ned, som vilde hindre,
 Og tætføret seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Af, hun stiger,
 Den rosenrødeste blandt alle Piger,
 Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer,
 Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge,
 Og Dagen skylder ham ei Svaret længe,
 Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
 Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
 Phoebus Apollo! for din Lov at siunge.
 Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
 Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Taf for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
 Det, som du gav, det stræber dig i Møde,
 For atter til sit Middelpunkt at ile,
 Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

Bennernes Ankomst.

Søen strammer ud sit Klæde,
 Himlen farver Søen blaa.
 Klare, lyse Bølger smaae
 Ganske blye paa Landet træde;
 Breddens Blomstersiv de væde.
 Trække sig saa uden Brag
 Atter hen saa sølversmukke
 I det stille Hav, og vugge
 Mod den klare Sommerdag.

Sneffen hist paa Bandet flyder.
 Som en Svanes hvide Krop
 Puster stolten Seil sig op;
 Langsomt Riolen Bølgen bryder.
 Hid den sig mod Landet skyder
 Med det røde Purpurflag.
 Let en Flok Zephirer følger,
 Flaget mildt i Luften bølger
 I den klare Sommerdag.

Skynder eder, sagte Vinde!
 Skyder Sneffen hurtig frem
 Giennem Bølgen til sit Hiem,
 At jeg ved mit Bryst kan finde
 Snart min Ven og min Veninde.
 Bind! hvi est du dog saa svag?
 Seer du ei, hvor de med Glæde
 Vinke med det hvide Klæde
 I den klare Sommerdag?

At! hvi kan jeg dog ei svømme
 Flux med Støvler og med Frak
 Mod den alt for sene Smak
 Giennem de kryсталne Strømme?
 Hulde Venstab! du kan domme,
 Hvor det er en ængstlig Sag,
 Længe hist at see de Kiære,
 Og ei nær hos dem at være
 I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
 Nys de var ved Landet fast;
 End de gjøre maae et Raft,
 For Zephiren at bedrage.
 Ingen Dag er uden Plage;
 Det er en for afgiort Sag.
 Plage! siig, hvor kan du nænne
 Selv at plage mig i denne
 Himmelflare Sommerdag?

Tys! Zephirens røde Kinder
 Svulmer op med mere Magt.
 Neppes har jeg Ordet sagt,
 Før min Ret til Klage svinder.
 Nu kan Snekken uden Hinder
 Nærme sig med dæmpet Brag.
 Snart jeg dem i Favn kan ile;
 Da vil først min Glæde smile,
 Som den klare Sommerdag.

Bivats! Ud paa Land de stige.
 Nu velkommen da igien
 Kære, længstforønskte Ven!
 Længstforønskte, kære Pige!
 Nu kan jeg med Sandhed sige,
 Trykt i Venstabs Favnetag:
 Fast er Glæden i sit Sæde;
 Thi foruden Venstabs Glæde
 Hvad er selv den bedste Dag?

Samlib.

Naar i Naturens muntre Favn
 Den fulde Siæl har længe hvilet,
 Da mærker den tilsidst et Savn,
 Skøndt den af Alt er giennemsmilet;
 Som Robinson midt i sit Rige,
 Som Adam i sit Paradiis.
 En sindrig Ven, en yndig Pige!
 Hvad kan erstatte det Forliis?

Du veedst det, hellige Natur!
 At kold min Barm sig ei tilflutter.
 Forhadst er mig den skumle Muur,
 Naar Flora pynter sine Glutter.
 Naar Solen paa de grønne Høie
 Nedblinker sine milde Syn,
 Da funkler Taaren i mit Øie,
 Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Slør
 Jeg seer de vorne Børn sig flore;
 Naar huldt de modnes, som sig bør,
 Naar af de Smaae der bliver Store;
 Naar Knoppen i sin Ungdomsrodme
 Udsulmer til en Ætherfrugt —
 Da nyder jeg den hele Sodme,
 Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønne Silkejord,
 I dunkle Lund, i lyse Dale,
 Midt i den rige Blomsterflor
 Jeg hører tusind Rattergale,
 Og naar blandt Kornets røde, blaae
 Gudinder jeg kan Værker høre,
 Da, mens de sødt i Luften slaae,
 Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt
 Sin Almagt skrev den Evighøie,
 Han præged den med større Magt
 I Siælen giennem Mandens Øie;

Dg mere skion end Rosen rød,
 Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
 En Blomst fremvojte, da han bød
 At blomstre frem den hulde Qvinde.

Derfor er i min Phantastie
 En Egn, hvor Adams Børn ei vanke,
 Et frodigt Landskabsmaleri,
 Et Digt, ideeløst, uden Tanker.
 Først tryller vel den tause Lyst;
 Men Tomhed bliver snart det Hele,
 Naar intet varmt, beslægtet Bryst
 Kan Diebliffets Glæde dele.

Som naar en Salis laer os gaae
 Igiennem lutter smukke Egne;
 Som Matthisson, der peger paa
 Hver livløs Gienstand allevegne;
 Kold bliver dog den hele Sang,
 Skiondt fuld af Fjeld og Morgenrøder,
 Fordi ei paa den hele Gang
 Os et beslægtet Væsen møder.

I saa Fald sagtens en Poet
 Det bedre har, end mange Flere;
 Alt, hvad hans Musa glad har seet,
 Det kan hun personificere.
 Saaledes i en salig Stund
 Hift, hvor den gamle Bøg udluder,
 Mig viste nys den danske Lund
 En Flok af lutter græske Guder.

Dog Mennesket er ikke blot
 Poet, men Menneske desværre!
 Hvad Poesie nys gjorde godt,
 Gjør ofte paafulgt Prosa værre.
 Den kommer med desmere Last,
 Og truer tidt med Hjertebristen,
 Fordi den sætter en Contrast,
 Der fiendes ei af Prosaisten.

Derfor paa dette svage Liv
 Maa Taaren strag i Diet træde,
 Naar i det virkelige Liv
 Der møder ham engang en Glæde.
 Han kan det ei forstaae; han troer,
 At Phantasien atter brænder,
 Bant til at Lykken her paa Jord
 Ham altid gierne Ryggen vender.

Tak derfor, Venner! at I kom;
 Nu skal I hvert et Savn fortrænge.
 Nu vender Glæden atter om,
 Og stemmer Harpens matte Strænge.
 Nu er ei Tanken indeluft
 I Gensomhedens tause Fængsel,
 I Toner flagrer den saa smukt,
 Og dræbt er al den syge Længsel.

Hvor herligt i Løvhytten her
 En landlig Madver karst at nyde,
 Mens froe i Aftenrødens Skær
 Sig alle Havens Urter fryde,

Mens blide Zephir let og stil
 Sig ind i Ubletræet lister,
 Og vinker til et Taffelspil
 En fiedret Skare Hoboister.

See, hvor i Aften solens Guld
 Den røde Viin i Glasjet straalor,
 Mens Bacchus flagrer elskovsfuld
 Om sine maibekrandsste Skaaler.
 „Drik“, raaber han, „en Skaal, og klink!
 Lad Druen eders Fryd forsøde!“
 O, Venner! følger Gudens Vink:
 Hil dig, du skionne Aftenrøde!

Aftenfang.

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
 Naar Solen mat til Hvile gaaer,
 Og medens dybt i Bøgelunden
 De fromme Rattergale flaaer,
 At høre Harpens dumpe Klang
 Til en livsalig Aftenfang!

O, grib nu i de stemte Strænge!
 Bryd, fromme Siæl! din snevre Muur.
 Indspær dog Fuglen ei saa længe
 I det beflemte Fangebuur;
 Lad den i Aftenrødens Guld
 Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
 Nedsvinder under Skovens Krands,
 Da minder den vor Siæl om Døden
 Og Evighedens skionne Glands.
 Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
 Som Bølgen mod sit Rosenfær.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit bæve lad dens rene Klang,
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Aftenfang,
 Som rørt vi sang for mangan Ven,
 Som stunges skal for os igien:

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
 See, Tiden meget hurtig gaaer.
 Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg herfra at vandre faaer!
 O, Gud! gjør da for Christi Blod
 Min sidste Afstedstime god.

Ja, dette Purpur, denne Lue,
 Ja, denne Kiærlighedens Glød,
 Som blusser dybt i Bestens Bue,
 Som minder Støvet om sin Død,
 Og Siælen om sin Evighed,
 Det er dit Blod, din Kiærlighed.

O, bad mig da i dine Flammer,
 Nedgangne Sol! husval min Barm,
 Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
 Mig venligt i din varme Arm,
 Og i min Afstedstime god
 Styrk Hjertet med dit Purpurblod.

Toget til Thorsing.

Syng om det hellige Tog, Gudinde! den festlige Lystfart
 Til den tidlige Frugt, de saftigsvulmende Jordbær,
 Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret blandet
 Og med den fedeste Mælk begyndt, husvaled de glade
 Rudkiøbings Mænd og den fremmede Skiald, da sortbarmede
 Snekke
 Bragte dem trygt i sit Skib over Havet til blomstrende
 Thorsing.

Hvilken Dødelig Marsjag var til den venlige Høitid?
 Grikiden paa Thorsing. Fra Bommenæs ned over Havet
 Sendte til Langeland han en Herold, til Rudkiøbings Helte.
 Lystig Herolden besteg sit Skib, den vældige Rorknegt
 Greb omkring Narerne fast, med Brag det sydende Havskum
 Bort han slog. Som en Aal giennem skummende Bølger
 nu smutted
 Kiolen; mod Langelands Strand den stod. Da udsprang
 Herolden
 Flux paa Land; med sin Stav af Palmer indflettet og gylden,
 Traadte han, talende saa, i den talrige Folkeforsamling:

„Du, Adraстеias Yndling! Asklepios' Søn! og I vakkre
 Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige Budskab:
 Grikiden paa Bommenæs, Hersker af hundrede Snekker,
 Byder eder til Giest, og besværges jer, alle tilhøbe,
 Hurtig at heise det purpurne Flag, og at pløie den stille
 Bølges krusede Ryg, for at gieste det blomstrende Thorsing;
 Der har han midt i sin Hal beredt jer et qvægende Maaltid.“
 Slige var Talerens Ord; men besfeden han bød sin gyldne
 Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa Torvet

Venligt til Fredens Bud, den hellige Søn af Hermeias.
 Men Adrasteias Præst, den findrige Bestengaardide,
 Klædt i det sørgende Flor, af! hans Hustru var nylig til
 Orkos

Hentet i Charons Baad over Styx' sortbølgende Bunde —
 Bleg nu sad hun og taus i Nides' grusomme Bolig;
 Men den herlige Dommer neddæmped sin Sorg, thi Kronion
 Satte ham over et Folk med Retfærdigheds hellige Bægtstaaal,
 Derfor tvang han sin Sorg som en Mand, thi det viseste Die
 Blindes af Taarernes Slør, og Besindighed dræbes af Smerte —
 Langsomt traadte han frem, og brød ud i forstandige Tale:

„Hil dig, Herold! du Zeus Kronions og Menneskets
 Budskab!

Kiærkomment er mig dit Ord, thi min Siæl kræver Venkskab
 og Dmgang.

Nylig har Atropos grum afflaaret den skønneste Traad, som
 Sødt til Livet mig bandt. Den forstandige, blomstrende
 Hustru

Pryder ei længer min Hal og forskønner det natlige Veie.
 Derfor blandt Venner jeg nu maa søge min Trøst, og et
 Gienskin

Af den Glæde, som svandt ved den sorte Bestemmelses Billie.“
 Saa han taled, men vendte sig flux, thi af brændende Taarer
 Flød en velgiørende Strøm ved den kiærlige Hustrues Grindring.
 Men Orstaiden, Asklepios' Søn, som Nestor ærværdig,
 Han, som med findrig velgiørende Kunst af Markernes Urter
 Laved den kraftigste Hielp mod Saar og fordærvende Sygdom —
 Selv i Raadet han sad, thi mildt fra de venlige Læber
 Strømmede Biisdommens Ord, og den floge, besindige Tale
 Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige Ivedragt,

Stifted Venfkab, og Lyst til Forliig, og Enighed rundtom —
 Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevingede Røst ud:

„Adrasteias Søn! du Forstandige! dæmp dine Taarer.
 Guderne veed jo dog bedst, hvad der tiener Prometheus’
 Afkom,

Skiondt, opirret ved ham, vel tidt den olympiske Fader
 Sender ydmygende Sorg til hans Æt og tugtende Smertes.
 Boyer ei Glæden selv som en Blomst blandt Kummerens
 Tidøler?

Pluf den da, hvor du kan; men lad hver en Grindring om
 Smerten

Fløe, som en ængstlig Drom, hist giennem Indbildningens
 Horn=Port.“

Slige var Talerens Ord. Da forflarte sig Dommerens
 Afsyn,

Som naar en dæmrende Sky forlader den natlige Maane,
 Og han gienstvarede hiin, og brød flux med bevingede Røst ud:

„Følger da du os paa Toget, Afkleepios’ Søn, Orstaide?“

Men den findrige Mand stod længe taus; thi hans Hierte
 Overveied med Flid, om han ei skulde Tilbudet afslaae,

Ridfiær for sin Pligt, da det altid var voveligt, flux at

Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen saa utallige Syge

Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med faderlig Tillid

Skulde Pligten betroe sin Søn, for at prøve hans Klogskab,

Og for ei ved sit Nei at forstyrre Forsamlingens Glæde.

Dette tyktes tilfældigt den Tvivlende dog som det Bedste;

Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevingede Røst ud:

„Vel da! jeg følger.“ Men brat den behændige Skipper
 fra Jorden

Løstet med senestærk Arm sin Mast, der paa Norriges Fielde
 Nyliig stod som en Gran, og befæsted den hurtig mod Bunden

Midt i sin skvulpende Baad, mens i Seilet den spøgende
 Bestvind
 Sprætted med klapprende Dast, og forhindred ham Masten
 at reise.

Stærk dog seired hans Arm; nu stod den, og trodsede
 Himlen.

Dernæst det vældige Kor blev udhængt over sin rustne
 Jernfrog (skyllende Vand havde Malmet berøvet sin Blankhed).
 Stærken Korvind fast nu staf han; men øverst i Masten
 Heised han purpurne Flag. Saa var Alting klart inden
 Borde.

Men Poseidaons Søner besteg med den herlige Dommer
 Skibet, og med Asklepios' hellige Præst Orstaiden,
 Og med hans Søn, og den fremmede Skiald, som i Sommer-
 besøg var
 Kommen fra Argelstad (ved hans Lænd hang gyldne Bar-
 biton).

Dernæst qvægende Biin fra Europas sydlige Lande
 Fyldtes paa reenlige Kar, og blev stillet i Skibet som Ballast.

Men for sin Bogn Demeter befæsted det glubende Forspand
 Af sine spraglede Drager med uhyre Flaggermuus-Binger;
 Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var knudret,
 Spættet med Grønt og med Rødt og med sortindsurede
 Strimer.

Hvæsende skød de sig frem. Men høit paa sin gyldene
 Karm sad

Guldhaarfagreste Mø, med en bugnende, gængende Korn-Meg
 Fast i sin sneehvide Arm. Og en blinkende Segl af syvfold
 Hærdet Staal hun holdt i sin Haand; men i Haaret var
 flettet

Blomster og Urter og Ar. Som en Vind over Mark, over
Engbund

Foer hun mod Niolos' Hiem, den himmelblaaiede Guddom,
Standsej sin gyldne Karm, og brod flux med bevingede
Røst ud:

„Niolos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge
Gav dig at mildne Bølgen, at svulme den høit med din
Stormvind.

Mænd, som mit Hierte har kjær, beseile de baltiske Bølger,
Seent fra Rudkiøbing Sneffen gaaer mod det blomstrende
Thorning;

Men den trodsige Vind leder Kiolen sydvest imod Stryns.
Byd da din Zephyros blidt at henblæse Seglet mod Thorning,
Snor-ret did, hvor jeg kjærlig i solbare Foraar af Jorden
Ud har klækket med Flid de tidlige, liflige Frugter,
Som nu de Langelands Mænd hist venter i Hallen paa
Thorning.“

Saa var Gudindens Ord. Men høit fra sin takkede Biergaas
Lød som en Sommervind hans Røst, den vældige Stormguds:
„Demetra! velkommen hid. Hav Tak, fordi du saa lifligt
Stundom besøger mit nøgne Fjeld med dit blomstrende Følge.
Ofte du qvæget mig har; naar vildt jeg red giennem Luften,
Standsej du tidt min Storm i en Laurbærlund, og formilded
Med din Ambrosiaduft dens Harm, og krydred dens Mand.“
Saa var hans Ord. Men med vældig Haand, af Gener
indslettet,

Greb han usynlige Snor, og standsej den barske Sydvest-Vind.
Men af den hvælvede Hal slap han Zephyros løs fra Bierget.
Følgt af tusind Favoner, i svingende Girkler og Buer,
Fløi som en Sommerfugl han paa de guldsprængt-purpurne
Binger

Giennem den himmelblaa Luft. Men Gudinden, den hulde
Demeter,
Foer paa sin gyldne Karm, som et Stierneftud, op til Olympen.

Disimellem paa Skibet de feilende Mænd ved forftandig
Samtal qvæged det muntre Sind. Men den vældige Gubbe
Nileus, den graa Hansaide, med Ungdoms Kraft, ftiondt
den hurtig=
Kullende Tid havde bleget hans Lok og forfølveth hans
Guldhaar,
Sad ved det knagende Kor, med fit Die paa Seilene henvendt;
Thi hans fyrige Ungdoms Liv var offret Pofeidon.
Smilende nu han sad, og spilled den vrede Sydveft=Vind
Mangt et Puds. Men med eet fteg han op fra gyldene
Bagftavn,
Vinkte med stærken Haand, og brød flux med bevingede
Køft ud:

„Nu, ved Styr! ei varer det lang Tid, før vi paa Thorfting
Vander, o Benner! thi ei man kan ønske fig ftionnere
Medbør,
End den Kuling, fom luster. Nu bring os fra hvælvede
Skibsrum
Viinkar, Dreng! at vi froe kan hylde beskyttende Guder,
Dg selv qvæge vor Aand ved den himmelft=ambrofiffe Nectar.“
Saadan taled du, o Nileus! hellige Styrke!
Men fra Rummet blev bragt i velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Korf og forfeglet med klæbende Harpir,
Funflende Viin; og en Purpurftrom i de ftummende
Bølger
Ud blev gydt, til Lak for den venlige Vind over Havet.
Dernæft qvæged de herlige Mænd fig ved Druernes Nectar.

Men den bestælede Sanger tog frem sit gyldne Barbiton,
Stemte dets Stræng til Klang, og brød flux med bevingede
Røst ud.

Først han spøgende qvad om den blussende Gud Dionysos,
Som, for en Kongesøn holdt, de barbariske, røvende Somænd
Tog, og fængsled med Baand, og henslængte paa ghyngende
Skibsdæk,

Haabende snart ham løskiøbt at faae for en klæffelig Guldsum.
Men af den smilende Gud faldt snart asmægtige Lænker;
End dog de kiendte ham ei, revet hen af besynderlig Blindhed.
See! da gød sig en duftende Strøm af Viin over Skibet;
Langs ad de sneehvide Seil sig henstrakte med flettede Ranker,
Som til en solbar Bæg, en druetung, bugnende Viinstok;
Dg om den kneisende Mast, over Vimpelen, vandt sig en
dunkel

Bedbendranke til Himlen; om Narerne vikled som Tang sig
Viindrueløv, til Skræk for den undrende, studsende Skibsflok.
Men med et græsseligt Blik stod paa kneisende Fordæk en
Løve,

Guul som en Brand, men rød som Blod i det gnistrende
Di'npær,

Rystende vredt sin Man, og slog sig med viftende Hale,
Som med en knudret Lamp, i Siderne, ret for at egge
Sig til Myrden og Drab. Da blegned Forbryderne, Rædsel
Giennemfoer deres Siæl, fra Dækket i sydende Havskum
Styrtes de hylende ned; men flux tryllet om til Delphiner
Stumt nu, med krummede Ryg, bevidne de Viingudeys
Almagt. —

Dernæst da Druernes Magt havde muntret de jublende Siæle,
Da der blev Larm og Spøg og Tumult og knapt inden
Borde,

Sang han i Skierts, for snildt at betyde Poseidons Søner

Digterens Hellighed, og den Straf, som de evige Guder
 Sender hver dødelig Mand, der fornærmer den hellige Sanger,
 Flux om Arion et Qvad, den herlige Skiald fra Methymna;
 Hvordan han drog fra Corinth's den vældige Drot Periander
 Ned til Italien og til Siculerlandet, for der at
 Fryde det undrende Folk med sin Røst og sin klingende Lyra.
 Dernæst, rundt omvandret og fulgt af Tak og Beundring,
 Hiem han drog med en samlet Skat (thi Oldtidens Slægter
 Elsked hver ypperlig Skiald, og belønnet ham gavmildt og
 gierne).

Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til
 Corinthos,

See! da fristedes lavt Barbarernes Hierter af Guldtørst,
 Og de forened sig grumt, for at styrte den hellige Sanger
 Ned i det sydende Hav, under Bølgen, fra gængende Skibsdæk.
 Men Arion, saasnart han fornåm den grumme Beslutning,
 Tilbød dem villig sin Skat; thi Apollons elskede Søn ei
 Fængsles af Guldets Baand, han foragter den plutiske Vælde.
 Men Barbarernes Hierter røstes ei. De befrygted,
 At han i Tiden engang skulde røbe den skiendige Gierning;
 Gave ham derfor det Balg, enten selv sig at dræbe, for
 hist at

Jordes paa Land, eller flux at styrte sig ned under Bølgen.
 Da nu bleg i sin trængende Nød den hellige Sanger
 Stod, som en Steenbuk staaer, forfulgt paa den øverste
 Fjeldtind,

Naadvild, om vente den skal det dræbende Skud, eller styrte
 Sig med fortvivlet Fart over Afgrunden hen mod en Udkant —
 Saadan Sangeren her overveied med Flid i sit Hierte,
 Om han (med egen Haand skulde støde det blinkende Mordstaal
 Ind i sin Barm, eller kicæk ved et Spring fra snablede
 Forstavn

Overlade sit Liv i Dombæsterens Magt, Poseidons.
 Dette tyktes tilsidst den Tvivlende dog som det Bedste;
 Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevingede Røst ud:
 „Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Sikkert Kronion
 Straffe jer vil, som sig bør, og hevne den Medfart, I viser
 Her en uskyldig Mand. Men da grumt I give det Balg mig,
 Enten i Havet at døe, eller døe for det blinkende Mordstaal —
 Bølger jeg hiint. Men først dog lad mig fra hvælvede
 Bagstav

Synge min Svanesang, at min Siæl maa inderligt styrkes
 Gengang endnu af den himmelske Lyd, før jeg slynges til
 Orkos.“

Slige var Talerens Ord. Da tillod de den hellige Sanger
 Gengang endnu at hæve sin Røst; men grumt deres Dren
 Stopped de til med Bøx, for ei at bevæges ved Sangen.
 Koldt forstøffet de stod, utaalmodigt, og ventede kun Enden.
 Men ved den smeltende Lyras Klang de skummende Bølger
 Standsed det trodsige Brag, og den vilde Sydost-Bind
 standsed,

Og giennem Bølgerne skød sig en Flok af Tritoner og smeffre
 Hamadryader, og selve den sølverbeføddede Thetis
 Hævede fiernt mellem Blomstersiv sin fløede Tinding;
 Alle forundred' og froe ved den himmelsk melodiske Lyra.
 Selve den dybthenflagrende Maage, som svæver ad Havets
 Ryg for at fange sig smaae Insecter og Fisk til sin Føde,
 Standsed, og lytted, og svang sig fra Dybet til kneisende
 Bimpel,

Satte sig der med Lyst, og fornam de smeltende Toner.
 Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
 Smilende Sangeren kiæk i sin Pragt, med sit gyldne Barbiton
 høit i Haand mod Olympen raft. Og fra kolige Havbund
 Skød en Delphin sig flux, og frelste den hellige Sanger,

Greb ham med smidige Stierte om sin Krop, og satte ham
 stolt saa
 Hoit paa sin Ryg, og bar ham til Land over rullende
 Bølger.

Ængstligt Røverne Flugten tog; men Euros og Notos
 Galende snøs, og foer hen, og bestormed med fraadende
 Vandstum

Dækket brat, og nedsplintred i Qvag den tumlende Skibsmast,
 Bristed saa Roret forbittret fra sprukne Kiøl, men i Lusten
 Trebled de flagrende Seil med forfærdelig Latter, og snurred
 Braget i mudrede Grund, og adsplitted hver Planke paa
 Dybet,

Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede Nakke hver
 ængstlig

Røver, og dukked ham tre Gange dybt, hvor Havet var dybest,
 Kasted ham halvdød saa til Straf paa corinthiske Strandbred.

Saaledes sang for Rudkiøbings Mænd den fremmede
 Sanger.

Ogsaa qvad han om Jason, der foer med de herlige Helte
 Efter det gyldne Skind til Colchis, som her, Argonauter
 Viig, de nordiske Mænd efter purpurne Jordbær paa Thorsing.
 Alle med Bifald lønnet hans Qvad. Men flux fra sin
 Korbænk

Skipperen foer, og greb den vægtige Stang, som ved Siden
 Laae, paa dens Ende med Søm var fæstet en drabelig
 Jernkrog;

Løb saa i snablede Forstavn hen, og stødte den voldsomt
 Tørnende fast blandt de spraglede Steen, thi brat under
 Thorsings

Blomster-Strandbred Skibet nu stod i en magelig Havbugt.
 Men Erikiden paa Stranden stod, og med hiertelig Glæde

Modtog han Rudkiøbings Mænd og de Fremmede, førte
dem hurtigt
Ind i sin Sal, hvor beredt alt vinkte det vægende Maaltid.
Og de ambrosiske Jordbær i aflange, gyldene Skaaler
Smilte med Purpursmil, til Lyst for den samlede Skare.
Og deres Hænder de løfted mod herligtillavede Maaltid;
Men da til Maden og Drikken var stilt den higende Længsel,
Da forlystede de sig ved Samtaler mellem hverandre,
Indtil den rødmende Sol sank ned under dæmrende Skove.

Hiemfarten.

Luna! kære Mo! elskovssyg-sødtblegnende Jomfru du!
Har du Phobus den stærkblussende Helt afløst paa Himmelen?
Seer du høit fra din Sky ned paa vor Sø, for i din
Midnatsstund
Huldt at vise vort Skib snorrette Bei hen ad din straalende
Solbro, grundet af Vand, kruset af Vind, dækket af
Himmelglands?
O, hvor bleg paa det blegtjovlmende Seil skuer du veemodsfuld!
Vender venlig de matfunklende Horn ned imod Urterne
Hjst paa Langelands Bred, hyllet i Natstumring og Sommerduft.
Selsomt affstikker her jordiske Blus, rødt og fast legemligt,
Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pilegrim!
Ihi den grusomme Mand hidloffer her med sine Natteblus
Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb til sin Fordærvelse.
Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land fristende Lygte-
mænd,
Mens du salig og fri smiler din maissværmende Kærlighed,
Loffer smægtende Mo ud til den sødtqviddrende Bøgelund,

Hvor krystalklare Bæk, kølig og mild, den utaalmodige
 Beiler loffer, at see, som i et Speil, Luna! din Venlighed.
 Men hvad smelter saa huldt, yndigt med Sangchor i dit
 Ætherlys?
 Skynd dig, skynd dig, o svagtblæsende Vind! skynd dig, og
 bring os did
 Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pigeflok,
 Krandsst med Mai, der er brudt paa den af Smaabover
 ombølgede
 O, hvor bøgende Røer nylig har ydt værgende Sundhedsraft.
 Seer du Karret, med Kornblomster omhængt? Skynd dig,
 og bring os did,
 At med Pigernes natjublende Chor frøe vi kan følges til
 Nære, dæmrende Strand giennem det lyskrusede Bølgestær.

Catastrophe.

Saaledes nu i vexlet Sommerlyst
 Den hulde Egn fast i sit Skød mig favned.
 Med Venskab og Naturen ved mit Bryst
 I glade Dieblik jeg Jutet favned.
 Vel mangled nogle Kiære; men min Trøst
 Var den, at ingen Frastand sluffer Ravnet,
 Som sanddru Omhed skrev i kiærlig Barm;
 At snart de hviled atter i min Arm.

Nu vilde vi forlade dette Sted,
 Det kiære Langeland med sine Skove,
 Hvor Venskab overalt og Giestfrihed
 Modtog os venligt fra den salte Bøve;

Hvor Dyen trækker stærk, med sene Fied,
 Igiennem feden Jord de dybe Blove;
 Hvor Haren og Kaninen hyppigt leger
 I maaneclare Nat om Skovens Eger.

Den skionne D, der, som en smekker Green,
 Brudt af den store, danske Rosenhække,
 I Bandet ligger fastnet ved en Steen,
 Mens idel Knopper Lovet rundt bedække.
 I friske Bølge, altid klar og reen,
 Kan Intet Blomsterkraftens Uttring svække,
 Og tusind Binger did sig froe bevæge,
 For sig i søden Duft at vederqvæge.

Til Østen stod nu Vandringsmandens Hu,
 Til Østen hen, til Landet over Søen,
 Hvor skion jomfruelig i stille Blu,
 Naar først vi flux var rullet over Den,
 I sortblaa Silke svøbt, som Bølgen nu,
 Stod Diets Glæde, Danmarks Stolthed: Møen,
 Som blotter stolt, til glade Sømands Lyst,
 Sit høie, fulde, fridnehvide Bryst.

Alt Bognen forspændt stod, for os at drage
 Hen til den østlige, tangflædte Strand.
 Da kom det Sørgebud: „Om tvende Dage
 Din Ben forlade maa sit Fædreland.
 Hvis uden hans Farvel du ei vil klage,
 Da iil, da stræb, da skynd dig strax paa Stand,
 Da kan det lykkes dig ham end at favne,
 For du ham skal — maaskee for evig — savne“.

Dg knap var Brevet læst, før til de Rikere
 Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
 Unødigt vilde Bølgen bort os bære.
 Den skønne Thorsings D blev sagt Farvel.
 Dg over Sundet, giennem Fyen, til Vre
 For Venstak, fløi vi hen i klaren Qvæld,
 Dg Hornet lod i Nyborgs stille Gade,
 Før Solen sunken var bag Havets Flade.

Da kunde vi ei længer hurtigt ile,
 Thi der var ingen Bei og ingen Jord.
 Beemodig saae vi hisset Siælland smile,
 Ei mindste Bindpust kruste bredden Fiord.
 Vi maatte hvile der. O, hvilken Hvile!
 Da hørte dunkle Nat vort Kammers Ord:
 „Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
 Barbariske Neptunus! grumme Strand!“

Dg aarle var det lige nær. Med Kummer
 Besteg vi Dækket paa den stille Smak.
 De trætte Bølger døsledes i Slummer,
 Den hele Sø var speileklar og flak.
 Hør! Kloffen hist alt Ti fra Taarnet brummer,
 Dg Søen fures kun, hvor Riolen staf;
 Nu staaer den plat, den sig ei meer bevæger,
 I slappe Seil kun Sommerfuglen leger.

I tretten Timer nødtes vi at slakke
 Paa den phlegmatisk-lumre, døde Sø.
 Hist saae vi Siøllands grønne Blomsterbakke,
 Den smilte til os som en elsket Mo;

Men kold og livløs stod den træge Smakke,
 Vor Fod betraadte først den kære D,
 Da Dag var endt — den Dag, der var den sidste,
 Som skulde Bennen af vor Arm udvriste.

Det Midnat var; den blanke Stierneflare
 Fra Himlen smilte from Beemodighed.
 Den hele Nat vi rask afsted vil fare;
 I Morgen først han gaaer til Skibet ned.
 See Nattens Stierner, hvor de blinke klare!
 De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
 Vil ei, som Havet, grum vor Fart forhindre.
 Afsted, mens disse blanke Stierner tindre!

Da Morpheus kom, den blege Dødens Broder,
 Dg løste grumt Neptunus af; han gif
 Fra Nattens Favn, den sorgelige Moder,
 Dg rørte med sin Stængel ved vort Blik.
 Da fortned uformærkt de lyse Kloder
 For Diet, hvorved Siælen Styrke fik.
 Den frie Siæl i Stovets Fængelsmuur
 Blev lænket af den modige Natur.

I næste By vi nødtes til at hvile,
 Naturen fordred kold sin strenge Ret.
 Vi kunde længer ei i Natten ile,
 Vor Mand var døsig, som vort Legem træet.
 To Timer blunded vi. Nu otte Mile
 Tilbage stod, og det var fire Slæt.
 Dg naar den grumme Biser stod paa Ni,
 Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Phoebus over Mark og Enge,
 Og Haabet straaled i mit Hierte ned.
 Jeg horte tydeligt hans Harpestrænge,
 Det forekom mig, som han sang: „Hvo veed,
 Om just I skilles ad saa meget længe?
 Hvad mægter Tid og Rum paa Kiærlighed?
 Den samme Bind, som tvang dig nys til Klage,
 Har maaskee venlig holdt din Ben tilbage.“

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst,
 Selv Tvivl ei turde meer sig did indsmugle.
 Forstummet var Mismodighedens Røst,
 Der skreg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
 Kun Haabet i mit Hierte sang med Lyst,
 Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
 Barm tørred Solen Taaren paa min Kind,
 Og Bognen rullede rask i Ringsted ind.

Og medens for de lette Siul blev spændt
 Udhvilet Muskelkraft og frodig Bælde,
 Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
 Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Ælde;
 Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
 Og inderligt jeg maatte Taarer fælde,
 Da i det gamle Chor jeg traadte ind
 I klaren Søndags røde Morgenstin.

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
 De gamle Skjoldemærker barnligt smilte.

Derude blomstred nu en frisk Natur,
 Her Oldtids gamle, visne Blomster hvuilde.
 Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
 Igiennem Bindevet hen for Altret iilte,
 Og spilled paa den sorte Marmorsteen,
 Som giemmer Baldemars dybtsiunkne Been.

Men ned i Østen, paa Knud Lavards Grav,
 Jeg sank, og bad til Gud med hellig Barme:
 „Du, som en fielden Ben mit Hierte gav!
 O, riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
 Lad ham ei pløie før det kolde Hav,
 Bortrevet grunt og brat ved Skiebners Harme,
 Før jeg har favnet ham, algode Gud!
 Styrk du min Bøn til Himlen, Sancte Knud!

Jeg lover dig til Giengiæld, at jeg vil
 Engang dit ædle Liv til Skue stille
 For Verdens Die i et barnligt Spil,
 Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
 Hvis du bevæger Himlen venligt til
 At holde seiludspændte Fartsøi stille,
 Til jeg for sidste Gang med Venstabs Lyst
 Har trykket Henrik Steffens til mit Bryst!“

Og, see! den fromme Helgen hørte mig,
 Thi med fornyet Haab og Trøst jeg reiste,
 Og snart, min Axlstad! jeg skued dig,
 Fiernt dine høie, stolte Taarne kneiste.

Jeg Soen saae, den hvilte blidelig,
I stillen Luft slet ingen Bimpel kneiste.
Til vante Dør jeg foer, og aabned den —
Og skialv — og saae — og fandt endnu min Ven.

Og hermed er min Reise nu forbi;
Min Siæl er fuld, min Haand kan Intet male.
Jeg veed, at varig Fryd og Harmonie
Ei søges maae i Jordens dunkle Dale.
Den matte Harpes duse Melodie
Kan ei mit eget tunge Bryst husvare.
Hvad skal da Flere med den tause Kummer?
Gamønen tier, Harpens Lyd forstummer.

Jesu Christi gjentagne Liv i den aarlige Natur.

Christi Fødsel.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen saa huldt og skjønt
Sig fryder og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maanestien,
Dg sjunger: „I Dag er en Frelser fød
Af Baarens, den hulde Marias Skød.

Den rene Dugg er hans eneste Drif,
Til Himlen stirrer hans fromme Blik,
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosenbaand;
Hans Lallen er Zephyr, hans Bugge Straae,
Hans Dine funklende Himmelblaa.

Af, Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
Dg rører det kolde, forhærdede Sind,
Dg beder dem ud paa Marken gaae,
At skue det Barn i de spæde Straae,
At dets uskyldige Smil og Røst
Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst.“

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
 Men Hyrderne vandre til Bethlehem,
 Dg sig, hvad dem er saligt hændt,
 Dg vorde bispottet og Ryggen vendt.
 Saa vandre de atter paa Marken ud,
 Dg knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Dg Stiernen blinker paa Himlen frem,
 Dg vinker de Konger af Ostens Hiem.
 Dg Straalerne kommer i fromme Chor,
 Dg synker ydmygeligt ned til Jord,
 Dg prise Frelserens hellige Navn,
 Som smiler i Moderens skionne Favn.

Dg reise sig atter fra sorten Muld
 Som Blomster i Purpur og Fløil og Guld,
 Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,
 Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
 Dg række de Urner, saa sødt forgyldt,
 Med Birak og dustende Myrrha fylt.

Maria.

Mild og varm
 Med det søde Barn i Arm,
 Ung, uskyldig, huld og skion,
 Smiler hun til sin elskte Søn,
 Lægger ham ved sit fulde Bryst.
 Fuglesang er hendes Kost,
 Hvid, som Lilien, hendes Haand,
 Himmelblaat hendes Klædebon,

Dine, som Havet, dunkelblaae;
Bølgende Taarer i Diet staae.
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See, hvor i Utherens Solverflor
Sødt hun vugger det spæde Noer!

Joseph.

Fra forrige Aar
End den tørre, brune Stubbe staaer,
Skygger med sit visne Løv
Om det spæde Blomsterstøv,
Er en gammel Stav, hvorumkring
Ranken slynger en frodig Ring,
Er i Hytten det tørre Mos,
Bærn for Storm og Solens Blus;
Gammel, trofast, blid og rund,
Men en Pleiefader kun.

Den hellige Familie.

Nu Blomster leer, den stielmske Lille,
Hist i sin Moders grønne Skiod.
Den gamle Green, for Blade død,
Sig helder bag ved Rosen rød;
Dg medens Bækkens Bover trille,
Paa Mosset glindsjer Duggens Taare,
Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elifabeth hist fee vi staae
 Som graalig Sky paa Himlen blaa.
 Hun gjør Besøg, hvor hine bygge,
 Og møder Jorden med sin Skygge.
 Hun har til Jesus-Rosen sendt
 Zephyr-Johannes velbekiendt.
 De lege nu i Græsset sammen,
 Hvor yndigt! til de Eldres Gammen.

Johannesbarnet, lille, spædt,
 Snart voxer op, i Stormen klædt;
 Da bruser han med mere Brede,
 Da renser han den tykke Luft,
 Paa det sig Himmelrosens Duft
 Kan saligt over Jorden brede.

Barnet lærer i Templet.

Oldingen i Skoven gaaer,
 Kort han her for Kilden staaer;
 Unge Bøve vover kæk
 Fra sin sølverklare Bæk
 Høit at tale Viisdoms Sprog.
 Gamle Mand er ei saa klog.
 „Yndighed, Sagtmodighed,
 Mandig taale, hvad man leed;
 Mellem Torne sig at snoe
 Venlig, kæk, Naturen tro,
 Fra det Udspring, Himlen gav,

Til vort Hiem, det store Hav;
Række Brødre Lædsedrif,
Synge Glæden, som forgif,
Sødt forfriske Nabostraae,
Speile sig i Himlens Blaa —“
Saadan Tale, mild og stolt,
Kilden har i Skoven holdt.
Kærlig Moder Anatur
Søger nu sin Yndling puur,
Hører Barnets Viisdomsord;
Dg igiennem Skyens Flor
Smiler Diet over Bang
Til den Lilles fromme Sang.

Johannes i Stormen.

Bort nu, I Dgleunger! nu bort!
Forpester ei længer med Gift den hellige Luft!
Styrter hisset i Mosen! fort!
Flyer for den liflige Blomsterduft!

I eder, Taager! lure kun Lumskhed og Død,
I dæmpe den hellige Morgenglød,
Som Herodes I dræbe de diende Smaae,
At Jordens Skionhed maa plat forgaae.
Men den trives, og snart jeg den vier til Daab.
Bort, giftige Taager, som true mit Haab!

Bruser, I Eger! og ryster den løvrige Lof,
 Anager dybt ind i den mægtige Blok.
 Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
 Medens i Kløsterne Dampene flye.

Nu døe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod!
 Alt Dren ligger ved Træets Rod,
 Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
 Afhugger jeg til Roden her,
 Og kaster det paa Jlden der.

Bort nu, fort!
 I Tuder, I Dgler, I Slanger!
 Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
 Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger.
 Høit nu Johannes fra vrinskende Ganger
 Styrter hver Drm
 Ned med sin Storm.
 Hyle, I Dgleunger! afsted!
 Drivsknen brager, Gud Herren er med!

Christi Manddom.

Hvor blevst du, hulde Mand?
 Hvor blevst du, Jesu sød,
 Som strakte høit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skød?
 Af! i de svedne Straae
 Jeg finder ei dig meer;

Men hist i Skovens Braa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smekker og saa skion
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanter om i Lon,
Dg skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisæ'r
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagensstier
Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling skion!
Fra denne stolte Pragt
Til stille Hvalving grøn,
Med kolne Blade takt.
Dg Fuglens muntre Sang
Bed Skyggens hulde Bryst,
Dg Bækfens Bølgegang
Sig blander i din Røst.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kolige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blodgør Naturen, Blomsterne haaber,
Hvergang jeg vægende kommer.
Arme Værter, som ei kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund!
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staaer I ei hist i den kolige Rund?

Jeg er afmægtig, med Vand kun jeg døber,
 Snart det borttørres, udøst af min Haand;
 O, men den Himmelfke hift, fom Zephyren røber,
 Som bygger fig Slotte
 I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
 Han er større, han døber med Vand.

Christi Daab.

Dvægende født de klare Perler bæve,
 Kølign de giennem mit luftige Legem gaae.
 Let forfrifket jeg vil mig af Badet nu hæve
 Med min hufvaledede Wether blaa.

Fristelferne i Orken.

Nødtørftigheden
 til Blomften ved Bækkens Bred.

Hvi ftander du der
 Ved phantastiffe Bæk,
 Og ftiuler dit Skær
 Bag en tornfuld Hæk?
 Af Somrens Blif
 I gavmilde Stund

En sparsom Drif
 Her nyder du kun.
 Barnagtige Smil!
 Hvad nytter J til?
 Kom, skynd dig, iil!
 Jeg dig omskabe vil.
 Bliv nærende Korn;
 Sug Beemod ei sødt
 Af Maanens Horn!
 Sligt Liv er dødt.
 Faa Marv og Kraft
 I Solens Favn!
 Din nærende Saft
 Da virker Gavn.

Blomsten.

Frister! onde Frister! lad i No mig staae.
 Troer du ei, jeg hisset seer de svedne Straae?
 Grum den strenge Sol har meiet Alting af.
 Hvad du kalder Livet, synes mig en Grav.
 Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv,
 Brudte Straale her ei røve kan mit Liv.
 Alt forstokkes hist, hvor Heden mægter hen;
 Uskylds fagre Rose her ei falmer end.
 Troer du da, af Brødet Livet næres kun?
 Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
 I den store Bog, Naturens fromme Chor,
 Er min tause Blussen og et helligt Ord.
 Fly fra Lundens Hvelving, fra min stille Bo,
 Frister! onde Frister! lad mig staae i No.

Bellysten

til Fuglen i Toppen af Træet.

Hvortil de Sange? hvortil de Spring?
 Hvortil de forsængelig-høie Sving?
 Forvildede Barn! brug din Fornuft.
 Hvortil det Liv i den tynde Luft?
 Siig, hvi altid op du stræber!
 Hvortil de Psalmer paa de fromme Læber?
 Livet ei i tynde Intet boer,
 Men paa den rige, aæfaste Jord.
 Fortro dig til mig!
 Jeg omskaber dig,
 Mere skøn, end før du var,
 Mere lykkelig.
 Seer du ei hiint Slangepar,
 Som i varmen Sand hist vælter sig?
 Seer du den vellystige Mine?
 Seer du de spraglede Farvers Pragt,
 Langt mere levende, langt skønnere, end dine?
 Seer du med Glæden den trofaste Pagt?
 Med ganske Legem de favne den glødende Jord,
 Mellem Blomster og Urter i Bellyst de langsomt sig snoer,
 Favn mod Favn,
 Fortryllet, indflettet, nedsiunket i Glædens Havn.
 Fly den intetsigende Duft,
 Sving dig ei meer i den kolige Luft,
 Styr dig, styr dig i Lysternes Rige;
 Og trylles du ei —
 Flyv atter din Bei!
 Du har jo Binger, du kan jo stige.

Fuglen.

Kom ei med den frække Tale,
Med de høistforvovne Ord!
Her i denne grønne Svale
Sødt og sorrigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige
Fra den tause, dunkle Skov
Lader jeg min Psalme stige
Til min Skabers Priis og Lov.

Ei mit spæde Legem taaler,
Lave Dunst! at nærmes dig.
Høit i Morgenrødens Straaler
Mine Lemmer bade sig.

Taaen i den dybe Mose
Bilde blinde snart mit Blik.
Duggen paa den unge Rose
Er min Føde og min Drik.

Stærkt jeg gyser ved at tænke
Mig i dette fæle Dyb,
Bukket under Lysters Lænke,
Mellem Jordens lumste Kryb.

For mit Blik er hist at skue
Denne vellystfulde Dal
Som et Helvede, hvis Lue
Vinker mig til evig Qual.

Havde du mig først dernede —
 Ha, jeg seer, hvor lumsk du leer!
 Til min eenlig fromme Rede
 Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
 Belløst gjorde Bingen lam.
 Jeg min Gud vil aldrig friste,
 Ene vil jeg tiene ham.

Urgierrigheden
 til Ynglingen.

Hvi gaaer du halvvaagen
 I Laagen?
 Hvi søger du dunkle Skygger,
 Hvor Uglen bygger?
 Hvi sluttet du ind af Krat og Bust og Elv?
 Hvi slutter du dig i dig selv,
 Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
 Higer efter den, som du savner?
 Daarlige Yngling! vaagn af din Drøm,
 Følg, følg den rivende Strøm;
 Da hæve dig høit de Bølger,
 Som nu dig forfølger.
 Gjør dig ei selv det værre;
 Bær Tidens Træl, saa er du dens Herre.
 Lyd mit Raad; jeg er den gode Hyrde,
 Letter huldt din Byrde.
 Følg mit Fied, gaa med mig op
 Her paa denne Biergetop.
 See ned i Dalen. Hvor de lege,

Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!
Med Krog skal man Fisk angle,
Børn med en Rangle;
Tag denne Rangle af min Haand,
Og tien og tilbeed mig, jeg er den gode Mand.

Ynglingen.

Giig bort fra mig, Satan! thi der staaer skrevet: Du
skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem alene.

Jesu Lære.

Den gamle Stov taler giennem Hornet.

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
Trylle dig i min alvorlige, hvælvede Grube!
 Hvislende Hæf,
 Køligthenrislende Bæf
Surre, som fromme Vi fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
Medens du vanter her stille, modløs, ene,
Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
Lærer du Tryghed ei af de Stammer saa trygge?
 Saa, som de staaer,
 Stode de hundrede Aar,
Bente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Rødtørst et Dieblig Sorgen,
 Tænk ei med Angsten i Dag paa den Dag i Morgen!
 Denne Hvalving, mod Himlens kun trang og liden,
 Fierner dig dog med sit Lov fra Rummet og Tiden.

Sæt dig i Læ

Under mit venlige Træ!

Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hidsjet saa muntert at hoppe,
 Qviddrende høit, i de øverste, farligste Toppe?
 Den er rolig, dens Bryst ingen Sorger beflemme;
 Frygter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.

Det er dens Trøst,

Det gyder No i dens Bryst,

Fattige Fugl, som den er, uden Skønhed og Stemme.

Den er rolig, og du? du er angst og bange?
 Frels dig, frimodige Siæl! vær ei Kummerens Fange.
 Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?
 Seer du, hvor Lilier og Græs og Violer den pryder?

Ikke de saae,

Ikke til Høsten de gaae,

Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig da, sit Billed, ei fryde og klæde?
 Skam dig, visst Taaren af Diet, byt Kummer med Glæde!
 Hør paa den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,
 Hør paa de Smaafugles Sang i den kiærlige Alder,

Ætherens Blink,

Blomsternes barnlige Bink;

Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som kalder.

Lad ei den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!
 See mine Træer, som høit over Biergene skraane:
 Flittige Biergmænd der Saltet af Gruberne bryde,
 At med sin Smag og sin Kraft det kan Mennesket fryde.

Hvad er det Alt,

Siæl! mod dit herligste Salt?

Taber det Kraften, af! hvad er da lifligt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhyles!
 Natten kun sortner, at Stiernen kan mere forgyldes.
 Seer du det mørkt omkring dig, velan! ei du gys!
 Hæv da din Aand, lad som Solen paa Himlen den lyse!

Høit paa det Blaa

Riæk lad den varmende staae,

At ei i dæmrende Nat dine Brødre skal fryse.

Aldrig de smaalige Sysler mod Jorden dig bøie,
 Bend til de store Bedrifter dit undrende Die!
 Kummer og Armod og Qual ei din Taare kun vinde,
 Og saa ved Livets uskyldige Leg bør den rinde,

Vindenes Suf,

Blomsternes vinkende Buf,

Pigernes salige Smil, og ved Tidernes Minde.

Ringe Dyders Fortræfflighed op du ei læse,
 Gi for hver given Skierv i Basuner du blæse!
 Mærker du Regnen, hvor køligt og sødt den nedfalder?
 Venlig til Live dens Perle Smaablomsterne falder,

Taler dog ei,

Tier, og drager sin Bei.

Raab over Sligt er Beviis kun paa dybtjunkte Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene,
 Sælg da dit Huus, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
 Seer du Oldingen hist, hvor hans Fodder sig flytte
 Langfomt og fromt? Hans Hænder til Staven sig støtte.
 Nyggeløs Larm,
 Frækhed har faaret hans Barm,
 Gammel og graa har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er fiæk, som er freidig til Møde,
 Flygt ei til Skoven, drag Sværdet, og kæmp for det Gode!
 Tilgiv din Næste, naar du kun fornærmet er vorden;
 Men vær det Nedriges Rædsel, en Hevner paa Jorden!
 Luften er qualm,
 Bortsvier Blomsten til Halm;
 Da kommer, luttrende, rensende, Lynild og Torden.

Kiærlige Siæl! af, lad min Natur dig henrive.
 Luf dine Dine for Tant, og lad lufte dem blive;
 Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem ftue
 Dybt i Alkiærligheds evige, ftraalende Bue!
 Da skal din Aand
 Bryde fit jordiske Baand,
 Svinge sig høit imod Himlens hvælvede Bue.

Elfte! den Løn, som dig venter, den falige Glæde
 Kan ingen Tunge, kan ikke Naturen udqvæde.
 Bølgernes dæmpede Rislén og Fuglens Tone,
 Hyrdernes Vifer og Binden i Bladenes Krone,
 Alt er kun Klang,
 Enkelte Lyd af den Sang,
 Som af Cheruberne synges om Skaberens Throne.

Jesu Mirakler.

Hvor Sangersten glædeligt toner,
Hid venligt i Myrternes Ly,
Til Skovens husvalende Kroner
Fra lumre Forsamling du flye!

Kom, bad dig fra Foden til Tøsen
I Bækken, som bugter sig hen;
Dg est du værkbruden og visen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Dg mens du bag Grenene sidder
Paa denne mildtskraanende Hoi,
Dg hører paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarernes Stoi;

Dg drikker Zephyrernes Sødme,
Mens Kilden sin Githara slaaer,
Dg indsuger Rosernes Rødme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangersten priser
Fra dugsprængte, duftende Jord,
Din Jesus dig kærligt bespiser
Alt med sit udeelbare Ord.

Det hvisler i Bladenes Hvislen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bølgenes Rislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Dg fad her den talrigfte Brimmel,
 Hvor henrykt nu fidder fun du,
 Det falige Brød af hans Himmel
 Blev nok, og tilovers endnu.

Bed Bækken hift henne du finder
 Den klare, den ætherne Aand.
 Det Vand, fom faa perlende rinder,
 Det bliver til Biin i din Haand.

O kom, du fom halter i Blinde!
 Kom, sæt dig ved Bogenes Rod;
 Dit Syn du vift atter skal finde,
 Dg fast skal du staae paa din Fod.

Dg flumred forhærdet end længe
 Dit Hierte, ja isned det hen,
 Sin Grav det dog atter skal sprænge,
 Dg lue til Himlen igien.

Thi Herren er ikke en Cain,
 Der dræber af Nag og i Lon.
 Kom, grædende Enke af Rain!
 Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne bæver,
 Dg ftiger af Bølgernes Skiod,
 Hans Aand dig faa venligt omfvæver,
 Han fover, men ei han er død.

O, Jesus! dit Tempel du bygger,
 Hvor Blomfter og Bølgerne leer.
 Dig hift mellem Trærnes Skygger
 I Salomons Dmgang jeg feer.

Der dine Disciple sig samle,
Du trykker dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle
Nu lytte saa fromt til din Røst.

Dg Børn, som Guds=Englene ligne,
Dem taer du paa Skjodet, de Smaae;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Dg smile til Himmelens Blaa.

Pharisæeren.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Tøse kan din hede Brand ei taale,
Den svækker Kræften, selv dog uden Kraft.
Dit Solstik marttrer kun, som skarpe Naale,
Dg tærer bort al Livets Ungdomsfaft;
Det bringer med sig Støv og Qualm og Torke,
Dg gjør et Paradiis til Sahras Orke.

Din frække, vilde, ubetvungne Lue
Forjager Helligdommens Dæmringsstier.
Med dorste Blik du troer dig alt at skue;
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
Du lyser op af yderste Formue,
Dg brænder Stæder af, som vilden Hær,
Dg kalder Mørkheds Børn, hvo ei sig bøie
For, Afgud! dig, du med det frække Die!

Almuen blændes af din stolte Flamme,
 At synke ned for dig, den troer en Dyd;
 Og medens dine Purpurlapper bramme,
 Frarover du dem Fromhed, Tro og Fryd.
 Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
 Du haaner Skionhed, Viisdom, Spil og Lyd,
 Og troer en bedre Lyst at tilberede,
 Naar mat de gisper i din Middagshede.

Ha! fly til hine grændseløse Lande,
 Hvor Blomsten døer, hvor ingen Lyd er hørt,
 Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
 Af en forpestet Vind i Beiret ført.
 Der brænd og lys; men skaan de hulde Strande,
 Af Rosenhækker og Kiærminder slørt.
 Der ryst din Fakkell paa den golde Hede,
 Og vilden Afreer skal din Jld tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyklen kalder,
 Er en i Verden kastet Røverbrand,
 Som dræber frommen Uskylds gyldne Alder,
 Og fylder op med Røg det hele Land;
 Og hvor ei ind dens frække Straale falder,
 Der Banvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
 Med Overmagt og Bold din Lue knitterer,
 Enfoldig Fromhed døer, og Uskyld zitterer.

Dit hedesfyldte, dumme, drukne Die
 Den hulde Farveglands ei see formaaer;
 Hvor Sol ei brænder over golde Høie,
 Der Dvertroens Midnatstaage staaer!

Den hele Jord din Straale kan ompløie,
 Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar;
 Og dog din Middagsbrand, som døsig øser,
 Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Af! havde du et Blik for Rosens Lue,
 Af! havde du for Duggens Blink en Sands,
 For Liliens Reenhed under Træets Bue,
 For Fuglens Sang, for Bækkens stille Glands,
 Da vilde du med Undergang ei true,
 Ei visne hen den fagre Ungdomsfrands;
 Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
 Som dræber Lyset, medens op det lyser.

Dog brænd og bram i straalebræmmet Raabe!
 Din Ild skal slukkes, og din Magt ei staae.
 Din Guddom skal ei Afmagt meer anraabe,
 En kølig Luft skal over Egnen gaae,
 Og bringe Livet atter til at haabe,
 Og qualmen Hede kæk tilbageslaae,
 Og svale Jorden med sit Perleklæde,
 Og vække Jordens Liv til Held og Glæde.

Og alle Syger skal fra Jorden ile,
 Og ikke ængste meer det bange Sind.
 En Aftenrøde blideligt skal smile
 Med Morgenrødens sunde Rosenkind.
 Den modne Drue skal bag Løvet hvile,
 I Blomstens Sted skal Frugten sættes ind,
 Og til en hellig Nadver os indbyde,
 En Forjmag paa den Fryd, vi hist skal nyde.

Saducæerne.

See her os arme Stubber staae
 Iblandt de svedne, visne Straae.
 See vore gule, gustne Løv,
 Fortært af Dm, bedækt med Støv.
 See hist den hvæsse, nøgne Torn,
 Hvor Jomfrurosen stod tilforn.
 Den Blomst, som endnu hisset staaer,
 Som Jomfrurosen snart forgaaer.
 Alt er i Verden kun et Spil,
 En Klang med ingen Mening til.
 See Bækken hist i heden Sand,
 Den svinder under Solens Brand.
 Den Sommerfugl, som nys var glad,
 Som slagred om i Solens Bad,
 Kun saare kort sin Lyst den nød,
 Nu hviler den, thi den er død.
 Et Dieblif er Jordens Fryd,
 Et Bolgeslag, en Tones Lyd.
 Et Dieblif er Jordens Liv,
 Et Pust, som knækker svage Siv.
 Hvortil da disse Planer lagt?
 Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
 O, Stolthed! lad mit visne Løv
 Kundgiøre dig, at du est Støv,
 Et Fnug, som sig for Binden snoer,
 Og synker atter ned til Jord.
 Hvortil da dette Grubleri,
 Om du est evig eller fri?
 Du lever, siden du blev fød;
 Naar du est død, saa est du død.

At du opstande skal igien —
 Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
 Den eengang visne Blomstertop
 Den blomstrer aldrig atter op;
 Snart i dens Sted en anden groer,
 Dg sletter ud dens sidste Spor.
 Det, som du blier, det est du nu,
 Dg aldrig Mere vorder du.
 Thi nyd dit Liv, mens det bestaaer,
 Dg græm dig ei, at det forgaaer;
 Det Dieblik, som flyer, som kom,
 Det er din hele Eiendom.

Nicodemus.

Hvor smuk er Aftenstunden!
 Nu synker Solen, det er kølt i Lunden.
 Den dufter frisk; paa grønne Straae
 Det er ei fugtigt end at gaae.
 Paa Marken hist jeg hører Faaret bræge.
 En Timestid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dont forrettet,
 Dg Dagens Byrde fra sit Hierte lettet,
 Saa blier man hen ad Aften træet,
 Da kan man ikke sandse ret.
 Naar ei man gavne kan og virke mere,
 Det tilladt er, i Skoven at spadserere.

Jeg negter ei, det Grønne
 Har noget Yndigt, som jo alt det Skionne.

Her kunde selv man fast faae Lyst
 At synke til Naturens Bryst,
 Og tolke Følelsen, som mangan Rimer,
 Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
 Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme:
 I Staten var mit Held forspildt,
 Man holdt mig for en Sangerpilt.
 Hvo Skionhed tolker, i Naturen skuer,
 Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
 Og hører jeg paa Nattergalens Trille,
 Da skeer det i en sildig Stund
 Bag Grenen i den mørke Lund,
 At ei jeg røbes skal af mine Lige.
 Hvad vilde de til sliig en Vandring sige?

Saa kom, Natur! Mit Dre
 Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
 Fortæl de Eventyr, du veed,
 Om Ufskyld, Skionhed, Ewigbed!
 Og spotter du end Tidens Trællekænke,
 Jeg vil dig dog Opmærksomheden skienke.

Den hellige Stemme.

Hør mit Ord i Nattens Vind,
 Lad det af dit Hierte mødes:
 Ingen gaaer i Himlen ind,
 Som paa ny ei barnlig fødes.

Nicodemus.

Du tvinger mig til Latter;
Hvorledes kan den Fødte fødes atter?
Nu æres jeg, en voksen Mand
I Embed, Velstand, med Forstand,
Dg skulde forfra dog som Barn begynde?
Vil du mig Sværmerier her forkynde?

Den hellige Stemme.

Kiød er Kiød, og Mand er Mand.
Snart udslettes Jordens Farve.
Hvad som fødes ei af Mand,
Det kan aldrig Himlen arve.
Tidens Lænke dig omsnoer,
Evhighed er dig en Gaade?
Hvem ei Lys i Hjertet boer,
Nyder ikke Lysets Naade.

Nicodemus.

For dunkel, maa jeg sige,
Vil nu din Sang sig i mit Hjerte snige.
Jeg elsker Alting med Fornuft,
Dg griber ei i tomme Lust.
Af Viisdoms sunde Kilde vil jeg drikke,
Men gieffes her med Talemaader ikke.

Den hellige Stemme.

Mægtig bruser stærken Vind;
Hørte du den mægtig bruse?
Hvorfra kom den stærke Vind?
Hvorhen vil den atter susse?

Nicodemus.

Det trækker her i Lunden;
 Jeg frygter, mig forkøler Aftenstunden.
 Jeg atter gaaer til muntre Stad;
 Her føler jeg mig lidet glad.
 Til Følelser jeg mig ei meer indvier;
 Det er jo dog kun Barndomsphantasier.

Den hellige Stemme.

Flygter du, naar jeg kun toner
 Jordens Qvad i Skovens Kroner?
 Ha, hvad blevst du, hvis dig klang
 Eviighedens Himmelsang?

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, linde,
 Køle heden Sommerluft,
 Kruse Havets Blande, blande
 Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
 Under Sommerfuglens Vægt.
 Rundt i muntre Alynger synger
 Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurfuglen, Fuglen,
 Langsom hiin, og hiin med Til,
 Løber over Havets Bover
 Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
 Baaden i det stille Vand.
 Ved sin Angel rolig, trolig
 Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Diet
 Kaster hen paa Sol og Jord,
 Synes ham hans Dre høre
 Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
 Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
 Og den Duft, som viger, siger,
 Hvad han aldrig før har vidst.

Alt eet Sprog kun maler, taler
 Selv det hemmelige Sprog.
 Diet rundt sig vender, brænder
 I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
 Bogens Træk i gylden Glands;
 Og hvorhen han skuer, luer
 Nu en venlig Blomsterfrands.

Først en Flok af blide, hvide
 Lilier staaer ham ganske nær.
 Tvende blaae Kiærminder finder
 Diet i det hvide Skær;

Og ved dem to søde, røde
 Roser, klædt i Jomfrupragt.
 Gyldne smaae Murikler vikler
 Sig i den foreente Pagt.

Dg af Tulipaner baner
 Sig en broget Sværm sin Gang.
 Medens Skyggen lindrer, tindrer
 Solen, lyder Fuglesang.

Dg for Peders Die føie
 Lilier sig til Lilie blid;
 Dg mens Blomsten viger, stiger
 Frem en Yngling, liliehvid.

Dg de blaae Kiærminder svinder
 I hans Dine himmelblaae;
 Kildens Rosenbuer luer
 Der, hvor nys han Roser saae.

Dg de jmaae Murikler vikler
 Sig i gyldne Loffer grant.
 Tulipaner bølge, dølge
 Skuldren i et let Gevant.

Dg de høie Straaler høie
 Om hans Tinding sig med Lyst.
 Dg den Sang, som lyder, bryder
 Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Die nu engang sin Skaber dog?
 Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
 Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,
 Kildens Røst, i Skovens Svale, Vindens Pust og Solens Gang,
 Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høie Lyd,
 Skialdens Sang, den Bises Grublen, Heltens Daad og
 Qvindens Dyd,

Ikke blot en Glands, som sluffes, ei et Liv, som dræbes brat,
 Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?
 Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,
 Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?
 Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,
 Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?
 Saae du, da den tykke Taage fra dit frække Die faldt,
 At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
 O, da læg din ringe Medde, kast den hurtig fra dig her;
 Fisk du ikke meer skal fange, du skal fange Mennesker.

Paulus.

I de hede Middagstimer Ynglingen i Staden gaaer.
 Skyggen søger han forgieves; hist en gammel Kirke staaer.
 For i Kølning at forfriskes, træder han i Kirken ind,
 Og den høitidsfulde Hvalving taler mægtig til hans Sind.
 Alt er som i Graven stille, det i Dag er Søndag ei;
 Hist en Krands om Daaben finder han endnu af visne Mai.
 Giennem broget Bindve Solen skinner paa den hvide Steen,
 Som med Munkeskjort bedækker gamle Ridders muldne Been.
 See, da smeltes ham hans Hierte; Længsel føler han og Haab:
 „Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne Daab?
 Var det ei for Altret atter jeg mig fromt med ham forbandt?
 Og hvor ofte kom jeg siden, mens de vilde Dage svandt?
 Mellem Støi og frække Sværme spottet jeg paa Daarstabs
 Bud

Ofte disse hellige Skikke, ja det Helligste: min Gud!“
 Meer ham Taaren ei tilsteder, Ruelsen ham byder: ti!
 Hist paa Altret ligger Biblen, og hans Dine see deri,

Dg de Ord, han læser, tyde fuldeligt hans Tilstand nu,
 Thi det er et venligt Barsel: „Saul! hvi mig forfølger du?“
 Da med kraftig Anger kaster han paa Knæ for Altret sig:
 „Nei, du Himmelske!“ han raaber, „jeg vil ei forfølge dig.
 Dig, hvem jeg i Livet hylder, i Naturen, i Bedrift,
 I de gamle Skjaldefange, i den vise Hednings Skrift,
 Skulde jeg dig ei tilbede, Herre! hvor du straaler ned
 Faderligst, i reneest Lue, kaldt af Jesu Kærlighed?
 O, tilgiv min fordums Letfind! see, jeg lyder kæk dit Bud!
 Jeg vil elske, jeg vil virke, jeg vil døe for dig, min Gud!“

Johannes Evangelist.

Hvad er det hist, som ringer?
 En Aftenklokke dybt i Skoven klinger;
 Saa længsel- og saa veemodsfuld den klager,
 Dg fierne Fielde blaae dens Lyd gientager.
 Dybt mellem Skovens Kroner
 Den lokker mig med fine Sølvtoner.
 Her maa jeg vist den søge,
 Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
 Et aabent, rødt Capel jeg hisset skuer.
 Igiennem rene Blaa saa sødt til Himlen
 Dets Klokke sender op sin dumpe Bimlen.
 Med høie Liliestængler
 Det prydet er, og friske Rosenhængler;
 Dg Bækken rundt sig slynger
 Om Altrets Fod, og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
 Det hellige, betydningsfulde Billed:
 Jeg seer paa sorten-Kors sig ynksomt bøie
 Den hulde Jesus med sit brystne Die.
 Nu Kilden meer ei murrer,
 Og Kloffen tier, Turtelduen kurrer;
 En Eremit fremtriner
 I lange Klædebon med blide Miner.

Er det med Jammerflager
 En Dlding graa, som Verden nu forsager,
 Som Nag har qvalt, som er andægtig bleven,
 Og angre vil den Synd, han har bedreven?
 O, nei! jeg henrykt skuer
 En Ungling skøn, hvis fromme Die luer;
 Afmægtig ei han hæver,
 Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
 Paa den har Lasters Præg ei kunnet stande.
 Hans Kind er frisk, en Jomfrurose luffet,
 Som Lysters Gift ei salmet har og dugget.
 Hans dybe Blik ei skælver,
 En rolig Bue over Diet hvælver.
 Hans Haar i gyldne Strømme,
 Som Straaler, fra den skilte Tinding svømme.

Hans hulde Stemme lyder:
 „Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.
 Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
 Hvor ingen Larm forstyrrer fromme Tanke.

Kun da jeg roligt hviler,
 Naar ved dit Bryst jeg i dit Die smiler,
 Naar i dets milde Luer
 Din Misfandhed, din Kierlighed jeg skuer.

Du gaaer mig tidt i Møde,
 Min Jesus! thi du opstod fra de Døde.
 Din Elskov Alt omfatter,
 I hvert et Dieblik du fødes atter.
 Kun Tiden og Naturen helligt maler
 Det store Gisser, som din Glands udtaler;
 Selv i mit Hjertes Kammer
 Gst du det Lys, det fromme Lys, som flammer.“

Transfigurationen.

Indig er en Aftenvandring
 Under dunkle Skovetop;
 Men nu vil jeg til Forandring
 Stige did til Bierget op.
 Her alt Skyggen længe dækker
 Dalen med sin Binge bred;
 Men hvor Bierget høit sig strækker,
 Er ei Solen gaaet ned.

O, hvor herligt saa at stande!
 Taagen sliuler Skov og By,
 Men om Fjeldets rene Blande
 Svæver ingen Taagesty.

Raff endnu, saa let, saa tapper,
 Som en Steenbuf, som en Vind!
 Nu ad Klippens Ræmpetrapper
 Svang jeg mig til Biergets Lind.

Ja, her nærmer jeg mig Himlen,
 Her er Stierne bedre seet.
 Hisset synker Jordevrinden,
 Jeg mig føler en Prophet.
 Helligaand, hvem mine Læber
 Rævner alt for mat med Ord!
 Her du for den kiække Stræber
 Viser dig forflaretstor.

Gi i Jordenskyens Bragen,
 Som paa Sinai, med Blink,
 For en Flok, som uopdragen
 Misforstod kun dine Vink:
 Mild jeg seer paa Firmamentet
 Dig i Lysets Klædebon;
 Haabs-, Grindrings-Testamentet
 Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses med det Gamle,
 Med Forgangenhedens Sprog;
 Her sig Fremtids Blade samle:
 Evangeliernes Bog.
 Dette Skrift Elias bringer,
 Som blev salig uden Død,
 Som sig svang paa Kraftens Binger
 Til sin Gud fra Jordens Skiod.

End for svag er du, min Binge!
 End jeg gaaer i Støvets Ham,
 End kan jeg mig did ei svinge;
 O, men synke meer, var Skam!
 Vel, saa skal mig Klippen bære,
 Hytten, nær den rene Snee;
 Her er saare godt at være,
 Her kan jeg Gud Herren see.

Den hellige Radvare.

Hvor flygted du, venlige Mand,
 Som strakte til Himlen din Haand,
 Sødte baaren
 I Baaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
 Der er saa dødt, der er saa vandfoldt nu.

Ingen hulde Blomster meer!
 Barnligt ei Naturen leer;
 Bleg og guul hun viser sig,
 Skranten og frugtsommelig.
 O, men see den modne Frugt,
 Hvor dens Kinder rødme smukt!
 Af den matte Moders Skød
 Løfter jeg dig, Glut saa rød!
 Glemmer hende over dig,
 Thi din Bellugt tryller mig.

Runfne Træ! som du, jeg staaer
 I den store Urtegaard,
 Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordist Næring nu.
 Kom, forny den svundne Saft,
 Giv mig atter Marv og Kraft!
 Ydmyg, mens jeg nyder dig,
 Knæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Fnug, et Støv
 Mellem dine visne Løv.

Hvor du qvæger, milde Rod!
 Jeg fik atter Liv og Mod.
 Som du hæved dig i Kraft,
 Hæver mig din sunde Saft.
 Store Kredsløb! Intet deelt,
 Alt omfavnet til et Heelt!
 Store Legem! af, af dig
 Har en Mundfuld styrket mig.
 Lifligt var dit Himmelbrød —
 Men hvi er din Skionhed død?

Stille! Hvilken Sødme!

Hvilket Skær i den gustne Natur! hvilken Rødme!
 Hvilken Anelse hæver den mørke, den modfaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer bag den bugnende Ranke?

Skionne, saftspulmende Drue!
 Du livner den kolde Natur med din Lue.
 De vægtige, sunklende Lokker du ryster.
 Smilende Biin!
 Purpur-Rubin!
 Med Andagt i blinkende Kalk jeg dig kryster.

Den Engel, som i Baaren smilte,
 Som lumre Sommer lærte flye,
 Som i de dunkle Skygger hvilte,
 Her funkler i en Purpursky.

De milde Blus, de svale Bølger,
 Den lette Æther, Baarens Ven,
 Det Blomsterflor, som Jorden følger —
 Alt finder du jo her igien.

Det Haab, du har i Baaren fundet,
 Blev mat i Sommer, meer i Høst;
 Lidt efter lidt det er forsvundet,
 Og Tvivl kun ængster nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
 Da sank din Aand igien til Jord.
 Det himmelske, det rene Billed
 Ei længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet;
 Nu gaaer du bleg mod Jorden bukt.
 Med Høsten har du dig forbundet,
 Og ædt af giftig Kundskabs Frugt.

O drik, at du kan atter glemme,
 Hvad koldt kun Hovmod lærte dig!
 Da vaagner atter Livets Stemme,
 Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige,
 Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
 Da seer du aldrig Himmerige.
 Det har din hulde Frelser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Høst!
Den blide Engels Kys da tænder
Bist atter Baaren i dit Bryst.

Din siunkne Tro paa ny fremluer,
Dybt i din Barm den fæster Rod.
Drik, medens du til Himlen skuer,
Thi det er Jesu sande Blod!

Judas Iscariothes.

Mennesket

i den silbige, sludfulde Høstnat.

Skulde jeg sliq Konning ære?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det vanærer mig at bære
Denne lidetfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? En Lyd, som svinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan igiennem Stormen.

Hvad er Fuglen meer, end Krybet?
 Hvad er Vethren meer, end Muld?
 Hil dig, Søn! søg du kun Dybet;
 Dybet flammer rigt paa Guld.

Mennesket.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet!
 Hvo var det, som for mig stod?
 Jesus! ved dit ringe Levnet
 Lykt og hidstigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kæk vil døde,
 Ei jeg kysjer meer din Søn.
 Bedre Drif og bedre Føde
 Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Vise
 Vinker Mynten mig, saa rød;
 Den mig bedre vil bespise,
 End du med dit Himmelbrød.

Jeg mig flammer for din Raade,
 Frygter ei din Arm saa lam.
 Flux jeg vil dig nu forraade,
 Saa astvætter jeg min Skam.

Satan med vild Latter.

Hungrig Lusten sig har hvælveth
 Rundt om Jordens fede Dal.
 Hvad er Himmel imod Helved?
 Hvad er Glæden imod Qual?

Mennesket.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens til Caiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! hen I brage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Bil vi synge ham et Chor.

Mennesket.

Vænger ei jeg nu skal trænge.
Det er skeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Bidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Bee dig! Bee! hvad har du vovet?
Bee! hvad har du overtraadt?
Ham, som du saa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

Mennesket.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens fra Caiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sit Glavind draget.
Stormen er det stærke Riis,
Hvorned Adam blev udjaget
Af sit skionne Paradiis.

Stiernen, som saa rød er blevet,
 Er den blodige Rubin,
 Som for Beltsazar har skrevet:
 Mene Tekel Upharsin.

Mennesket.

Bee mig! Bee! de skarpe Tjørne
 Saare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.

Mindes du de vrede Bjørne,
 Som Elisa hevned brat?

Mennesket.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes.
 Ha, jeg flyer dig, Stjerne rød!

De sorte Engle.

Gain gjorde ligeledes
 Efter Abels lumste Død.

Mennesket.

Ei, du Nattens vilde Hvinen!
 At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du i Helvedspinen
 Bønnen fra den rige Mand?

Mennesket.

Ei jeg vil mig meer formaste,
 Pungen kaster jeg i Dynd.

De sorte Engle med Skoggerlatter.
Judas! kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Mennesket.

Havet bruser, Storme tude,
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude, det er ude,
Der er ingen Redning meer!

Baade Piil i Nattens Taage svaier,
Dybt den visne Green til Jorden vaier,
Som sig hæved før saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer,
Selved kræver ikke meer sin Ret:
Blegt og blodigt brustne Legem hænger.

Getsemane og Golgatha.

Ei længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels sidste Smil.
Hvorhen det matte Die skuer,
Det træffer Saar af Dødens Piil.
Den kolde Dugg, som Skoven væder,
Paa gule Løv med Zittren staaer;
O, Jesus! det er dig, som græder
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Jld, som venligt ulmed?
 Er den bag vaade Grene sluft?
 Hvor er det søde Blod, som svulmed,
 Som funkled i den klare Frugt?
 Umaadelige Bægre bramme
 Blandt Skaren, ryggesløs og vild;
 Thi brænder nu som Helved=Flamme,
 Hvad før har smiilt som Himmel=Jld.

De Sandheds=Ord, du kærlig talte
 I Bindens Pust, i Fuglens Røst;
 Som Blomsterflokkens Farver malte;
 Som lued i den Kenes Bryst —
 De Sandheds=Ord, den store Naade
 Slet ingen Virkning har frembragt.
 Nu vil man nedrig dig forraade;
 Saa stor er Helveds onde Magt.

At du fra Faderen mon svæve
 I himmelft Salighed herved,
 For Siælen til sit Hiem at hæve,
 Af sand, uskrømtet Kærlighed,
 For Støvet af sin Drøm at vække,
 For dem, som dybt i Bølen gaae,
 En kraftig, hielpsom Haand at række —
 Det skionner Ingen, Ingen paa.

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
 Dens Himmelvink de ei forstod,
 De døved vildt Naturens Stemme,
 Og ryggesløst de drak dit Blod.

Din Godhed og din hulde Raade
 Fandt ingen from, taknemlig Giest;
 Med Haan de Alt med Fodder traade,
 Og raabe nu: Korsfæst! korsfæst!

Derfor paa disse skumle Steder,
 Bed denne nøgne, tørre Hæk
 Rørt og medlidende du græder
 I Kedrons veemodsfulde Bæk.
 Ei for dig selv din Taare strømmer;
 Nei, for den hele, hele Slægt
 Den bitter Kalk du blidt udtømmer,
 Og buffer under Korsets Bægt.

For til Opmærksomhed at drive
 Den Flok, der ei din Skionhed saae,
 Du lader dig af Torne rive
 Og Haglens blege Bødler slaae.
 At Døden hver en Fryd begraver,
 At evig Glands kun hiit er til,
 Det viser du, mens du tillaver
 Det blodigstore Sørgespil.

Alt seer jeg lumst dem hid at drage,
 Sagtmodigt, paa det tørre Mos.
 Din Glorie de vil forjage
 Med Lamper og med røde Blus.
 Den visne Hauge op de lyse;
 Men Svampe, som blandt Tidsler groe,
 Ved Lygtens Skin af Kulde gysse,
 Hvor før i Solen Blomster loe.

Din sande Guddom frækt de dræbe,
 Din Dyd tør dog ei dræbes end,
 Thi giver dig den kolde Læbe
 Et Judas-Kys, som Broderven.
 Men Læberne, som frostigt isne,
 Skal vise fræk Fortrolighed,
 Skal bringe Krandsen til at visne,
 Og drage dig til Mængden ned.

Thi vender du med blege Kinder
 Fra de fortabte, blinde Faar.
 Medlidende din Taare rinder,
 Og høit du sukker, mens du gaaer.
 I Sneen dine Kinder blegne,
 Hvor Rosen lued før saa smuk,
 I Regnen dine Taarer segne,
 I Stormen døer dit sidste Suk.

Naturen i sit Sørgeflæde
 Gientager aarlig taus din Død.
 Høit Englene fra Skyen græde
 Af Medynk over Livets Nød.
 Ukiendte Magt med Brede hevner
 Den Haan, man yttrede mod dig.
 Som Templets Forhæng vældigt revner
 Den frosne Jordbund ængstelig.

Den skyller til med isne Bande,
 Og reent udslettes Livets Fied;
 En eneste uhyre Bande
 Bedækker store Rettersted.

Dg bladløs staaer blandt nøgne Stene,
Hvor Baarens Glands længst iled fra,
Det sorte Træ med tørre Grene,
Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Jubelhymne.

Vi vil ei forsage!
Med de svundne Dage
Skønne Stierne svandt.
Dndskabs Rovdyr tørste;
Ned ad Lysets Fyrste
Purpurblodet randt.
Folket stod og saae hans Blod;
Mørkets tykke Forhæng revned —
Tiden har ham hevnet.

Satan vældigt kæmper,
Lysen tidt han dæmper,
Men det dræbes ei.
Høit mod Himlens Buer
Snart i andre Luer
Søger det sin Bei.
I sin Død, saa hellig sød,
Stiger det, som Morgenrøden,
Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Die
Blikket hen vi bøie
Paa den store Tid,

Da den hulde Naade
 Ned til Jorden traade
 Som en Yngling blid.
 Yngling skion! du varst Guds Søn!
 Derfor er vor Trost, vor Ære
 Nu, dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
 Ei din Guddom dræbte
 I sin bitter Favn.
 Hvad som ei kan fødes,
 Det kan aldrig dødes,
 Evig er dets Navn.
 Himmel=Gld, veldædig, mild!
 Briste kan dit svage Kammer;
 Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
 Blev dit Lys, o Himmel!
 Samlet i din Ven.
 Da hans Læber isned,
 Da hans Hierte visned,
 Spredtes det igien;
 Men den Barm, saa huld og varm,
 Af! som kunde Alt forbinde —
 Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
 Her med hævet Die
 Dybt det stolte Knæ,
 Strække vore Hænder,
 Medens Taaren brænder,
 Mod dit sorte Træ.

Bleg og hvid i Dødens Strid,
 Biser du i Martyrnøden
 Himlens Ro i Døden.

Blus, I Roser røde!
 Jesus aldrig døde.
 Smil, du Himmel blaa!
 Styrter ham til Fode!
 Jesus er det Gode,
 Det kan ei forgaae.
 Uforsagt mod Helveds Magt!
 Gisglepil er Satans Bælde,
 Den kan ei os fælde.

Lad da Medgang smile,
 Lad da Modgangs Pile
 Tørne mod vor Barm,
 Lad da Baaren lue,
 Lad da Vintren true
 I sin bistre Harm;
 Lad da brat i Mulm og Nat
 Livets skionne Tider blegne!
 Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
 Selv naar Tiden visner
 Uden Blomst og Lyst,
 Dog hans Smil vi skuer,
 Dog hans Elskov luer
 Jnderst i vort Bryst.
 O, der staaer en evig Baar;
 Paradiset, længst forsvunden,
 Der er atter funden.

Midt i Vintrens Døke,
 Mellem Is og Mørke,
 Knyttes dette Baand.
 Inderligt vi brænde;
 Han vort Hierte tænde
 Med sin Helligaand!
 Du est nok, vor liden Flok!
 Af dit Frø i nøgne Mose
 Springer Fremtids Rose.

Hvad er vel vor Kummer?
 Denne dorste Slummer
 Selv ei martre kan.
 Tænk, hvad Hine lede,
 Tænk, hvad Hine strede,
 For at døe, som han.
 Uden Harm da, Arm i Arm!
 Kærlighed forene Flammen!
 Amen! Amen! Amen!

Paaske.

En bedre Fremtid Himlen lover:
 Det er ei Død, kun Hvile blid;
 I Graven trætte Legem jover,
 Udmattet af den sidste Strid.
 Da Engle sig fra Luften svinge
 I Sneens Dragt til Graven ned,

Dg dække den med deres Binge,
 Dg sætte sig omkring dens Bred,
 For selv den strenge Kuld at tvinge
 Ved Favnetag til Skaansomhed.

Dg til de Sørgende de siunge:
 „I Elskelige! græmmes ei;
 Snart blomstrer frem igien den unge,
 Den hellige, den lyse Mai.
 Den Evige dig ei forlader,
 Du seer ham atter, før du troer;
 Han foer til Himlen, til sin Fader,
 Han stiger atter ned til Jord.
 Snart Blomsten sig i Duggen bader,
 Dg taler henrykt uden Ord.

Dg ofte vil tilbagevende
 Et Sindelag, som Vaaren skönt.
 Den værste Storm og Kuld faaer Ende,
 Dg Solen farver Græsset grønt.
 Som Rosen da, vil Kærligheden
 Udfolde sig til Livets Trøst;
 Paa Jettekampen følger Freden,
 Paa bitter Smerte søde Lyst,
 Dg evig blomstrer, som et Eden,
 Ufskyldighed i Godheds Bryst.“

Pindse.

Saa staae vi nu i Vaaren da, den samme
 Hvorfra vi udgik! Det er atter Vaar.
 Med Seier straalers Rieklighedens Flamme,
 Og endt er nu det lille Jordens Aar.
 Det hvide Vinterflor Maria hæver,
 Der over hendes Rosenansigt hang.
 Nu siunger Nattergalen, Lovet bæver,
 Og brat forstummer dristig Skjaldefang.
 O, I som nylig horte Skialden siunge!
 Misliender ei den fromme Phantasie;
 Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
 Og fik han ei sit eget Sprog, som I?
 Han folte paa sin Ise Luen flamme,
 Begeistring løste ham hans Tungebaand.
 Forskielligt Jordens matte Læber stamme,
 Mangfoldig viser sig den Helligaand.
 Her Baldur har forenet sig med Braga,
 Med Billeder udsmykket Tidens Muur;
 Og gierne, Jesus! sig din hellige Saga
 Forened med den hellige Natur.

Fortrøstning.

Til Henrik Steffens.

Naar eensom og alene
Jeg giennem Landet gaaer,
Dg for de gamle Stene
Med barnlig Andagt staaer,
Dg paa den Troskab tænker,
Der kraftig ind dem gav,
Lafnemlig, uden Lænker,
At pryde Heltens Grav;

Naar under Kirkens Bue
Jeg stander høit omhvalt,
Dg seer den fromme Lue,
Der har beseglet Alt,
Hvorledes Alt forfalder,
Hvorledes sørgelig
Den fromme Manddomsalder
Bag Støvet skjuler sig;

Naar da jeg bleg har fundet,
At Kraften længst gif ud,
At Fromhed er forsvundet,
At Faa kun troe paa Gud;
Naar da jeg hen vil ile
Udi din Favn, min Ven!
For ved dit Blik at smile,
Dg hente Kraft igien;

Dg naar da nu jeg finder,
 Du est der heller ei,
 At sørgende Kiærminder
 Kun blaane paa min Bei,
 At Intet mig omgiver,
 Som støtte kan min Fod;
 Naar nedtrykt da jeg bliver,
 Dg taber plat mit Mod:

Da giennem Bustens Gitter
 Hun trænger ind til mig,
 Dg rækker mig sin Cither —
 Dg jeg er lykkelig.
 Hver Fryd da frem jeg quæder
 Hen i mit dunkle Ly,
 Dg alle svundne Glæder
 Omringe mig paa ny.

Til Camma Rahbek.

Paa hendes Fødselsdag, den 19de October 1804, i et Exemplar
 af Schlegels Spanisches Theater.

At det er gaaet dig, som mig, Veninde!
 At denne Glud og disse kolde Binde
 Dit Ønske loffer tidt til Syden ned;
 At Kraften i de norske Marmorfielde
 Du ønsker blandet med den Herlighed,
 Der blusser frem i Sydens Blomstervælde:

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
Dg meget mindre grusom dig forbyde,
At kunstigt i din Blomsterurne du
En fielden sydlig Blomst med Glæde planter,
Naar Stormen raser her i al sin Gru,
Naar Livet fryser, og Naturen sfranter.

Snart jvober mørk og graadfuld Vinterdagen
Det store Liig ind i sit store Lagen,
Dg Stormen orgler frem et Sørgechor;
Men lad Naturen rædsomt sig forvilde,
Du drager fra det sørgelige Nord
Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

J Best for disse skionne, blide Steder
Et Land sig strækker, som Naturen klæder
Med Purpuræpper, med Smaragd og Guld.
To Templer reiser sig i denne Zone,
Som Sanggudinden bygged elskovsfuld,
Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En fielden findrig Smed, Hefaiistos' Rige,
Høit i Germaniens udstrakte Rige,
En Sølvnøgle glat, med gyldne Lag,
Har smeddet til ene Dør, Veninde!
Modtag den af din Ven paa denne Dag,
Indflettet med en lille blaa Kiærminde.

Julevife.

I Dag nu for næften to tusinde Aar,
 Da laae i den lune, den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken og saae
 Til funklende Stierner paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter, som varm,
 Sad med sin Hyrdinde ved kærilige Barm,
 I Maanefkin jad de, ved rislende Bæk,
 Og plukkede Himbær af bugnende Hæk.

Men spulmende Himbær, fkiøndt afpluffet nys,
 Var Intet dog mod de livsalige Kys,
 De venlige Haandtryk, de kærilige Blik,
 Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spøgte, ufkyldigt og frit,
 Og leged, og snakked, og kysfed saa tidt,
 Og dandsed i Maanefkin, og tumled fig om,
 Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Af! meget forandres i to tusind Aar.
 Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar.
 Vi er ingen Hyrder. Den bidende Vind
 Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længft det ufkyldige Liv.
 Nu staaer Cavaleren for Damen saa ftiv,
 Og Damen er knibft paa Anftændigheds Bud,
 Og faaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
Lidt vender den om paa vildfarende Bei,
Dg eengang om Aaret den gotter sig ret,
Dg løsriver Stivhedens dumme Corset.

Dg det er om Julen; da byder den Lyst
Bed Mindet om Hyrden ved Kiærligheds Bryst.
Da giemme vi Bæltet, som fængslede nys
Den frygtsomme Pige, og faaer os et Kys.

Uf Kiærlighed bragt til Fortvivlelsens Top,
Vi flygte bedrøvet, og hænger os op;
Dg Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
Dg afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
Lig Straaler omkring den velsignede Sol,
Dg undrer os over fordærvede Skif,
Dg al den Forkeerthed, i Fjor vi begif.

I Mangel af Maane vi nøies med Lys,
Med Brænde bortfjerne vi Vinterens Gys,
En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
Dg Biinflasken bøder paa Bærret i Hæk.

Dg saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
De søde Hyrdinder til kiærlige Barm.
Ufskyldighed kommer fra Himmelen ned,
Dg seer paa vor Glæde, og glædes derved.

Dahl.

Dækker Graven, grønne Urter smaae!
 Eders Ven, som elskte jer saa saare,
 Han er død. O, ryst fra Himlens Blaa,
 Høie Gran! din tunge Beemodstaare.
 Hvide Rose med det blege Smil!
 Sødts indslyng dig med den friske røde;
 Binder eders Krands omkring den Døde!
 Duf dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaaе Bioler, hulde Børn, som sødt,
 Medens Foraarshimlen venlig luster,
 Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
 Staaer, og seer saa fromt til Gud, og duster!
 Samler eder ved hans Hovedsteen,
 Lampen liig, som under Gravens Bue
 Brænder for den Dødes trætte Been
 I en dødlighblaa, men hellig Lue.

Eders Elsker havde intet Guld,
 Uden Pryd var Kistens sorte Lillie.
 Gyldne Gyldenlaf! vær du da Guld;
 Vær du Sølv, du sølverhvide Lillie!
 Slyng hans Navn, han var en Blomst, som du,
 Keen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
 Kraftig var hans Aand, og blid hans Hu.
 Hvide Lillie! lad din Taare trille.

Flora! du, som hist i Østens Hiem
 Har din rigelige Blomsterbolig!
 Drag fra Østen, gaa for Graven frem,
 Hvor din Ben i Norden slumrer rolig;
 I dit Fyldehorn tag Urter med
 Rundt fra alle Jordens grønne Skove,
 Strø dem hyppigt paa hans Hvilested,
 Smil, og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre saa din Offerpræst! Hans Billie
 Ene var, at blive Flora fæer.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Faa ham kiendte,
 Skiondt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiende.
 Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
 Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
 At hvert Foraar fromt I tilbereder
 Eders Ben et herligt Monument.
 Ewiggrønt, o Bahl! og Granbar vinde
 Hver en Vinter om din Urne sig;
 Men med Baaren, Jordens Elskerinde,
 Hundred tusind Blomster favne dig!

Til Danmarks Fredrik.

Med Poetiske Skrifter, I-II, 1805.

Stolt blomstred Danmarks Land fra Arilds Tid,
 Til Syden lod dets diærve Krigerhæder,
 Dets Kæmper reiste sig til mandig Strid,
 Naar Kongen bød til Balhals raske Glæder;
 Dg dobbelt elskovsfuld sin Arm, saa hvid,
 Om stærken Beilers blodbestænkte Klæder
 Den hulde Jomfru slyngte sødt, og smilte,
 Naar hjem i Elskovs Favn han atter ilte.

Men ikke blot med Skiold og Stang og Sværd
 Gik Leirekongens seiervante Svende,
 En elsket Skiald var ham bestandig nær,
 Med Jld i Barm, Guldharpen fiækt i Hænde;
 Dg i den drabelige Heltefærd
 Han lod sin Jld i Alles Hierter brænde.
 Da sunkled Diet med en større Lue,
 Da Skioldet klang, da maatte Fienden grue.

Dg naar den store Stund var svundet hen,
 Hvor Thor med Bellyst saae sin Yndling vinde,
 Bar Heltens Jdræt dog ei svundet end,
 Den evig stod, den kunde ei forsvinde;
 Thi Skialden op den leve lod igien
 I et for Efterslægten helligt Minde.
 Naar længst hensmulnet var de hvide Bene,
 Stod Runen paa de stolte Bautastene.

Dg Harpen var den rene Efterklang
 Af alt hvad Stort der skete rundt, saa vide.
 Den raske Sanger høit i Hallen sang
 For Kæmpen, naar ham lysted ei at stride;
 Da qvad han altid ei om Sværdets Klang,
 Men om den vene Mø, den Elskovsblide,
 Om Gubbens Wiisdom, Qvindens milde Sæder,
 Om Danerkiærlighed og Venstabsglæder.

End blomstrer Danmarks skovindfrandsste Strand,
 Den faste Borg endnu med Tryghed kneiser;
 End kruser kiærligt sig det solvblaa Band,
 Naar danske Sogut røden Bimpel heiser;
 Dg rede staaer den gode danske Mand,
 Med Sværd i Haand han sig fra Arnen reiser,
 Dg venter trygt paa den, som fræk tør vove
 At kaste fiendtligt Blus i Herthas Skove.

Ihi Danmarks Frederik, skiondt rig paa Fred,
 Sig føler nordisk Drot, som Folkets Hyrde;
 Først sildig han ved Elskovs Arnested
 Aflæsjer Dagens tunge, svære Byrde.
 Bee da den Ridning, som med lumske Fied
 Sig nærmer, dyrefiobte No at myrde!
 Da blusser Blod af Skiold paa Heltens Kinder,
 Dg Fienden styrter hen med Hyl, og svinder.

D du, som føler Danmarks gamle Bærd,
 Som atter opvakt har dets Kæmpehære,
 Som bød enhver af dine Mænd, et Sværd
 Til mandigt Forsvar ved sin Vænd at bære!

Dig skulde Bragis Søn ei vorde fiær,
 Som lever ene for sit Danmarks Ære?
 Nei, Fredrik! under dine Bingers Skygge
 Kan Harpens Sønner tye, og hvile trygge.

En nysudsprungen Blomstergreen sig hen,
 Forvovent, om din Hellebarde slynger;
 Men du vil ikke vredes over den,
 Fordi til dig den sig med Tillid flynger.
 Uskiæmet kan den ei bestaae; thi hen
 I Støv sig, uden Læ, dens Bæger tynger.
 Lad da med store Krands den sig forbinde,
 Og ydmygt sig i dine Laurbær vinde!

Til Callisen.

Sjunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.
 Den 29de Marts 1805.

Afflepios sad i Olympen, og saae
 Medynksom til Menneskets Smerte;
 Den gienlød fra Jorden i Ætherens Blaa.
 Da rørtes det himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fieldet med omvundne Stav,
 Og fløi i sit slagrende Klæde;
 Da saae han saa mangen en nykastet Grav,
 Og hørte de Smaabørn at græde:

„Vor Fader er borte, vor Moder er død;
 Nu har vi slet Ingen tilbage.
 Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nød;
 Vi ere for smaae og for svage.“

Da spulmed den Vældiges himmelske Bryst,
 Han raabte med faderlig Harm:
 „Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst
 Bed Døden, som qvæler de Arme?“

Da søgte han efter den findrige Mand,
 Som kæk kunde Døden bestride,
 Og magisk gienbinde de løsnede Baand,
 Til Under for Jorden hin vide.

Og som nu den Himmelske svæved omkring,
 En Præst sig at finde paa Jorden,
 Da standsed hans Binge sit vældige Sving,
 Da, Elskte! han saae dig i Norden.

Han saae i dit Die, det funkled med Ild,
 Befindighed stod i din Mine;
 Han saae i din Barm, og den aabned sig mild
 Af Medynk for Brødrene dine.

Da gav han dig henrykt sin hellige Stav,
 Og tog dig i Armen, og iulte.
 Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
 Men saligt Sygea nedsmilte.

Afflepios foer med sin kaarede Ben
 Fra undrende, studsende Thule;
 I Skoven hos Chiron han standsed igjen,
 Bed Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og vægende Frugt,
 Den krandses af Blomsterne vilde;
 Men inderst i Hulen sad Gubben saa smukt
 Ved Sundhedens rislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
 Som voxer i Field og bag Hække;
 Han lærte, med Urternes krystede Saft
 Den ringlende Beenrad at skrække.

Da, Callisen! blevst du beundret og stor
 Ved Arnen, i Leirenes Telte;
 Og hele Europa saae hen mod vort Nord:
 „Har Danemark saadanne Helte?“

Vi veed, det har Kæmper, som, tordnende frem,
 De Levende Døden kan give;
 Men Bee, hvis desuden det ogsaa har dem,
 Der bringe de Døde til Live!“

Dit Rygte udfoldede fiernt sig, som nær;
 Thi skalst du en Egekrands bære!
 Du lærte det undrende Folk, hvad det er,
 At gjøre sit Fædreland Være.

Nu dine Disciple saa tæt om dig staae,
 Og skuer i dig et Exempel,
 Hvordan man bør hædret og elsket og graa
 Forlade det sørgende Tempel;

Og sværge dig helligt ved Alteret her
 Med høi og med bævende Stemme:
 At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd,
 Og aldrig dit Minde at glemme.

I Anledning af

Maria Elisabeth Thuras Død.

Juli 1805.

Umærket som en stille Blomst du stod,
 Du lued ei med Rosens Purpurblod,
 Og ei med Liliens Skær, det hulde, hvide;
 Men venlig, som en grøn, beskeden Urt,
 I Skyggen frem du voxte reent og puurt,
 Og Alle kaldte dig den Venneblide.

Du blev ei brudt; men til dit svale Ly
 For Solens Hede saaes Hyrdinder tye,
 Og qvæged Diet i dit kjærligt Grønne.
 Som en Reseda, uden ydre Glands,
 Men sød og qvægsom for den indre Sands,
 Enhver dig elsked for dit indre Skionne.

Et langt og sundt og venligt Liv du nød,
 Sig ingen Storm i dine Blade brød,
 Du visned smilende, nu sødt du sover.
 Mildt Herren tog det Liv, som mildt han gav;
 Nu duster Natviolen paa din Grav,
 Og Rattergalen synger ovenover.

Den lille Guds-Engel.

Juli 1805.

I Roskild Kirke, stor og bred,
 Dybt i en Hvælving, mørk og gammel,
 En liden Kiste sættes ned,
 Sortovertrukken, paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
 En yndig Glut. Med Graad og Klage
 Den stirred ind i Lysets Glands,
 Og sank i Mørket flux tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
 Ved Støtten hist, som Farve klæder?
 Den gamle Pille revner brat,
 Svend Estrithsen i Harnisk træder.

„Jeg er et gammelt Blod af Skiold
 I denne Grav; nu jordes atter
 Min St!“ Saa taler han, og kold
 Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist med Klang,
 Og Femte Fredrik høi fremtræder;
 Stærkt hvisler i den lange Gang
 Slæb af hans lange Sølmors Klæder.

Til Kisten rørt han nærmer sig:
 „D, Svend! o, staa ei saa fornøiet.
 Den blege Moder mindes dig,
 Som sukker hist med Graad i Diet.

Du veed, som jeg, at Himlens Lyst
 Langt overstiger Jordens Glæde;
 Dog, mens det slaaer, det svage Bryst,
 Da maa det matte Die græde.

Du est den ældste ædle Drot,
 Jeg her aflagde sidst min Krone;
 Kom, lad os bryde Gravens Slot,
 Og knæle hist for Herrens Throne,

Dg bede ham, at venlig Trøst
 Han faderlig Fyrstinden sender,
 Som sidder med det knuste Bryst,
 Dg vrider sine hvide Hænder."

Dg flux sig skød de mødste Been
 Igiennem Kirkens hvalte Bue;
 Da revned Muur og Marmelsteen,
 De foer mod Evighedens Lue.

Dg hvad de talte der med Gud,
 Er hemmeligt for Jordens Dre.
 Men seer du hist et Stierneklud?
 Dg kan du søde Toner høre?

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
 Da tie de natlige Binde,
 Fra Himlen vistes hver Sky,
 Hver Stjerne funkler, som ny;
 Dg for hendes Blik, som sig hæver,
 En Englestare fremsvæver.

Græd ei, vor elskte Marie!
 Vi vil dig til Glæder indvie:
 Din slumrende Glut er ei død,
 Vi tog hende kun af dit Skjød.
 Smaa Børn vi have saa fiære,
 Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har Intet forkyndet,
 Og aldrig have de syndet;
 Uskyldigt har de kun seet
 I Moderens Blik, og leet.
 Til Himlen saa venlig det blinkte,
 Da tog vi det, medens det vinkte.

O, stands dine Taarer, som trille!
 Vi har mellem os her din Lille.
 Din Glut er blandt Cherubim nu;
 Maria! hvi sørger da du?
 Af Skuldrene frodigt sig svinger
 To hvide, sølverne Binger.

Vi vise vor nykomne Søster
 Rundtom, hende barnligt forlyster.
 Men nys dog i Graad hun brast:
 „O!“ bad hun, „bring mig i Hast
 Lidt ned fra den hvælvede Bue,
 At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stækket kun trøste,
 Saa skal vi os atter forlyste.
 Min Søster jeg ogsaa maa see.
 Min Faer er i Hiertet saa vee;
 Dog see de min himmelske Glæde,
 Saa holde de op med at græde.“

Nu saa du din Engel, Fyrstinde;
 Thi trøst dig, livsalige Qvinde!
 Din elskede Glut er ei død,
 Som Rosen hun blusser saa rød,
 Som Zephyr i Frihed hun svæver.
 Hun lever! hun lever! hun lever!

Hiemvee.

Underlige Aftenluste!
 Hvorhen vinker J min Hu?
 Milde, lune Blomsterduste!
 Siig, hvorhen Jølge nu.
 Gaaer J over hviden Strand
 Til mit elskte Fødeland?
 Vil J der med eders Bølger
 Tolke, hvad mit Hierte følger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
 Luerød du daler ned;
 Og nu sidder jeg alene
 I min dunkle Gensomhed.
 Hiemme var der intet Fiend;
 Af! saa er jeg ude vel?
 Skal i Nat ei barnligt blunde
 I min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes,
 Du har sagt med smeltet Bryst,
 At i Hiemmet ene findes
 Rolighedens stille Lyst.
 Schweizer, som paa Klippen boer!
 Du har talt de samme Ord.
 Selsom Vængsel drev med Bælde
 Eder til de vante Fielde.

Troer J da, kun Klippen ene
 Præger sig i Hiertet ind?
 Af! fra disse nøgne Stene
 Bender sig mit bange Sind.
 Synger Granens, Fyrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som mat sig krummer,
 Dysjer ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
 I en sid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 Taarner sig, det sølvblaa Hav,
 Slynger sig med venlig Arm
 Om sin Datters fulde Barm,
 Og ved Blomsten sig forlyster
 Paa de unge, trinde Bryster.

Stille! stille! hisset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 Sødt en Mø ved Cithren synger
 I den tause, lune Nat.

Hvilke Toner! Milde Lyst,
 Hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 Mens hun dog saa venlig kvæder?

Det er ei den danske Tunge,
 Det er ei de vante Ord,
 Ikke dem, jeg hørte siunge,
 Hvor ved Hytten Træet groer.
 Bedre er de vel maaskee,
 Ak, men det er ikke de!
 Bedre, troer jeg vist, hun kvæder;
 Men — tilgiver, at jeg græder!

Lager ei min Sang for Andet
 End et ufrivilligt Suf!
 Længselsfuldt heniler Bandet,
 Aftenen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 Sad jeg i min kære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 Det var Marsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
 O, det gjorde mig saa vee!
 Danmark er min anden Moder,
 Skal jeg meer min Moder see?
 Livet er saa svagt og kort,
 Skiebnen vinker længer bort.
 Skal jeg med den sidste Varme
 Trykke mig i hendes Arme?

Daar-Elegie.

Min Veninde Karen Margareta Rahbek tilskrevet.

Lad under Lyrens venlige Klang mig spørge dig, Gamma!
 Har alt den tidlige Daar-Gud nu din Hauge besøgt?
 Ligger du alt paa Knæ for de røde, violne Levkoier,
 Som du med egen Haand planter i Digterens Jord;
 Som du, en smilende Dronning liig, fra tyngende Stavns-
 baand

Gierne befrier? Siig, brød Vinterens Fængsel du alt?
 Dufte de fyldigblommede, herlige Kroner, som nylig
 Matte bag Binduet stod, frodigt nu op i det Blaa?
 Eller er det for tidligt, og nøies du end med at skue,
 Hvordan Muriklens Lok krøller bag Bladene sig?
 Ordner du i dit Lysthuus Frø med linnéiske Navne,
 Som af den smilende Ben Holbøll Gartner du fik?
 Boyer endnu i sædvanlige Form de hegnende Græsstraae
 Frem, eller bragte dig alt — flog paa saamangen en Kunst —
 Faderen Tegninger med i Aftenstunden, naar Solen
 Langsomt daler, og Køl er den besværlige Bei?
 Loffer alt Søndermarken dig grøn? Har Trærnes Knopper,
 Nyfødte Kyllinger liig, faaet de tidligste Duun?
 Eller standsed i Harm, over Amagerland, over Havet,
 Boreas spirende Liv grumt med sin Brede's Basun?
 Ak! hvi kan sig mit Legem dog ei, som min Siæl, over
 Land og

Bølger svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
 Mangen Aften, naar taust J sad i skumrende Dæmring,
 Treen jeg hurtig da midt i eders huuslige Kreds,
 Nød de Bær, som af Rahbek selv med blottede Tinding
 Ufortroden var plukket midt under Middagens Brand.

Under det giestfri Tag svandt Aftnen mildt, og Lyæus
 Loffed med spillende Viin Latter og Munterhed frem.
 Gamma! hvælvede Lyras Soloklang mægter ei vældig
 Bogende Hiemvees Qual her dig at male; den skal
 Heller ei barsk forstyrre dig Buggesangen, jeg sender,
 Guidos Engle kun bør lee mellem Blomsternes Pragt.
 Mægted jeg derfor endog i michel-angeliske Grupper
 Diærvt at male mit Savn, skal dog en Skildring som sliq
 Gi min Baar-Glegie forstyrre. Du modtage venlig
 Denne min Blomsterkost, sendt fra det fremmede Land!
 Men naar Solen i Aftnen klar bag Skovene daler,
 Raar i sit krusede Sølv smiler germaniske Flod,
 Af! da længes jeg saa til eder, den Gamle paa Bakkens,
 Og til de Ræere, som boe hist i den landlige By.
 Varsler en venlig Mand eder aldrig om Broderens Skiebne?
 Mærker I aldrig hans Suf stundom i Aftenens Bind?
 Nu, saa lad da denne min Sang det samlede Chor af
 Elifte sige: Fra dem, Hiertet i Sandhed har fær,
 Skiller ei lyneborgiske Sand, ei baltiske Bølger
 Trofaste Vandringsmand, mægter ei schweizeriske Fiend
 Manden at rive, skal ei den stoltestkneisende Gubbe,
 Montblanc, Biergenes Drot, skille, skiondt skiægget og bred,
 Kronet med Snee, mellem eder og mig han træder, end=
 skiondt han
 Sender sin Døttreflok listigt i Møde mig der.
 Dog skal ei Roser og solvblaa Luft, ei Skionhed og Farver
 Blege det nordiske Lands Diser; ei Granerne skal
 Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde Blondiner
 Gi fordunkle mig skal, Myrter i kolige Lund
 Af Grindringen ei fortrænge den hellige Bogskov,
 Hvor mig det tidligste Digt Hamadryaden har lært.
 Ingen Orn kan flyve saa høit, som Tanken; den svæver

Over det fiæffeste Fiæld, spotter den dybeste Kloft.
 Som en venflabelig Due med Brev om Halsen, den flandfer
 Ei fin Gang, for den feer Hytten i velkiendte Hiem.

Bakkehuset.

Du fiære Høi, faa nær ved den,
 Hvor først min Barndom er forsvundet!
 Som Dmgang knytter Ben til Ben,
 Saa har Naturen jer forbundet.

Du fiære Høi, faa nær ved min,
 Dog ukiendt længe, faare længe,
 Som for min Tunge Sydens Viin,
 Og for mit Dre Harpens Strænge!

Du fiære Høi, som vinkte mig,
 Saasnart Apollo mig oplued,
 Da fiernt min Musa viste sig,
 Da giennem Slør jeg hende skued!

Da stod du mig et Pindus liig,
 Og sympathetisk du mig vinkte,
 Og andagtsfuld besteg jeg dig,
 Naar Vinterastnens Stierner blinkte.

Du fiære Høi, som skienkte mig
 Min dunkle Ungdoms første Læder!
 Du Tryllebjerg, som aabned dig
 Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven,
 Ei blot en Ven, men en Veninde,
 Ei en Veninde blot, o men
 En huld og trofast Elskerinde!

Du fiære Høi! modtag mit Suk,
 Dg undskyld for de elskte Venner,
 At ei min Sang er nær saa smuk,
 Som al din Herlighed fortiener.

Rafaels Madonna i Dresden.

Der stod hun — nei, hun svæved
 Paa spæden Jomfrufod,
 Dg Morgenvinden bæved
 I Slørets Sølvflod,
 Dg sædelig sig slynged
 Det røde Purpurhæng,
 Mens hun paa Armen gynged
 Den tankefulde Dreng.

Hun stod ei som en Moder,
 Men som en Søster skion;
 Det Barn var hendes Broder
 Langt meer, end hendes Son.
 Hun hæved ei sit Die
 Mod Himlens fjerne Blaa;
 Hun lod det ei sig bøie —
 Sødte hen hun for sig saae.

Saa venlig og saa rolig;
 Et Smil paa Læben loe;
 Usthyldig og fortrolig,
 Saa salig pigefro;
 Saa skion — af, kan min Tale
 Dig Sigt beskrive vel?
 Det kan kun Engle male,
 Som Englen Rafael.

Hvad da mit Hierte fatted,
 Derfor er intet Navn.
 Jeg folte sødt erstattet
 Et langt og vældigt Savn.
 Jeg stod for min Gudinde,
 Jeg saae min Muse lee;
 Jeg lod min Taare rinde,
 Og lod mit Døie see.

Mod hendes Bryst mon helde
 Sig Jesus tankesfuld;
 Skiult laae hans Guddomsvælde
 Bag Barnlighedens Huld.
 Jeg saae, hvad der staaer skrevet,
 Nu tydelig og nær,
 At Ordet Kiød er blevet,
 Og boede blandt os her.

Med Loffer sølverhvide
 Redknælte Sixtus da,
 Og paa den anden Side
 Den fromme Barbara.

Han hæved trofast Diet,
 Hun slog det bønligt ned;
 Højt mandig Viisdom bøiet,
 Her qvindlig Blyjsomhed.

Dg dybt i Grunden lutter
 Cheruber i det Blaa,
 Dg nedensfor to Glutter
 Med brune Vinger paa.
 Med Haand paa Kind, alene,
 Som Boyne grubled de.
 To Aar kun var den ene,
 Den anden høiest tre.

Den ældste var Fornuften,
 Han stadig for sig saae.
 Den yngste saae i Luften;
 Hvad mon han tænkte paa?
 Af, paa sin Liliestængel
 Dg andet Rangleri!
 Det var den lille Engel
 For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
 Nu om sin Malers Grav,
 Dg Harpestrængen bæver
 Til Tak for hvad han gav.
 Men Harpens Toner svinde,
 Forglemt er Sangens Søn,
 Naar endnu din Gudinde
 Staaer hellig, ung og skøn.

Dg selv naar Tavlen falder
 Ned i sit Støv til Jord,
 Skal dog den sidste Alder
 Dig kalde høi og stor.
 Et værdigt Eftermæle
 I Kroniken skal staae,
 Dg sene Slægt besjæle
 Til i dit Spor at gaae.

Til Hanna Steffens, født Reichardt.

Den 21de November 1806.

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
 Er dog een især blandt alle kiære,
 Som os dobbelt dyrebar maa være,
 Som fortjener første Rang;
 Een og tyve Gange lagt tilbage
 Er den første Dag af dine Dage.
 Maa jeg dig en lille Sang frembære?
 Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig, som en Foraarsblomst af Jorden,
 Vorte frem du i din Faders Have,
 Baarens yndigste, dens bedste Gave;
 Hulde Blomst! du var din Gartner kiær.
 See, da kom en Pilegrim fra Norden,
 Tankefuldt hans Die saae mod Jorden,
 Saae din Tryllekalk, og til en Slave
 Giorde ham dens unge Rosenkiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
 At en anden Blomst ham kunde binde:
 Til en fiern, en himmelsk stod hans Minne,
 Til Philosophiens Urne blaa;
 Men nu saae han henrykt dig i Møde,
 Og det Blaa fortrængtes af det Røde,
 Lifligt straalte du hans Blik i Møde,
 Rose! du var ene den, han saae.

Jorden var han findet om at vandre,
 For at skue Malm og Jord og Stene,
 Til den luftblaa Himmelblomst alene,
 Til den fierne Viisdom stod hans Hu;
 Men nu stod han under grønne Grene,
 Guld Nærværelse forjog hans Længsel,
 Til et Frihedstempel blev hans Fængsel,
 Tempelets Gudinde var kun du.

Og den vise Trolldmand, som med søde
 Toner vidste Blomster frem at lokke —
 I hans Bed de stod i rige Flokke,
 Nabned Ralken under Lyrens Klang —
 Han til Nordens Yngling Blomsten rafte;
 Taus han den til sine Læber bragte,
 Bed hans Hierte nu dens Blade gløde,
 Troligt følger den ham paa hans Gang.

Og nu er den sølvblaa Længsel svundet,
 Rosenrøde Lyst har Seier vundet;
 Bed sin Urne, lykkelig omslynget,
 Rolig sidder Vandringssmanden nu.

Der kan han fin anden Guddom dyrke;
 Rosens Dufte ham livsaligt styrke,
 Tre Aar har den alt sig huldt forynget
 Ved hans Bryft i stille kærlicg Blu.

Kene Blomft! du ei min Ven forlade,
 Slynng omkring hans Tinding dine Blade,
 Køl ham, naar han dybt og stille grunder,
 Skienk ham mangen fager Rosenknop.
 Da skal aldrig Modet ham forlade;
 Uden Vandring, uden did at træde,
 Trofast, tro i Kærlighedens Sæde,
 Skal han sikkert naae til Biergets Top.

Dg den blaa, den fjerne Blomft, den kommer
 I den sene, men den modne Sommer,
 Sænker saligt ned fin høie Stængel,
 Slynnger sig om Rosens Purpurfavn.
 Dmt fortroligt skal sig Begge møde,
 Dg det Blaa skal blandes med det Røde,
 Dg forenet nævne fom en Engel
 Aphrodites og Athenes Navn.

Dichman.

Sludfuld, taaget og kold skyller med Storm Regnen mo
 Klippens Grund
 Hift, hvor fiernt mellem Field aabner for Nordhavet fi
 mørk en By.

Sparksomt Flora med Baarpryd, og med Smil Solen paa
Himlens Blaa

Giesler den, mens Arctur blegner i letslumrende Sommernat.
Rødtørft sammen den drev, Handel er der Løsnet, og nordisk
Kraft

Tidt med senestærk Arm lydig til Frugt Havet og Stormen
tvang.

Stræbsom Flid og et utrættet Erhverv skaffer til nøgne Kyst
Ceres' Gaver, du froblussende Gud Bacchus! din Druesaft.
Hvilken Skiald da med Lyst slog ei sin Frydsharpe til
Hædersqvad

For sig mandelig Daad? thi hvad er meer mandelig ære=
fuldt,

End at tvinge den barsk=ydre Natur lydig ved indre Kraft?
Af, men nei, men i Dag toner den sølvklingende Cithar ei
Styrkens Roes; den er døkt, dæmpet til Sang, døkt med
et Sørgeslor.

Thi ved Kamp og ved rasføvelig Daad svulmer paa
Mandens Arm

Senens Jern, og hans Bryst runder sig fritaaende,
Modets Hiem;

Men hvo drømte vel blandt Musernes Born om, at paa
Fjeldets Kant

Huldt af sparsomme Solsmil, bag et fletsfærmende Vinterlæ,
Ud var klækket en Blomst, fælden og fæin, mildelig elskovs=
fuld,

Sydligskion af Natur, dustende sødt, fæelen mod Solen vendt?

Høit paa goldeste Biergaas imod Sky voger vel stundom frit
Lægens Urt, med en skarp virkende Blod, frydret med
Jetteblod;

Stærk helbreder dens Rodmælk, og jeg veed vel, at din bittre
 Urt,
 Holberg! der mellem Steen suged sin blodrensende Sundheds-
 saft.
 Heller hindred mig ei hvinende Stormslag fra med henrykt
 Mand
 Grant at høre din Sang, Skiald! naar fra Fjelddybningens
 Blomsterkurv
 Rast du, Døstian liig, Klippen besteg, døvende Bølgens Gny.
 Nordisk Elskov og Biergheltenes Daad klang fra din Harpe-
 stræng,
 Selv tungsindige Suk, Dæmringens Gisp liig giennem
 Dovrefield.

Men det Blomster, som nu visnet og brudt driver for
 Bølgens hist,
 Var ei nordisk, af diærv Kæmpenatur; var — hvilket Under-
 værk! —
 Var en østerlandsk Urt, flækket til Duftglæder af Alfvers Chor.
 Selv Titantias Haand, liliehvid, spæd, planted paa Klippens
 Grund
 Hist den, aanded dens Luft luun med sin høitsvulmende
 Svanebarm.

Af, hvad skønnere Blomst aabner, end du, Hierte! sin
 Purpurfalk?
 Rosen selv er mod dig søvrig og mat, kold, uden Ynders
 Magt.
 Men hvad Blomst i Natur martres af Frostblæseren
 Africus,
 Som af Kummerens lumsk-ulmende Pust, Hierte! din Urne
 luun?

Ja, for sliĝ en Orcan Alfernes letsindige Dronning ei
Blomsten skiermed. For Fjeldstorm kun i Nord, kun for
den ydre Storm
Hielp hun gav; og den blev herlig og hoi, voxte med frodig
Kraft,
Blev en Lind, i hvis Læ Clio med Guldlyren hensatte sig.
Egnens Ynglinger did loffed ved Klang, hellige Mø! din
Rost —
Ja, min flammende Siæls Kraft har du vaft først med
din Heltesang.

Men hvad Blomst i Natur martres af Frostblæseren
Africus,
Som af Kummerens lumst-ulmende Pust, Hierte! din Urne
luun?
Medens Luften sig klar mildned, mens grøn Kronen sig
runded frit,
Ud Fortvivlelsens Drm usformærkt ind dybt sig i Stammens
Marv,
Og den blomstrende Lind tabte sin Blomst, misted sin
Sommerduft,
Blev en grædende Piil, boied sin Lovgreen mod den dunkle Flod,
kun i Floden det end levende Blad fandt sin Forfriskelse.
Daglig Stammen blev meer runken og tør, til i en
Rædselsnat
Skiennen ynftes ved sliĝ langvarig Qual, styrted den
medynksfuld
Ned, med Snagen den faldt, splintret og brudt — nu har
den overstridt.

Men med Flor om sin Guldlyra paa Strand sidder nu
Clio taus,

Medens Skialden en Sivblomst kaster hen efter den Bul,
 som ei
 Meer rodfæstet, ei meer fængslet i Jordlegemets Kammers-
 muld,
 Flyder let nu paa Styg, venlig befriet, til et lykksaligt Hiem.

Sang paa Kongens Fødselsdag,

den 29de Januar 1807.

(Sjunget af Landsmandskabet i Paris.)

Paa gammel nordisk Viis og Sæd,
 Skiondt ei, som før, i Harnisk klæd,
 Skiondt længer ei af gyldne Horn
 Med Runer, som tilforn,
 Vi tomme dog det fulde Maal,
 Dg drikke glad vor Konnings Skaal,
 Vor Konnings Skaal ved Bægrets Klang
 Dg glade Jubelsang.

Er nu kun Glas Gulburnen fin,
 Saa er dog atter Miøden Viin.
 Har Fredens Badmel Staalet dækt,
 Saa blomstrer Fredens Slægt.
 Er Ebbe nu, hvor Havet stod,
 Saa har vi andre Steder Flod.
 Er Grændsen længer ei saa stor —
 Vel! Vanden staaer i Flor.

Som Farven ud fra Lysets Glands
 Henstraaler i Regnbuens Krands,
 Saa bryder Livets Straale sig
 I Tidens Prisma! dig;
 Nu mere klart, nu mere graat,
 Men stedse guult og rødt og blaat;
 Dg naar kun Lyset brænder fort,
 Blier Farven aldrig — fort.

Men Lyset brænder stærkt og klart
 Af Kæmper-Vet, af Guddoms-Art;
 Men Lyset, Lyset ei forgaaer,
 Thi Nordens Hierte slaaer.
 Get veed jeg, som urokket stod
 I Tidens Ebbe, Tidens Flod,
 Uænket, fri for alle Baand,
 Dg det var — nordisk Mand.

Lad komme da, hvad komme vil!
 Det er et øieblikligt Spil;
 Men nordisk Mand er nordisk Mand,
 Dg Danmark Fædreland.
 Os Havet skiermer fiern og nær,
 Dg Fredrik med sit gode Sværd;
 Dg Danmarks gamle Helteslægt
 Staaer i Guds Baretægt.

Thi Hurra under glatte Lag
 Paa Christians, Fredriks Fødselsdag!
 Alfader favner i sin Bold
 Den ædle Slægt af Skiold.

Hurra for Danmarks Konge fast!
 Hurra for Frederik Dan=Ast,
 Og for hans Hustru mild og god,
 Maria Danebod!

Med en Guldhalskiæde.

(Efter Goethe.)

Maa jeg med dette Blad dig byde
 En Kiæde let og bøielig,
 Som, tidt omvunden, sig vil fryde
 Bed til din Hals at flynge sig?

Forund den Taabe denne Lykke!
 Beskeden den sig om dig snoer.
 Om Dagen — bær den som et Smykke,
 Om Aften — læg den paa dit Bord!

Men bydes dig en større Lænke,
 Som trykker mere tung og svar,
 Kan jeg deri dig ei fortænke,
 Om du en Slags Betænkning har.

Blindebuk.

(Efter Goethe.)

Livsalige Belinde!
 Hvi maa saa mørk jeg finde
 Med aabne Dine dig?
 Knap Klædet fast var bundet,
 Før jeg var hurtig fundet;
 Og hvorfor mon just fandt du mig?

Du greb mig fat med Barme,
 Holdt mig i dine Arme,
 Jeg maatte henrykt staae.
 Knap faldt det hvide Klæde,
 Før borte var min Glæde,
 Og kold du lod den Blinde gaae.

Nu famled han, og søgte,
 Man narred ham, man spogte,
 Og han fik Ingen fat.
 Ak! hvis du ynkes ikke,
 Da med tilbundne Blikke
 Han raver i en evig Nat.

De tre Fødselsdage.

Naar Danerskoven grønnes,
 Naar blaalig Luften luner,

Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
 Naar Bondens Flid belønnes,
 Og Bautastenens Runer
 Paa Høien prydes hist med Blomsterhækker;
 Naar Flora Lunden tækker,
 Og spætter Græsset med de blaae Kiærminder;
 Naar Roser dufte røde,
 Og naar de Jordbær søde
 Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder —
 Da kalder mig tilbage
 Skiærsommer trende kiære Fødselsdage.

For dem at helligholde
 Hid nærme sig Favner,
 Mens Boreas er bunden fast og stille.
 Da hylér ingen kolde
 Stormslag i Skovens Kroner;
 I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille.
 Da træder frem den lille
 Gud Amor med sit Røgger og sin Bue;
 I Skovens Tabernakel
 Han tænder da sin Fakkell
 Ved Rosenbægrets høie Purpurlue,
 Sigter med sine Flammer
 I Hyrdesloffen ind — Bee den, han rammer!

Og naar nu Pilen brænder
 Dybt i det unge Hierte,
 Da blier den lille Amor saa fornøiet;
 Han gnider sine Hænder,
 Og svinger høit sin Kerte,
 Og Glæden lyser Glutten ud af Diet.

Da breder han ophøiet
 Sit Sølvvingepar, og bort sig skyder.
 Urania fremtræder
 I linnedhvide Klæder,
 Og sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
 Amor paa sine Binger
 Har Elskov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
 For Ven, for Søster, Broder,
 Og for Forældre, som for Døttre, Sønner.
 Hun tryller til et Eden
 Bor Jord, den gode Moder;
 Det rene Bryst hun rigeligt belønner.
 O, naar sig Skoven grønner,
 Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
 Naar flød en bedre Taare?
 Naar saae man Frastand saare
 Med mere bitter og veemodig Smerte?
 Naar alle Blomster tindre,
 Da blomstrer Siælen og i Støvets Jndre.

O søde Tid, o Lykke,
 Som trende slige Dage,
 Saa kiære, skienker mig, naar Flora kommer!
 Hvordan skal jeg udtrykke
 Min Glæde, som min Klage,
 Thi ene staaer jeg i den skionne Sommer.
 O, Gud! du est min Dommer:
 Jeg elsker dem. Men paa min Vandringsbane
 Mig Hiemmet's Fryd forlader;

Skilt fra min gamle Fader,
 Fra min Sophia, fra min Christiane,
 Kan jeg dem varmt ei favne
 Til dette Bryst, maa Dagens Glæder favne.

Men jeg skal atter skue
 De skionne Dages Glæde,
 Og dele den, og med de Andre nyde.
 For Arnens hellige Lue
 Jeg atter ind skal træde,
 Og i min lille Bennfreds mig fryde.
 Gud vil min Stav ei bryde,
 Saalænge den som Vandringstav mig følger;
 Nei, hjem til mine Kicere
 Skal atter trygt mig bære
 Du, Østersø med dine blide Bolger!
 Til Danmarks gamle Rige,
 Til Fader, Søster, Venner, og min Pige.

Men inden jeg kan prise
 For dette Godheds Giver
 Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
 Saa maa min Sang bevise,
 At evig jeg forbliver
 En evigtrofast Elsker, Son og Broder;
 At Hav og Land og Floder
 Adskiller ei, men knytter, og forbinder;
 At hist er mine Tanker,
 Hvorhelst min Fod end vanke,
 Naar Solen stiger, og naar Solen svinder;
 At sig min Reise skynder,
 En Ring, at endes kun, hvor den begynder.

Saa iil, min Sang! da skyndeligt mod Norden,
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Dg viis dem, at jeg borte var tilstæde.

Digte hiemsendte fra Paris med Palnatøke.

1. Til Rahbek.

Omtrent et Aar, min Ven! er svundet
Fra den Tid, sidst jeg frisk har bundet
En Krands af Lilier, Rosmarin,
Indsprængt med Rosernes Karmin.
Som Solen kalder Baaren atter,
Saa kalder Jovis hulde Datter
Bed vennefalg Atterkomst
Frem af mit Indre Siælens Blomst.
Den ranke, blege Melpomene
Fra Nordens ældste Bautaastene
Har atter her i Vintrens Tid
Besøgt mig, veemodsfuld og blid,
Har lært mig mine Savn at glemme
Bed Klängen af sin rene Stemme,
Har aabnet mig en gammel Skat
Bed Maanens Lys i Midienat.
Hvad spired under Sneens Lagen,
Med Baaren kommer nu for Dagen;
Det Frø, som skjult i Jorden laae,
Nu blomstrer i det lune Blaa.

Tag denne Krands med venlig Billie!
 Du finder Rosmarin og Lilie,
 Dog livner ingen Roses Glands
 Den grønlighvide Sørgekrands.
 Kun Thor og Mimer staae i Lunden,
 Hvor Freia er af Frygt forsvunden.

Her toner Harpen samme Klang,
 Som for et Aar i Hakons Sang.
 Hvis Norges ranke Gran dit Die
 Med sig har hævet i det Høie,
 Belan, min gode Ven! forsøg
 Nu Skyggen af den danske Bøg.
 Jeg haaber, at dens stolte Krone
 Skal vinke dig ved Harpens Tone,
 Og vise dig en siællandsk Lund,
 Som Granen hist paa Norges Grund.
 Var Hakon mere stenet, taffet,
 Her finder du kun Beien bakket;
 Har en og anden Fieldekloft
 Dig aabnet hist en farlig Grøft,
 Hvorover jeg blev nødt at lægge
 En kunstig Bro, for Alt at dække —
 Her gaaer du sikkert, Skridt for Skridt,
 Og kaldes ei fra Lunden vidt.
 Men tro for Alting ei, jeg byder
 En Lund, som sagt, hvor Kilden flyder
 I demantflare Boblegang,
 Og risler kiælen Elskovsang.
 Kun Kæmper sees i disse Skygger,
 Hvor Nornen som en Ugle bygger;

Bort hendes Hyl, som fordrer Blod,
 Har skræmmet hver en Qvindesod.
 Ei Zephyr giennem Krattet hvisler;
 Svartalfen pusler lumsk bag Tidsler.
 Salt vædes dunkelgrønne Jord
 Af høitidsfulde Isefiord.
 Havfruen, medens Solen daler,
 Paa Dybet som en Hane galer;
 Med Skrig hun fordrer Dødens Rov
 Higt af den skumle Leireskov.

Tag dette Billed, styggeblandet,
 Saa venlig, som du tog det andet;
 Hæng begge dem med Fortrin, Feil,
 Hver til sin Kant af Livets Speil,
 Det store Speil paa Laster, Dyder,
 Og finder du, det Bæggen pryder
 I Kunstens lange Billedsal,
 Saa stil det op for Herthadal.

Lil mine tre bedste Veninder, i alphabetisk Orden
 Emma, Christiane og Sophia.

At giøre Dramer uden Damer,
 Intriguer uden Koner, Piger,
 At giøre Læser kold og heed
 Aldeles uden Kiærlighed:

Det kunde synes fast umuligt,
 Ei qvindeligt og ei jomfruligt;
 Hvorledes vil en Musa da
 Beføge Jorden himmelfra?

Dog, søde Børn! er da blandt Andet
 Ei Kiærlighed til Fædrelandet
 En hellig Egtekiærlighed,
 Som vel bør giøre Helten heed?
 Er Kiærlighed til Mod og Styrke
 Da ingen Elskov, vi bør dyrke?
 Kan Trofkab og kan Venfkab mild
 Ei vække denne Guddomsild?

Dg hvad er da vel Fædrelandet?
 Kun en Gudinde, intet Andet.
 Dg hvad er Trofkab, Venfkab, Dyd?
 Gudinder ene, Livets Fryd.
 Dg Had og Avind (thi dem finder
 I ogsaa her)? Lutter Gudinder.
 Hver Guddom ftyg, hver Guddom fktion
 Maa træde frem af eders Kion.

Her findes altsaa jo, Veninder!
 I Grunden Intet uden Inder;
 Ulynligt støbe Kuglen de.
 De Mænd, som legemligt vi fee,
 Der gaaer omkring med stolte Miner,
 Er kun Gudindernes Maskiner,
 Løsladte Marionetter kun.
 Hver Handling har en Inder = Grund.

Hvad (efter Riisbrigh) „anbelanger“
 Den Elskov, som I kælent fanger
 I „engere Bemærkelse“,
 Og som ei findes her — o, Bee!
 Hvad skulde Amor her, den Lille?
 Kan han ei Hovedrollen spille,
 Saa er ham Rollen alt for slet.
 Saaledes kom vi ud af det.

3. Til Carl Heger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
 Naar Phantasiens Magt din Aand har glædet,
 Naar Heltens Skiebne har dit Die vædet,
 Og Fædrelandets Røst Ild i dit Hierte blæst;
 Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
 En Helt du finder fra den yngre Tid,
 Som ubemærket, vennehuld og blid
 Sin lille Hytte ved vor Arne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
 Beskedenheden med de stille Dyder
 Sig ubevidst i Gensomheden fryder
 Bag Skoven ved den store Landevei.
 Forbi den lader Livets Helte gaae,
 Og fryder sig ved saa at see dem vandre;
 Bestandig kun opmærksom paa de Andre,
 Sig selv den ganske glemmer i sin Braa.

Men ei Enhver, som gaaer forbi, er blind;
 Ei hver en Pilegrim ifkun betragter
 Den stolte Brimmels drabelige Fagter,
 Han titter nu og da i Busken ind,
 Opdager Eremiten i hans Lund,
 Indtræder, smager Vandet af hans Krukke;
 Hører de fromme Turtelduer fluffe,
 Gaaer bort — og glemmer aldrig denne Stund.

Saa gif det mig. En Maler med min Bog
 Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
 Hvad Phantasien kunde huldt forbinde
 I Kunstens frescomalte Billedsprog;
 Og mangen Helt jeg skued, kiæk i Strid,
 Dog meer og mindre ledt af Smaaligheden,
 Og for at finde Helten til mit Eden,
 Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men een af mine Helte, slet og ret,
 Som i det nye Billed her er malet,
 Fordunkler undertiden Idealet,
 Og er dog Andet ei — end et Portrait;
 Thi virkelig min Thorvalds Hierte slaaer
 Endnu for Andres Bel med samme Lue.
 Ham kan du finde i din egen Stue,
 Naar med dig selv for Gud du ene staaer.

4. Til den øvrige lille Benneflof.

Hvad gjør Fædrelandet kiært?
 Hvad gjør det vor Trofskab værdt?
 Hvad har skabt det til et Eden?
 Er det den ukiendte Skof?
 Nei, det er en liden Flof:
 Venfskab kun og Kiærligheden.

Hvad er vel mit Fædreland?
 Er det hver en nordlig Strand,
 Som den stolte Sø beskytter?
 Er det hver en grønlig Bred?
 Nei, det er et enkelt Sted,
 Nei, det er kun nogle Hytter.

Hvad har viist mig nordiff Dyd,
 Nordiff Kraft og nordiff Fryd?
 Er det denne store Brimmel?
 Er det Mængden? Nei, o nei!
 Nogle Brødre, Mængden ei
 Giør mig Danmark til en Himmel.

Hvilket enkelt jordiff Bryst
 Skienktes vel den hele Lyst,
 Alle Jordens spredte Gaver?
 Af de Blomster, sparsomt smaae,
 Som det finder i sin Braa,
 Aner det de Andres Haver.

Eder, Venner! da min Sang
Skylder jeg, min Harpes Klang,
Fædrelandets Herligheder;
Eder og det gamle Skrift
Takker jeg min Helts Bedrift:
Derfor offres Digtet eder.

ANMÆRKNINGER.

I nærværende fjerde Række af Oehls Poetiske Skrifter har Udg. stræbt at tilveiebringe en Samling af alle de originale Poesier, som Digteren har ladet trykke deels i sine egne Samlinger, deels i Tidsskrifter, Nyaarsgaver og lignende Repertorier, deels i særskilte Tryk ved festlige Anledninger; alene med Undtagelse af 1) de allerede imellem Prologer og Epiloger i sjette Bind af den tredje Række optagne Digte; 2) de allerfleste af Digterens første poetiske Ungdomsforsøg, skrevne før Midten af Aaret 1802; 3) nogle i Oehls Erindringer, 1850-1851, indførte Digte, som nærmest kun have biographisk Interesse*); 4) fem altfor uheldige af de i Oehls Digterværker, XVI, 1846, optagne Skiemtedigte: „Til den anonyme og dog velbetjente Forfatterinde af det mig tilsendte Lystspil: Leverposteien”, Side 395, „Til Fru D.....”, Side 396, „Thorvaldsen”, Side 402, „Det forhexede Slot”, Side 404, „Barbeerslagteren”, Side 414.

Af forhen utrykte oehlenschlägerske Digte ere kun faa komne Udg. til Hænde; iblandt disse, saavel som iblandt de enkelte, der af Andre end Digteren selv, meest efter hans Død, ere fremførte for Læseverdenen, er her gjort et Udvalg. Den samme Fremgangsmaade er, fornemmelig af Hensyn til Rummet, anvendt ved de talrige Digte, som Oehl. har oversat af fremmede Sprog.

*) Hertil ere ogsaa henregnede to, sammesteds kun i Udtog (I, Side 208-209, og II, Side 137-138) indførte Digte, nemlig Svaret til C Pavels paa dennes Recension af Digte af Adam Øhl, 1803, og Svaret til Baggesen paa dennes Riimbrev Noureddin til Aladdin, hvilke, fuldstændigt aftrykte, danne et naturligt Tillæg til Erindr. tillige med den saakaldte Romance Den fiortende November i Halle (Oehls samlede Digte, I, 1823; Oehls Digterværker, XIV, 1846).

Udg. har grupperet Digtene i to Afdelinger, de lyriske adskilte fra de mere episke, og opstillet Numerne i hver af disse to Afdelinger saa strengt, han har formaaet, i chronologisk Følge, hvorhos hvert Digt her saavidt muligt er gjengivet i sin oprindelige Skikkelse, hvilken Digteren altfor ofte havde gjort ukjendelig ved senere Omarbejdelser.

Ved nærværende Afdeling har Udg. havt megen Nytte af Forskjelliges velvillige Bidrag i det Enkelte, hvilke findes nævnte paa de paagjældende Steder i hvert Binds Anmærkninger; men fornemmelig maa han takke tvende Mænd, hvis betydelige Samlinger med stor Forekommenhed have været stillede til hans Disposition. Den første af disse, tilveiebragt af Hr. Urtekræmmer Verdelin her i Staden, og allerede omtalt i sjette Bind af Oehls Syngespil, Lystspil osv., Side 325, er især rig paa oehlenschlägerske Originaltryk; den anden, samlet af Hr. Grosserer P. de Coninck, og omtalt i andet Bind af den nysnævnte Række, Side 367-368, bestaaer væsentlig dels i en meget udførlig haandskreven oehlenschlägersk Bibliographie, og dels i en ligeledes haandskreven Samling i fem Dele af Oehls i den periodiske Litteratur Omspredte Digte fra 'Aarene 1799 til 1826*'), hvilken Samling faaer et forøget Værd derved, at de fire første Bind have været i Digterens egne Hænder, og bære ikke faa Mærker deraf. Disse fire Bind overgaves nemlig af Samleren i Aaret 1820 til Oehl., som dengang var i Begreb med at ordne en Udgave af sine samlede Digte, hvortil hans eget Materiale var meget ufuldstændigt. Efter at have benyttet Hr. de Conincks Manuscript ved Redactionen af sine samlede Digte, 1823, I-III, leverede Oehl. det tilbage til Eiermanden, forsynet med endeel egenhændige Overstreger, Forandringer og Bemærkninger, tillige med et Exemplar af de samlede Digte, hvori han havde skrevet:

*) Foruden dette vigtigere Bidrag havde Hr. de Coninck ogsaa den Velvillie at sende Udg. en anden Samling, især indeholdende trykte Oehlenschlägeriana, Piecer, Tidsskrifter m. m., men som forgik tillige med det Skib, der skulde overbringe den fra Bordeaux.

Du, som mit Korn i Neger bandt,
 Som du det spredt paa Agren fandt,
 Og ind i Laden det mon age!
 Modtag det tærsket her tilbage,
 Fra Klinten rensket, mere net,
 Formeret med en Efterflæt,
 Til Møllen kiort, tilbagebragt,
 Og endelig i Dvnen bagt.

I Fald nu Brødet smager, Kiære!
 Da hylder dig min Strængeleg;
 Thi dig tilkommer forst den Ære,
 At du mig Æret bandt i Neg.

Hr. Verdelin har bestemt sin Samling for et af Hovedstadens offentlige Bibliotheker, og hertil vil ogsaa Hr. de Conincks blive ejet, hvilken Samleren har skjenket nærværende Udgiver.

Forerindring

11 Digte af Adam Øhl., 1803 (d. e. Dec. 1802), med Motto:

Was ich irrte, was ich strebte,
 Was ich litt, und was ich lebte —
 Sind hier Blumen nur im Strauß.
 Götthe.

Otte Stykker af denne Samling have tilforn været trykte — en titlerne betegner dem i Indholdsregisteret — og selv eet af disse er ganske omarbejdet. Romanen Fridleif og Helga har kun Navn og Historie fælles med den gamle; Behandlingen er ny fra først til sidst.

Dette anmærker jeg, for at man ikke skal troe, denne Bog er en samling af mine adspredte Smaaubetydeligheder, hvilke Ingen kan sætte ringere Priis paa, end jeg. Det er et Bind nye Digte, som

-
- nie 22: Otte Stykker osv.] Sivald og Thora, Kongen i Leire, Den Forladte, Vilhelm og Blomsterne, Til Apol, Den elskende Bondeknøs, Hæderssang til Tode, Aarstiderne.
 — 23: eet af disse] Orig.: een af disse (Den Forladte)
 — 24: Fridleif og Helga] Oehl.s første Behandling af dette Æmne havde staaet i L. Kruses Ugeskrift *Almeen Læsning*, 1800.

alle, paa de faa anførte nær, have deres Udspring af senere Forføj, og som her see Lyset første Gang.

Af Fortalen til Adam Oehls Poetiske Skrifter, I-II, [Juli] 1805, Side XII-XIV:

Hvad Sproget i disse Digte angaaer, haaber Forf., ikke heller Nogen vil tykkes ilde om, at han paa sine Steder heller har beholdt et kraftigt Udtryk, en passende Bending, end opoffret begge for en correct Scansion. Enhver, som er trængt ind i et af de levende Sprogs Genius, veed, at Versets Fuldkommenhed i et saadant ikke bestaaer i Stavelfernes Qvantitet, men i de velklingende Riiimlinier og deres Strophe-Forbindelser. Det vilde være umuligt, at skrive et Digt (forudsat, at det skulde være ideerigt og begejstret), uden at støde mod denne saa kaldte Correcthed. Det maatte da enten blive mavert Bedanterie, eller barnagtig Rangleklang. Ja, denne Correcthed vilde egentlig blive en sand Ucorrecthed, thi correct kan dog vel en Digers Udtryk ikke kaldes, uden naar det med Sikkerhed og Reenhed bevæger sig i sit Sprogs Natur, hvilket denne plastiske Marmor-Prosodie ikke gjør, saa lidet som de Gamles Digte bevægede sig vrelende og svævende med den romantisk-anelsesfulde Farveglans, eller forsvandt med det musicalske Riiim. Hvad derimod de metriske Stykker angaaer, har Forf. naturligviis holdt sig saa nøie til hiint, som det stod i hans Magt, da de skulde være Gfterligninger deraf. Man bebreide ham ikke, at han, med ovenstaaende Troesbekiendelse om sit Sprog, dog har skrevet metriske Digte; man kalde det ikke Inconsequents. Enhver Kunstner maa det fornoie, meer eller mindre at kunne tvinge det haarde, ubequemme Stof til at foie sig efter hans Willie, til at danne sig efter hans Idee; Sproget, saavel som Digteren, vinder ved at bevæge sig i alle Former. Ligesaa megen Vished Forf. har om, at vort Sprog hidindtil kun lidet er dyrket og uddannet, ligesaa vis er han ogsaa paa, at det kan blive det, saavel som det tydske. Alt ogsaa han har bidraget

Linie 17: Marmor-Prosodie ikke gjør] Orig.: Marmor-Prosodie ikke er
 — 18: romantisk-anelsesfulde] Orig.: romantiskeahneljesfulde
 — 21: de] Orig.: det

sin Skierb hertil, smigrer han sig med, at den Kunstforstandige vil indsee, og paa Grund heraf menneskelig tilgive ham sine Mangler og Feil.

Dette maa nu være nok. Dersom man for Resten finder, at disse Samlinger indeholde noget oprindeligt Eget, Forfatteren selv Tilhørende, vil det glæde ham. I enhver Kunst-Periode, hvor den ene Kunstner træder i den andens Fodspor, er det ligesaa naturligt, at det Foregaaende maa have virket paa ham, og at det reflecterer sig fra ham, som at han, hvis han er en virkelig Kunstner, amalgamerer det Givne med sin egen Individualitet, og paa denne Maade frembringer noget hidtil Useet. Da man spurgte Maleren Ludvig Carracci, hvilken Maler han satte meest Priis paa, sagde han: „Den, som forjaaer at gjøre sig det Bedste egent af de Bedste“. Det samme kunde man vel sige om enhver Kunstner, naar han til lægger det og forener det med sin egen Aabenbaring.

Forerindring

til Digtninger af Adam Oehl., I, [Januar] 1811.

De fleste af disse Digte ere siællandske Markblomster fra Sommeren 1810, udlækkede i Herthas moderlige Bogeskuffe, efter fem Aars Fraværelse.

Ogsaa *Alh* og *Gulhyndy* er, sit østerlandske Udseende uagtet, aldeles siællandsk; den skulder saa lidt Orienten sin Opfindelse, som sin Behandling.

Digteren udgiver denne Samling med det Ønske, at den maatte modtages med det samme Bifald, som Publicum har behaget at yde de bedre af hans foregaaende Arbejder.

Forerindring

til Oehls samlede Digte, I, [Februar] 1823.

Det er Digterens Kald som Dramatiker og Epiker at tabe sig i sin Gienstand, at fremstille den characteristisk, uden at indblande sin egen Personlighed; i det Lyriske derimod er netop denne Personlighed

Linie 19-20: efter fem Aars Fraværelse.] Oehl.s første Udenlandsreise varede i Virkeligheden kun henimod fire og et halvt Aar.

Gienstanden, naar han tolker sine egne Tanker, Forestillinger, Følelser og Forhold.

Jeg har troet, det ikke vilde være danske Læsere ukjært, at se fligt et aandeligt Portrait af en Digter, hvis objective Værker man ofte skienkede hændrende Dpmærksomhed. Jeg har derfor samlet en fuldstændig Krands af de Blomster, Urter og Frugter, der ere vorne paa min egen Livsvei. Vel er der til forskjellig Tid af slige bundet og fremraakt flere Smaaduske; men en stor Deel af hvad disse Bind indeholde har aldrig før været samlet, Udskilligt var aldrig trykt, og Halvdelen kan vel formodes at være Nytt for Fleerheden af Nutids Læsere. Hertil kommer, at endeel Ungdomsforsøg, som jeg ikke nænte reent at forkaste, fordi de skildrede en Periode i mit Liv, og som dog ikke i deres første raa Tilstand fortiente at meddeles, ere forbedrede, forfortede og omarbeidede, uden dog derfor at være berøvede deres Lids Præg. Ogsaa de metriske Stykker i Samlingen have fra Sprogets og Versificationens Side modtaget betydelige Forbedringer.

Da Romancer og Ballader passeligst meddeles i en lyrisk Digtesamling, skiondt deres Natur egentlig er episk, vil tredie Bind fornemmelig indeholde slige.

Hvad Digtefølgen angaaer, saa har jeg, hvor ikke Indholdet forbandt Sangene, troet at burde vælge den eneste naturlige, nemlig den chronologiske. Og saaledes finder man da her en fuldstændig Række Meddelelser af hvad en Digter i tyve Aar har tænkt, følt, og levet.

Forerindring

til Oehls samlede Digte, II, [December] 1823.

I første Deel af denne Samling følge Digtene i chronologisk Orden, fra 1799 til 1807. Langelandsreisen er fra 1804, men da den udgjør et Heelt for sig, fandt man det passeligere, ei at afbryde de mindre Digtets Række, før den var gaaet saa vidt, at det større Digt kunde slutte første Deel.

Her i anden Deel kommer nu Arets Evangelium, ogsaa fra 1804. De blandede Digte begynde med et Par omarbeidede Stykker

Linie 33: et Par omarbeidede Stykker] Den Elskende, Den Haabefulde, Fødselsdagen, Landlivets Skiönhed (d. e. Landlivets Glæder).

fra yngre Tider. Fra det femte Digt af iagttages atter den chronologiske Orden, fra 1808 indtil 1823.

I Aarets Evangelium findes otte nye Stykker; i de blandede Digte endeeil Sange, som Forfatteren paa sin første Udenlandsreise skrev paa Tydsk, og som han her frit har fordansket. Lægges nu til, hvad som ei før har været trykt, saa indeholder denne Deel omtrent et halvt hundrede Stykker, som Læserne ikke kiende. Halvdelen af det Dvrige, der har staaet i Tidsskrifter og Hveblade, og her findes meget forkortet og omarbejdet, kan vel ogsaa regnes saa godt som nyt for Nutids Læsere.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 350:

Da jeg i Aarene 1821, 22, 23 og 24 havde beskæftiget mig paa denne Maade [med at oversætte Holbergs Comedier paa Tydsk, og skrive Øen i Sydhavet paa Tydsk og Dansk], samt med Udgaven af mine Iyriske danske Digte i tre Bind, hvori var adskilligt nyt Bearbejdet, begyndte jeg atter at skrive originaldanske Sager.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalerne:

Side 1: *Melodiens Almagt.*] (A) Rahbeks Charis for 1800. (B) Orig.mscrpt. af Digtets første 19 Verslinier, udgjørende en Side af 28 løse Quartblade, der tilhøre Digterens Efterladte, og aabenbart ere Rester af det i Oehls Erindringer, I, Side 193-194, omtalte, i 1802 forkastede Manuscript til en Digtsamling, paa hvilken der i Kjøbenhavnske lærde Efterr. for 1801, Nr. 33 (August Maaned) var indbudet til Subscription, saaledes som følger: Paa Fr. Brummers Forlag agter jeg med det første at udgive et Bind Smaadigte, saa snart et tilstrækkeligt Antal Subskribentere have tegnet sig. Meer end det halve af hvad denne Samling vil komme til at indeholde, har ikke været trykt før; det halve af det forhen trykte har staaet i et Skrift som kun har havt saa Læsere [L. Kruses Almeen Læsning]. For Bogens Smukkehed har Forlæggeren lovet at sørge. Den bliver paa Skrivpapir med

bidotfke Typer, og kommer omtrent til at udgjøre 14 til 16 Urk. Adam Øhlenslæger, Studiosus juris. (C) Egenhændige Forandringer, af Digteren indførte i Omspredte Digte. — I Oehls samlede Digte, I, 1823, fremkom en Omarbejdelse af Melodiens Almagt under Navnet Til Sangens Gud, hvori anden Strophe er udeladt, og hver Verslinie gjort en Fod kortere. Af denne Redaction findes en ny Behandling med forandret Riimfølge i hver Strophes anden Halvdeel, under Navn af Sangens Magt, i et Concertprogram af 10de Febr. 1828, hvorom senere.

Side 1, Linie 7: Fremloffe] = B; A: Fremloffer

— —, — 10: I hver en Barm du skaber rolig Glæde] = B; A: Du i hvert ædelt Hierte skaber Glæde

— —, — 22: Hæst] = C; A: Fælt

— 2, — 2: Da hortest, høie Gud! din Githars Bliv,] = C; A: Da raabte Gud sit høie store: Bliv!

— —, — 4: ærlig] = C; A: ædle

— —, — 10: aabne] = C; A: store

— —, — 15: Andagts] = C; A: Almagts

— —, — 16: Den gamle Hvalving langsomt Lyden hæver] = C; A: Antike Hvalving langsomt Lyder, hæver

— 3, — 1: Hierte] = C; A: Hierte

— —, — 16: Sorgen] = C; A: Dvaler

— 4: Paa min Moders Grav.] (A) Orig.mscrptet fra 1801, og (B) Oehls Siøfna, 1802, samt (C) Oehls samlede Digte, II, 1823: Paa min Moders Grav. Da hun nylig var jordet. (D) Oehls Levnet, I, 1830, Side 131-133: Da min Moder nylig var jordet. (E) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Paa min Moders Grav. — Om Moderen, der døde den 6te Mai 1800, see Oehls Erindr., I, Side 3, 4, 10, 16, 17, 24, 42, 146-148.

— —, Linie 5: Jorden] = C; A: Tausked

— —, — 21: Døden var] = C; A: Graven er

— —, — 23: paa Baaren] = C; A: i Døden

— 5, — 7: straale] = B; A: bæve

— —: Hæderssang til Skialden J. Cl. Tode.] (A) L. Kruses Almeen Læsning, No. 9, Juni 1800: Hæderssang over Skjalben Johan Clemens Tode. Mel. I Urelstad der stander en Gaard. (B) Digte af Adam Øhl., 1803: Hædersqvad til en gammel

Skjalb. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823: Johan Clemens Tode. — See Oehls Erindr., I, Side 161.

- Side 1, Linie 17, og Side 7, Linie 21: gamle trofaste] = C; A: gamle og trofaste
 — —, — 20: bugede] = B; A: bugnede
 — 6, — 8: Leding] = B; A: Ledding
 — —, — 12: Da lysted dem heller at leve] = B; A: da vilde de hellere leve
 — —, — 14: Og Diet mon gnistrende skule] = C; A: og gnistrende Die mon skule
 — —, — 21: Ledingsfærd] = B; A: Leddingsfærd
 — —, — 23: Dit Qvad] = C; A: din Qvad
 — 8: Paa en Faders Fødselsdag.] (A) L. Kruses Almeen Læsning, No. 10 og 11, Juli 1800. (B) Orig.mscrptet fra 1801. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 9-10: Skier. | Da reise] = B (C og D); A: Skier.

Da ta'er i senefulde Arme
 den raske Mand sin unge Liv.
 „D! — siger han med hellig Barme —
 Tak den, som skabte Lys og Liv!
 Og elsket være Lysets Klode,
 hvis Straaler skabe Jordens Gode,
 hvis Ild opløder dette Bryst
 til Kierlighed, til Livets Lyst!

Da reise

- —, — 16: alt for stærke] = C; A: blanke stolte
 — —, — 27: vi] = C; A: jeg
 — 9, — 1: os] = C; A: mig
 — —, — 2: vi rørt] = C; A: jeg glad
 — —, — 14: Aften-skier.] = B (C og D); A: Aftensskier!

D sildig du liig Solen segne
 paa længste Dag i gyldne Høst;
 o langsomt dine Kinder blegne
 mens Dyden brænder i dit Bryst!
 Naar da en Aften Solen daler
 og første Gang din Gravhøi maler,
 da skal vi trindt omknele den
 og omt begræde Dydens Ven.

- —: Drikkevise.] (A) Særskilt Tryk: Drikkevise. af A. Ohlen-

slæger, Litteratus. Kbh. Trykt hos K. H. Seidelin. Uden Aarstal; 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) L. Kruses Almeen Læsning, No. 19 og 20, Sept. 1800.

- Side 11: *Afskedsfang til Digteren Jens Baggesen.] (A): Særskilt Tryk: Afskeeds-Sang til Digteren Jens Baggesen af A. Øhls-slæger, Stud. jur. Kbh. 1800. Trykt hos K. H. Seidelin. Mel. Du Plet af Jord hvor Livets Stemme etc. 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) Orig.mscrtet fra 1801. (C) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1800, No. 78. (D) Oehls Levnet, I, 1830, Side 126-127. (E) Oehls Erindr., I, Side 156-157. — Om Baggesen see Oehls Erindr., I, Side 113-115, 154-157, 161-163, 179, 201-207, 222; II, Side 134-146, 148-155; III, Side 42, 43-44, 74-82; IV, Side 1-2, 50-52.*
- 12, Linie 20: *Som de, vor] = B, C, D og E; A: som dem, din*
- 13: *Drikkevise.] (A) Særskilt Tryk: Drikke-Vise for Dreiers Klub, i Anledning af den 26de November 1800. Kbh. 1800. Trykt hos K. H. Seidelin. Paa Klubbens Beføstning. 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. Aftrykt imellem „Sange i Anledning af Klubben det forenede Selskabs 25de Stiftelsdag den 26de November 1800“ i Tale holden i det forenede Selskab, dets 25 Aarsdag 11 December 1800. Af A. K. Holm. Kbh. 1801. Tilh. Verd. (B) Orig.mscrtet fra 1801; de fem første Stropher mangle. (C) S. S. Hertz's Studenterviser, 1ste Hefte, 1819; med Anm.: „De i denne Sang forekommende Forandringer ere af Digteren selve. Udg.“ (D) Egenhændige Forandringer i Omspredte Digte, der har Visen i en særegen Redaction, efter en ikke nærmere angivet „Samling af Selskabssange“. (E) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (F) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Drikkevise.*
- 13, Linie 11: *Det veed vi hvad det er, det Andet ei] = C; A: vi veed hvad er, det andet veed vi ei*
- —, — 12: *andre] = C; A: anden*
- —, — 16: *Dg, Broder! agt det ei, om du maa rave] = E; A: Dg Broder brød dig ikke om at rave*
- —, — 23: *Glædens] = C; A: Glædes*

- Side 14, Linie 3: Da var ei Kiøbmænd seet med Horn i Panden]
 Hertil har A denne Anm.: Holbergs Hererie eller Blind
 Ullarm; og D (urigtigen) denne: Abracadabra hos Holberg.
- —, — 5: Munden] = B; A: Munde
- —, — 7: Punsch til Bunden] = C; A: Puns til Bunde
- —, — 11-12: Da lige gif selv Vimmelskastets Gade, | Og
 Alle kom i Himlen *sans façons.*] = D; A:
 Og Solen var af ægte Blik en Plade,
 som den der gloer i Musernes Salon.
- —, — 13: Da var vi Alle] = D; A: Og da var alle
- —, — 19: fortabte Læderstræde] Hertil har B følgende Anm.:
 I denne Gade ligger Klubben.
- —, — 24: nødtes] = C; A: nødes
- 15, — 2: Læarer] = B; A: Læare
- —: Den elskende Bondeknøs.] (A) Rahbeks Den danske
 Tilskuer, Nr. 100 og 101, Dec. 1800. (B) Digte af Adam
 Øhl., 1803. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D)
 Oehls Digterværker, XIV, 1846. Overskriften er i D
 forandret til: Den elskende Knøs. Den sidste Strophe findes
 kun i A.
- —, Linie 12: omkring paa] = B; A: omkring ud paa
- —, — 20: Langt meer end i Fjor, da jeg støied og loe] =
 C; A: langt mere end i Fjor, da jeg loe
- 16, — 8: I Har til Confirmation at staae] = B; A: i Har
 paa vort Kirkegulv staae
- —, — 13: Af sin Lærebog] = B; A: som viseste Bog
- 17, — 16-20: Varme | Her tæt ved mit Bryst. | O, himmelske
 Æhst! | Gud! hvor hun er god, | Gior Ingen imod] = B (Varme!
 | Her osv.; C og D: Varme. | Her osv.); A:
 Varme;
 o Gud! hvor hun er
 mig inderlig fier!
 saa ædel og god,
 er ingen imod
- —, — 28-29: Naar Bagtelen slaaer, | Naar Solen nedgaaer]
 = C; A:
 om Aftenen, naar
 at Solen nedgaaer
- 18, — 5: Og] = B; A: o
- —: Aarstiderne.] (A) Rahbeks Charis for 1802: De fire
 Aarstider. (B) Digte af Adam Øhl., 1803, og (C) Oehls
 samlede Digte, I, 1823, samt (D) Oehls Digterværker,
 XIV, 1846: Aarstiderne.

- Side 19, Linie 11: stille] = C; A: trætte
 — —, — 13: hvert] = B; A: det (smgl. Linie 5)
 — —, — 16: og folded de sneehvide Hænder] = C; A: og stam-
 med, og bred sine Hænder
 — —, — 20: imod] = C; A: under
 — —, — 21: bevægede] = C; A: ømt bævende
 — 20: Vilhelm og Blomsterne.] (A) Oehls Siofna, 1802. (B)
 Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehls samlede
 Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 9: Bæver J, prydet med Dugperlens Glæds] = B;
 A: pranger J kronet med Berlduggens Glæds
 — —, — 12: duftende] = B; A: smilende
 — —, — 14: Af] = B; A: D
 — —, — 16: Grusomme Vilhelm! fort] = B; A: Hvor grusom
 du er, fort
 — —, — 17: til din Tidsfordriv] = B; A: til Tidsfordriv
 — —, — 19: til] = C; A: i
 — —, — 21: vi synker] = B; A: den visner
 — —, — 26: sigt jer, hvad J] = C; A: sigt eder det, som J
 — 21, — 12-15: did! | Nei, fiære Vilhelm! du skal have Tak; |
 Du narrer os ikke med al din Snak. | Du kan] = B; A:
 bid.
 Vi bryder os ikke om al din Snak,
 den duer ei for en Bibe Tobak,
 Du kan
 — —, — 27: er] = B; A: ere
 — 22, — 15: Morgenstær] = C; A: salige Stær
 — —, — 16: blusser] = B; A: smiler
 — —, — 19-21: den skønneste Rose stræber | At overgaae hen-
 des smilende Læber. | Intet opveier de] = C; A:
 det skønneste Purpur stræber
 at rødme som hendes yndige Læber.
 Intet overgaaer de
 — —, — 28: meer] = D; A: mere
 — 23: Hymne til Glæden] (A) Særskilt Tryk: *Hymne til Glæden.*
 (Efter Schiller.) Af A. Öhlenslæger, *Stud. juris. Kbh. 1801.*
 Trykt hos E. M. Cohen paa Brummers Forlag. 7 upag. Sider
 8vo. Tilh. Verd. (B) Rahbeks Den danske Tilskuere, Nr. 23,
 1802. (C) Særskilt Tryk: *Hymne til Glæden af Schiller, over-*
sat af Professor A. Oehlenschlæger, med Musik af Hr. Kammer-
musicus Kuhlau. Kbh. Trykt hos C. A. Bording. 8 upag.
 Sider 8vo. Uden Aarstal, men ikke trykt før 1813, da Kuh-

lau først i dette Aar fik den anførte Titel. Tilh. Verd. Optrykt til Brug ved forskellige Concerter, den 26de Jan. 1814, den 26de Dec. 1824, den 1ste Jan. 1828 (tilh. Verd., Justitsr. F. Fabricius, Verd.) (D) Oehls samlede Digte, I, 1823.

(E) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

- Side 23, Linie 3: fra det Høie] = C; A: af den Høie
 — —, — 4: Engel, som fra] = D; A: Møe, som blid fra
 — —, — 18: Hvo en elsket Biv omfavner] = D; A: hvo, som ømt en Hustrue favner
 — —, — 28: Did] = D; A: høit
 — 24, — 2: Ved Naturens Moderbryst] = D; A: ved, Natur! dit Moderbryst
 — —, — 26: Fredigt] = C; A (og B): fredigt
 — 25, — 17: Fred selv med vor værste] = D; A: Fred med vores værste
 — —, — 18: martre] = D; A: ængste
 — —, — 24-26: sprudler i Bocaler; | Og i Druens Purpurblod | Drifter] = C; A: sprudle i Bofaler | og i Druen Purpurblod. | Drifter
 — 26, — 1: flart] = D; A: blid
 — —, — 4-5: Ham, som hist Serapher ære, | Ham, som] = C; A: Han, som hist Seraphir ære, | han, som
 — —, — 17: Bryst mod Bryst, ved] = D; A: Bryst mod Bryst! Ved
 — —, — 22: Høimod møde Svig] = D; A: Høimod selv for Svig
 — 27: Høitidssang den 2den April 1802.] (A) *Høitidssange for Kronprindsens Livcorps i Anledning af 2den April 1802.* Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 11 pag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) Tale og Sange den 2 April 1802 i en Forsamling af Hans Kongelige Høihed Kronprindsens Livcorps. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. Side 5-6: Sang. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den anden April 1801. I D ere de to første Stropher udeladte. — Foruden dette og næstfølgende Digt, og den „dramatiske Situation“ Anden April 1801, der udkom i Marts 1802, forkastet af Theaterdirectionen den 24de Febr. samme Aar, haves endnu fem andre Sange fra Oehls Haand i samme Anledning. See Oehls Erindr. I, Side 157-160.
 — 28, Linie 9: sorgfuldt] = B; A: sorgfuld
 — 29: Cantate den 2den April 1802.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803: Cantate. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, umiddelbart efter det ogsaa i nærværende Bind foregaaende Nr., og meget forkortet: I samme Anledning.

- Side 29, Linie 22: guften] = B; A: guftne
- 31, — 30: Vi alle dig elste, livsalige Øreb!] I denne bekjendte Krigssang af Abrahamson, der fremkom i Rahbeks Den danske Tilskuere, 1801, Nr. 23 og 24, hedder det: „Der kommer den Stolte med Brask og med Bram, og kneiser som Nordhavets Bølge“, hvortil det Følgende sigter.
- 32, — 23: nærmer] = B; A: nærme
- 34: *Freias Rok.*] Dette og de fire paafølgende Digte (ligesom ogsaa Siølund, der vil blive optaget imellem Romancerne) høre til Fortællingen Erik og Roller, om hvilken Oehl. i sine Erindr., I, Side 178, 182 og 193 meddeler, at han før Steffens' Ankomst til Kbhn. havde ladet flere Ark trykke, som han, efter at have gjort den Nysnævntes Bekjendtskab, „kasserede, fordi han nu havde faaet en anden Smag“. Fortællingen fremkom siden omdigtet som en Episode i Hroars Saga; men af det forkastede Arbejde fandtes iblandt Digterens Efterladenskaber de elleve første Ark reentrykte og det tolvte i Correctur, hvilket i litterair-historisk Henseende saa høist interessante Fragment nu tilhører hans Sønner, og er (A) lagt til Grund for nærværende Redaction af disse sex Digte. *Freias Rok* fremkom første Gang for Læseverdenen, tillige med *Freias Sal*, *Siølund* og *Biarkemaal*, i (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804, med Tilføiende: Dette, og de efterfølgende Digte høre til en nordisk Fortælling, som i sin Tid vil blive Publikum bekjendt; dernæst (C) i Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, (D) i Oehls samlede Digte, I, 1823, og (E) i Oehls Digterværker, XIV, 1846. I D og E er Overskriften ledsaget af Anmærkn.: *Orion*.
- —, Linie 3: Dagen] = C; A: Øhjet
- —, — 5: som høitidelig Kirkebue] = D; A: som en flum-mel Øængselbue
- 35: *Freias Sal.*] (A) see ved det foregaaende No. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I C, D og E er mere end Halvdelen af Verslinierne aldeles ny, og kun tre Linier ganske uforandrede.
- —, Linie 9: sidder] = B; A: spæver

- Side 35, Linie 13: fiælent] = B; A: fielen
 — —, — 14: fiærlig] = B; A: evig
 — —, — 18-25: Og hendes tvende Møer osv.] = B; hele denne Strophe findes ikke i A.
 — —, — 22: Til Balhals Stribere, til osv.] Denne Linie er uidentivt corrumperet.
 — —, — 26, til Side 36, Linie 4: Naar Aften er osv.] = B; A:
 Naar Hjertet isner her med storknet Blod,
 skal evig varmt af Fryd det hist opstige.
 Lad hele Jorden være ham imod
 der samles dog hver Yngling med sin Pige.
 Der Jolla samles ogsaa jeg med dig,
 naar Rota verlig vore Dage ender;
- 36: **Starkemaal.**] (A) see ved de to foregaaende Nr. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. Digtet er derefter, med Udeladelse af den tredie Strophe, indført (D) i Hrolf Krake: Oehls nye poetiske Skrifter, I, 1828, Side 54-57, Digterværker af Oehl., VIII, 1837, Oehls Digterværker, III, 1845; og (E) complet i de to sidste Udgaver af Sørgespillet Palnatoke (see Trag. Dram., II, 1858, Side 257): Oehls Tragödier, II, 1842, Oehls Tragödier, III, 1849. Desuden optoges det complet (F) i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.
- —, Linie 18: runge] = D; A: gunge
 — 37, — 1: Den] = D; A: de
 — —, — 6: J hærdeð Blade] = C; A: i Jernplade
 — 38, — 13: Sig] = C; A: det
- —: **Beileren ved sin Møes Piig.**] (A) see ved de tre foregaaende No. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 20: Hurtig] = B; A: Langsom
 — —, — 22: Lilieffin] = B; A: Maanesffin
 — 39, — 23: Blnk] = B; A: Glimt
 — —, — 24: Vlnk] = B; A: Sfimt
- 40: **Den nordiske Pilegrim.**] (A) see ved de fire foregaaende No. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 10-11: bllnker, | See, den vlnker!] = B; A: sfimter, | stærkt den glimter.

Side 41, Linie 3-4: Stienfer, for at læbste, | Søde Bæbste;] = B;
A: mellem Bæbbend hildeb, | og forvildeb.

— —, — 5: Did] = B; A: Der

— —, — 8-9: nedglide, | Led mig] = B; A:
nedglide

Hvor i høien Halle
Toner giasse
født, guddommelige;
synke, stige!

I en Lund du standse!
hvor med Krandsse
mellem Fugleqvadder
Barnet sidder.

— —, — 12, til Side 42, Linie 15: Sendt fra Himlen osv. ind-
til: Over Bierg] = B; A:

sendt fra Himlen!

Nattens hulde Gave,
Stiernehave!
Lad din Rose glimte
rødt og skimte.

Lad den lede varlig,
snarlig, klarlig,
hielpe mig at finde
og forsvinde!

— 42, — 22: Før jeg finder.] = B; A:
før jeg finder.

Knælende jeg atter
snart omfatter
dine Knæe, du Hvide!
Søde, Blide!

— 43: Til Apol.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1802,
No. 33 og 34. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehls
samlede Digte, III. 1823. (D) Oehls Digterværker,
XVI, 1846. See Oehls Erindr., I, Side 188.

— —, Linie 5: Morgen indtil] = C; A: Morgen til

— —, — 24: Hun før] = C; A: Før hun

- Side 44, Linie 15: det Alt, hvad] = C; A: det det, som
 — —, — 21: Mercur, med Vinger paa tilførn] = B: A: Neptunus, med en Fork tilførn
 — —, — 25: Mercur udraaber:] = B; A: Neptunus siger:
 — 45, — 10: dig] = B; A: sig
 — —, — 11-12: Hjerter, af! ved Skiebneus Bud | Er flyttet ud paa] = C; A: Hjerter ere flyttet ud | Til Albuen paa
 — —, — 26: Apol jeg vorder ei] = C; A: Apollo er jeg ei
 — 46, — 3: Om] = B; A: Skiondt
 — —, — 7: svare] = B; A: svarer
 — —, — 9: Klimpreri] = B; A: Klimperie
 — —, — 28: alt] A, B, C og D: at
 — 47, — 2: J fulte begge en Duet] = B; A: Forresten fulte de Duet
 — —, — 1: J] = B; A: De
 — —, — 8: Lyren] = B; A: Harpen
 — —: **Min barnlige Dannelsse**] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1802, No. 53. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Carl Frederik Didsmann. I B og C er hver Linie gjort en Fod kortere, Strophernes Antal meget formindsket, og det Hele aldeles omarbejdet. — Om Dichman see Oehls Erindr., I, Side 52-53, 60, 63-67, 185.
 — 48, Linie 22: Lemmelie] A: Lemmeli (B og C mangle)
 — —, — 24: Gnyllo] A: Gnyllo (B og C mangle)
 — —, — 25: Grousoe] A: Grousoe (B og C mangle)
 — 51, — 28, og Side 52, Linie 7: Niding] Efter Oehls constante Sprogbrug; A: Nidding (B og C mangle)
 — 53: **Natur-Temperamenter.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor dog kun det fjerde og sidste Afsnit er beholdt, under Navn: Vandrereren efter et Jordstælv.
 — —, Linie 18: Det phlegmatifke.] = B (Det Phlegmatifke.); A: Phlegma.
 — 54, — 8: Balmubusken] = B; A: Balmuebusken
 — —, — 21: Det sangvinske.] = B (Det Sangvinske.); A: Sangvinitet.
 — 55, — 3: Altar] A: Altar (B og C mangle)
 — —, — 7: Philomele] A: Philomela (B og C mangle)
 — —, — 20: Philomele] = B; A: Philomela
 — —, — 24: Altar] = B; A: Altar
 — —, — 25: Det cholericke.] = B (Det Choleriske.); A: Color, rettet til Cholera i en Liste paa tretten Tryk-

- feil, hvilken findes foruden den almindelige paa fire Trykfeil bag i Prof. A. P. Berggreens Exemplar af Digte af Adam Øhl., 1803.
- Side 57, Linie 1: Det melanchol[fe.] = B (Det Melanchol[ffe.); A: Melancholie.
- 59: Den frembrydende Vaar.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Den unge Vaar. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den frembrydende Vaar.
- —, Linie 5: [svulmende] = B; A: brydende
- —, — 24: høre, som dirre] = B; A: høre at dirre
- 60, — 4: Tonende] = B; A: tone og
- —, — 13: Gubber [fal] = D; A: Oldinger
- —, — 24: glødende] = B; A: glimtende
- 61. — 12: kun] Efter J. L. Heibergs Conjectur, see hans Eet Hundrede Lyriske Digte af den danske Litteratur, 1842, Side 272; A, B, C og D: fan
- —, — 18: Føler] = B; A: Eiger
- 62: Den Forladte.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. Den Forladte er egentlig en gennemgaaende Omarbejdelse af Digterens, i Rahbeks Charis for 1801 indførte „Sommeraftenen paa Landet. En Elegie.“, der har tre Stopper flere, og heelt igjennem i hver Linie en Fod mere.
- —, Linie 17: Sin Brud til Dands — min Taare] = B (Charis: sin smukke Brud til Dands, min Taare); A: sin Brud, o da min Taare
- —, — 20-21: Jeg eengang Elskovsharpen stemte | Til Glædens Priis, som du, min Ven;] = B; A: Ja! hoit af Elskovs Lue stemte | mit Hierte sig, som dit min Ven!
- —, — 24: Men, af! sin Ged den Grumme glemte] = B; A: Sin skionne Ged hun grusom glemte
- 63. — 2: Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa] = B; A: forgyldte i det Himmelblaae
- —, — 25: [svulmer] = B; A: ulmer
- 64: Den Tillidsfulde.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 13: blomsterføle] = C; A: blomsterfiolne
- 65. — 26: Midt hen i] = B; A: imellem

- Side 66, Linie 5-6: Jeg trodser Straalens stærke Pils, i Ei Isen
naaer mit Bryst] = B; A: Jeg glemmer Straalens stærke Sil,
| du isner ei mit Bryst
- —: **Den brustne Harpe.**] Digte af Adam Øhl., 1803.
- 67: **Himmelhøene.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- —, Linie 12: for fiern og mat] = C; A: for blegnende mat
- —, — 25: til] = B; A: en
- 68: **Drømmene.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- —, Linie 14: midt] = B (og C); A: mildt
- 70: **Til Rimer.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XVI, 1846.
- —, Linie 19: Æfeste] = B; A: Bise
- 71: **Oldingen ved Werthers Grav.**] (A) Digte af Adam
Øhl., 1803. (B.) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C)
Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 73, Linie 10: Hindred] = B; A: hindrede
- 74, 4: brustet] = C; A: brustent
- —: **Digteren i Leirclunden.**] Digte af Adam Øhl., 1803.
- 76: **Fødselsdagen.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- 77, Linie 1: stærft] = B; A: vildt
- —, — 6: Brimmel] = B; A: Cirkel
- 78: **Biergmands-Liv.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- —, Linie 15: Hver Dag han did kan drage] = B; A: Han
seer dem alle Dage
- —, — 22: Ham aabenhjertig, blid] = C; A: for ham saa
aabn, blid

Side 79, Linie 19: hæрге] = B og C; A; hænge (rettet i den ovenfor, Side 309-310, i Anm. til Side 55, Linie 25, omtalte Trykfeilsliste)

- 80: *Landlivets Glæder.*] (A) P. S. Martins *Idunna*, IV, April 1823. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, ifølge hvis Fortale Digtet er henført til nærværende Plads. Overskrifter i B er: „Landlivets Skønhed. (Efter Horatii *Beatus ille.*)“ (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Landlivets Skønhed (Efter Horats.)“ — I *En Reise fortalt i Breve til min Hiem.* Af Oehl., I, 1817, Side 8, anføres den første Strophe saaledes:

Lyfsalig den, som til det Bedre
Fra Stadens Daarskab ile kan,
Og ploie, som de gamle Fædre,
Med egne Drer eget Land!

- —, Linie 11: høie] = B; A: rige
— —, — 24: skuer] = B; A: stirrer
— 81, — 25-28: Hvad er Skildpadde osv. indtil Bondemad?]
= C; A:

Hvad er vel Karper og Fasaner
Og Ananas, som kildrer der
De syge Stores fræne Ganer
Mod tarvelige Maaltid her?

- 82, — 6: for] = B; A: fra
— —, — 8: for os] = B; A: Sancte
— —, — 9: Hvor godsligt mildertid osv.] Godsligt, hyggeligt; smlg. Axel og Valborg, Trag. Dram., II, 1858, Side 241, Linie 20.
— 83: *Elegie over en Landsby-Pige.*] (A) *Eros*, udgivet af L. Kruse, 1803 [Dec. 1802]. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „*Hannas Jordefærd.* (Efter Hölth).“
— —, Linie 4: Fra det gamle] = B; A: fra begroede
— 84, — 3: Himmelaand] = B; A: blide Land
— —, — 14: sammen sad] = C; A: sammensad
— 85: *Wiedewelt.*] (A) *Rahbeks Den danske Tilskuer*, 1803, Nr. 5, udkommet den 20de Jan. 1803; *Wiedewelt* fandtes død i Peblingsøen den 21de Dec. 1802. (B) *Adam Oehls Poetiske Skrifter*, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) *Halvhundrede Digte af Oehl.*, 1845. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

- Side 85, Linie 14: b[linfer] = C; A: s[imter]
 — —, — 15: v[inker] = C; A: g[limter]
 — —, — 16: G[en]s[om] = B; A: e[en]s[om]t
 — 86, — 24: S[tær]ke] = B; A: v[arme]
 — 87, — 27: paa F[ri]hedsstøtten L[ær]ken] = B; A: paa S[tøt-
 ten N[atter]galen
 — 88, — 6: s[orte] = B; A: g[rumme]
- —: Den poetiske Billedjæger.] Rahbeks Den danske Til-
 skuer, 1803, Nr. 58.
- 89: Høsten.] (A) S. Poulsens Nytaarsgave 1805, hvortil
 Oehl. meddeelte: Elegier, I: Uvald (see nærværende Binds
 Side 106-107); II: Høsten. (B) Adam Oehls Poetiske
 Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I,
 1823. (D) Oehls. Digterværker, XIV, 1846. I A er
 Digtet 66, i B 74, i C 54, og i D 24 Verslinier langt.
- —, Linie 6-7: Utter jeg s[ku]er dig hist, du dig nærmer, du rhy-
 fede Gubbe! | Bleg ved den] = B; A:
 Utter hid nærmer du dig, du D[ob]bing, saa bleg og vemodig,
 Blid ved den
- —, — 7: v[an]lige] = D; A: j[evn]lige
- —, — 8-12: Stormen flagrende flaaer osv. indtil: paa den ind-
 faldne K[un]d] = B; A:
 Stormen i Lofferne graae, omsnoete med visnede Bladkrands,
 River fra J[es]en dem ned, hvirvler dem rundt om din Fod.
 Venlig som Dug en Taare, saa selvklarshynde langsom,
 Funkler i Diet en Stund, triller paa indfaldne K[un]d
- —, — 23: indlader] = B; A: indlad
- 90, — 1: Gud, der i høi, livsalig Begeistring] = C; A:
 Gud i salig og fielden Begeistring
- —, — 2-3: Nu — | Hjertet] = C (Nu; — | Hjertet); A og
 B: Nu, | Hjertet
- —, — 10: Nord hen til sit straalende Hiem] = B; A: Nord,
 til sit klart omstraalede Hiem
- —, — 11: Bøglund] = C; A: Eglund
- —, — 13: let] = B; A: fro
- —, — 19: i den fagreste] = B; A: i livsaligste
- 91, — 1: mildt] A: midt (B, C og D ganske afvigende)
- —, — 6: Stirrer nu] A og B: Stirrer du (C og D ganske
 afvigende)
- —, — 14: med] = B; A: som
- —, — 15-18: Harpen er brusten, | Ridderens osv. indtil: og

- Rummer, | Enfalte døende] = B; A: Harpen er brusten. | En-
 felte døende
- Side 91, Linie 22-29: Vil jeg flage med dig, af! for at glemme
 Homer. | Ingen harmonisk Gal, osv. til Enden.] = B (hvor
 dog harmonisk maaskee er en Trykfeil for homerisk); i A ender
 Digtet med: Vil jeg svimle med dig, af for at glemme Homer.
- 92: Til Hanna Steffens.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrif-
 ter, I, 1805: „Til Hanna. I et Exemplar af mine Digte, paa
 hendes Fødselsdag.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823:
 „Til Hanna Steffens, født Reichardt. (Paa hendes Fødselsdag).“ —
 Fru Steffens, gift i September 1803, er født den 21de November
 1785, og død i Januar 1856. Digtet, udkommet i Juli 1805,
 henføres med større Sandsynlighed til 1803, da den Besungne
 opholdt sig i Kbh., og Oehls første Digtsamling, udkom-
 met i December 1802, endnu var en temmelig ny Bog, end til
 1804, da hun var reist til Halle. — Om Fru Steffens see
 Oehls Erindr., I, Side 229-231; II, Side 10.
- —, Linie 21: [et] = B; A: huldt
- —, — 22: [blanke] = B; A: lette
- 93, — 5: gav den lune Både] = B; A: monne lunt den bade
- —, — 7: Frigga] = B; A: Frøgga
- 94: I Anl. af E. C. Møllers Fødselsdag.] Særskilt Tryk: I
 Anledning af vor fiere Moder, E. C. Møllers Fødselsdag, den
 27 April 1804. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade
 8vo. Tilh. F. Fabricius. Digtet er underskrevet: U. Dehlen-
 schläger, hvilken Skrivemaade af Navnet (hidtil Dhlenflæger)
 her træffes første Gang. — Om Mad. Møller see Oehls
 Erindr., I, Side 131-132, 169; II, Side 46, 145.
- 95: Vaaren.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I,
 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls
 Digtværker, XIV, 1846. I B er Digtet forkortet fra
 54 til 22, og i C til 8 Verslinier.
- —, Linie 24: Ballade] = B; A: Romanze
- 96, — 13: Siæl broget i mild Phantasie.] = B; A: Siæl
 merkt en; fangvinisk, med Roe;
- 97: Petrarccas Canzone ved Vancluse-Kilden.] (A) Rahbeks Den
 danske Tilskuer, 1804, No. 40. (B) Adam Oehls

Poetiske Skrifter, I, 1805: Petrarca's Canzone ved Baucluse Kilden. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Petrarca's Canzone i Baucluse.

- Side 97, Linie 11: hulmed] = C; A: ulmed
 — 98, — 3: Den grumme Blide] = C; A: Den Bilde, Blide
 — —, — 5: Den helligste blandt Dage] Hertil have A, C og D Anmærkn.: Langfredag.
 — —, — 6: skionne] = B; A: hulde
 — —, — 8: skue Gravens Skifer] = C; A: finde Støv bag Skifer
 — —, — 9: vil sig] = B; A: skal jeg
 — —, — 11: Med Bon] = C; A: Saa sødt
 — —, — 13: Taarerne paa] = D; A: Taarene i (B: Taarene paa)
 — —, — 19: Bedæffet med de fine Lov] = B; A: Bedugget af den blide Regn
 — —, — 28: høist forundret] = B; A: høistforundret
 — 99, — 4: Det skionne Virkelige] = B; A: Det Skionne, Virkelige
 — —: **Violerne.**] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — 100, Linie 5: medhyndsfuld] = C; A: medhyndsfuld
 — —: **Vaarfang.**] (A) Rahbeks Charis for 1805: Sang. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, og (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Vaarfang.
 — 101, Linie 5: Dg] = C; A: See
 — —, — 7: smeffte] = B; A: smuffe
 — —, — 21: Skærminde, som] = B; A: Du Himmel, som
 — 102, — 3: Lyra] = B; A: Lyre
 — —, — 9: See] = B; A: Af
 — —, — 10: Lovet] = B; A: Livet
 — —, — 16: Najader] = B; A: Ornader
 — 103: **Viinguden.**] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 15: trænge] = B; A: trænger

- Side 103, Linie 17: Thi han fan Baand og Fængsel sprænge] = D;
 A: Naar han hvert Baand, hver Lægte sprænger
- —, — 19: Dg] = B; A: Thi
- 104, — 6: Hans Lærlinge sig sætte ned] = B; A: Sig sætter hans Disciple ned
- —, — 15: høit] = B; A: sødt
- 105: **Island.**] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundredede Digte af Oehl, 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B, C og D er Digtet forkortet fra 40 til 14 Linier.
- —, Linie 4: en kraftig Jld udvikled din skinnende Fjeldbiis] = B; A: en Marv af Jld udvikled din skinnende Jisfrugt
- —, — 6: Skjalde] = B; A: Skjalde
- —, — 21: skiondt] A: skiont, hvilket efter Oehls daværende Orthographie kan betyde begge Dele. (B og C mangle)
- 106, — 10: Stilt] A: Stilke (B og C mangle)
- —, — 13: Fra den beskvalpede] = B; A: Fra bortskvalpende
- —: **Uwald.**] (A) S. Poulsens Nytaarsgave 1805, hvortil Oehl meddeelte Ulegier, I: Uwald; II: Hosten (see nærværende Binds Side 89—91). (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I C og D er Digtet forkortet fra 46 til 22 Verslinier, hvilken Forkortelse er efterfulgt i nærværende Udgave.
- —, Linie 21: Dm falmet paa Heden jeg] = C; A: Dm spæd paa en Hede jeg
- —, — 24: halvvisnet sank den mod] = C; A: halvvisnet den bukked' mod
- 107, — 4-5: staae. | Sødt hun da smilte; men klar stod] = B; A: staae | Klar, med et Smil; da brat stod
- —, — 6: nedfaldt tung, og den aabned sig brat.] = C; A: nedfaldt flur — og den aabnede sig.
- —, — 8-14: dens liflige Skær osv. indtil: D. betydningfuldt] = C; A:

dens liflige Skær.

Venlig i Ungdoms-Glands sig hæved' en blusfende Yngling,
 Smidig den skinnende Lok vandt sig om blankeste Staal;
 Elskovsvarm han sukked', han sang sin brændende Længsel,
 Sank saa ned i sit Blod, i sit Rosenblod atter paa nye.
 For den nordiske Zeus den herlige Sanger Gud Braga
 Bragte da Rosen i Hast, henrykt, med blusfende Kind.

Ddin saae den og smilte, der trilled' paa brunlige Kind Graad,
 Aldrig man græde ham seer, kun naar han mindes sin Søn.
 Harmfuld vendte han sig til Nornen, og vredt lod hans Stemme:
 Ygdrasils grusomme Moe! hvi har du Spiren nedtraadt?
 Hvi har du dræbt det sindrige Blik med Smerte, og blændet
 Det med Bladguldets Prunk, flukt det i Samtidens Dunst?
 Havde han ikke fortient, at du bortrev det dæmrende Forhæng
 Fra det ærværdige Nord, viste ham det i sin Kraft?
 Med sine hellige Sagn og Sagnenes store Betydning,
 I sin uborgede Glands og Eiendommelighed?
 Sielden og stor var hans Aand, du lænked' de udstrakte Arme,
 Herlige Toner dog tidt lod fra forstemteste Streng,
 Ret som Odun han sad i Jothunheims goldeste Fjeldkloft,
 Fængslet, med Taare paa Kind, Væbnerne skjult i sit Skjød.
 Braga! den Balder, som huld i Gwalds Rose fremblusser,
 Er min Balder vel ei, men eiendommelig hans!
 Lad da din blomstrende Hustru med sneehvide Hænder en Egkrands
 Vinde kring Isen, som Sorg langsom til Jorden har knugt.
 Slige var Alfaudurs Ord, og usynlig for staarblinde Mængde,
 Men dog synlig for dig, vandt hun din Tinding en Krands;
 Sprængte den venlig med Dug, for at kiole din brændende Pande.
 Dvæget da i hendes Arm sank du og udgav din Aand.
 D betydningssfuldt

Side 107, Linie 15: Laocoon du med det omsnørede] = B; A: Laocoon! med det omsnørede

- 108: Langelands-Reise.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Langelands-Reise. I Sommeren 1804.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: „Langelands-Reisen.“ (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: „Langelands-Reisen. (1804.)“ To af Digtene, nemlig Faareveile Skov og Frodigt Sommerliv, optoges i Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. — See Oehls Erindr., I, Side 218-220; II, Side 22, 35.
- —, Linie 6: vel rundt omkring] = B; A: vel alt rundt omkring
- —, — 10: Var fra min Arelstad neppe jeg fem] = B; A: Var jeg fra Arelstad høit tre Gange fem
- —, — 11: Nu vort Siælland jeg drager igiennem] = B; A: Nu skal jeg rulle mit Siælland igiennem
- —, — 22: drog over] = B; A; drog hen over
- 109, — 13: Viseste Mænd har seet i et Væg Afkøbningens Billed] = B; A: Kyndige Mænd har sagt: I et Væg ligger af Universum
- —, — 14: yndigste] = B; A: rundeste

- Side 109, Linie 17: vel] = B; A: alt
- —, — 27: Blind er, som han, jeg vel ei, bruger] = B; A:
Blind er jeg vel en som han, bruger
- 110, — 3: Langt nok drog jeg med] = B; A; Reist har
jeg langt nok med
- —, — 11: nærme] A: nærmer (B og C afvigende)
- 111, — 13: Sank] = B; A: Faldt
- —, — 20: roligstille] = B; A: rolig, stille
- —, — 23-24: gamle Kirke savner | Endnu ei sin høie Bue]
= B; A: gamle Hvælving stemmer | Endnu vældigt op sin Bue
- —, — 25: savner] = B; A: giemmer
- 113, — 14: ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter] = B; A: en
Felt, jeg tolker hans Bedrifter
- —, — 23: halvudslidte] = B; A: halvudslukte
- 114, — 3: der paa Gulvet] = C; A: taus i Krogen
- —, — 10: rene] = B; A: sande
- —, — 12: broderligt til evig] = B; A: roligt, til en evig
- 115, — 11: af bløde Træ] = C; A: af Blodetræe
- —, — 23: der] = C; A: hist
- 116, — 2: blank] = B; A: huldt
- —, — 10: rankt] = B; A: langt
- —, — 17: Troldmands] = B; A: Magus
- 117, — 1 og 8: Harald] = B; A: Harrald
- —, — 21: Dødens] = B; A: skjldstrie
- 119, — 16-17: og sin Hat og Alt slog Degnen af Tanker, | Da
vi] = B; A: og sin Hast og Alt blev af Degnen forglemt,
da | Hist vi
- —, — 20: Skielms] = B; A: Snildt
- —, — —: Lysten kom paa] = C; A: Lysten opkom
- —, — 25: Dansen ei] = B; A: Dansen enen
- 120, — 10: Frisk om Udødelighed gjør sig et latterligt Haab]
= B; A: Frisk paa Udødelighed haaber og gjør Postulat
- —, — 13: Ruden itu, ind sætter blanke] = C; A: Ruderne
ud, ind sætter friske
- —, — 24: Men til Bidne jeg kræver dig, Ven! om] = B;
A: Men jeg kræver dig, Ven! til Bidne, om
- —, — 26: sært] = B; A: huldt
- 121, — 4: ad] = B; A: paa
- —, — 5: Hagbarth] = B; A: Habor
- —, — 8: Hagbarths Død vidner om Kiærligheds Magt:] =
C; A: Habor, men en Trofskab og Elskov, blev kvalt?
- —, — 10: dit flammende] = B; A: det glødende
- —, — 13: ærværdige] = C; A: fortrolige
- —, — 14: Stedet nu her.] = B; A: Stedet af nu!
- —, — 24-25: Lær mig, osv. indtil fiernere Bei.] = C; A:
O lad det samme skee, du evige Fader! naar træet jeg
Lægger de mødige Been ned i det sidste Herberg.

Side 122, Linie 4: Dstest har Ordsprog Ret, o men det feiler dog her] = B; A: Dste skiondt sandt og viist, tit feiler Ordsproget her

— —, — 6: jomfruerødrende] = B; A: jomfruelig, rødrende

— —, — 17-18: Haar. | Munter, Auroras Forbud! Da] A: Haar; | Munter, Auroras Forbud; da; B og C: Haar; Munter, Auroras Tolf! Da

— 123, — 1: to Rabogubber i Dvæld efter] = B; A: to gamle Raboer, blidt, efter

— —, — 5-10: Latter og Lune, osv. indtil: Stiernernes Krands.] = B; A:

Latter og Svagheb;

From kun idet, og blid, fremmed for Elskov og Lyft.

Her har Naturen da hevnet sig, her den koldsendige Digter

Sit, i sin Alderdoms Tid, Livsblomsten virkelig tier?

Hellig Verbodighed skyldes den Ggn, som mit Dannemarks Holberg

Trylled fra negativ blot, om til en positiv Skiald.

Thi hans seneste Lytspil har viist den flygtige Verden:

„Med maa paa Barnligheds Bink knæle selv klogeste Mand.“

„Uden J blive som Børn, kommer Jngen i Himlen!“ Du Daare!

Emil da med Barnlighed rørt; træk en paa Skuldren med Haan!

— —, — 16-19: Tæt indkrandsset, osv. indtil: omskygt] = C; A:

Blidt indkrandsset, venlig, rolig,

Rundt af Dalene fortrolig,

Gudsfrngts tarvelige Bolig,

Af de grønne Træer omskygt

— 125, — 15: nu] = B; A: at

— —, — 16: Wngsted deres] = B; A: Wngstede det

— 126, — 1: Kølighed ved] = B; A: Kølningen om

— 127: Korsør.] Om dette Digt, hvoraf de to sidste Verslinier ere udeladte i B og C, hedder det i Professor Oehls Erklæring til Publikum om hans personlige Forhold til Justitsraad Baggesen, 1818, Side 6-8: Det var vist ikke faldet mig ind, at sige ham noget Ubehageligt, dersom ikke i hans Samling af tyske Digte, der udkom 1803, det Stykke til Goethe havde vaft min Harm, hvori han siger om denne Germaniens første Skiald:

„Er hat dem Böbel manches Buch geschenkt“ —

„O, wollt' er sich manierlicher gebährden!

Dient' ihm die Lesewelt was anders als zum Spott!“

Det gav mig nærmest Anledning til at skrive hiin allegoriske

Characteristik over B. i min Fangelands-Reise, hvorover han nu saa tidt og bittert beklager sig. — — — — — I øvrigt indeholder hiin Allegorie i Fangelands-Reisen, overskrevet Korsør, vel i nogle stærke, og som jeg tør mene, træffende Træk Baggens litteraire Bakken og uhyggelige Higen efter at være meer, end Naturen gav ham Kalb til; men den er dog blandet med godmodig Erkiendelse af det, der var ham givet, og hvorved han vilde erhvervet sig en smuk Krands i vor Litteratur, hvis ei Forsængeligheds Diævel havde ført ham op paa et høit Bierg, hvor han svimlede — og (som Slagfidur i Baulunds Saga) jammerligt nedstyrkede. — I Fyensreisen, 1835, Side 13, siger Oehl.:

Nu til Korsør, den By, hvor Jens Baggens fødtes. Hvi har du, Ungdoms Letsindighed! mig bragt til en drillende Spøg,
Som en Spire blev til hans Had? Et svulmende Gifttræ
Steg af det kastede Korn; Gnisten, som næsten var slukt,
Pustet Ivedragten op til en vildtfortærende Flamme,
Alt! og — en Phoenix i Sang — brændte sig Sangeren selv.

See ogsaa ovenfor Side 302, Anm. til Side 11.

- Side 127, Linie 20: Kommer der [vageste] = B; A: Men kommer
[vageste]
— —, — 25: tør] = B; A: tørt
— 129, — 10: Stundom frydse] = B; A: Stundom lidt frydse
— 130, — 17: Knokler] = B; A: Bene
— 131, — 4: Jeg hviler mig imens;] = B; A: Det hvile er
for mig,
— —, — 13: [sværted sit] = B; A: sværtede
— —, — 15: hyppig brugt] = B; A: hyppige
— —, — 20: desværre] = B; A: disværre
— —, — 29: Alt næste Dag maaskee vi] = B; A: Alt maaskee
anden Dag vi
— 132, — 30: Is og Sneen vildt] = B; A: Snee og Isen vildt
— 133, — 22: Gotfred] = B; A: Gotfried
— —, — 23: han] = B; A: ham
— 134, — 2: Det trøstelige Syn mig atier gjorde] = B; A:
Jeg nægter ikke at det Syn mig gjorde
— —, — 9: talte] = B; A: sagde
— —, — 29-30: Skiondt jeg den Paradox har hørt af Vises
Mund, | Alt Brødet egentlig var] = B; A: Som før, i gam-
mel Tid, i Dvertroens Stund, | Man mente Brødet blot var

- Side 135, Linie 9: Seng mig] = B; A: Seng jeg
 — 136, — 4: faae] A: faaer (B og C mangle)
 — 137, — 10: Knykkedands] = B; A: Stolperdands
 — 139, — 23: Og sine Gader desforuden] = B; A: Og Ga-
 derne er desforuden
 — 141, — 2: Bønderflok] = B; A: Bønderfolk
 — —, — 7: Blomsterne blande] = B; A: Blomster beblande
 — —, — 15: Den skaldede Dødmænd] Hertil har A denne
 Anmærkn.: En stor, i Sundet fremragende Steen; og B og C
 denne: En Steen i Sundet.
 — 142, — 6: utrættelig] = B; A: stadelig
 — —, — 7: Træ, blev til] = B; A: Træ om, til
 — —, — 10: et] = B og C; A: en
 — —, — 31: pønsed] = B; A: tænkte
 — 143, — 7: usigelig] = B; A: faderlig
 — —, — 26: Hængte den trindt] = B; A: Hæng den saa
 rundt
 — —, — 28: herlig] = B; A: høit han
 — 144, — 9: tilbage kun slængt] = B; A: tilbage gienflængt
 — 145, — 16: hiin] = B; A: han
 — —, — 23: Ja] = B; A: Jo
 — —, — 26: Hast jeg formoded, J her leved et Robinsons Liv]
 = B; A: Troede jeg dog, at J snart leved et Robinson-Liv
 — —, — 27: hvor han] = B; A: hvor en han
 — 146, — 9: hielp] A: hjælper (B og C afvigende)
 — —, — 17: en Dingest om Anden April] = B; A: en Dingst,
 over Anden April
 — 147, — 18: Som et Hexameter] = B; A: Selv som Hexa-
 metret
 — 148, — 9: nu] = B; A: længer
 — —, — 10: Skynding] = B; A: Skynnden
 — —, — 23: sagte] = B; A: duse
 — 149, — 4: tørstigt] = C; A: tørstig
 — —, — 23: Jeg] = B; A: Vi
 — 150, — 1: Man Jord i Graven finder] = B; A: Med
 Jord er Graven blandet
 — —, — 3: End os om Vandet minder] = B; A: End min-
 der os om Vandet
 — —, — 10: ei endnu] = B; A: endnu en
 — 151, — 17: Busken] = B; A: Hækken
 — —, — 24: spale] = C; A: spalen
 — 152, — 4: Med] = B; A: Af
 — —, — 26: Som deres Bolde staae] = B; A: Som sine
 Bolde staaer
 — —, — 28: Hvor grønne Hækker staae] = B; A: Hvor his-
 set Hækken staaer

- Side 154, Linie 9: røvet] = C; A: revet
 — —, — 15: En] = B; A: Gen
 — —, — 18-19: En Indgang Borgen fandt, | Men grusom
 Døden] = B; A: Som her, en Indgang rød | Blev byggt, men
 Døden
 — —, — 20: forsvandt.] = B; A: er død.
 — —, — 27-28: Med stille Beemodsminde | Jeg rører Harpens
 Stræng.] = B; A:

Nu skal min Taare rinde
 Paa Harpens rørte Streng.

Det er bekiendt, at den alt for tidlig bortrevne Digter Novalis's rette Navn var Hardenberg. Overensstemmelsen jeg fandt, mellem den ærværdige, halvfuldendte Ridder-Borg, opført i Danmark, af een af hans Stammefædre, og mellem hans ved Døden standfæde Bærk, Heinrich von Ofterdingen, gav Anledning til ovenstaaende Digt. — Om Novalis see Oehls Erindr., I, Side 192, 217; III, Side 52, 53-54.

- 155: *Saareveile Skov.*] Oehl. siger i sine Erindr., II, Side 35: Lessing havde jeg aldrig givet Slip paa; og mod den romantiske Skoles Dadel, fordi man fandt ham for kold-forstandig, havde jeg allerede i min *Langelands-Reise* skrevet et Stykke til Lessing med de Ord: „Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantiff?“ See ogsaa Erindr., I, Side 95, 96.
- 156, Linie 4: Citharen] = B; A; Kitharen
- —: *Gipsbilledet.*] I *Prometheus*, IV, 1833, Side 48-49, siger Oehl.: Da jeg i et Ungdomsdigt, *Langelands-Reisen*, hittede mig over Voltaire (hvis Buste jeg troede at finde i min Stue), som følger [see nærværende Binds Side 157, Linie 9-16], da var det af Indignation over hans *Bucelle*, hvilket denne for Resten særdeles vittige, tankefulde og veltalende Skribent vel fortiente af et ungt Menneffe, han, som i sine modneste Manddomsaar kunde nedlade sig til at gjøre sit Fædrelands Heltinde, den ædle Johanne d'Arc til Gienstand for Løgn, Spot og Haan i en liberlig Bog. Voltaire kan ikke, som Shakespeare, undskyldes med Uvidenhed om Tingen; han var jo selv Historiker. Men det var reen ærlig Raadhed, der drev ham. Thi det var desværre Hiertet, som manglede denne udmærkede Mand, begavet for Resten med saamange hyperlige Egenskaber, og personlig

Linie 38: og personlig] Orig.: og var personlig

godlibende. Man indvender mig ikke, at Voltaire undertiden i sine Tragedier kan røre Tilskuerne til Taarer; dette er f. Ex. Tilfældet i Zaire, i Alzire, i Skildringer af erotiske Følelser. Men der er stor Forskiel paa en øiebliklig forliebt Kærelse og paa høi, ædel Humanitet. Denne manglede Voltaire, og han maa i sine alvorlige Skildringer altid hjælpe sig med den saa kaldte „sunde Menneſkesforstand“, der ofte bliver ſkæb og ſyg, naar den ikke ledsages og styrkes af ſkionne, kraftige Følelser. Derfor er der ſaameget Froſtigt i Voltaires Alvor. I Pucellen derimod, hvor han ſlaaer ſig løs, og taler i ſin egen Epogetone, bliver han naiv og naturlig; og det kunde vel være, at, æſthetiſt taget, dette Digt var hans meeſt geniale Værk, thi hans Satyrgeenius finder netop, ſom en langbenet Storſt, ſin rigeligſte Næring i denne Moſe. I Oehl. Erindr., II, Side 98, hedder det om P. A. Heiberg: Iſær har han taget mig ilde op, at jeg i et Digt, Gipsbilledet, i min Englands-Reiſe (viſtnok alt for voltairiſt overdrevent) havde antaſtet Voltaire. I en ſenere Udgave vilde Hr. Heiberg ſlet ingen Forandring ſee, ſkøndt jeg dog meget har mildnet Udtrykkene. (I Oehls samlede Digte lyde nemlig Linierne 7 til 12, Side 157, ſaaledes:

Den fine Spottesugl Voltaire,
 Som møder mig med ſkielmske Blik?
 Saa maa han der ei længer ſtaa.
 Jeg paa hans Mening ei tør ſtole;
 Vi to er ei af ſamme Skole,
 Gen af os maa af Stuen gaae.)

Side 156, Linie 24: falde] A: falder (B og C afvigende)

— 158, — 8: Han en Cypres dig flette ſkal.] Dette Løfte indfrie Oehl. ved Digtet Ewalds Grav, ſom første Gang fremkom i Digtninger af Adam Oehl., I, 1811.

— —, — 22: ærværdig, graalighvid] = B; A: ærværdig og ſaa blid

— 159, — 1: Paa Kampeſtenen, ſom] = B; A: Paa den ſtore Granit, ſom

— —, — 15: Buſkeblod] = B; A: Dreblod

— —, — 26: grønne] = B; A: lunen

- Side 161, Linie 5: begribe] = B; A: begriber
 — 162, — 13: stor] = B; A: blid
 — —, — 32: Nat-Harmonica] = B; A: Vor-Harmonica
 — 163, — 4: Valmustfare] = B; A: Valmue-Efare
 — 164, — 6: strenge] = C; A: gamle
 — —, — 9: blødte Faderen — usalig Riv!] = B; A: blødte
 han, det gamle, svage Eiv!
 — —, — 16: han] A, B og C: ham
 — —, — 30: Trylleklang] = B; A: Tryllegang
 — —, — 32, til Side 165, Linie 1: til Ulykses. Ekhens Rist |
 Mig viste Finnekoner] = B; A: til Ulyß. Snart bleg og stiv |
 Jeg skued Finne-Koner
 — 165, — 22: Vindvet] = B; A: Vinduet
 — 166, — 13: spinde] A: spinder (B og C afvigende)
 — —, — 17: Dionysos] A: Dyonysos (B og C afvigende)
 — —, — 20-21: Faun, den venlige, den lille, | Han lærer paa
 sin Strynx nu at spille.] = B; A: Faun, som nylig her mon
 springe, | Han lærer nu at spille paa Strynge.
 — —, — 24: varme] = B; A: hulde
 — 167, — 10: Apollos] = B; A: Apollons
 — —, — 23: Mnemosyne] = B; A: Mnemosyna
 — 168, — 3: venligt] = B; A: venlig
 — —, — 4: Valmustængel] = B; A: Valmuestængel
 — —, — 16: lufte, vaagne] = B; A: luft, og vaagne
 — 169, — 2: Phoebus Apollo] = B; A: Feibos Apollon
 — —, — 7: sit] = C; A: sin
 — 170, — 20: ved] = B; A: paa
 — 174, — 1: Dog] = B; A: Men
 — —, — 4: Gier ofte paafulgt Prosa værre] = B; A: Gier
 paafulgt Prosa endnu værre
 — —, — 10: Maa] A: Man (B og C mangle)
 — —, — 18: hvert et Savn] = B; A: hver en Sorg
 — 175, — 16: Dg] = B; A: Naar
 — —, — 19: Til] = B; A: Ved
 — 176, — 30: Styrk Hjertet med] = B; A: Bestraal mig med
 — 177, — 4: Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret
 blandet] = B; A: Som, baaret frem i det gylde Fad, med
 Sukker beblandet
 — —, — 13: Lystig] = B; A: Dg
 — —, — 15-16: Val giennem skummende Bolger nu [smutted]
 = B; A: Val [smutted] hen under skummende Bolger
 — —, — 24: alle] = B; A: samtlig
 — —, — 26: for] = B; A: og
 — 179, — 30: der] = B; A: som
 — 180, — 1: Midt] = B; A: Fæst
 — —, — 16: ved hans Lænd] = B; A: om hans Skulder

- Side 189, Linie 26: Stand] A: Strand (B og C mangle)
- 192, — 1: Phobus] A: Foibos (smgl. Var. til Side 169, Linie 2; Side 187, Linie 12. — B og C mangle.)
- —, — 2: Haabet] A: Haab (B og C mangle)
- 193, — 15-22: Jeg lover dig til Giengield, at jeg vil osv.] At Oehl. virkelig forsøgte paa at indfri dette Løfte, sees af hans „Rnud Lavard. (Fragment, skrevet 1804)“, indført i P. Foersoms Poetisk Lommebog for 1813, Side 130-151.
- 195: Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: Narets Evangelium i Naturen og Mennesket. I Følge Oehls Erindr., I, Side 220, er Digtet — med Undtagelse af otte Stykker: Den hellige Familie, Barnet lærer i Templet, Johannes i Stormen, Nicodemus, Paulus, Transfigurationen, Paaske, Pindse, som først fremkom i B — forfattet i Eftersommeren 1804. Naar de otte Stykker ere skrevne, vides ikke; i den tydske Oversættelse, som Oehl. forfattede i Paris 1807 eller Begyndelsen af 1808 (Erindr., II, Side 116), men som først udkom i Gedichte von Oehl., Stuttg. und Tüb. 1817, findes de allerede. I A staaer Fristelserne i Orken foran Johannes den Døber og Christi Daab; i B og C, som i nærværende Udgave, rigtigere efter disse to Stykker. Christi Fødsel og Disciple-nes Jubelhymne bleve optagne i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845 — I Fortalen til Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, Side XVII-XVIII, hedder det: Hvad... det... religiøse Digt angaaer, som slutter første Deel, troer Forf. det nødvendigt at tale et Par Ord. Ikke som om han for den nærværende Trivoltets Domstol vilde gjøre en Undskyldning, fordi han havde behandlet dette hellige Emne. Denne sørgelige Indifferentismus, hvori Menneskene, blot med det sløve Die heftet paa den daglige Rødtørst, forskandser sig med den endelige Forstands malmlose Skjæler, som man forskandser Lastdyret med Dreklapper, at de jo ikke skulle skotte til Siden, og forstyrres af alle de Særhu, som rundt omringe dem, og vække Ideer om det Evige, Trang til Religion — denne sørgelige Indifferentis-

mus fortæner vel inderlig Medlidenshed, men kan aldrig gjøre Fordring paa Agtelse. For de Menneffers Skyld derimod, som ere befælede af en god Villie, og begavede med et fromt, til Religion trængende Gemnt, uden derfor maaskee just af dette Digt at ville uddrage den rette Mening, maa han anmærke, at de vilde fare saare vild, hvis de troede, det her havde været hans Hensigt, at reducere Christus til en Mythus af den aarlige Natur, da han tværtimod bestandig har søgt at vise Naturen som en aarlig gientaget Mythus af denne guddommelige Forløser. Denne Mythus vilde i ingen Henseende have nogen Betydning, dersom han ikke troede paa det hellige Culminationspunkts Guddommelighed i selve Historien. Det bliver derfor nødvendigt, det hele Digt igiennem at have Christus i Tiden, i Naturen og i Hjertet for Dine paa een Gang, da de uafsladeligen, meer eller mindre, blande sig mellem hverandre giennem det hele Digt. I sine Erindr., III, Side 52, siger Oehl.: Den Fromhed i hans [Novalis'] herlige Psalmer, der forbandt sig med min egen fra Barndommen bevarede religiøse Følelse, begejstrede mig til at skrive Digtet Jesus i Naturen. Dette Digt er ikke mystisk, men mythisk.... See ogsaa Erindr., II, Side 13-21; III, Side 198.

- Side 196, Linie 4: vorde] = B; A: blier
 — 197, — 1: Dine] = B; A: Diet
 — —, — 13: Ranken slynger en frodig Ring] = C; A: Villien slynger sin Blomsterring
 — 198, — 14: saligt] = C; B: salig (A mangler)
 — 200, — 8: her] = C; B: qvær (A mangler)
 — —, — 9: der] = C; B: her (A mangler)
 — —, — 10: Vort nu, fort!] Ifølge den tydske Oversættelse begynder her en ny Strophe, hvilket ikke er Tilfældet i C, og ikke kan sees i B, hvor denne Linie begynder en ny Side (A mangler)
 — —, — 14: fra vrinsfende] = C; B: fra heftigtvrindsfende (A mangler)
 — 202, — 3: Zephyren] = C; A: Zephyrerne
 — —, — 18: Bag en tornfuld Hæf] = B; A: Bag tornfulde Hæf
 — 203, — 5: dig, iil!] = B; A: dig med Jil
 — —, — 24: Brodet] = B; A: Brod at
 — 204, — 10: arefaste] = B; A: arelfaste
 — —, — 29: Flyv] = B; A: Flye

- Side 206, Linie 21: hæve] A: hæver (B og C afvigende)
- 207, — 25: hundrede] = B; A: hundredre
- 209, — 2: Træer, som høit over Biergene [kraane] = B; A: Træer hist, som høit over Bierget sig [kraane]
- —, — 8: indre] = B; A: indvortes
- —, — 18: Leg] = B; A: Epil
- 211, — 8: værkbruden] = B; A: værkbrudnen
- —, — 15: Cithara] = B; A: Citharra
- 212, — 13: slumred] = B; A: døde
- —, — 14: Gierte, ja isned det hen] = B; A: Gierte feldt-
isnende hen
- 213, — 2: trykker] = B; A: flutter
- —, — 4: Nu] = B; A: Her
- —, — 24: hvo] A, B og C: hvor
- 214, — 1: blændes] = C; A: blindes
- —, — 11: Svirvler] = B; A: hede
- 216, — 19: Tones] = B; A: Tonens
- 217, — 6: dens] = B; A: det
- 221, — 18: i gylde Glands] = B; A: i sælsom Dands
- —, — 20: Blomsterfrands] = B; A: Blomsterglands
- —, — 22: staaer ham ganske nær] = B; A: stande fiern
og nær
- —, — 23: blaae] = C; A: smaae
- 222, — 21: nu engang] = B; A: eengang nu
- —, — 24: Røst, i Skovens Svale, Vindens Pust og Solens] = C; A: Røst, og Skovens livelige Svale, Solens
- 224, — 11: Johannes Evangelist.] = B; A: Johannes.
- —, — 24: høie] = B; A: hulde
- 225, — 9: Jammerflager] = B; A: Jammersflager
- —, — 16: mod] = B; A: til
- 226, — 15: Under] = C; B: Bag den (A mangler)
- —, — 21: Solen] = C; B: Sol end (A mangler)
- 227, — 27: Kraftens] = C; B: Kraften (A mangler)
- 228, — 20: D, men see] = B; A: D! men men see
- 234, — 3: Belfazar] = B; A: Balzazar
- —, — 10: Elifa] = B; A: Elias
- 236, — 26: Dens] = B; A: Den
- 239, — 5: Jubelhymne.] = B; A: Jubel-Hymnus.
- 244, — 20: sig] = C; B: har (A mangler)
- —, — 21: Forened] = C; B: Forenet (A mangler)
- 245: Fortroening.] Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. — Om Steffens see Oehls Erindr., I, Side 186-193, 217, 224-225; II, Side 12-13, 28, 30, 32, 34-35; III, Side 54-56; IV, Side 159, 190-192.
- 246: Til Camma Rahbek. osv.] (A) Rahbeks Charis for

1805: „Til R. M. R. paa hendes Fødselsdag. (Skrevet for i Schlegels spanskes Theater.)“ (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Til Gamma. Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater.“ (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Til Gamma Rahbek. (Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater).“ Schlegels Span. Theater bærer Aarstallet 1805, men maa være udkommet mod Slutningen af 1804. — Om Fru Rahbek see Oehls Erindr., I, Side 149-150, 211-212, 214-216; II, Side 21-25, 41-43, 139; III, Side 15, 60-70.

Side 247, Linie 7-12: Snart [vøber osv. indtil: Til Dantes Lund] = B; A:

Snart vil den kolde Sol afmægtigt sole
Den hvide Vinters hvide Budderkjole,
Som rundt sig vikler om dit Bakkehuus;
Men lad kun Stormen rædsomt sig forvilde,
Du reiser under al den Suus og Duus
Til Dantes Lund

- —, — 13: J Vest] = C; A: Vester
- —, — —: blide] = B; A: varme
- —, — 19: En fielden findrig Smed] = B; A: En findriig kunstig Smed
- 248: Julevisc.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 7: ved fiærlige Barm] = B; A: i fiærlige Arm
- —, — 8: J] = B; A: Ved
- —, — 9: Himbær] = C; A: Jordbær
- —, — 10: Men [vulmende Himbær, fiændt afpluffet] = B; A: Men Jordbærret [vulmende, afpluffet]
- 249, — 2: Tidt vender den om] = B; A: Den vender sig om
- —, — 14: Liig Straaler omkring den velsignede Sol] = B; A: Som Radier rundt om den funklende Sol
- —, — 20: paa Bærret i Hæt] = B; A: paa bugnende Hæt
- 250: Vahl.] (A) Rahbeks Minerva, Dec. 1804. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV,

1846. — Botanikeren Professor M. Vahl døde den 24de December 1804.
- Side 250, Linie 11: Medens Høraarshimlen venlig Iuster] = B; A: Venligt medens Høraarshimlen Iuster
- —, — 17: dødlighblaa] = B; A: dødlig blaa
- —, — 19: Uden Bryd var Ristens sorte] = D (som dog ved en Trykfeil har: Uden Fryd osv.); A: Uden Girat er den sorte
- —, — 23: Neen] = B; A: From
- 251, — 9: Hædre saa din Dfferpræst] = C; A: Hædre blidt din Dverpræst
- —, — 13: Stille var hans Liv, kun Haa ham] = B; A: Stille gif han, Haa kun her ham
- —, — 16: din Elsker] = B; A: ham venligt
- —, — 19: fromt] = C; A: sødt
- —, — 21-22: og Granbar vinde | Hver en Vinter om din Urne sig] = C; A: og Gran sig vinde | Hver en Vinter om din Gravhøi sig
- 252: Til Danmarks Fredrik.] Foran Adam Oehls Poetiske Skrifter, I-II, som indeholde Freias Alter, Romancer, Sange og Elegier, Langelands-Reise, Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur, Vaulundurs Saga, Aladdin.
- 253, Linie 26: dets] Orig.: dens
- —, — 28: sin] Orig.: sit
- 254: Til Callisen. osv.] (A) Særskilt Tryk: „Til Callisen. Den 29de Martii 1805.“, 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt 1) i „Sange i Anledning af Lærgernes academiske Højtidsdag den 29de Marts 1805.“, 4 upag. Blade 8vo; tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech, født Callisen; 2) i Dagen, No. 64, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: „Til Callisen. (Eiunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.)“ — See Oehls Erindr., II, Side 14-15; III, Side 32.
- —, Linie 17: Medsynksom til Menneskets] = B; A: Og nytted ved Menneskets
- 256, — 14: De Levende Døden kan give;] = B; A: Kan Livet til Døden nedrive;
- —, — 25: Uteret] = B; A: Ustaret
- 257: I Anl. af M. C. Thuras Død.] (A) Kbhns Adresse-

- Contoires Efterretn. for 1805, No. 266, den 4de Juli; uden Underskrift. (B) Rahbeks Charis for 1806, og (C) Oehls samlede Digte, I, 1823: Gravminde. — M. E. Thura var en Datter af Mag. Albert Thura og hans anden Kone Cathr. Margr. Anchersen (Giessings Jubellærere, I, Stamtavlen ved Side 467), og en Slægtning af Oehls Bekjendt Digteren L. Krusc; see Oehls Erindr., I, Side 127-128.
- Side 257, Linie 5: Purpurblod] = C; A: Skjønne Blod
 — —, — 9: Venneblide] = C; A: Venstabsblide
 — —, — 12: kjærligt Grønne] = B; A: Kjærtigt-Grønne
 — —, — 15: indre Skjønne] = B; A: Indre-Skionne
- 258: Den lille Guds-Engel.] (A) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den lille Gudsengel. I Erslews Lexicon anføres et særskilt Tryk: Den lille Guds Engel, en Romanze, 1805, som ikke er kommet Udg. til Hænde. — Den Besungne var Frederik den Sjettes fjerde Datter, født den 3die Juni og død den 14de Juli 1805. — See Oehls Erindr., II, Side 7.
- —, Linie 17: Min] A og B: Mit
 — 260, — 15: blandt] = B; A: en
- 261: Hjemvee.] (A) Rahbeks Charis for 1806. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Levnet, II, 1831, Side 9-12. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Overskriften er allevegne blot „Hjemvee“, undtagen i B, hvor den er: „Hjemvee. (J Graværelsen.)“ — Digtet er skrevet i Halle, i Efteraaret 1805; see Oehls Erindr., II, Side 13, 21, 32.
- 262, Linie 1: vel fan] = B; A: troer at
 — —, — 13: Granens, Hjrrens] = B; A: Hjrrens, Granens
 — —, — 17: Hjemme] = B; A: Høstet
 — 263, — 2: strømmer] = B; A: trænger
 — —, — 18: Sab] = B; A: Nød
 — —, — 20: i] = B; A: til
 — —, — 22: D, det gjorde mig saa vee!] Saaledes A; smlg. Side 260, Linie 28: Min Faer er i Hjertet saa vee. B, C, D og E have: Alf! det gjorde mig saa Vee.
- 264: Vaar-Elgie.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1806, No. 44. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Vaarelegie. Digtet er skrevet

- i Weimar, i Foraaret 1806; see Rahbeks Efterskrift til det i A. — Om Fru Rahbek see de ovenfor, Side 329, i Anm. til Digtet Side 246 anførte Steder af Oehls Erindr.
- Side 264, Linie 9: befrier? [Eiig.] = B; A: befrier; af!
 — —, — 11: Matte] = B; A: Mat
 — —, — 13: Uriflens] = B; A: Urifulens
 — 265, — 2: Latter og] = B; A: Epog fun og
 — —, — 5: forstyrre dig Buggesfangen, jeg sender] = B; A: forstyrre den Buggesfang, jeg dig sender
 — —, — 14: de Kiære, som boe hist i den sandlige Bn] Uden-
 tvivl A. S. Ørsteds, der dengang tilbragte hver Sommer paa Frederiksberg; see Oehls Erindr., III, Side 42.
 — —, — 20-23: Trofaste Vandringsmand osv. indtil Kronet med
 Snee, mellem eder] = B; A:
 Trofaste Vandringsmand; skal Pyrenæernes Muur
 Ei adskille formaae; skal ei den sølverne Gubbe,
 Montblanc, Alpernes Drot selv, adskille; skændt taus
 Trudselfuld mellem Eder
 — —, — 25: listigt] = C; A: listig
 — —, — 25-28: i Møde mig der. Dog skal osv. indtil Glem-
 mes i Romas Dal;] = B; A:
 imøde mig der,
 Dog skal Frugtbarhed, luunblaa Lust, og Skionhed, og Flor ei
 Blege det nordiske Lands Gratier; Granen ei skal
 Glemmes paa Norriges Fjeld;
 — —, — 28-30: Brunetten osv. indtil ei fortrænge] = C; A:
 Brunetten den hulde Blondine
 Ei fordunkle mig; ei Myrther i kiolige Lund
 Af Grindringen bort fortrænge
 — —, — 31: tidligste] = B; A: tidlige
 — 266: Bakkehuset.] (A) J. C. Hauchs Iris, Nytaarsgave
 for 1819: „Bakkehuset. (1806.)“ (B) Oehls samlede Digte,
 I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Bakke-
 huset.“ — See Oehls Erindr., I, Side 149.
 — —, Linie 7: Dmgang] = B; A: Benskab
 — 267: Rafacels Madonna i Dresden.] (A) Rahbeks Ny danske
 Tilskuer, 1808, No. 102 og 103. (B) Digtninger af
 Adam Oehl., II, 1813, Side 173-177. (C) Oehls sam-
 lede Digte, II, 1823. (D) Digterværker af Oehl.,
 II, 1835, Side 142-145. (E) Oehls Digterværker, XIII,
 1846, Side 84-86. — Digtet er skrevet i Dresden, hvor Oehl.

opholdt sig Juli—Sept. 1806. I B, D og E er det indlemmet i Fortællingen Munkebrødrene. Kun i A findes fjerde og femte Strophe. See Oehls Erindr., II, Side 77; III, Side 187.

- Side 267, Linie 17: Den] = B; A: Ein
 — 268, — 2: [oe] = B; A: laae
 — —, — 5: af, fan] = B; A: at fan
 — —, — 11: [olte] A: føler (B, C, D og E mangle)
 — 269, — 3: [ift] = B; A: Her
 — —, — 4: [er] = B; A: Gift
 — —, — 14: [stadig] A: stadig; B og C: stadigt; D og E heelt afvigende.
 — —, — 23: [Harpestrængen] = B; A: Harpens Strænge
 — 270, — 1: [selv naar] = D; A: naar selv
 — —, — 8: Til i dit Spor] = E; A: Til dig paa Spor
 — —: Til Hanna Steffens.] (A) Digtninger af Adam Oehl. I, 1811: „Paa en Venindes Fødselsdag.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823 (hvor Digtet følger umiddelbart efter det, som i nærværende Bind findes Side 92): „Til Samme. (Varet efter.)“ (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846: „Til Hanna Steffens.“ Til disse Kilder kommer endnu en Afskrift (M) fra en ubekjendt Haand i en, Fru Conferentsraadinde M. A. Bech, født Callisen, tilhørende indbunden Samling ældre oehlenschlägerske Digte, hvilken — foruden nogle tyske og nogle efter trykte Kilder afskrevne danske — indeholder ti (nemlig 1) nærværende Digt Til Hanna Steffens, 2) Den 16de, 28de og 31te Juli 1807 [De tre Fødselsdage], 3-6) Palnatokiana [de fire Digte ved Hjemsendelsen af Palnatoke], 7) Bøn til Guderne, 8) Normands-Sang, 9) Phoenix, 10) Portnerindens Tilbagekomst), som efter alle Kjen-demærker ere paalidelige Afskrifter af — nu forsvundne eller dog ubekjendte — Originalmanuscripter. — Tidsbestemmelsen for nærværende Digt støtter sig til de to Steder, Side 270, Linie 15-16, og Side 272, Linie 3-4, sammenholdte med det ovenfor, Side 315, i Anm. til Digtet Side 92 Anførte. Den Tid, Digteren selv angiver i B, kan ikke være rigtig.
 — 271, Linie 3: Minne] = M, hvor der dog synes først at have staaet Minde; A, B og C: Minde (smlg. Trag. Dram., IV., Side 274, Var. til Side 13, Linie 28)

- Side 271, Linie 10: Malm og Jord og] = M; A: Urter, Dyr og
 — —, — 17: Og den vise Troldmand] Hertil har A den Anm.:
 Hendes Fader, en Tonekunstner.
 — —, — 23-24: Ved hans Hierte nu dens Blade gløde, | Tro-
 ligt følger den ham paa] = M; A: Ved hans Barm nu hviler
 sødt den Røde, | Følger ham saa trolig paa
 — —, — 24: hans Gang] = C; A: sin Gang
 — 272, — 12: sikkert] = M (B og C); A: hisset
 — —: Dichman.] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807,
 No. 18 og 19. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: Dich-
 manns Død. I A angives Versemaalet saaledes:
 — — — — — | — — — — — | — — — — —
 — Om Dichman see de ovenfor, Side 309, i Anm. til Digtet
 Side 47 anførte Steder; han døde i November 1806.
 — —, Linie 22: taaget] A og B: taagnet
 — —, — 25: en Bj] Hertil har B denne Anm.: Bergen.
 — 273, — 4: der] = B; A: den
 — —, — 6: Frugt] A og B: Flugt
 — —, — 10: Fryds Harpe] = B; A: Fryds Harpe
 — —, — 18: Kamp og ved] = B; A: Kæmpen, ved
 — —, — —: rafføvelig] A: rafføvelige (B afvigende)
 — —, — 24: Guldt af] = B; A: Frem, af
 — —, — 27: Endligskion af Natur, duftende sødt] = B; A:
 Endlig plat af Natur, duftende blidt
 — 274, — 5-13: Heller hindred mig ei osv. indtil giennem Dovre-
 field.] Det er vanskeligt at sige, hvem Oehl. her har tænkt
 paa, maaskee P. H. Friman.
 — —, — 10: Bierghelstenes] A: Bierghelstens (B mangler)
 — 275, — 1: Alfernes] A: Elfernes (B mangler; smlg. Side
 274, Linie 18)
 — —, — 16: runded] = B; A: runder
 — —, — 22-23: fandt sin Forfriskelse. | Daglig] = B; A:
 fandt sig forfrisket; men | Daglig
 — —, — 29: Guldslyra paa Strand] = B; A: Guld-Slyre paa
 Straa
 — 276: Sang paa Kongens Fødselsdag 1807.] (A) Rahbeks Ny
 danske Tilskuer, 1807, No. 16. (B) Oehls samlede
 Digte, II, 1823: Kongens Fødselsdag i Paris. — See N. V.
 Dorphs Uddrag af P. O. Brøndstedts Reise-Dagbøger,
 1850, Side 29.
 — —, — 24: Manden] = B; A: Centret
 — 278, — 2: Dan-Alt] Hertil har A denne Anm.: Suhm

fortæller om Knud, Gorm den Gamles Søn, at han havde hvidt Haar, var venlig og omgængelig mod Alle, var hændig, stærk og klog, overgik alle sine Jevnlige, hvorfor han var meget afholdt af Kongen og alt Folket, og fik det Tilnavn af Dan-Uft, det er: de Danskes Kiærlighed; det prægtigste Tilnavn, nogen kongelig Person kan bære, allerhelst naar han, som denne, fortjener at kaldes sit Folks Lyft og Kiærlighed. Historie af Danm. 3 [o: 2] Tom. p. 508.

- Side 278, og Side 279: **Med en Guldhalskiæde. Blindebuk.** (Efter Goethe.)] (A) Nyerups Idunna, en Nytaarsgave for 1812. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. — Foruden disse to leverede Oehl. til Idunna fem andre Oversættelser af goethiske Digte, hvoriblandt Ellekoning, der af Erindr., II, Side 65, sees allerede at have været til i Skjærsommer 1806. I det næstsidste No. af Ny danske Tilskuer, der ophørte med Slutningen af 1808, indførte Rahbek en oehlenschlägersk Oversættelse af Goethes Den nye Pausias og hans Blomsterpige, da han fra Udlandet havde modtaget en skriftlig Tilladelse af Oehl. til at optage „et eller flere af hans for en Tid siden hidkomne Digte efter hans store Forgiænger Göthe“. De øvrige af disse ere vel de samme, der siden fandt Plads i Idunna, og kunne med Rimelighed henføres til omtrent 1807.
- —, Linie 7: Maa jeg med dette Blad dig byde] = B; A: Maa dette Blad Dig, Skionne! byde
- —, — 11: denne] = B; A: dog sin
- 279: **De tre Fødselsdage.**] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: „De tre Fødselsdage. 1807.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846: „De tre Fødselsdage.“ (M) Den ovenfor, Side 333, i Anm. til Digtet Side 270 omtalte afskrevne Samling, hvor nærværende Digt kaldes „Den 16de, 28de og 31te Juli“ [Oehl.s Søsters, Forlovedes og Faders Fødselsdage] „1807“. Om Oehl.s Søster, Sophia, see hans Erindr., I, Side 7, 11, 12, 184, 216; II, Side 44-47, 86-87, 143-146, 153-154; IV, Side 2-3; om hans Kone, Christiane, I, Side 149-150; II, Side 6-7, 8-9, 37-38, 41, 139-140; III, Side 5, 6, 7, 29; IV, Side 160-161; og om

hans Fader, I, Side 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 22, 25, 27, 31, 37, 39, 61-62, 78, 83, 91-92, 100-101, 107, 239; II, Side 25-27, 42, 87, 134; III, Side 15; IV, Side 52-57.

Side 280, Linie 3-5: Dg Bautaſtenens Runer osv. indtil: Lunden tæffer] = C; A:

Naar Flora Stenens Runer

Paa Marken pryder hiſt med Blomſterhæffer;

Naar fiølt hun Lunden tæffer

— —, — 7-8: Naar Roſer duſte røde, | Dg naar de Jordbær ſøde] = C; A:

Naar Hyazinten lugter,

Dg naar de modne Frugter

— —, — 23: med] = M; A, B og C: ved

— —, — 29: ſvinger høit] = C; A: ryster om

— 281, — 1: breder] = B; A: ſvinger

— —, — 20: Siælen] = B; A: Dyden

— —, — 23: ſkienker] = B; A: ſkienkte

— 282, — 4: Til dette] = B; A: Dp til mit

— —, — 12: den ſom] = C; A: den en

— —, — 15: Du, Øſterſø med dine blide Bølger!] = C; A:

De ſtarke Øſterſøens Purpurbølger

— —, — 19: dette] = C; A: ſaadant

— —, — 22-23: At evig jeg forbliver | En evigtrofaſt Elſker, Søn og Broder] = M; A:

At ſtedſe jeg forbliver

En trofaſt Elſker, trofaſt Søn og Broder

— —, — 27: Hvothelſt] = B; A: Hvothelſt

— 283: Digte hjemſendte fra Paris med Palnatøke.] Fællesoverſkriften over dette Binds fire ſidſte Digte er hentet fra Oehl's Digterværker, XIV, 1846; de særſkilte Overskrifter og Digtene's Orden fra den Side 333 omtalte afskrevne Samling. I C. Hauchs Iris, Nytaarsgave for 1819, ſom kun har de to første Digte og i omvendt Orden, er Fællestitlen: Ved Hiemſendelfen af Palnatøke i Manuſkript fra Paris 1807. I Oehl's ſamlede Digte I, 1823 — hvor Ordenen, ligesom i Oehl's Digterværker, XIV, 1846, er: 2. 1. 4. 3. — kaldes de: Digte med Palnatøke.

— —: Til Rahbek.] (A) C. Hauchs Iris. (B) Oehl's ſamlede Digte, I, 1823. (C) Oehl's Digterværker, XIV, 1846. (M) Den afskrevne Samling. (m) Egenhændige For-

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Troft bee J. G. Schulz.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Trykt hos J. S. Schulz.

I n d h o l d.

Lyriske Digte.

	Side.
Trost. Paris, i Begyndelsen af Sept. 1807	1.
Bøn til Guderne	4.
Længsel i Paris	6.
Julen i Paris	8.
Den britiske Heltedaad	11.
Med et lille Speil.....	13.
Vinterangst.....	15.
Sommertroft	—.
Sang til Mozarts: Konnte jeder brave Mann	16.
Normands-Sang. Paris, Sommeren 1808	17.
Da jeg reiste til Italien	19.
Simplon. Paa Tilbagereisen ..	21.
Til en norsk Veninde i Frankrig	24.
Kongens Fødselsdag. Jan. 1810	25.
Under D. Mallings Portrait	26.
Christian August. 1810.....	27.
Evualds Grav	28.
Arlequinos og Pieros Oprindelse.....	30.
Naarsang	34.

II

	Side.
Digteren, Amor og Musen	36.
Digterens Hiem	39.
Christiansholm	43.
Til Schulz	44.
Til Melpomene	46.
Mine Mestere	50.
Til min Læser	52.
Tilbageblif paa Rom	54.
Alf og Gulhindy	68.
Til Kronprindsesse Carolina	71.
Schimmelmanns Fødselsfest	—.
Phoenix. Dec. 1810	73.
Til Danmarks Dronning	75.
Sang paa Kongens Fødselsdag. Jan. 1811	76.
Stærkodders Svanesang	78.
Bryllupsang	80.
Bryllupsang	82.
Kongens Staal. Den 11te Dec. 1811.....	84.
Sang for Skydeselskabet paa tredie Juledag 1811.....	85.
Sang for samme Selskab paa samme Dag.....	87.
Til mit Fædreland paa Nytaarsmorgen.....	88.
Til Kammerherre Juel paa Thorseng. Sommeren 1812.....	92.
Julesang. 1812	94.
Til Fru Frederike Brun. Paa hendes Fødselsdag	95.
Sang for Skydeselskabet	97.
Til Kongen	99.
Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg	101.
Til Prinds Christian Frederik, Statholder i Norge.....	102.

	Side.
I Krigens Tid, da Binen var dyr	104.
Til Ludvig Heiberg	106.
Thorvaldsenske Billeder:	
Jason	108.
Amor og Venus	109.
Jesús, Johannes og Maria	110.
Hercules og Hebe	111.
Venus med Æblet	113.
Charitas	114.
Jesús og Johannes	116.
Prometheus og Minerva	— .
Amor og Psyche	117.
Christus med Børnene	— .
Jno, Bacchus og Mercurius	— .
Hector, Paris og Helene	118.
Til Fru Frederike Brun. Paa hendes Fødselsdag	— .
Sange til Velkomstfesten paa Nyholm. Aug. 1814	120.
Cantate til Minde om Hertug Frederik Christian. Aug. 1814	122.
Sang for Skydeselskabet. Aug. 1814	125.
Til Fruen Ida Brun. Paa hendes Fødselsdag	126.
Til Jomfru Sophie Brun. Paa hendes Fødselsdag	128.
Sang for det Dram.-Litt. Selskab. Oct. 1814	131.
Paa vor Dronnings Fødselsdag. Oct. 1814	134.
Sang paa vor Konges Fødselsdag. Jan. 1815	135.
Cantate ved Prinds Christian Frederiks Bryllup. Mai 1815	137.
Sang af Eleverne i de Blindes Institut	139.
Til visse Dablere. Juni 1815	140.
Den 4de Juni 1815	141.

IV

	Side.
Kong Frederik den Siettes Kroningsfest. Juli 1815	144.
Folkesang ved samme Fest.....	146.
Apol og Muserne	148.
Sang i Anledning af Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.	
Sept. 1815.....	152.
Sang i Anledning af Dronningens Fødselsfest. Oct. 1815...	154.
Selskabsang paa Hendes Majestæts Fødselsdag	155.
Sang i Anledning af det Dram.-Litt. Selskabs 35 Aars Stiftelses-	
dag. Dec. 1815	156.
Sang paa vor Konges Fødselsdag. Jan. 1816	158.
Sølvbryllupsfesten i Leire.....	159.
Til Kongen ved Fugleskydningen. Aug. 1816.....	161.
Frederiksberg:	
Til Danmarks Dronning	163.
Til mit Hiem og mine Børn	164.
Slottet	166.
Skolerne og Kirken	173.
Til min Søster	180.
Haugen.....	182.
Søndermarken	188.
Voigt	194.
Morgenvandring i Haugen	195.
Kirkegaarden.....	197.
Indreisen	202.
Horats's Skaal	205.
Golds Sølvbryllup. Nov. 1816	207.
Charlotte Schimmelmänn. Dec. 1816.....	208.
Den 1ste Januar 1817. Skrevet i Hamburg.....	210.

Den 28de Juli 1817. Skrevet i Wien	212.
Danst Borgerfang.....	214.
Martin Luther. Dde paa Reformationens Jubelfest 1817	216.
Sophias Grav. Febr. 1818	219.
Under P. Foersoms Portrait	— .
Sang ved Jubelheittiden for Præsten Chr. Brøndsted. Sept. 1818	220.
Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav. Oct. 1818.....	222.
Ved Michael Rosings Grav. Oct. 1818.....	224.
Eskildpaddevise	227.
Bacchus og Cupido.....	229.
Til Conferenceraad Hans Heger paa hans Embeds-Jubeldag. April 1819	231.
Schalls Fødselsdag. April 1819.....	234.
Sang til Thorvaldsen. Den 13de Oct. 1819.....	235.
Sang til Thorvaldsen. Den 16de Oct. 1819.....	237.
Hans Heger. Nov. 1819.....	239.
Glegie. Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige	242.
Fædrelands-Sang	245.
Stiftamtmand F. Moltke. Jan. 1820.....	247.
Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer. Jan. 1820	250.
Afskedsang til Pram. April 1820	252.
Sang for det Dram.-Litt. Selskab. Juli 1820.....	253.
Sang i Anledning af det Dram.-Litt. Selskabs 40 Aars Fests. Nov. 1820	254.
Tancred og Høstgildet	256.
Poesiens Nytte.....	260.

VI

	Side.
Jule-Cantate.....	268.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1821.....	275.
Anders Sandøe Drsted. Da hans Venner havde ladet ham male. Marts 1821.....	276.
Thomas Thaarup. Oct. 1821	278.
Sang i Anledning af Dronningens Fødselsdag. Oct. 1821 ..	281.
Jubelfang for Adam Wilhelm Hauch. Nov. 1821.....	282.
Tusmørket	284.
Den Elskende.....	285.
Den Haabefulde.....	288.
Hilsen og Afsted. Efter Goethe.....	289.
Tristan til Isalbe. Efter en gammel fransk Vise.....	290.
Maanen i Tusmørke	291.
Undskyldning	293.
Ufsken. Til en Veninde.....	294.
Didactisk Poesie.....	296.
Følgen af Thors Hammertab.....	298.

Lyriske Digte.

Anden Deel.

Trost.

Paris, i Begyndelsen af September 1807.

Jeg frygter ei for Fiendens Magt,
Vil ei for Danmark græde;
Thi fast er mine Brødres Pagt,
Dg stærk den danske Kiæde.
Tredobbelt snoes den Led for Led
Af Vre, Troskab, Tapperhed.
En Ridning frygte Fiendens Magt,
En Feig for Danmark græde!

Jeg frygter ei for Kiøbenhavn,
En Dronning iblandt Stæder;
Hver Borger i min Fødestavn
Opfferer Liv for Hæder.
Jeg veed, at de paa Bolden staaer,
Dg stride som for hundred Aar;
Hvi frygte da for Kiøbenhavn,
Den Dronning iblandt Stæder?

O, stod jeg paa den faste Borg
Bed mine Brødres Side!
Det er min Smerte kun, min Sorg,
At jeg kan med ei stride,

Hvor vigeſ ei en Fingersbred,
 Hvor Bretlands Knegte styrteſ ned.
 O, ſtod jeg paa den gamle Borg
 Ved mine Brødreſ Side!

Jeg frygter ei for Siællands D,
 Smaragd i Danmarks Krone.
 Paa Ringſted Mark ſkal Briten døe,
 For ud ſin Bold at ſone.
 Frem, Bønder! under Caſtenſkiold,
 I danſke Mænd, med Sværd og Skiold!
 Jeg frygter ei for Siællands D,
 Smaragd i Danmarks Krone.

Ha, ſtolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil ſtride?
 Troer du ei, Danmark eier nu
 En Lodbrog, Jernſide?
 At Siælland meer ei ſender ud
 En Iveskiæg, Knud, en Hardefnud?
 Ha, ſtolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil ſtride?

Hvem takker du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?
 Hvo lærte dig, paa Sneffen flog
 At pløie Hav og Floder?
 Hvad eſt du med dit Sværd, dit Skaf?
 Et Udſtud af den danſke Kraft!
 Hvem ſkylder du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?

Men Sønnen vil sin Moder slaae,
 En Skiændsel uden Lige!
 Naturen seer forfærdet paa
 Den nedrigste blandt Krige.
 Halsbugger ham paa Axl=Bold,
 Den Bovhals over eget Skiold!
 Han vil sin gamle Moder slaae,
 O Skiændsel uden Lige!

Dg stormed de i Tusindviis
 Herhid for Dan at strække,
 Skal Odin snart sin Bro af Jis
 Hen over Havet strække.
 Hist staaer endnu en Hær saa skion,
 Hver Helt sin Moders gode Søn,
 Den skal med Lugtens hvassse Riis
 Snart Røvermodet knække.

Da kommer Fredrik stærk og brav
 I blanken Pandserplade,
 En Moses giennem røde Hav
 Af Briters Blod at vade.
 Med draget Sværd han stævner frem,
 Da hjælper ei God dam, God dam!
 Da finder Røveren sin Grav
 Paa Danmarks brede Flade.

Forløst skal i sin sølvblaa Favn
 Snart atter Havet bære
 Bort Sicelland og vort Kiøbenhavn
 Til hele Nordens Bre.

Dg, Fredriksberg! din grønne Glans
 Skal række Fredrik Fredens Krands,
 Dg overalt det danske Navn
 Et Hædersmærke være.

Bøn til Guderne.

Fader Odin! lad dit Lys
 Kraftigt i mit Hierte lue.
 Dødens ængstelige Gys
 Mægter ene du at fue.
 Vær mig finde Mimers Bæld
 Mellem Skovens dunkle Stammer,
 Vær mig føle mine Flammer
 I det friske Viisdomsqvæld.

Giv mig Kræfter, Asa-Thor!
 Styrk min Hammer til Jdrætter,
 Vær mig paa den vilde Jord
 At bekæmpe Mørkets Jetter.
 Vær mig, fra min egen Aand
 Midgardsormens lumste Smerte,
 Der omspænde vil mit Hierte,
 Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig, Bragi! med dit Blik,
 Vær min Harpe nordisk klinge,
 Slut min Tørst med Suttungs Drik,
 Hæv mig paa din Ornevinge.

Lad dit Ubles søde Saft,
 Nidun! i mit Bæger flyde,
 Lad mig gavmild Frugten nyde,
 Som forynger Livets Kraft.

Freier, gyldne Frugtbarhed,
 Overflodighedens Fyrste,
 Du, som Ax til Jorden ned
 Ryster fra din Gullinbørste!
 Skienk mig et beskedent Neg,
 Mens min Sang i Skoven runger,
 Lad mig uden Frygt for Hunger
 Dve fort min Strængeleg.

Frigga! i din Herthadal,
 Bed en Brink i dine Skove,
 Byg din Søn af Lov en Gal
 Nær ved Søens friske Bove.
 Reis den, hvor jeg Lyset saae;
 Hvor de randt min Ungdoms Dage,
 Men hvor Venfkab blev tilbage,
 Skienk mig en fortrolig Braa.

Kom saa ned til Gefions D,
 Skionne Freia, Nordens Glæde!
 Bring til Hytten mig min Mo,
 Sling os i din gyldne Kiæde.
 Sling os i din Lok saa holdt,
 Som ei Heltens Glavind frænker:
 Habor sprængte Sigars Rænker,
 Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Vgirs Hav
 Kølgt op mod Stranden skyller,
 Stig da, Baldur! fra din Grav,
 Mens i Mulm sig Solen hyller;
 Styrk min Aand med vægsom Ro,
 Lær mig Livets Blomster sanke,
 Lær ved hellig Estertanke
 Mig at finde Haab og Tro.

Naar da Lofes haarde Stang
 Hødur støder i mit Hierte,
 Følg din Ven den skumle Gang
 Giennem Helas Gru og Smerte.
 Styrk mig med dit Guddoms=Mod,
 Sving mig høit fra Jordens Brimle
 Med dig til dit lyse Gimle,
 Fromme Baldur Siegod!

Længsel i Paris.

At, hvor det stundom dog ret vederqvæger,
 At see en ædel, deilig Biv!
 Da flammer Diet, Hiertet hun bevæger,
 Naturen faaer et dobbelt Liv.

Man reiser som Garçon, man Alt bemærker,
 Man føler sig i Gensomhed forstemt,

Dg seer saa mange fiældne Kunstens Værker,
Til næsten man Naturen har forglemt.

Hvad var i Paradiis før Eva Manden?
Man ubekiendt i fremmed Skare gaaer,
Dg morer sig saa længe med Forstanden,
Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder
En blomsterløs, en visen Krands,
En Sæbeboble, som til Intet falder,
Musik i Salen uden Dands.

„Hvad? du er i Paris, som hyppigt brammer
Med skønne Qvinder, og dog længes du?
Du seer vel Skoven ei for lutter Stammer,
For lutter Lilier og Roser nu?“

Al, Kiære! mange skønne Lilier vinke,
Som Rose smiler mangen yndig Glut;
Men Rosen fik sit Purpur kun af Sminke,
Dg Lilien er brudt.

Dg hvor uskyldigt Stammerne sig reise,
Slaaer Solen dog deri for middagsheed;
Jeg seer dem alt for mandigdriftigt kneise,
Dem mangler skyggesfuld Beskedenhed.

Til disse Hedninger mig Intet binder,
Hvis Afgud Bittigheden er dem Alt.
Jeg elsker Nord; der sminker Kulden Kinder,
Der er ei end Blufærdigheden qvalt.

Lev vel, Apol! du mistet har din Bue,
 Du truer som en stakkels Gud af Steen.
 Farvel, Fru Venus i din Sminkelue!
 Mig vinker Freia med sin Bøgegreen.

Julen i Paris.

Naar Høsten er forsvunden
 Med sine Frugter hulde;
 Naar Jorden fast er bunden
 Af Isens kolde Lænker;
 Naar Spurven hist sin Føde
 Kun hopper sig i Møde
 Midt i den skarpe Kulde
 Paa Landeveiens Steen;
 Naar Sneens Lag sig sænker
 Paa Græs, paa Tag og Green:

Da, tænkte jeg, da kommer
 Paa dunkle Himmelhvælving
 Den skionne Vintersommer;
 Da straalers dig i Møde
 Hist helligt fra det Fjerne
 Den klare Midnatsstjerne
 Med fromme Straaleskælving,
 Og tolker dig saa blid:
 Nu nærmer sig den søde,
 Den skionne Juletid.

Og Jordens hvide Flade
 Da smiler med Forlængsel
 Mod Nattens Stjerneflade,
 Naar Dagens Tid er omme;
 Ret som den vilde fige:
 Kun Himlens lyse Rige
 Mig trøster i mit Fængsel
 Alt med sin Blinken sød;
 Fra oven maa det komme,
 Forneden er kun Død.

Men borte blev min Glæde,
 Thi Jorden ei sig smykke
 Med Sneens Høitidsflæde.
 Jeg saae til alle Kanter,
 Men kun en Hverdagstaage
 Laae tykt i alle Kroge;
 Ei Frostens Støvet trykte,
 Ei Dyndet undertvang,
 Og ingen Jisdemanter
 I Træets Dren hang.

Da nu Naturens Rige
 Ei smykke sig derude,
 Da lod jeg Haabet vige.
 Ak, tænkte jeg, af Himmel!
 Hvis Buske, Træer og Stene,
 Som staae saa fromt alene,
 Vil ingen Fæst bebude
 Mod høien Juleqvæld —
 Letfærdig Stadens Brimmel,
 Den gjør det mindre vel!

Og hvad jeg tænkte, fete:
 Til ingen feftlig Glæde
 Sig Noget tilberedte.
 Jeg faae ei Dagen funkle,
 De sad og folgte, købte,
 Til Mørket Jorden svøbte,
 Paa Gade, Torv og Stræde.
 Da gik jeg ud forladt,
 Og ftirred i den dunkle,
 Den høie Julenat.

Og tænkte mig tilbage
 Fra diſſe Glæder tomme
 Til vore Barndoms-Dage,
 Da vi, Sophia! ginge
 Mod Aften ud at ſkue
 Den Sky paa Himlens Bue,
 Hvor Englen ſkulde komme,
 Som under Klokkens Klang
 Snart vilde Gaven bringe,
 Mens vi vor Pſalme ſang.

Og tænkte mig tilbage
 Hen i vor Juleſtue,
 Hvor ei trearmet Stage
 Af Sølv, for Pragt at viſe,
 Men Lyſet ſelv i Trende
 Paa Bordet maatte brænde
 Helligtrekonge-Lue,
 Mens Alle ſiunge ſaa:
 Guds Godhed ville vi priſe,
 De Store med de Smaae!

Den britiske Heltedaad.

Hvo pløier atter hist vor Sø?
 En talrig bretlandsk Flaade!
 Den nærmer sig til Fredens D;
 Hvo løser denne Gaade?
 Hvad vilst du paa vor grønne Strand?
 Udæsker du den danske Mand?
 „Ja, danske Kæmpe! du maa døe,
 Forkaster du min Raade.“

Ha, stolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil stride?
 Troer du ei, Danmark eier nu
 En Lodbrog, Ironside?
 At Sicælland meer ei sender ud
 En Tvefkiæg og en Store Knud?
 Ha, stolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil stride?

Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?
 Hvo lærte dig, paa Sneffen klog
 At pløie Hav og Floder?
 Hvad est du med dit Sværd, dit Skjæft?
 Et Udfkud af den danske Kraft!
 Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?

Husk, da du nylig voved dig,
 Hvor Danerflaget vaier,
 Og offred tusind Brødres Liv,
 Ha, for en indbildt Seier!

Vilſt atter ved din bratte Død
 Du farve Sicellands Bølge rød?
 Vel! Danerkæmpen venter dig,
 Som han at vente pleier.

Ti, Skiald! ſaa fløvt er ei hans Blik,
 Som dine Tanker mene;
 Han har ei glemt de Slag, han fik
 I ſidſte Helteſcene.
 Af Kæmpen fik han ſnart ſin Reſt;
 Med Qvinder ſtrider Briten bedſt:
 Han fandt — et heldigt Dieblif! —
 Sin gamle Moder ene.

Troſkyldig, ubevogtet der
 Hun ſidder i ſin Hytte;
 Nys uddrog hendes Sonners Hær
 For Grændſen at beſkytte.
 Hun ſpinder flittig ved ſin Teen,
 I Hiertet blid, i Siælen reen;
 Da kommer Tyven mere nær,
 Og lurker paa ſit Bytte.

En liden Sparebøſſe ſtaaer,
 Hvor trygt den ſtod ſaalænge;
 Der har hun henlagt Aar for Aar
 En ſparet Søilverpenge.
 Af, det var hendes hele Skat!
 Den ſtiæler han ved Midienat,
 Den rige lumſke Tyv, og gaaer,
 Mens hver Mand er til Senge.

Dog Hørrer først af brustne Teen
 Han river, rovberuset,
 Dg saarer hende Arm og Been,
 Dg tænder Ild paa Huset.
 Saa gaaer han bort; men Haan og Skam
 Dg Hevn og Giengiæld følger ham,
 Saa vist som endnu Steen paa Steen
 Dg Hytten staaer i Gruset.

Danmark har sine Snekker tabt,
 England har tabt sin Ære.
 Hvem sømmer det sig nu, fortabt,
 Utroftelig at være?
 Skibsplanter groe bag Skovens Læ,
 Hvor voger atter Grens Træ?
 Danmark har nogle Snekker tabt,
 Britannia tabt sin Ære.

Med et lille Speil.

I Fald min Musa tog ei feil,
 Hvad bedre kan vel end et Speil
 En yndig Evadatter gives,
 Hvori hun daglig selv kan see,
 Hvor deiligt Kindens Roser lee,
 Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand
 Saa smukt et Billed male kan

I mange Timer, flere Dage,
 Som hun i en Minut, naar blot
 Hun selv, hvis Lyset falder godt,
 Sig lidt at speile vil behage.

En Mø er stundom af den Art,
 At hun forglemmer meget snart;
 Hun nemmer hurtigt, men erindre,
 Det er ei hende nær saa nemt,
 Især hun strax igien har glemt,
 Hvor skielsst de skionne Dine tindre.

Har Zephir nu desuden tidt
 I lette Silke spøget lidt,
 Og overstredet sine Grændser;
 Naar Lokken alt for vildt han slaaer,
 Da er det godt, at strax man staaer
 For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag, du Hulde! dette Speil.
 Det viser Skionhed uden Feil,
 Det viser Amors hulde Kerte.
 Og har du sødt i Speilet leet,
 Da har du grandt det Billed seet,
 Som staaer i manges Ynglings Hierte.

Vinterangst.

Maanen skinte bleg paa Sneer,
Natten var saa klar at see;
Nornen bag ved Buggen stod,
Runer skrev med Barnets Blod.

„Hvad du vil, og hvad du skal,
Er alt her et sluttet Tal;
Hvad du lever Aar for Aar,
Paa din Binde skrevet staaer.“

Saadan sang hun, og forsvandt;
Ingen veed, om det er sandt.
Maanen skinner bleg paa Sneer —
Hvo vil giennem Natten see?

Sommertroft.

Solen skinte varm og skøn,
Dagen var saa blomstergrøn,
Baldur bag ved Egen stod,
Styrked Ungersvendens Mod.

„Angst dig ei ved Nornens Sang,
Gaf med freidigt Mod din Gang,
From i Hierte, fiæk i Aand!
Det staaer i din egen Haand.“

Saadan sang han, og forsvandt;
 Men hans Trostens=Ord er sandt,
 Angstens Vinter=Jis flød hen,
 Mildt staaer Haabets Grønt igien.

S a n g

til Mozarts:

Konnte jeder brave Mann.

Venus smiler, Bacchus leer;
 Bort med Sorg og Klage!
 Jnden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Jngen vranten Tidsel her
 Uden Farve, mørk og tvær,
 Sig blandt vore Roser slynge!

Baaren alt for hurtig gaaer
 Med sin Blomsterflynge;
 Lad os da, mens vi har Vaar,
 Elske, drikke, synge!

Viin og Piger! hulde Lyst!
 Glas i Haand, og Mø ved Bryst,
 Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyft og Skierts!
 Naar vi eder møde,
 Staaer Horats, Tibul, Properts
 Atter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
 Har udgydt sin Honningskaal,
 Ingen blank Pocal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
 Hvor han skielsmt fremtitter,
 Kysser i sin Blomsterseng
 Tusind Favoriter?

Hvor den raske, skionne Gut
 Favner varmt den smekke Slut!
 Ham vi os til Mønster tage!

Venus smiler, Bacchus leer;
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Normands-Sang.

Paris, Sommeren 1808.

Sørge, hvo som vil, for Norges gamle Land!
 Jeg kiender ikke Sorgen.

Frygte, hvo som vil, for Bierg og Dal og Strand!
 Mig Frygten er forborgen.
 Dovrefield skal Svensken, tænker jeg, la'e staae,
 Elven skal i Dalen han frit lade gaae.
 Skyen svinder bort;
 Er end Natten sort,
 Solen skinner klart i Morgen.

Blodet rinder let i hver en Normands Bryst,
 Som i Klippen Kildevældet,
 Hiertet svæver høit og rede til en Dyst,
 Som Ornen over Fjeldet.
 Biørn og Ulv maae flygte bort for Klippens Børn,
 Svensken er ei Ulv, og endnu mindre Biørn.
 Sidst ved Fredrikshald
 Fik han jo sit Fald;
 Troer han, Kraften er forældet?

Briten er en Høker, Høkeren forstaaer
 Helten ikkun slet at møde.
 Hvor ei Listen meer, og Guldet meer forslaaer,
 Der maa stakkels Briten bløde.
 Huse kan han brænde, Qvinder kan han slaae,
 Men mod Landets Sonner vil han slet bestaae.
 Zinclar fandt sin Død
 Hist i Dalens Skjød;
 Der er Rum til flere Døde.

Snart skal Havet meer ei med sin sølblaa Favn
 Skille vore Brødreriger;
 Snart staaer mellem Throndhiems By og Kiøbenhavn
 Ingen fiendtlig væbnet Kriger.

Staal for hver en Broder i den danske Dal,
 For hver Broder i den norske Klippesal!
 Fryd og muntert Liv
 For hver Daneviv!
 Staal for alle Norges Piger!

Da jeg reiste til Italien.

Du vil, min Ven! jeg skal ei reise længer,
 Du mener, intet Nytt jeg finder der;
 At ikke den til fierne Skionhed trænger,
 Som kan opdage Skionheden saa nær;
 At Meget vil mig hisset ei behage,
 Naar fiernt jeg søge skal min Levelyst,
 Og at den Sol, som muntret vore Dage,
 Maa sende Straalen fra vort eget Bryst;
 At Norden savne vil min Digterstyrke,
 Naar den mig seer de velste Guder dyrke.

Det kan du alt ei saa alvorligt mene,
 Dit Brev kun frister mig med Ironie.
 Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
 Han kiender Livet ei, han er ei fri.
 Thi som med raske Flugt i vore Aarer
 Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
 Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
 Med Verden. Derved styrkes Siælens Mod.
 Gensformigheden fieldne Skionhed dølger,
 Paa Verdenshavet gaaer kun store Bølger.

Dg hvad er Phantasiens Siælesøde?
 De Billeder, som Verden os har viift.
 Naar Blomsten ikke Luft og Straaler møde,
 Da har den snart sin Deilighed forliift.
 En Brudgom først maa tumle sig og handle,
 Før han til Hytten bringer fromme Brud.
 Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
 Da springer alle Haabets Knopper ud;
 Da vorder skienket, vorder atter givet.
 I denne Begelwirkning nydes Livet.

See, Muserne beboe de fierne Bierge,
 Hvo dem vil see, sig Templet nærme maa.
 I dunkle Huler smedde Trælledværge,
 En Trællesæl kan intet Høit forstaae.
 Bort Hierte — Broder! Sandhed var din Tale —
 Er Siælens bedste Høisal; men i Fald
 Du lukker denne skionne Sommersvale,
 Da blier den som den øsfianske Hal:
 Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
 Bestraalt kun af Gensidighedens Maane.

Som en homerisk Hal, den ud maa vende
 Sin aabne Bæg mod Dalen, stor og fri;
 Dg der maae mange stolte, faade Svende
 Til Borgens Frue gaae paa Frieri.
 Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder!
 Maa længe tumle sig paa Verdens Hav.
 Han kommer hjem, naar man det mindst formoder,
 Dg sender plumpe Lidenskab i Grav.
 Han sælger Ungdomsfrækhed med sin Bue;
 Hans Huset er, og hans den skionne Frue.

Af mangt et Rosenbed har Bien draget
 Sin søde Saft, af mangan Blomstervang.
 Hvad ei som Syn, Bedrift mig har indtaget,
 Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
 Thi lad mig slagre over Alpemuren,
 O Ven! og stæk ei mine Binger smaae.
 Jeg maa besynge Mennesket, Naturen;
 Deri bestaaer mit Liv. Thi lad mig gaae!
 Af Arken Duen slip i Laurbærlunden,
 Den kommer atter med et Blad i Munden.

Du kalder det unordisk, did at fare,
 Saa langt fra Odin og den stærke Thor?
 Og har du glemt Normanners stolte Skare,
 Som oversvømmed trindt den hele Jord?
 Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
 Og deres Guder med; og saa gjør jeg.
 Thi hold mig ei fra Sydens muntre Glæder,
 Did over Alpesneen gaaer min Vej,
 Og i de skønne blonde Lombardinder
 Omfavner jeg kun mine Landsmandinder.

Simplon.

Paa Tilbagereisen.

Der staae igien de taarnehoie Trolde
 Med Taagedamp om Been.
 Lidt efter lidt forsvandt de grønne Bolde,
 Her kneiser nøgne Steen.

Mig vinker Kampen, der de gamle Daner
 I Flokke saae saa tidt;
 Hans Hielm er Jis, og Hielmetoppen Graner,
 Og Pandseret Granit. -

Hvi spulmer Hjertet mere fiækt i Barmen
 Bed denne Klippehal?
 Jeg hører Ormens Susen, Fossens Larmen,
 Men ingen Rattergal.

Hvor er de Myrter og de Laurbærhækker,
 Hvor Marmorstøtten stod?
 Jeg seer kun Biergets Top, som Sneedeckær;
 En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
 Hiin Angstseligheds Bee.
 Mig vinker Idun med de friske Kinder
 I Klædningen af Sneede.

Hvad er dog det? Og hist i Morgenrøden
 En Banghed mig betog;
 Det kom mig stundom for, jeg hørte Døden,
 Naar Rattergalen slog.

I Røligheden jeg mig føler lettet;
 Ei Heden var min Ven.
 Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
 Og vilde bort igien.

„Saa har Apol dig ikke værdig funden
 Da til sin Himmel klar;
 Saa er den skionne Kunst for dig forsvunden,
 Saa est du en Barbar!“

Belan, Barbar! Der hersker og i Norden
 En Gud, som Harpen slaaer;
 Han er ei Yngling, han en Mand er vorden
 Med Egelov i Haar.

Han lærte mig i mine Fædreslove
 At røre Harpen stærk;
 Han lærte mig mangt Helteqvad at vove
 Om Dyd og Riddersværk.

Dog, skionne Græfers Mand! du selv maa sande,
 Jeg hylde dine Bud:
 Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
 Jeg dyrked dig som Gud.

Dg du din Viisdom mig har aabenbaret
 I evig Skionhedsglands;
 Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
 Mig Hiertet og min Sands.

Dg I huldsalige Farvetryllier,
 Som nu ei Diet jeer!
 Mon vel en Digters bedste Phantasier,
 End I, mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
 Begravede Natur!
 Skiondt ei jeg stod i hver en gammel Gade,
 Betragted hver en Muur.

Dg tydske Sværmerier, som sig blandte
 I Alt, mig gjorde stum;
 Ei fandt jeg Himmelnøglen kun i Dante,
 Ei steds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
 Hvem gamle Dremme bandt;
 Og skiondt mig mored de catholske Fagter,
 Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagsolen brændte;
 Vel Himmelen var blaa,
 Men Siællands Bøg, hvorhen jeg Diet vendte,
 Dog ei mit Die saae.

Nu glædes jeg paa Fjeldet her, det hvide,
 Og rørt mod Norden seer.
 Jeg hviler ei ved Gesti Pyramide,
 Jeg er ei Riætter meer!

Til en norsk Veninde i Frankrig.

Græd ei, fordi du skal dit Hiem forlade,
 Fordi de Riære drage fra dig bort!
 Dig stiller fra dit Throndhjem Havets Glade,
 Men Havets Bei er altid kort.
 Din Fader raader over norske Snekker,
 Og raske Brødre tidt besøge dig
 Med Riærlighed, som ingen Frastrand svækker.
 Græd ei! thi du er lykkelig.

Ufrømtet Venstab blomstrer allevegne,
 Dog trives dette Blomster bedst i Nord.
 For Sydens stærke Blomster Nordens blegne,
 Men Trofsabsegen voxer mere stor.

Lær dine Børn det danske Sprog at tale,
Lær dem at have Norges Fielde kjær,
Dg siig dem, at i Sicællands Dale
Slæae Hiertes, som er Venfkap værd.

Sang paa Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1810.

Glade Chor

Istemmer Unge nu med Gamle!

Egebord

Dankæmperne forsamle!

Glædens Giest!

Nu lad din Qvad i Hallen runge,

Lad din Tunge

Kraftig siunge

Kongens Fødselsfest.

Tung af Nar

Han sidde tryg paa Danmarks Throne,

Sølvgræae Haar

Indsnøe sig i hans Krone,

Kraft og Mod

Funkle fra hans lyse Die,

Intet høie

Ham, den Høie,

Fredrik Giegod!

Søn af Skiold!
 Vor Takkesang vi dig frembære;
 Danavold
 Est du for Danmarks Ære.
 Danavang
 Elsker du; thi høit os fryder
 Dine Dyder,
 Derfor lyder
 Danerfolkets Sang.

Din i Dyst,
 Naar i Marken Sværdet blinker,
 Din i Lyst,
 Naar os Bægret vinker;
 Din i Dag,
 Da fra Himlen Kiærligheden
 Satte Freden
 For vort Eden
 Og den gode Sag.

Under O. Mallings Portrait.

Han præged Dydens lysende Bedrift
 I Nordens Bog med Sanddruhedens Stempel,
 Og ved sin Daad forøger han sit Skrift
 End daglig med et elskeligt Exempel.

Christian August.

1810.

I grusom Tid, hvor Lysten kræved Blod,
 Hvor Underfund tvang Uskyld til at bløde,
 En trofast Kæmpe pludselig opstod,
 Som mindede os om Oldtids Morgenrøde.

Det frække Norge var i Nøden stedt;
 Han kom — og vidste Alting vel at styre,
 Skiondt Fienden stod paa Grændsen kobberklædt,
 Og skiondt ved Stranden snøs et Sø-Uhyre.

I Møde gif han en sandsynlig Død,
 Han deelte med sin Kæmpe Teltets Klæder,
 Han deelte med ham sidste Mundfuld Brød,
 Han deelte med ham Seiren og sin Hæder.

Da følte Fienden dine Vaabens Bold,
 Og tænkte: „Bort med Fiendtlighed og Avind!
 Før staae i Ly bag denne Kæmpes Skiold,
 End smage Bidet af hans vrede Glavind!“

Og valgte ham — saae du i Nordens Hiem
 Før sligt et Værk, o Saga, Tidens Dronning? —
 Og valgte ham, den Mand, som dræbte dem,
 Med et eenstemmigt Raab til deres Konning.

Da, Christian! hæved du dit Blik til Gud,
 Og tænkte: „Tung er Byrden af et Rige;
 Men, Fader! Tak! du har mig kaaret ud
 Til Broderfolket evigt at forlige.“

O, grumme Skiebne! med et flammet Sværd
 Nedflaaer du Livets Haab. Var det med Rette?
 Var Tiden ei den ædle Kæmpe værd? —
 Nu ligger Heltens Liig paa Skaanes Slette.

Men dine Brødre anede din Død.
 Har Smerten Fløitens Lyd ei overvundet,
 Da ud af Fædrelandets Moderskiød
 De fulgte dig til Svithiod over Sundet?

De græd, fordi kun Nummet skilte dem
 Fra deres høie Stolthed, deres Glæde;
 Nu svæved du til Evighedens Hiem —
 Ak! Harpen tier, Smerten kan ei græde.

Men som en Seraph straaler du nu hist,
 Staaer begge Riger bi i Tidens Torden,
 Bortvifter Hadet med din Dlieqvist,
 Og elkes som en Genius for Norden.

Ewalds Grav.

Hvor ofte er jeg vandret til din Grav
 I Krogen hist bag Kirken, flad og lav!
 Dybt var du sunken alt i Jordens Favn;
 End ruged dog en Steen, paa den dit Navn:
 Johannes Ewald der paa Stenen stod,
 Halv vasket ud af Regnens Vinterflod.

Hvor tidt gif jeg den stille Grav forbi
 Igiennem Kirkegaardens trange Sti,
 Og titted giennem Sprinkelværket ind!
 Da randt en hellig Taare paa min Kind;
 Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand,
 Var jeg fortrolig med din Digteraand.

„Åh!“ tænkte jeg, halvvoxen som jeg stod
 Ved Gittret, Stenen lige for min Fod,
 „Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
 Han skrev jo dog saamangen herlig Bog!
 Hvi hviler ei derinde Skjaldens Been
 For Altret bag en sneehvid Marmorsteen?“

Hvert Aar, som Gud mit Liv veldædig gav,
 Jeg vandred fromt og ene til din Grav,
 Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad
 Høstvinden blæste kold det gule Blad;
 Naar Solen skjulte sig bag Skyens Slør,
 Da tyktes mig: „Nu er det, som det bør“.

Og da jeg ældre blev, da syntes mig,
 At findrigt her man havde jordet dig:
 Ved Jøsen — Kirken rolig i sin Sky,
 Ved Foden — Udselhed i snevre By;
 Her hellig Kraft og Trøst, hist Mangel, Nød.
 Du stodst i Livet, som du laae i Død.

Ja, Linden selv her med sin sorte Hud
 Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
 Thi du var og et Træ af stærk Natur,
 Men lænket, haget ved den skumle Muur,

Omlædt af Bræder, at ei Stammens Gang
 Riæf skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! skiem ham med din høie Muur.
 Ud gyldne Blade, høstlige Natur!
 Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
 Og lad den tone over Ewalds Grav.
 Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
 Ved Jøsen mangan lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertæ!
 Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ.
 Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
 Dit Navn dog blomstrer i en evig Baar.
 Længst foer det fra sin sørgelige Braa,
 Og funkler nu — en Stjerne fra det Blaa.

Arlequinos og Pieros Oprindelse.

Under køle Myrtekrøner
 Sydens muntre Ungdom sad,
 Hørte Baarens søde Toner
 Bag det friske Laurbærblad.
 Smaaæ Zephyrer, vevre, glade,
 Hid fra Sølvbækken kom,
 Brød de farvesprængte Blade,
 Voltred dem i Luften om,

Hvirvled dem tilsammen, standsed
 Aldrig med den lette Gang;
 Overgivne Baargud dandsed,
 Medens alle Fugle sang.
 Sammensat af lutter Blade,
 Rød og grøn og gul og blaa,
 Foer han over Markens Flade,
 Bøielig fra Top til Taa.

Halv bekymret, halv fornøiet
 Stod i Høst en Ungerjvend;
 Skielmsk, med Munterhed i Diet,
 Tankesuld han stirred hen:
 „Flora svandt, nu Storme bruse;
 Hulde Glands! hvor flygted du?
 Hist i Stadens dunkle Huse
 Sidder Egnens Ungdom nu.“
 Bludselig, som saa han taler,
 Han et herligt Indfald faaer:
 Pudsigt han sit Ansigt maler,
 Skiuler sine brune Haar,
 Sniger did sig, hvor hans Moder
 Giemte mangen nyttig Klud;
 Jvrig han i Kisten roder:
 „Sy, min Søster! pynt mig ud!“
 Mens det skyller ned derude
 Paa den visne Sommerpragt,
 Syer hun ham af lutter Klude
 Flux en spraglet Dandsedragt.

„Tag din Githar nu, Camilla!
 Kom, og skynd dig hen med mig;

Hisset i den store Villa
 Mængden har forsamlet sig.
 Under Cithrens Klang han træder
 Frem i svævende Galop;
 Paa de estergivne Bræder
 Gjør han mangt et lustigt Hop.
 Cithren er en Fuglestemme,
 Han et let bevæget Blad;
 Alle frydes, Alle glemme,
 At de fængsles i en Stad.
 Alle glæde sig tilsammen
 Ved den muntre Tidsfordriv.
 Saadan nu til Alles Gammen
 Arlequino fik sit Liv.

Nordens Søn i lutter Taage
 Havde nærved tabt al Sands.
 Med opsvulne Dienlaage
 Gloede han paa denne Dands.
 „Hvad er dette? Himmel! Himmel!
 Hvad er dette for et Spil?
 Hvad skal denne Farvevrimmel,
 Hvad skal disse Krumspring til?
 See, nu hopper han! hvor luftig!
 Hu hu hu hu hu hu hu!
 Er han sindig og fornuftig?
 Hvis hans Been nu gif itu?
 Ih, sy skamme dig, du Daare!
 Hvilket Galsskab! Gode Gud!
 Det har rørt mig fast til Taare,
 Og dog leer mig Anekten ud.

Det er bedre, Mad at spise
 Og at gotte sig i No.
 Jeg mig holder til de Bise,
 Jeg og Viisdom vi er — To.
 Ingenting kan tæmme Knøsen,
 Panden er ham alt for huul.
 See, nu render han med Tøsen!
 Jeg fortære vil mit Suul."

Denne Aabenbaring skatter
 Alt det hele velske Land;
 Med en vældig Skoggerlatter
 Hilse de den vise Mand.
 „Kiære! det er bedst, du træder
 Af din tykke Taage der;
 Kom kun op paa vore Bræder!
 Vi har dig af Hjertet kiær.
 For din hvide Taagekappe
 Skalst du een af Badmel faae."
 Høit med Latter Alle flappe,
 Da de see ham saadan staae.
 Mager i den vide Kiøle
 Staaer han der, og maaber stiv,
 Styrter over Bord og Stole,
 O, det er et Liv, et Liv!
 Rynket, vigtig, melancholisk
 Som en gammel Abekat,
 Blier hans Hoved fast catholisk:
 Hvordan er dog dette fat?
 Meer fornuftig, end den Anden,
 Er naturligviis han jo;

Dg dog snise de som Fanden.
Han veed knap, hvad han skal troe.

Men hvad Publicum den Laabe
Kalde skal, det veed Enhver;
Rundtom alle Stemmer raabe:
„Kære Piero! er du der?“

Daarsang.

Endelig revned de hængende Skyer,
De forsvandt i en Kant;
Kulden med Laagerne flyer.
Himmelen skinner saa klar og saa puur,
Som en Demant, som en sleben Azur.
Barmen opliver den dødkolde Jord.
Eia see, Herre je!
Alt staaer Biolen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen:
Tirrelit Qvirrelit!
Qviddrer paa gyngende Green.
Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
Isen og Sneen paa Bierget maae tõe.
Lovene flette det maigrønne Tag,
Viste hid, viste did
Høit i den venlige Dag.

Hvad er saa herligt, som Rosen i Baar?
 Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
 End den ei blomstrende staaer,
 Endnu den slutter paa tornede Stub
 Grønt under Lovet sin spirende Knop;
 Men kun en Dag i den varmende Luft —
 Giver Agt, hvilken Pragt!
 Mærker J Purpurets Duft?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
 Trileree, Filomee!
 Hurtig paa Vingernes Fart
 Lislige Rattergal, bygger i Træ
 Hurtig sin Rede bag Grenenes Læ,
 Holder sit Bryllup, og synger sin Sang:
 „Søde Lyst i mit Bryst!“
 O, du livsalige Klang!

Phyllis! saa kom, lad kun hist ved vor Dam
 Med mæ mæ og bæ bæ
 Græsser de kridhvide Lam.
 Lammene hytte sig selv, kan du troe;
 Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,
 Favnes og kysjes bag grønne Skær.
 Hys hys! tys tys!
 Ingen opdager os her.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
 Uden snart med en Fart
 Zephirens bævende Vind.
 Kom kun, o Zephir! jeg trænger til dig;

Køl mine Flammer, de kvæle jo mig.
 Løs hendes Loffer, og blæs til min Lyst
 Med et Kast i en Hast
 Silken fra svulmende Bryst.

Digteren, Amor og Musen.

Digteren.

Liflige Vaar!
 Atter du kommer paa lysgrønne Binge.
 Glædeligt Aar!
 Synge maa Skialden, og Harpen maa klinge.
 Mellem den quiddrende, jublende Fryd
 Blander sig Sangens og Tonernes Lyd.

Tag jer i Agt,
 Unglinger! vogter, o tager jer Vare:
 Pilen er lagt,
 Buen er spændt, eders Hierter i Fare.
 Amor er kommen, han Koggeret fik,
 Fyldt med de Deiliges træffende Blik.

Saaret er sødt,
 Af! men det ulmer, det tærer, det brænder.
 Græsset er blødt;
 Plukker det af med de skælvende Hænder!
 Græsset, som voger i Skyggen saa skiont:
 Haa bet ved Navn, saa husvalende grønt.

Urten jeg veed,
 Urten, som strax vederqvæger og læger:
 Gienfiærlighed!
 Kraften den har i sit saftige Bæger;
 Duggen, som lædske, som kole kun kan
 Elskovens hulde fortærende Brand.

Amor! hvordan?
 Kommer saa snart du, som Bøgenes Blade?
 Sydlige Land
 Kan du letsindig saa hurtig forlade?
 Vingede Dreng i det flagrende Flor!
 Ynder du folsomme Hjertes i Nord?

Amor.

Havet det blaa
 Flyder jo her, som for sydlige Himmel.
 Derne smaae
 Kruse sig, som i helleniske Brimmel.
 Tonen i Sprogets melodiske Klang
 Nærmer sig jo den ioniske Sang.

Pigen er skøn,
 Blaasiet, blond, som homeriske Skionne.
 Dernes Søn
 Vil jeg for Riæthed og Snille belønne.
 Snart er jeg hiæset, og snart er jeg her,
 Let er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Baar:
 Færdig med Dække, med Bidsel og Sele
 Opsadlet staaer
 Gangeren graa, min smaa Philomele,

Pegasus liig. O, hvor Dækket er blødt!
 Bingen den spiler, og vrinsker saa sødt.

Hen giennem Luft
 Flager jeg da i den tidlige Sommer.
 Urternes Duft
 Giver tilkiende, naar Kierlighed kommer.
 Kølige Skyer bestænke min Bei,
 Luun falder Draaben, da vaagner min Mai.

Derfor i Glands
 Throner jeg her med den vaarlige Sanger.
 Bogenes Krands
 Med sine Lov mig i Skyerne fanger.
 Ungdommen lokker jeg hid med min Pragt,
 Da først begynder i Skoven min Jagt.

Liftig da der
 Skyder et Blik af den stille Blondine;
 Sortoiet her
 Træffer en Mø med sin brændende Mine.
 Barmen, jaa stolt af den fyldige Snee,
 Blænder det Die, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
 End havde hørt mellem Rosernes Lue,
 Ha, men jeg seer
 Skalken bag Træet alt spænde sin Bue!
 Flygte jeg vil, at han træffer mig ei —
 Undigste Skionne mig spærred min Bei.

Nu er jeg skudt,
 Brændende Længsel mit Hierte nu dræber;
 Deiligste Blut
 Draf med et Smil mine siungende Læber.
 Himmelske! hvis ei din Mund af mit Saar
 Udsuger Giften, da plat jeg forgaaer.

Musa.

Kiender du mig
 Endnu ei bedre, min sværmende Digter?
 Tid, at jeg dig
 Fører fra Sværmen til skyldige Pligter.
 Syng nu om Elskov, saa meget du vil!
 Mig hører Sangen og Elskoven til.

Digterens Hiem.

Hvis eder lyst er at erfare,
 Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer,
 Da vil jeg her det aabenbare:
 Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
 Det strækker sig fra Spitsbergs hvide Klipper,
 For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
 Til hvor den sidste Lange slipper
 I Søndrepolens øde Hav.
 Mod Osten grændser det til Morgenrøden,
 Til Paradisets unge Herlighed;
 Mod Vesten grændser det til Døden,
 Hvor i sin Hule Lyset synker ned.

Hist værner taffet Jis, her kolde Bolger vælte;
 Men midt omkring det store Fødeland
 Gaaer Solens diamantne Bælte,
 Og funkler i en evig Brand.

Hvis J vil vide: til hvad Tid, hvor længe
 Han nyde kan det sieldne Skuespil,
 Da svarer jeg ved Harpens Strænge:
 Til hver en Tid, og naar han vil.
 Han boede med de ældste Hyrder
 I Hulerne langs med det røde Hav.
 Han slæbte Pyramidens Byrder
 Med Æthiopen til sin Fyrstes Grav.
 Han fulgte Cecrops paa hans Flaade,
 Med Bacchus Indien han vandt,
 Nød paa Olymp Jocos Apollons Raade,
 Thi der sin Pegasus han fandt.
 Den breder ud de dunkelbrune Vinger,
 Og hellig Kraft i hver en Muskel boer,
 Og herligt, som sig Ornen svinger,
 Den med ham over Skyen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viste,
 Som siden Middeldaldrens dunkle ny,
 Da han med Faust i den krystalne Kiste
 Af Mephistopheles blev ført i Sky.
 Ja, selve Siælens aandelige Rige
 Den Videlystne skue faaer,
 Naar op ad Tankens Himmelftige
 Med Grandstøeren han varligt gaaer.
 Til alle Hjørner kan han frit sig vende,
 Og fare stoltelig i Mag

Fra Verdens ene til dens anden Ende
 Paa en begeistret Ungdomsdag.
 Hvo har en Fryd, som han, fornummet?
 Paa Hippogryphen Solvergraa
 Han giennem Tiden svinger sig i Rummet,
 Som Fuglen giennem Luftens Blaa.

Han boer i den krystalne Grotte,
 Naar med sin Dufteqvist han slaaer;
 I Feers Alabasterflotte,
 I gamle Nordens Kongegaard,
 I Hytten langt fra Stadens Dvalme,
 I Skovens Hvalving ved et Kildevæld,
 I Drknen bag en eenjom Palme,
 I Ridderborgen paa det steile Fjeld.
 Han følger Hildetand i solvgraa Alder
 Til sin navnkundige Braavalladød.
 Med Roland som en Helt han falder
 I Roncivallis' Blomsterstiød.
 Med Cocles han paa Broen segter,
 Med Colon fører han mod Elementet Strid,
 Med Luther Paven han fornægter,
 Og styrter sig i Spyd med Winkelried.

Med Werther sværmer han, naar Baaren kommer,
 Og Maanen sødt til Rosenknoppen leer.
 Han digter i den grønne Sommer
 En Odyssee i Skyggen med Homer.
 I Høsten, naar en Blæst gaaer giennem Dalen,
 Og Solen i sit Blod os viser Dødens Hiem,
 Da staaer med Shakespeare han i Ridderjalen,
 Og maner gamle Skygger frem.

Og naar nu mere vældig Stormen tuder
 Hen over Vintrens Snee, naar slukt er Maanens Glands
 Da funkler han med Balhals Guder
 Høit i den lyse Stjernefrands.
 Da Bragis Harpe vældigt klinger,
 Da sjunger han om As og Alf,
 Og Sneen paa de hvide Binger
 Dpløfter ham til Balaskialf.

Men did, hvorhen det Hele stræber,
 Som ingen Tunge tolke kan,
 Som tales ud af ingen Læber,
 Det egentlige Fædreland :
 Hvor Elementer ikke fiendtligt stride ;
 Hvor unge Roser staaer i evigt Græs ;
 Hvor kiærligt sidde ved hinandens Side
 Den høie Jesus, Baldur, Socrates ;
 Hvor sødt Uskyldighedens Engleklynge
 Om Herculsføllen sine Lilier snoer ;
 Hvor om den Evige de Stærke synge,
 Forenet i et helligt Chor —
 Did higer han fra Taagelandet,
 Det føler dybt han i alt Stort og Smukt.
 Til Tartarus er den forbandet,
 Som elsker ei og deler ei hans Flugt.

Christiansholm.

Hvilket Under! hvad er dette?
 End i Rom jeg var i Fior,
 Nu jeg staaer paa Danmarks Slette
 I det solforladte Nord,
 Og dog straalers Vaarens Inde
 Mere frisk, end selv i Syd.
 Edle Par! min Tak forkynde
 Skal den muntre Harpelyd.

Hvo gav Skialden grønne Skove
 For Campagnens Bierge blaae?
 Hvo den friske, solvblaa Bove
 For de høie Blomsterstraae?
 Hvo gav for den køle Grotte
 Ham en Bolig luun og skøn?
 Ernst! huldjalige Charlotte!
 I har glædet Harpens Søn.

I har bragt ham til at glemme
 Sydens hurtige Forliis,
 I er Skyld i, at han hjemme
 Føler sig i Paradiis.
 Luunt beskierme Bøgens Kroner,
 Nu kan han i Skoven gaae,
 Og til Sangens høie Toner
 For sit Danmark Harpen slaae.

O, hvor Hertha mig henrykker
 Med sit Smil bag Lovets Gang!
 Ingen skionne Marmorstykker
 Standse mig vel paa min Gang;
 Men en salig Ynde hviler
 Paa Naturens Helligdom,
 Og hvor Kunstens Musa smiler,
 Der er Grækenland og Rom.

Ei jeg vilde Sølyst bytte
 Med det skionne Tivoli;
 Lav staaer den forfaldne Hytte,
 Herligheden er forbi.
 Men Mæcen er ei forsvundet,
 Hvit mod folde Nordens Jis
 Er den Edle atter fundet.
 Gid Horats var ligerviis!

Til Schulz.

Jeg hørte Leonardos, Pergoleses Toner skælve,
 Hvor mægtigt sig San Pietros Buer hvælve,
 Og Buonarotis Hvælving brast,
 Og Himlen viste mig sit Diekast:
 Jeg Engle saae i hvide Flaggerklæder
 Til Jesu, til Marias Hæder
 At høre Salighedens Røst;
 Den boiede mit Knæ, den svulmede mit Bryst.

Jeg hørte Jordens Jammer,
 Et Miserere qvalt af Helvedsflammer;
 Da vældigt i mit Dre klang,
 Hvad Dante ved sit store Orgel sang,
 Og aldrig jeg forglemmer
 De strengcatholske, rædsomtstionne Stemmer.

Jeg hørte Mozarts Tryllefløite
 Paa Phantasiens grønne Sommerbierg:
 Dens muntre Toner mig fornøide,
 Fremmaned Kæmpe, Fee og Dverg;
 Min Siæl til barnlig Lyst den boide.
 Jeg saae ham drage i den dunkle Dal
 Alruneroden af de dybe Grunde
 Til Livets Dval;
 Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde.
 Og i en gothisk Hvælving Diævlen stod:
 Don Juan, som en Ridder, fræk, letfæindig,
 Bellsstig, vindig.
 Men Helveds brændende Sciroccovind
 Foer giennem Hvælvingristen ind,
 Og kræved Blod.
 Og første Gang paa Melpomenes Binge
 Jeg hørte Shakespeare giennem Toner klinge.

Nu, ædle Schulz! min Barndoms Ven!
 Jeg hørte dig i Christi Død igien.
 Ei stærk, ei brændende, begeistret ei af Syner,
 Som Solen varmer, eller Lynet lyner,
 Men som den stille Maanes Glands
 Du smeltede min indre Sands.

Ei Himmelens, ei Helveds Sanger,
 Ei Dolk for Dvergivenhed og Jammer;
 Den milde Andagt tolker du,
 Det rørte Hjertes Svulmen til sin Skaber,
 Som sig i Skyen taber.
 Vær takket nu!
 Din Salighed er sød,
 Som dine Engles Sang i Christi Død.
 Hvem barnlig Andagt fromt i Hjertet boer,
 Ham vil du Stenen let fra Graven vælte,
 Du vil hans Hjerte smelte,
 Du stille Sanger for det stille Nord!

Til Melpomene.

O du, som min Siæl
 Saa sødt betvang,
 Sugprudeste Mø,
 Melpomene du,
 Med de blodrøde Druer
 I dunkle Haar,
 Med en Bedbendfrands
 Om Tindingen trykt,
 Med en tveægget Dolk
 I demantne Giord,
 Og med tankefuldt Blik
 Under synkende Bryn,
 Med et Beemodsmil

Paa blomstrende Kind!
 Modtag min Sang.
 Dig lyder min Sang
 I den dæmrende Stund,
 Medens Sol gaaer ned,
 Medens Maanen opstaaer,
 Medens Hesperus bleg
 Nedblinker.

Med den støiende Dag
 Thalia forsvandt,
 Hendes Dienlaag sig
 Med Rosen har luft.
 Polyhymnia nu
 Paa Forum ei staaer,
 Ei Terpsichore let
 Gendanser i Eng
 Under Floiternes Klang,
 Cuterpes Musik.
 Med den slumrende Jord
 Nu Bedrifternes Mø
 Calliope dybt
 Er indslumret paa Skiold.
 Kun Urania end
 Høit blinker fra Sky
 I sit luftblaa Flor
 Med Stiernernes Krands.
 Kun Erato endnu
 Halvvaagen, i Slum,
 Med den sneehvide Haand
 Let famler i Stræng,
 For til Digterens Sang

At blande, skiondt svagt,
Sin harmoniske Lyd.

Dig skuer jeg hist
Hoi, ædel og stor,
Som den mægtige Bøg
I dæmrende Nat;
Dens Lov er dit Haar.
Laus skrider du frem
I den slumrende Dal,
Sortmalede Skiold
Paa din Guddomsarm.
Mørkt skuer du hen
Med dit Junoblik,
Med det uhyre Spyd
Udstrakt i din Haand,
Der et vægtigt Staal
Nedvender mod Jord,
Men en Fane saa let
Imod Stjernernes Hær,
Haabvæiende grøn
Med en Laurbærkrands.
Til Urania du
Har Heltene kaldt;
Men den skulende List,
Men Ildgierningens Mænd
Nedstøder du stærk
I Tartarus' Nat.

Held, Lov dig og Priis,
Min Gudinde! dig Priis!

Din Nærværelse kun
Gjør kraftig og stor.
Som den funklende Myg,
Der i Elskovens Blund
Stærkt gløder, og døer,
Er Menneskets Liv;
Thi Kronions Jld
Hos Prometheus, rant,
Blev fængslet i Leer,
Men den kalkede Flint
Slaaer sønder, o Mø!
Dit mægtige Spær,
Og den løsladte Gnist
Søger atter, befriet,
Sit himmelske Hiem,
Til et Under for den,
Som kryber i Støv;
Til Dymuntring for den,
Der fik Binger til Flugt;
Til Fryd for den Aand,
Som du skienkte det Held,
I en flammende Sang
At forkynde din Magt
Over Jorden.

Mine Mestere.

Gwald.

Den unge Phantafie blev forft udfklæffet
 Af mangt enfoldigt, eventyrligt Skrift;
 Dog kiendte den ei Kampen hielmbedæffet,
 Du vilte mig forft Heltenes Bedrift.
 Da fandt jeg Profabogen vingestæffet,
 Mig smilte Maanen giennem Skyens Rift,
 Og fikon paa Biergets Sne i Storm og Vinde
 Mig vinkte høi den danfke Sanggudinde.

Shakefpeare.

Hun hæved mig, den Blege, langt fra Jorden.
 Men Phantafien ei fin Brimmel fandt;
 Det var faa kraftigt, men faa koldt i Norden;
 Dpfindelfen ei Alting huldt forbandt.
 Da hørte jeg en frugtbar Sommertorden,
 Det lunte rødt i Himlens vefre Kant;
 Dg hver en Knop, fom Phantafien kiendte,
 Stod nu fom Blomft, hvorhen fig Diet vendte.

Cervantes.

Da fvarmed den omfring paa Macbeths Hede,
 Dg rafled fun imellem Spyd og Skiold;
 Den ændfed ikke Dagens Liv dernede,
 For Diebliffets Daad var Barmen kold.
 Da dæmped atter Poesie dens Hede,
 Den varnedes af Vittighedens Skiold,
 Foragted Mambrims Hielm, og lytted heller
 Til Borgerlivets yndigfte Noveller.

Homer.

Dog som den lærte nu hver Kraft at skatte,
 Da tænkte jeg: „Mon ei der er en Aand,
 Som veed det hele Verdensliv at fatte;
 Som Alt forener med sin Kunstnerhaand;
 Hvor Fredens Glæder ei kan Siælen matte;
 Hvor Kampens Kraft er lagt i Skionheds Baand?“
 Og see, med Tankeblif bag Laurens Grene
 Stod mig, som Mentor, din Pallas Athene.

Sophocles.

Men — Middelpunktet for det hele Billed
 Var dog kun lystig Strid i Belklangørd.
 Da viste du mig Kraft mod Kraften stillet,
 Alvorlig skuet til af Mængdens Chor;
 Og høie Taarer mig fra Kinden trilled,
 Usmykket raste Lidenskab og Mord,
 I store Omrids stod den store Scene,
 De handled, og dog raadte Skiebnen ene.

Schiller.

Da tænkte jeg i Kraft af Jesu Lære:
 „Nei, Billien kan ei under Skiebnen staae,
 Bort Legem kan de hen til Graven bære,
 Den Uedles Daad kan evig ei forgaae“.
 Da digted du til Christendommens Ære,
 Og viste Handlingen i Hiertets Braa.
 Af Shakespeares grønne Skov du hentede Grene,
 Og maiklædt stod den græske Marmorscene.

Goethe.

Dig, uforglemmelige store Mester!
 For Intet ei tilsidst jeg glemte dig:

Du staaer igien som Ridderborgens Rester,
 Du lever end, som tidlig ledte mig.
 Som Tiden du dit store Die fæster
 Paa Alt, hvad lever og udvikler sig.
 I hver en enkelt Kraft du stander efter
 De Andre; men du samler deres Kræfter.

Jeg hører Ewald i din Lyra klinge,
 I Gøt jeg kan den store Shakespeare see,
 Din Wilhelm kan mig til Cervantes bringe,
 Homer fortæller i din Dorothee,
 Sophocles gav Iphigeneia Binge,
 Den hulde Schiller smeltede din Snee.
 Staa mig et Maal, hvorefter jeg kan bygge!
 Leed med dit Lys, og vaer mig med din Skygge!

Til min Læser.

Du hørte Ynglingen at lalle Toner,
 Anap sluppen ud af Barnets Ledebaand;
 Forvoven efter Musens Laurbærkroner
 Alt tidlig strakte sig den svage Haand.
 Du saae i fjerne, ubekiendte Zoner
 Dmtumle sig den unge Digters Aand:
 Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,
 Hvi vil du over Reisens Længde klage?

Hvem Sanggudinden til sin Præst udkaarer,
 Opfostres ei dertil i Arnens Braa;
 Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer,
 Den kiække Dri maa over Fieldet gaae.
 Sig Hiertet ove maa i Fryd og Taarer;
 Hvo skildred, hvad hans Die aldrig saae?
 Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,
 Før du vil tolke dem med Kunstens Stemme.

Dg ikke blot, hvor Diebliffet rammer,
 Sig vaander Digteren ved Brødres Kaar:
 De ældste Tiders længselægte Skrammer
 End bløde frisk for ham med aabne Saar;
 Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer,
 Hans Føde=Egn en snever Urtegaard.
 Som Evighedens Præst og Verdens Borger
 Han tolker Seklers Lyst og Seklers Sorger.

Som en Columbus maa han ud sig vove
 Paa Skibet, bygt af Uerfarehed;
 Forlade Fædrelandets grønne Skove,
 Dg staae, hvor Straalen styrter lodret ned.
 Hvis han fra Bove kastedes til Bove,
 Dg ofte vranten blev, fordi han leed:
 O, harmes ei! han har sin Verden fundet,
 Det barske Somands=Liv er længst forsvundet.

Dg som en Ven, der kommen er tilbage
 Nu i sin Barndoms lykkelige Havn,
 Ham glæder mangt et Blomster at opdage,
 Som før han neppe kiendte ret af Navn.

Den unge Kraft begynder med at vrage,
 Men modnet Hjertet trykker til sin Favn
 Alt, hvad med Himmelstraalen er beslægtet,
 Og hvad at skue for dets Blik var negtet.

Tilbageblik paa Rom.

D dig, som alt saamange Jordens Skjalde
 Henrykt besang ved den høitstemte Cither,
 Dig vil jeg i min Hu tilbagekalde.

Thi Baaren bringer mig bag Lundens Gitter
 Grindringen paa Sommerfuglens Vinge,
 Mens Morgensolen ind i Busken titter.

Sødt som en Drøm skal Strængens Dirren klinge;
 Hvad jeg tilbagedrømmer, skal den tone,
 Og sig min Aand i Sky med Lærken svinge.

Jeg tænker mig bag Bøgens grønne Krone
 I Laurens, Myrtens Hiem; jeg troer at læse
 Petrarcas Digt ved Kildens Sølvertone.

Jeg sidder i dit Skjød, Villa Borghese!
 Men af! Zephiren giennem Buskens Grene
 Her mere stærk og vild jeg føler blæse.

I Hækken staaer ei hvide Billedstene,
 Ei Ufskulap i Templet med en Mine,
 Hvis ædle Syn kan læge Hiertet ene.

Ei heller seer jeg hisset om Faustine,
 Om Antonin Grindringen at rage
 Med høie Piller frem, en skion Ruine.

I fiære, alt for snart hensløine Dage!
 O, vender atter nu i Skialdens Hu
 Med alt det Store, Herlige, tilbage.

All eders Glæde vil jeg tænke nu;
 Forglemmelsen skal kun med Taager skiule
 Hvad uskiønt var, hvad heller fyldt med Gru.

Thi Phantafien fiender ingen gule,
 Af Solen fvedne Marker, Slangens Rede;
 Den slutter ind Scirocco i sin Hule.

Den vandrer om, men uden Middagshede,
 I høien Græs, i Thymianens Kryder,
 For hadrianske Rester at oplede.

I Hvælvingen, hvor ind ei Barmen bryder,
 Den sætter sig, hvor Buer den omfavne,
 Hvor høit ved Aabningen sig Bedbend skyder.

I gamle Kalk den læser unge Navne
 Af mangan Pilegrim, der (som den selv)
 Maa nu den virkelige Glæde favne.

Du høie Pinie! stig, men ei dig hvælv;
 Reis dig i Luften med din grønne Flade,
 Mens guul i Dalen flyder Tibrens Elv.

Dg fletter jer, I hulde Laurbærblade!
 Om Skjaldens Tinding; frækt jeg glindse seer
 Jer falske Søster hist, hvis Gifter skade.

Jeg staaer, hvor Blomsten i Frascati leer,
 Dg skuer i Campagnen Rom nedstunken;
 En Taagestrimmel skjuler den end meer.

Hvo skulde troe, at denne Plet var Funken
 Til Seklers Ild, og til den stærke Flamme,
 Som atter nu er vorden svag og lunken?

Dg dog var Taagestrimmelen den samme,
 Igiennembrudt, oplyst af ingen Sol;
 Dog saae man intet mere der at bramme,

Da høit Gregor steg paa sin Pavestol,
 Da Rafael maled Evighedens Minder,
 Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig raned skønne Qvinder,
 Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
 End i Træsteveraneren jeg finder.

Nu sving dig did, min Tanke! hvor han stod,
 Horats, den Skjald, som med Virgil og Fleer
 Et kunstigt Skionheds Lys opstige lod

Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
 Et romersk Lys, som hurtig steg, og sluktes
 I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
 End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
 End Druens Bær af Solens Ild befrugtes;

Men Vinen skienker ingen Sange Livet.
 Høi staaer mæcenske Hal end i sit Gruus;
 Men Blomsten skjuler sig deri bag Sivet.

Engang var denne Hal et Drivehuus,
 Hvor Alt, hvad blomstred, venligt ud blev flækket;
 Her nød Begeistringens sin høie Ruus.

Nu staaer den sunkne Hal med Jord bedækket,
 Kun Fossens synger end sin gamle Sang,
 Dens Mod ei bliver selv i Faldet knækket.

Skal Skialden synge her ved Githrens Klang
 Dødsfaren, hvori han letsindig svæved,
 Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten stod, men dog ei bæved,
 Jeg saae i Dybet Bølgerne nedfoge,
 Et Hydrasvælg, som mangt et Dffer kræved;

Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage,
 Sprang dog letsindig om paa Fiieldets Kanter.
 De sorte Bølger snoede sig som Snoge,

Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
 Hen over smallen Steen man træde maatte,
 Heel slibrig af de mange Vanddemanter.

Did gif man over til den store Grotte,
 Hvor Skummet koges, før det styrter ned
 I Svælgets Dyb fra Biergets Marmorflotte.

Da tumled jeg — o, Skræk! — thi Foden gled;
 Men Himlen redded mig af Dødens Strube,
 Thi den bevarte min Besindighed.

Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
 Hvor ingen Malstrom ned til Orcus bragte.
 Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube;

En hurtig Haand mig Hielp i Nøden rakte,
 Jeg atter stod i Lysets varme Glands,
 De vaade Arme Tak mod Himlen strakte.

Høitidelige Aften for min Sands,
 Da jeg i Haven Gste saligt skued
 Bag mægtige Cypress i Blomsters Krands

Italiens Sol nedgaae! Hvor sødt den lued!
 Den smilte: „Ariosts, Horatses Land
 Har reddet dig i Dag, da Faren trued.

End skal du, hævet ved Apollos Haand,
 Høit i dit Nord ved Harpen længe quæde.
 Ei løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
 At nyde Baaren i mit Blomsterstød,
 Og for i Tidens ældste Spor at træde;

Ei for at finde her din bratte Død.
 Til uskadt hjem, og syng om Rildevældet,
 Om Myrtens Hegn og om Drangen sød!"

Saa smilte Solen, og sank ned bag Fieldet.

J kalde kun en sørgelig Ruine
 Det gamle Rom, en Rest af Herligheden,
 Som rører med sin veemodsfulde Mine?

Mig tyffes, fielden var det meer et Eden,
 End nu: en herlig Park med skionne Gange;
 I Rosens Purpurskygge blomstrer Freden.

Sin Gift berøvet er den grumme Slange,
 Ja, den er dræbt, huul ligger nu dens Larve,
 Den lumste Braad formaaer ei meer at stange.

Betragte kan jeg rolig nu dens Farve,
 Som glimred gruligt før, og lofte Rovet;
 Den lod i Døden os sin Skionhed arve.

Men sønderbrudt er dette stolte Hoved.
 De skionne Minder staae, de fæle faldt,
 De sank i Gruus, og Himlen være lovet!

Thi groer end Tidens Ufrugt overalt,
 Snart her, snart der, og hæver frem sin Tidsel
 I Vest, naar det i Østen nys er qvalt;

Saa staaer Ruinen her dog som en Gidsel
 Paa huld Grindring, Esterslægtsens Agt;
 Det Onde sank med Hyl til Tændersgnidsel.

Europa haded før din stolte Magt;
 Men nu er Hadet slukt, din Straffetime,
 O Rom! har dybt Medlidenheden vaft.

Nu ligger Tibrens gamle Ulv i Svime;
 Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae,
 Maaskee vil Nøden den af Dvalen kime.

Det Herlige vil Nøden overstaae.
 Tibers, Caligulas og Neros Mærker
 Sank evig, som de selv, i Gravens Braa;

Men aarlig sig forhæder og forstærker
 Din Grestøtte, Antonin! Trajan!
 Og rage frem som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
 Til Marc Aurel; høit fra sin brede Ganger
 Belsigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
 Den vise Tid, som med en langsom Lue
 Fortærte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvælver sig, som før, San Pietros Bue,
Et herligt Tempel staaer det nu, som før;
Men tabt er Gjøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren, som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hyfleriets Slør.

Bandstraalen er af Støvet's Hænder revet,
Guds Rige er ei meer af denne Jord,
Og Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu, som før, den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trøst de bløde Hjerter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skønne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forskrækker:
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer;
Men denne Jndsigt Mod i Hiertet vækker.

Var Colossæum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob og andre Trælle fleer,

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Og var Athletens Netterplads saa skøn,
Som denne store halvnedfaldne Grotte,

Bevoget rundtomkring af Urten grøn?
 Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
 Der holde nu de fromme Munkes Bøn.

Mildt falder Evighedens Morgenrøde
 Nu did, og livner Blomstens Purpurkind,
 Hvor selv Bestalen skreg: „Stik ham til Døde!“

O, hulde Syn! hvor væger du mit Sind:
 Stadsfængslet end staaer fra Neros Tider,
 Dybt under Jord; der stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
 I dette Dyb, for snart at vorde kvæstet,
 For græseligt at udstaae Martyrquider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus giested,
 Og redded ham til Menighedens Vel,
 Før, med sit Hoved ned, han blev korsfæstet.

Nu er det skumle Fængsel et Capel,
 Nu staaer et Alter blomstersmykt og lysere,
 Nu bedes der fra Morgengry til Dvæld.

For Vaticanet meer ei Verden gyser;
 Tomt stande Logerne med Salens Buer,
 Mig ingen ildrod Cardinal nu kyser.

Kun Rafaels Billeder fra Bæggen luer.
 San Sisto staaer af Munkene forladt;
 Men stolt Propheterne fra Loftet skuer.

Af, Angelo! din Skaberhaand hensat,
 Skal manges Vandringsmand de vederqvæge,
 For de forsvinder i en evig Nat.

Godt lad Grindringen mig nu bevæge!
 Jeg vil i Logen, vil i Stanzens staae,
 Hufommelsen skal atter Alt aspræge.

Jeg skuer fra min Bog i Himlens Blaa.
 O du, min Ven, paa hvem jeg trygt kan stole!
 Kom, Phantasie! lad for mit Dje staae

Disputen, Heliodor, Athenens Skole.

Men er kun Alt i Rom da Mindesmærker,
 Og slynger sig den stumme Blomstersylde
 Kun med sit døde Liv om Kunstens Bærker?

Er lagt for evig støvet paa sin Hylde
 Den pergamentne Bog? Er Harpen brusten?
 Skal Romas Sol ei Strængen meer forgylde?

Er Grislen kastet bort? Er Meislen rusten?
 Staaer nybemalede Tavle stedse mod
 Det gamle Mesterstykke mat og gusten? —

Træd hen, min Tanke! hvor du ofte stod,
 Og sku, hvad du saa ofte henrykt skued,
 Det skionne Pantheon paa sin Marmorfod.

Grindre dig de Billeder, som lued
 I Templets Jnderste, Nutidens Skrift,
 Hvorover Oldtids Hvælvinger sig bued.

Guldt, som en Rosenknop i Klippens Rift,
 Hang der den vakke Camuccinis Prove:
 Et Afrids af den bibelske Bedrift.

Fortiente Priis ei Skialden ham vil røve,
 Skiondt ei han kan sig i Beundring tabe.
 Hos dig, min ædle Schick! han længer tøve.

Danneckers, Schillers Landsmand, vakke Schwabe!
 Dyp fort din Pensel i Correggios Glød,
 Din fieldne Kunst vil fieldne Bærker skabe.

Hvo lindrer Nordens længselsfulde Nød?
 Hvo tegner høit paa Stigen ved en Lygte,
 Hvad Mulmet dækker dybt i Kirkens Skiod?

Mangt Mesterværk, som længe Bæggen smykke
 Ukiendt for Verden, Niepenhaus'ners Haand
 Med lige Træk nu i Papiret trykte.

Til Kunsten binder dem et Broderbaand,
 En frugtbar Phantasie dem varmt opluer,
 Dg Kunst forbinde de med Digteraand.

I Koch jeg hist en vild Tyroler skuer,
 En fielden Maler. Hist, min ædle Koës!
 Du Bi paa Vaticanet Honning suer.

Af støvede Membran, som længst beboes
 Af Spindevæven, han den Sødme santer,
 Som end befordre skal, Homer! din Roes.

Odysseus liig, han Verden vidt omvanker
 For din Odysseus fuldeligt at finde
 Keen, uden Andres Feil og Andres Tanker.

Kiært bliver stedse mig det muntre Minde,
 Da Kiærlighed til Kunst, og Ungdomskraften
 Forskielligheden monne huldt forbinde.

Hvor glade sad vi mangen kølig Aften,
 Og vexled mangt alvorligt, skiemtsomt Ord
 Bed tarvelige Madver, Druesaften!

Du raske Müller nærmed dig vort Bord,
 Du unge Olding! Digter meer, end Maler!
 Hvis Sindrighed, som Hestighed er stor!

Italiener meer, end Tydsker, taler
 Du dog som brav German, naar Musen vil,
 Og est saa nordensfieldsk, som hun befaler.

Men, Skiald! hvordan? endnu du tier stil
 Om h a m, som pryded Kredsen, og som pryder
 Selv Rom med Kunstens bedste Skuespil?

Hvad gavner Sangen her? Mat Strængen lyder.
 I troe det ei. Selv maa jert Die see,
 Hvad Musen kun sin bedste Yndling byder.

Men mat, som frystet af den flamme Sne,
 (Jeg vover Ordet), staae Canovas Støtter
 Mod Thorvaldsens. Hiin kan sig yndig tee;

Han yndes af den mægtigste Beskytter;
 Men Nordens Phidias med rolig Mine
 Ei i sit mindre Bærsted med ham bytter.

Hvis Sophocles staaer over Jean Racine,
 Saa staaer min Thorvaldsen 'og over Hiin,
 Saa vist som Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laster ei den mindre gode Viin,
 Fordi den bedre langt jeg foretrækker.
 Violblaat er ei Rosernes Karmin.

Han af det Døde Grækenland opvækker:
 Seer Jason her, Adon, Briseis, Ares,
 Seer Hebe, som Heracles Skaalen rækker!

Homer! din Vland i Thorvaldsen bevares.
 O kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom,
 Bor Stolthed see, lad Ret ham vederfares.

Nei, Rom! du est ei meer det gamle Rom.
 Før raste Gothen her; men see hans Anger:
 Nu offerer han sit Bærk din Helligdom —

Dg nu besynger dig en gothisk Sanger.

Er Noget af jer Gode misfornøiet,
 Fordi ved Harpen Skialden, fro i Hjertet,
 Tilbagestued uden Graad i Diet?

Har alt for meget jer det Nye smertet?
 Har Dagens korte Straaler eders Syn
 Med alt for meget Kummerligt bevertet?

O, rynker derfor ei dog eders Bryn!
 Det Bedste kommer for igien at svinde,
 Det største Jordens Held er kun et Lyn.

Bestaaer ei Saligheden i at minde,
 I Fremtids Lykke haabesfuld at spaae,
 Med Diebliffet Alting at forbinde?

Den, som bestandig gnaven i sin Braa
 Kun aander for at klynke, for at klage,
 Den gjorde bedre, han i Graven laae.

Forsvundne er ei Oldtids skønne Dage:
 I Phantasien leve de jo atter;
 Det Bedste kan vi vælge, kan vi tage.

O, vær mig altid nær, du Himlens Datter!
 Saa har jeg intet Savn og ingen Kummer,
 I Danmark mig Italien omfatter,

De Store tier ei i Dødens Slummer,
 De tale daglig mægtig til min Aand,
 For mig Horats og Tasso ei forstummer.

Dg syng vil jeg fro, til Dødens Haand
 Min Isse rører med sin kolde Finger,
 Til Atropos afklipper Livets Baand —

Dg til den sidste Stræng i Harpen springer.

Alp og Gulhyndy.

Phantasiën svinger
 Sine lette Binger,
 Svæver hid fra Ganges til sin Skiald.
 Kort var grønne Sommer,
 Hvide Vinter kommer,
 Folket samler sig i lune Sal.

Medens Stormen tuder,
 Sneen slaaer paa Ruder,
 Brænder Arnen's Flamme klar og huld.
 I den dunkle Stue
 Bed den røde Lue
 Føler Siælen sig saa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
 Længer ned paa Jorden
 Dnsfer den Torfrosne sig at boe,
 Hvor i Floras Arme
 Solens hulde Barme
 Stedse gjør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Væmker
 Føler tungt, og tænker:
 „Var du dog engang saa lykkelig,
 Sligt et Liv at nyde,
 Bilde Skiebnen yde
 Hvad Indbildningen kan ønske sig!“

Dg hvorfor da ikke?
 Livets Dieblikke
 Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
 I din Aand sit Sæde
 Har den sande Glæde,
 Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
 Dig jo Lykken skienker;
 Det er virkelig, det lever du.
 Lad da Stormen tude
 Frygteligt derude:
 Bundet er til Vintren ei din Hu.

Bil du ned til Syden?
 Hør paa Harpelyden!
 Skialden ved dit Ansigt fryder sig.
 Isen staaer om Kysten;
 Du kan ei til Østen?
 Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Lue
 Vintrens Harme lue!

Himlens Ild jo smelter Jordens Is.
 Kulden kan kun kvæle
 Føleløse Siæle.
 Musen svinger dig til Paradiis.

I et broget Billed
 Har hun her dig stillet
 Livet frem paa sit bemalte Blad:
 Overflod og Nøden,
 Nydelsen og Døden,
 Himmel, Helved, Kiærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet,
 Har du ofte levet;
 Bland ei Mandens Digt med Barnets Lant!
 Skialden kan kun samle
 Sig det Ny af Gamle.
 Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
 Mon Aladdin lande,
 Fort herhid ved Digterskibets Gang.
 Musen smilte yndig,
 Aly og Gulhyndy
 Egne Børn af Skialdens Hierne sprang.

Til Kronprindsesse Carolina.

Med Digtninger, I.

For Danerkongen Skialden Harpen slaaer
Om Fædreland og Nordens Kæmpefrige;
Tillad ham, høie Mø i Ungdoms Vaar!
At flette dig en Krands af Phantasiens Rige.
Til Skioldets Klang
Smukt lyder Sang,
Som lyttes til af raske Helteflynge;
Men om en blid, en underfuld Natur
Kan en begejstret Troubadour
For Damen kun i Ridderborgen synge.

Schimmelmans Fødselsfest.

Engang paa denne Dag til Barnets Leie
Gudinderne fra Pindus svæved ned;
De stredes om, hvem Glutten skulde eie,
Der smilte med en sød Ufskyldighed.
Sig nærmed taus den høie Melpomene,
Betragted dig, og raabte: „Han er min!“
Men i sin Arm tog dig Pallas Athene,
Dg gjorde dig ved Kiærtegn strax til sin.

Da græmmed sig Barnasjets Guldgudinder,
Dg sukked: „Hvi berøves os vor Lyft?”

En mere fielden Mand ei Kunsten finder,
 End den, der stærkt opflammer dette Bryst.“
 Da raabte Themis: „Jeg min Ven udfaarer;
 Han holde skal min Bægtfskaal og mit Sværd.“
 Men frem Penia treen, og sang med Taarer:
 „Er Armod ei faa god en Fader værd?“

Høit holdt Athene dig i sine Arme,
 Forgieves fordred de af hende dig;
 „Nei,“ raabte hun med usædvanlig Barme,
 „Han er min Son, og han tilhører mig.
 Men som den hulde Sol høit fra sin Himmel
 Dpliver Alting med sin Straale varm,
 Saa skal han virke paa den store Brimmel,
 Bestandig ledet af sin Moders Arm.“

Saa sang hun, og en Ege=Laurbærkrone
 Hun skienkte dig, til Mærke paa din Stand,
 Dg svang sig hen med dig til Danmarks Throne,
 Dg skienkte Kongens Raad en fielden Mand.
 Nu staaer du der: dit blide Die skuer
 Alt Godt og Skiont og Stort, som foregaaer;
 Du nærer Borgerdaaden, Kunstens Vuer,
 Dg lindrer som en Fader Armod's Kaar.

O, Schimmelmann! de Ege=Laurbærblade,
 Som pryded dig med Baarens friske Glands,
 Som nu Taknemmeligheds Taarer bade,
 Er modnet til Udødeligheds Krands.

Den er ei her, den grønnes allevegne,
 Hvor kun et trofast Hierte slaaer i Nord;
 Dens hulde, skionne Blomster vil ei blegne,
 Naar Krandsen længst sig om din Urne snoer.

P h ø n i x.

December 1810.

Naar dødt et Folk i Modløshed nedsynker,
 Og bugner slavisk under Kummer's Nag;
 Naar vrantne Gubbe stedse Panden rynker,
 Og den Fortvivlede kun kaldes flog;
 Da vender Skialden sig fra sunkne Slægter,
 Og søger i Grindringen sin Trøst,
 Thi hjælpeløs Forsagthed aldrig mægter,
 At nære Oldtidsflammen i vort Bryst.

Men naar et tappert Folk, hvis liden Brimmel
 Indskrænkes af et Hav, et snevert Fjeld,
 Ei holder op at stole paa den Himmel,
 Som skienkte deres Fædre Kraftens Held;
 Naar letbevæbnet Kriger ei forsager,
 Men staaer ved Stranden med sit tynde Spyd,
 Og venter blussende de grumme Drager,
 Som true ham — da toner Harpelyd.

Det er ei første Gang, en ærlig Kæmpe,
 Som stolte paa sin Kraft af Hiertens Grund,
 Forstod et Udyrs Boldsomhed at dæmpe,
 Skiondt alt han stod i den udspilte Mund.

Høit hæver han sit Spær, hans Dine flamme,
 Hans Arm er stærk, og stærkere hans Mod,
 Han veed det rette Sted med Bægt at ramme -
 Og Crocodillen vælter sig i Blod.

Og maa for Magten end den Tappre segne,
 Hvo tør beklage ham? Han fare vel!
 O langt, langt større Held, som Fri at blegne,
 End leve brændemærket som en Træl!
 Misunder du en Attila hans Ære,
 Som slog den halve Jord med Bøddelriis?
 Vel heller du en Fabius ei være,
 Der blegned for sit Rom paa Romerviis?

Hurra, I danske Mænd! I Helte raske!
 Snart flammer atter Hevnens dybe Glød;
 Den fiakke Phønix stiger af sin Aske,
 Den stolte Havets Fugl er ikke død.
 Den spreder mægtigt sine hvide Binger,
 Sin ranke Hals den hæver høit med Lyst,
 I røde Ræb den Dannebroke svinger,
 Og Bolgen spiller om dens brede Bryst.

Flyd ud paa Dybet, yndig som en Svane!
 Bort Fryderaab fra Kysten følger dig.
 Gal, ryf din Binge, Kampens røde Hane!
 Dit hvide Kors i Purpur bade sig!
 Vær Haien, naar dens haarde Pande fløves,
 Naar dybt din Alo du i dens Indvold slaaer,
 At danske Kæmpers Snekker vel kan røves -
 Men aldrig Danskes Heltemod forgaaer.

Med Ildbogstaver vil vi Phønix skrive,
 De lue i din kongelige Stavn;
 Skiondt ei du skal den sidste Søfugl blive,
 Som breder Vingen ud fra Kiøbenhavn.
 Men Phønix er vor Sømands-Roes i Norden,
 En kampbegierlig Gris i vilden Sky,
 Som, naar den troes at dale ned mod Jorden,
 Af Wrens Ild sig svinger født paa ny.

Til Danmarks Dronning.

Med Tragedien Correggio.

Landets Moder, frommeste Maria!
 Edle, wiisdomelskende Sophia!
 Frederika for vor Frederik!
 Ei forjmaa, ei vredes over Gaven,
 Skient Cypressen her paa Kunstnergravens
 Atter et Medlidenhedens Blik.

Du tillod din Skiald for dig at qvæde,
 Han har seet dit Mildhedsøie græde,
 Edle! du har følt den Edles Død.
 Hvor saa blid, saa vennehuld en Mage
 Saliggior Monarchen Livets Dage,
 Der kan aldrig Kunsten lide Nød.

Thi hvor Kraft og Følelse forenes,
 Der kan ikke Hierterne forstenes,

Luffes ei for Viisdom eller Kunst.
 Sværdet blinker stærkt i Kraftens Hænder,
 Mens fredscæle Dyd sin Fakkell tænder,
 Og forjager Barbariets Dunst.

Tak, Maria, ædle Danneqvinde,
 Viisdoms, Dydens, Kunsternes Veninde!
 Tak, fordi du hørte med Behag,
 Tak, fordi du skienkte mig den Ære,
 For min Konge Kunstens Tolk at være
 I hans Hal, som paa hans Fødselsdag.

Sang paa Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1811.

Nu, danske Mænd ved Egebord
 Paa Bænken lang!
 For Fredrik, Fader i vort Nord,
 For ham, som Hiertet Troskab svor,
 Istemmer her et Jubelchor
 Ved Harpers Klang!
 Og norske Fjeld og danske Kyst
 Gientage med forenet Røst
 Vor Sang!

Kyst af paa Dovres Ryg i Dag,
 O Gran! din Gis.

Bryd hurtig Vintrens blege Lag,
 O Østersø! og uden Brag,
 Og sølvblaa som dit Vethertag,
 Glem dit Forliis.
 Blink venlig med blaasiet Blik,
 Lad Bolgen smile Frederik
 Din Priis.

I Dag bør Ingen sidde stum
 I Dal, paa Field:
 Hver Hytte give Glæden Rum;
 Bruus, stolte Sarp! med mere Skum;
 Baagn munter af din Vinterslum,
 O Kildevæld!
 Væd gamle Steen, hvor Mosset groer,
 Og syng, foreent med Isesfiord,
 Hans Held.

I Piger! fletter flux en Krands
 Med høit Behag.
 Ei Vintren svækker Bladets Glands,
 Det groer i Sneen her til Lands.
 O, fletter den med Sang og Dands
 Bed Baabenbrag!
 Ei Baarens bedste Grønning har
 Et Ewiggrønt, som Januar
 I Dag.

Vi Mænd, vi fylde Hornet nu
 Med Riøden da,
 Og sjuunge med forenet Hu:

Vor Fredrik! længe leve du,
 Bær stedse elsket høit, som nu,
 Gaf seent herfra!
 Uroffelig, som Nordens Pol,
 Pryd Danmarks, Norges Kongestol!
 Hurra!

Stærkoddens Svanesang.

Saa vidt paa Jorden,
 Til Syd fra Norden,
 Jeg freidig drog.
 Hvorhen jeg stævned,
 Mit Sværd sig hevned,
 Og Fiender slog.
 Mig Vikar skyldte
 Sit Banesaar,
 Da knap jeg fylgte
 Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
 Af Sember, Ester;
 Thor gav mig Held.
 Jeg svang hans Fane,
 Blev Vifins Bane
 Paa Arnafeld.
 Han kunde dæmpe
 Hver nogen Odd;
 Jeg slog den Kæmpe
 Med huddæft Braad.

I Myklegarden
 Tvang Danebarden
 En Brydie stærk.
 Saa høit det dundred,
 Sig Græker undred
 Bed slikt et Bærk.
 Et Kobberbilled
 Blev sat i Leir,
 Som forestilled
 Stærkoddens Seir.

Da mig forførte —
 Jeg Løse hørte,
 Paa Anglen beed;
 Jeg slog i Badet
 Med Sværdebladet
 Min Konge ned.
 Jeg bleg mig vendte
 Fra Daaden fræk,
 Og Angsten spændte
 Mig med sin Skræk.

Jeg veg fra Nøden,
 Jeg søgte Døden,
 Men fandt den ei.
 Som Ax jeg fældte
 De tappre Helte
 Paa Gothers Bei.
 Til Thor jeg klynked:
 „Send mig en Piil!“
 Mig Guden ynked
 Med haanligt Smil.

Hil, Hil Alfader,
 Som Synd forlader!
 Jeg fandt min Død.
 Min Helt er kronet,
 Jeg har forsonet,
 Hvad jeg forbrød.
 Jeg meer ei bæver
 For Helas Qual,
 Min Aand sig hæver
 Til Odins Sal.

Brillupsfang.

Der er en lille vinget Gud,
 Hvis skarpe Piil
 Er frygtelig, thi den seer ud
 Som Pigesmiil.
 Den Piil fremsuser, som en Bind,
 Fra løvrig Green,
 Den Piil sig borer lige ind
 Til Marv og Been,
 Og saarer de tappreste Helte.

Og hvad der synes meget sært,
 Men er dog sandt:
 Hver quæstet Yngling er det fiært,
 Som Saaret fandt!

Ei ønsker han sig lægt igien,
 O nei, han gaaer
 Mildtsmilende til Graven hen
 Med aabent Saar,
 Og signer den Piiil, som har saaret.

Foruden denne lille Gud
 Er endnu een,
 Som til at lindre flige Skud
 Er ikke seen.
 Naar Saaret brænder, taer han glad
 Bed Sang og Dands
 Et friskt og koligt Rosenblad
 Ud af sin Krands,
 Og lægger det sagte paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
 Er, Alt i Alt,
 Cupido; den, som stifter Gavn,
 Er Hymen kaldt.
 Hiins Rosenkiæder kiende vi,
 Thi det er dem,
 Et yndigt Par her slynges i
 I Glædens Hiem.
 De blomstre, de salige Kiæder!

Men Hymens Bælde hædre vi
 Bed denne Drif.
 Hans Guddomsfakkell brænder i
 De Elfttes Blik.

O hvad var uden Hymens Jil
 Bort folde Nord?
 Og hvad var uden Amors Smil
 Den hele Jord?
 Thi Held deres evige Bælde!

Brullupsang.

Hvad Gud er vel den største Gud?
 Imellem To er Striden:
 Den Ene vogen Ungersvend,
 Den Anden spæd og liden.
 Den Borne see vi henrykt staae
 Med Faklen klar i Rue;
 Den Lille gaaer med Binger paa,
 Med Røgger og med Bue.

Han elsker Vaarens lyse Luft,
 Hvor tusind Blomster bygge;
 Den Anden Natviolens Duft
 Og Myrtens milde Skygge.
 Den lille Skytte søger Krig,
 Med Saar og Død forbunden;
 Den Ældre hylde hellig Fred,
 En Eskulap i Lunden.

I Venner! om de Gunders Rang
 Vi ville nu ei trætte;

Paa Begge her med Sang og Klang
 Vi Seiersstrandsen sætte.
 En Egefrands, alvorlig, grøn,
 Vi Hymen offre ville;
 Dg Rosenknoppens muntre Qvist
 Dmsflette skal den Lille.

Thi Begge skienke Livets Fred,
 Hvorom vi daglig bede;
 Lykjalighed og Munterhed
 Kun de os tilberede;
 Thi Skytten træffer i vort Bryst,
 Dg smelter Jsens Pandser,
 Dg vækker os, at Himlens Lyst
 Vi i Naturen sandser.

Men giftigt blev dog dette Skud,
 Dg vilde Livet true,
 Hvis ei Medlidenhedens Gud
 Kom med sin Fakkellue.
 Hans Fakkellue brænder Giften ud,
 Han hele Faren ender;
 Dg Amors Overgivenhed
 Til Alvor Hymen vender.

Hil Amor, som os træffe kan!
 Hil Hymen, som forbinder!
 Hil hver en tapper Yngling, som
 Sin Piges Hierte vinder!

Hil Pigen, som at elske lær,
 Og indseer Livets Mening!
 Og Hil ved dette Bord især
 Den kiærlige Forening!

Kongens Skaal.

Bed Festen i Anledning af det norske Universitets Stiftelse,
 den 11te December 1811.

For Fredrik, Fædrelandets Ben,
 Vi denne Skaal vil tomme.
 Han glemte for sit eget ei
 Minervas Herredømme;
 Han hængte hendes lyse Skiold
 Paa Dovrefieldets Side,
 Og herligt straaler nu fra Nor
 Den hellige Egide.

Stod kun i Laurbærtræets Ly
 De skionne Musers Kirke?
 Gik Viisdom i tre hundred Aar
 Gi frem bag Dannevirke?
 Har Heklas D ei brudt sin Jis,
 Forunderligt at skue,
 I Oldtids Nat, og Himlen sendt
 Sin skionne Digterlue?

Hvor Kraften har sin Fæstning sat,
 Maa Musers Tempel sættes;

Om Skandinavens blanke Hat
 Bør Skionhedskrandsen flettes.
 Af Laurbær ei! I Nor og Dan
 Vi ingen Laurbær finde;
 Men Krandsen vi af Geg og Gran
 Skiont, som af Laurbær, binde.

Høit reijer sig dit Slangehaar,
 Grumtskelende Medusa!
 Thi brudt et Morkets Koglemulm
 Ved Sang af Norges Musa.
 I Kloften flygter Nattens Trolld,
 Sig Lyset har forenet;
 Du standser for Athenes Skiold —
 Og speiler dig forstenet.

For Fredrik, Lysets ædle Ben,
 Vi denne Skaal nu tomme!
 Han glemte for sit eget ei
 Minervas Herredømme.
 Hvor Fædrelandets Ben er Drot,
 D, der er Wiisdom Dronning.
 Op, Norge! Kæmpers Fodeland!
 Og priis den gode Konning.

Sang for det kongelige københavnske Skydeselskab

paa tredie Juledag 1811.

Sildigt i Riddersnes dæmrende Tider
 Munken i Klosteret Krudtet opsandt.

Rislerne knalbed fra Fæstningens Sider,
 Ridderen studsed, og Borgeren vandt;
 De stærke Kartover i dristige Færd
 Beskyttede Urnen mod Landsjer og Sværd.

Huset laae trygt bag de rygende Volde,
 Fienden med Skræk og med Nederlag veg.
 Fredens Indvaaner kan Dysten udholde,
 Uden at gaae i den segtende Leg.
 Ei længer han skialv for den hielmdæfte Mand,
 Selvstændig han blev, og han grundede en Stand.

Mangen en Seier har Borgeren vundet,
 Bærdig at staae i Bedristernes Rad:
 Florens, Benedig og Genua grundede
 Al deres Hæder og Magt paa en Stad.
 Den mægtige Hanse forbunden og fiæk
 Bar Flodernes Dronning og Havenes Skræk.

Mellem Bedristernes glimrende Stæder
 Nævner og Fama dit hellige Navn,
 Dig, som den baltiske Skumbølge væder,
 Dernes ædelste Steen: Kiøbenhavn!
 Thi Danmark blev reddet ved Borgernes Blod,
 Og Stormgaden vidner om Fædrenes Mod.

Glade vi hædre den sigtende Riffel,
 Klinker til Rislernes jublende Fæst.
 Saga skal tegne med straalende Griffel
 Hver, som for Danmark blev Valhallas Giest.
 I Freden vi øves med broderlig Lyst,
 I Krigen vi træffe det fiendtlige Bryst.

J, som huldfulgt i Dag er tilstede,
 Venlige Fyrster ved borgerligt Bord,
 Danmarks og Anguls og Norriges Glæde,
 Frederiks Frænder, og Sønner af Thor!
 For Christian, for Ferdinand lyde vort Raab,
 For Nutidens Stjerne, for Fremtidens Haab!

Sang for samme Selskab paa samme Dag.

I fordums Tid,
 Naar Helten gif med Helt til Giest,
 Sad Qvinden blid
 Og smilte til hans Fest.
 Hun skienkte med sin hvide Haand
 Den brune Miod,
 Hun rakte den med venligt Blik,
 Og dobbelt sød
 Da blev den stærke Drik.

Med Rosenkind
 Hoit i den gyldne Riddersal
 Treen Fruen ind
 Med sølverne Pocal;
 Hun rakte den med Minnesang
 Til Helten hen,
 Hun speilte sig i klaren Biin,
 Credentste den
 Med Læbernes Karmin.

Er Hjertet glad,
 Da samler helst til Leg og Dands
 I Bunterad
 Sig nu vort Selskabs Krands,
 Og selv i Dag i Kreds af Mænd
 Skal høit vor Sang
 Jer Skionne lyde til Behag
 Ved Glassets Klang
 Og ved Kanoners Brag.

Men, Hulde! du,
 Hvis Hierte Fredriks Billed bær
 Meer liigt endnu,
 End det, han gav os her:
 Bort Danmarks Moder! Kønnet's Pryd!
 For dig omgaaer
 Det fulde Bæger nu med Lyst.
 Dit Billed staaer
 Med Fredriks i vort Bryst.

Til mit Fædreland

paa Nytaarsmorgen.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
 Paa Aarets første Dag, mens Solen hæver
 Sin gyldne Tinding over Sneens Flade,
 Guldharpens rørte Stræng din Lovsang hæver.
 I Kulden varm din Bardes Kinder gløde,
 Den muntre Frost gjør alle Tanker glade.

Vel vifter Zephyr ei bag grønne Blade,
 Ei høres Fugleqvadder,
 Nimmfrost paa Grenen sidder;
 Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
 I Vintrens lette Luft skal Sangen klinge
 Paa Njets første Morgen,
 Og vifte Sorgen bort med Haabets Vinge.

Mit Fædreland! saa langt som Tiden rækker,
 Stod du selvstændig mellem Skær og Klipper,
 Skiondt høit i Nord, en velindskandsset Have.
 Saa længe Hjertet slaaer, ei Modet glipper;
 Ei Tidens Pest, som ofte Styrken svækker,
 Har røvet end din skionne Himmelgave.
 For ærlig døe, end nedrig være Slave!
 Det stolte Løsen lyder
 Saa langt, som Bølgen bryder
 Sig paa din Strand, fra Nordkap indtil Trave.
 Saa lidet Digterharpen end er brusten,
 Saa lidt dit Glavind skjuler
 I Gravens Huler sig, af Velde rusten.

Mit Fædreland! gid stedse dig besicæle
 Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
 Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
 Det vil den, naar, som de, du tro vil dyrke
 De Guder, som et varigt Eftermæle
 Kan reise dig; som kan dig Livet hædre.
 Jeg kiender her paa Jorden ingen bedre,
 End Klovret i din Saga,
 End Balder, Thor og Braga,
 End Godheds, Tapperheds og Kløgtens Fædre.

Hvor dette Treblad voger, hvor det trives,
 Der visner Smaaligheden,
 Og til et Eden Drken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræber Balder,
 Fromhedens Gud, den Gud, hvis milde Die
 Bestandig viser op dig mod din Skaber,
 Da vil du synke dybt i Lastens Moie,
 Fra Uthren du med Hyl i Polen falder,
 Og Luen i dit Bryst sig daglig taber.
 Det hjælper ei, du Helten efteraber;
 I Kampens vilde Brimmel
 Er Haabet om en Himmel
 Det bedste Skiold, selv naar din Bunde gaber.
 Du siger, at du Fædrelandet agter,
 Du, som paa Gud ei tænker?
 Ha, Sandhedskrænker med de tomme Fagter!

Den stærke Thor, som styrked Longobarder,
 Som styrked Gimbres, Sager og Teutoner,
 Forlod dem, da de raste vildt mod Syden.
 De faldt som Aa for hine Nationer,
 Som i den sledste Snare stærken Barden,
 Saa lidet hjalp dem deres stolte Skryden.
 I Praleri bestaaer ei Heltedyden;
 Men kraftig i sin Fare
 Sig mandigt at forsvare,
 Det lønner Aa=Thor med Seiersfryden.
 Saa vil han stedse smile til vort Banner,
 Naar rolig og beskeden
 Vi slaae for Freden, dristigt som Normanner.

Hvad gjorde Norden stor og fuld af Luer,
Om ikke Afers skionne Gudeskare,
Der drog fra Caucasus, hvor Solen brænder?
Den ædle Flamme maae vi end bevare,
Dg naar den stundom ud at slukkes truer,
Saa maae vi hente ny, som atter tænder.
Thi Kulden bør ei binde vore Hænder,
Den er en evig Fiende,
Som vi skal overvinde;
Dg derpaa Balhal Skandinaven fiender.
Derfor, saafremt du hamrer kun dit Bærg,
Dg slukker Altrets Flamme,
Døer Odins Stamme, vi er atter Dverge.

Styrk, Himlens Fader! fra din Naades Throne
Bort Fædreland og Fædrelandets Helte
I dette Jordskiæl, som Naturen ryster.
Lad Dovrefield, og Østersøens Bælte,
Dg Heltens Sværd forsvare Kongens Krone.
Lad Viisdom være Tapperhedens Søster.
Forjag hver ussel Trolld fra vore Kyster:
Bankundighed og Mørke,
Som quæler Heltens Styrke,
Dg hun, som suger Fædrelandets Bryster,
Hun, Egennyttens, Afmagts grimme Datter,
Styrt hende til sit Helved —
Dg Himlen hvælvet os omfavner atter.

Til Kammerherre Juel paa Thorseng.

Sommeren 1812.

Naar kiækt paa de forvovne Planker
 En Viking ploier salten Sø —
 Hvor glæder det ham kaste Anker
 Ved græsbevoget, frugtbar D,
 Som qvæger Havets trætte Mand
 Med Straalen af sit ferske Vand!

Det hvide Seil han gierne bytter
 Med Lag af Skovens grønne Ly,
 Hvor Velstand reiser sine Hytter
 Og hører fiernt kun Dybet gnye;
 Hvor gyldent Ux paa Stormens Bei
 Kun gynes let, men knækkes ei.

D, stolt det er, at Bølgen tvinge,
 Dans Ure groer paa Havets Mark;
 Men mægtigt ryster Niord sin Vinge,
 Og knuser Seg, som skiore Bark.
 Hvor Skummet skiuler Heltens Been —
 Staaer ingen Blomst, ei Bautasteen.

Derfor med Længsel over Søen,
 Om Bærget hamrer nok saa fast,
 Seer danske Sogut hen til Den,
 Mens diærvt han staaer ved høien Mast.
 Hist aabner sig en elsket Havn,
 Og smiler: skjerm din Fødestavn!

De danske Der stod i Fare,
 Da Juel gav Agt paa Stormens Brag;
 Men han forstod dem at forsvare,
 Og Fienden veg paa knuste Brag,
 Og Niels til Vre hviroled smukt
 Sig Røgen høit fra Røgebugt.

Da mælte Kongen: „Danmarks Ede
 Laae sikkert bag sin Engels Sværd,
 Hans Riæthed takke vi for Freden,
 Han er en Deel af Landet værd.
 Han er en Thor i Heltespil,
 Thors Eng skal høre Helten til.

Den skal hans Børn i Freden dyrke,
 Og høste Frugt i sene Tid.
 Thi hellig, som en Kæmpes Styrke,
 Er Agerdyrkers vise Flid.
 Naar Muren er om Haven luft,
 Maa Haven bære saftig Frugt.“

O, Held dig, Søn af gamle Stamme!
 Du opfyldt har Dankongens Ord.
 Paa Thorseng Juel er steds den Samme:
 En Lyst, en Hæder for sit Nord.
 Du lærte Danmarks hulde D
 At pryde Juellers Heltesø.

Julefang.

1812.

I Hedenold, naar Sneens hvide Klæde
 Bedækte Strand og Fjeld og Dal,
 Da samlede sig Dankæmperne til Glæde
 I Leires lune Kongesal,
 Og brune Mied, og Saft af Korn
 Til Randen fyldte gyldne Horn.

Og Alt var Mulm; thi Solen under Havet,
 Som nu, til Hvile tidlig gif,
 Naturen stod i Skumringen begravet,
 Bestraalt af Stjerners blege Blik.
 Da knitted frem paa Gulv et Baal,
 Som speilte sig i Heltestaal.

Og Kongen bød: for Thor et Bæger bringe,
 Og et for Odin, et for Frei;
 Og Bønnen steg paa Skialdefunstens Vinge:
 „Livsvangre Sol! forlad os ei;
 Naturens Lys! tilbagevend,
 Og Norden dine Straaler send.“

Og Straalen kom, og Lysets hulde Lære
 Udbredte sig i mørke Nat,
 Og Harpen klang til Rieerlighedens Være:
 „Nu Lysset har os ei forladt;
 Nu voxer Trøst i Bel og Bee,
 En Vinterblomst bag kolden Sne!“

Du hulde Juul! vor Barndoms søde Minde!
 Har Somren vel, som dig, en Fest?
 Dit Smil har lært al Grumhed at forsvinde,
 Nu er kun Glæden Offerpræst.
 Du dæmped Hedenskabets Gru,
 Dets gamle Venſkab glemte du.

End elskes vi, som før i Fædres Dage;
 Fostbrødreſlauget ſkal beſtaae.
 For Fredrik nu, ſom fordum for Rolf Krage,
 Skal Hornet rundt om Bænken gaae,
 Og for Maria dyrebar,
 En Dagmar for ſin Baldemar.

Og høit ſkal og det gamle Hurra hvine
 I Sky for dig fra Aælſtrand,
 Vor Freia du, vor elſkte Caroline,
 Skioldungens Fryd, vor Lilievand!
 Op, Brødre! hæver fyldte Kruus:
 Bort Danmark og vort Kongehuus!

Til Fru Frederike Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Et lille Vers jeg gierne vilde bringe;
 Men Morgenhanen ryster alt ſin Binge,
 Og kalder mig afſted med aarle Galen
 Til Fredrikſdalen.

Jeg tør ei oppbie Phøbi Straaler,
 Thi det er netop dem, jeg ikke taaler
 I disse hede Dage. Ved at nøle
 Forsvandt det Røle.

Saa maa jeg altsaa skynde mig som Lynet.
 Jeg haaber, Baggesen er meer forsynet;
 Han bringer fyldt vist alle sine Kommer
 Med Digterblommer.

Men jeg, som hverken Svedsker eller Blommer
 Dig har at byde, vær du selv min Dommer,
 Hvor sær slukøret jeg i Dag maa ile
 De tvende Mile.

Hvis end i Lyngby Tvebaksbageriet
 Vær nu, som fordum, Sielendheden viet,
 Saa købte jeg, naar det ad Dagen lækker,
 Dig tvende Bakker.

Dog Bagerbørn lidt Hvedebrød at byde,
 Derover maatte du i Latter bryde.
 Nei, heller bringer jeg en Blomst fra Bøngen,
 Lidt Grønt af Engen.

Nu kaster Solen Guld paa Søens Bover,
 Hist seer jeg Taget, hvor Beninden sover,
 Snart vækkes hun til Fryd, som Fugl i Hællen,
 Af Sølvbækken.

Men Noget vilde jeg dog gjerne sige.
 Saa skynd dig, Musa! da, min bedste Pige!
 Du smilte før dog Ild i mine Blikke
 For Frederike.

Men Musen tier. Vel, saa maa jeg uden
 Det hele Sangerchor og Digterguden
 Dig række Markens Blomster, uden Rosa,
 I bare Prosa.

Gid mangen Vaar saa frisk og sund dig skue,
 Gid lang Tid end Apollo med sin Lue
 Tilsmile dig med Skionhed og med Glæde
 Fra Floras Sæde!

Sang for det kongelige københavnske Skudeselskab.

Til munter Fæst skal Barders Harper klinge,
 Hvor Glæden er, der lyder Sang;
 Den grønne Fugl udspiler alt sin Binge,
 Og venter Kuglen paa sin Stang,
 En Phønix, som paa ny opstaaer
 Af Asken, atter Aar for Aar.

Som Haabet grøn, den vil os aldrig svigte,
 Hver Sommer gæster den vor Strand.
 Den lærer til det høie Maal at sigte,
 Til Hæder for vort Fødeland.
 Den øver Diet, øver Arm,
 Og føier Barm til Broderbarm.

Den minder om et helligt Laug i Norden,
 Som gnaves ei af Tidens Tand.

Den viser, at i Solskin og i Torden
 Fornøiet staaer den danske Mand,
 At Munterhed kan aldrig døe
 Paa Siællands skionne Bøge=D.

Fra Arilds Tid Dankongen var en Fader,
 En Hyrde bag sin Bøgestov;
 I Leirelund, i Roeskilds gamle Gader
 Ved Bægret lod Skioldungens Lov.
 Han sad, med sine Mænd i Ring,
 I Hallen og paa Kongething.

Da kom en Tid, hvor Sydens fiælne Sæder
 Fortrængte Nords Enfoldighed:
 Stormanden gif i guldbestufne Klæder,
 Og skued stolt paa Folket ned;
 Foragtet blev den danske Mand,
 Og Bonden sank i Trællestand.

Nu Drotten staaer blandt Mansens, Svanes Sønnen,
 Forskionner os vor Borgerfest,
 Med venligt Smil han Skytterne belønner,
 O, Held vor kongelige Giest!
 Som Rolf han smiler blandt os her,
 Og Biggo føler sig Enhver.

Til Kongen.

Med fjerde Bind af Norske Kongers Krønik,
i Udgivernes Navn.

Hvem kunde Nordens Søn vel række bedre
Det Skrift fra gamle Slot,
End ham, som stammer ned fra hine Fædre,
End Fredrik, Nordens Drot?

Ham, som ei vise Mimer i det Høie
Forlod i Skiebnens Harm;
Hvem Sif sit Haar, hvem Freia gav sit Die,
Dg Asa=Thor sin Arm.

Modtag det gamle Skiold! Det laae, berøvet
Sin Glands, i dyben Muld;
Nu har et varsomt Klæde viffet Støvet
Af gamle Dages Guld.

Rustpletten mægted Runen ei at spilde,
Nu staaer der, hvad der stod;
Dg af den gamle, friske Heltekilde
Vi drikke dobbelt Mod.

Vel flirrer Sværdet, rasler Heltelandsen,
Dg aldrig slumrer Thor;
Men Avind selv ei negter Egefrandsen
Til Odins gamle Nor.

Dg skion og herlig var den stærke Flamme,
Skiondt ofte den foer vild;
Thi det var Kiærlighed til Odins Stamme,
Som næred deres Ild.

Da voved ingen lumsk og fremmed Fiende
 At trodse Dovremuur.
 Da kunde de sig selv kun overvinde
 Med glødende Natur.

Saa kaster Abildtræet hvide Blade
 Med yndig Foraarslugt,
 Fordi det vilde giere Stammen Skade,
 Hvis hver en Blomst blev Frugt.

Og Birkebener gif med barske Miner
 Mod Bagler i Bedrift,
 Men ei, som Guelfer, ei, som Ghibelliner,
 Med Morderdolk og Gift.

Vi see dem ærligt stride hist paa Næsset,
 For Kongen vil de døe,
 Og endnu muntre bide de i Græsset,
 Og drikke besten Sø.

O, Fredrik! ingen Bagler, Birkebener
 Nu fives længer hist
 Fra Nordkap du til Lindesnæs forener
 Dem med din Palmeqvist.

De Sværd, som sønderhugge fremmed Lænke,
 Kan aldrig træffe feil;
 Og som en Sverre vilst du Norden stienke
 Dit ædle Kongespeil.

Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg.

Med Tragodien Hugo von Rheinberg.

Forsmaa ei, gode Jarl i Norden!
Et Spil, som der ei foresaldt;
Det Skionnes Fædreland paa Jorden
Er overalt.

Men ægte nordisk Aand forbinder
Det Skionne med sit Fædreland;
Dg selv i tydske Flok du finder
En Helt fra Dan.

I Fald min Harald diærv og ædel
Indtager, naar han viser sig,
Da, viid det, vakkre Herman Wedel!
Han ligner dig.

Lad Hugos Gran dit Hierte saare,
Naar Lynet styrter den i Dynd;
Skienf Kunigundes Dyd en Taare,
Dg Berthas Synd.

Dg hvis Normannens Ornevinger
Dit Hierte fylder end med Fryd,
Saa bifald og den Skiald, som bringer
Sit Sprog mod Syd.

Normannen ei sit Norden svigter,
Fordi han streifer udenlandst;
Dg selv ved Rhinen danske Digter
Er stedse dansk.

Til Prinds Christian Frederik,

Stattholder i Norge.

Med Fortællinger, 1813.

Du hørte mig med Bifaldsmaal, der lønnet
 Din Skjald, som Laurbær fra den gyldne Tid.
 Hvor trøsteligt, at Christian stedse skionnet
 Paa sindrig Glæde, som paa kraftig Flid!
 Thi Skionhed maa forene sig med Nytte,
 Skal Sielen sig i Sandhed kalde stor.
 Frukt — frydres selv den Tarveliges Bord,
 Og Rojer — smykke Nøisomhedens Hytte.

Gud skabte Manden i sit høie Billed,
 Og reiste ham med Barmen fra sit Støv;
 Det vise Skaberbud har aldrig villet,
 At atter han skal synke siælesløv.
 Lad Dyr blot grave Huler, hungre, tørste,
 Og kæmpe kun for Hunger og for Tørst;
 Hvis Mennesket staaer i Naturen først,
 Saa bør han vise sig Naturens Fyrste.

Det vigtigt er, at bygge travle Stæder;
 Dog Bæveren den Kunst, som vi, forstaaer.
 Det gavnligt er, at virke Stof til Klæder;
 Dog — Hercules i Lovehuden gaaer.
 Det lifligt er, at kunne Binen skienke;
 I Nødsfald lædsker Kilden dog med Band.
 Det Vigtigste, hvad ei du lade kan
 Som Menneske — det er at føle, tænke.

O skionne Kald, at sværge til din Fane,
 Pallas Athene med dit Musachor!
 At hielpe dig den stolte Dei at bane
 Igiennem Skoven, hvor den vildest groer.
 Til paa dit lette Skib ad Nordens Bølge,
 Med Dyr dine Præster gaae foran,
 De hugge Krattet ned, som standse kan;
 Og Skialden slutter sig til deres Folge.

Og Nordens Kongeslægt i Møde træder,
 Selv under Kampens Varm, hver Fredens Mand,
 Som virkede for Fædrelandets Sæder,
 Og offred Kraft og Flid sit Fædreland.
 Thi Vældens Arm, som ingen Pligter styre,
 Nedstyrter snart en Stad til Livets Meen;
 Men skal af Gruset ordne sig en Steen,
 Maa atter Orpheus synge ved sin Lyre.

Min Musa, Christian! smeltede dit Hierte,
 Naar før ved Harpen Melpomene sang.
 Men ikke nu skal Lidenskabens smerte
 Dit Bryst blandt virkelige Skioldeslang.
 Fem Solverbække suse for dit Dre,
 Fra Hulens Indre giennem Dalen bragt;
 Det er ei Tonesaldets Cataract,
 Det er kun sagte Prosa, du skal høre.

Jeg synger ei som Gubben fra Scamander,
 Og venter ei, min kongelige Helt!
 At paa min Bog, som hisset Alexander,
 Du hvile skal dit Hoved i din Telt;

Men haaber dog, du vil ei Bogen slippe,
 Naar Dovres Echo lyder af din Seir;
 Naar du er atter draget i din Leir,
 Og hviler dig paa Skioldet bag din Klippe.

I Krigens Tid, da Vinen var Dyr.

I lang Tid ei vi, Brødre! monne quæde
 Til Evans Priis i muntre Bennelag;
 I husker vel, det var i Læderstræde?
 Jeg mindes end den Aften, som i Dag.

Da vel med Biin vi havde fildret Siælen,
 Vi stod, hvor Synagogen nys var brændt.
 Den unge Skiald steg op paa Lygtepælen,
 Og Oder sang til Himlens Firmament.

Han vakled ei paa Lygtepælkvadraten,
 Et klart Beviis paa hans Udrulighed;
 Og Bægteren, en ivrig Mand i Staten,
 Forgieves kom at styrte Helten ned.

O skionne Tid, som ingen Fare frygter!
 Du svandt, som Blus af Stierner i det Blaa.
 Nu uden Ruus, ved Skin af hele Lygter,
 Betids vi hiem til vore Qvinder gaae.

Skal aldrig meer os møde fordums Glæde,
 Som da vi sidst med Bacchus drak omkaps?
 Skal Spendrup kun i Brændeviingaastræde
 Begeistre Byen med den stærke Snaps?

Nei, Brødre! nei! hør her ved Harpens Toner
 En venlig Drøm, som jeg har havt i Gaar:
 Jeg Bacchus saae derude ved Trefroner,
 Med Vedbend og med Druer i sit Haar.

Han seiled let paa Snekken; Haabets Anker
 Paa Dækket laae, svøbt ind i sine Baand —
 At sige, intet Jern med krumme Hanter,
 En Tonde, fyldt med Munterhedens Aand.

I Sneglehuus jeg saae en Havfru blæse,
 Til Stranden Hver da løb med henrykt Sind;
 Biolen svandt af stakkels Pimpers Næse,
 Og Rosen lued atter paa hans Kind.

Man bragte Biin, og Suffer, og Citroner,
 Og Arak, Rum; da hortes Glædens Bud.
 Høit blev der skudt fra Bolden med Kanoner.
 Jeg drak — og vaagned ved de stærke Skud.

O, Brødre! kom! nu er der ingen Fare,
 Os tomme lad det purpurfyldte Maal.
 Er Drømmen sand, hvi skulde vi da spare?
 Af Haabets Anker drifter Haabets Skaal!

Til Ludvig Heiberg.

I Julens Tid, just da det vintergrønne,
 Det lille Grantræ stod for Lotte smukt,
 Og tyded helligt paa det barnligt Skionne
 Med lette Guldblade og forsølvete Frugt,
 Ved Kiærligheds Trophæe, ved Uskyldes Alter,
 Besøgte mig din Juan og din Walter.

Dg for min Phantasie jeg saae det samme,
 Det selsomt smykte Træ ved Pindus staae
 Med spæd, men med en rank og lige Stamme,
 Med vintergrønne Krone mod det Blaa.
 Ei stærke Farver, Frugter end jeg skued;
 Phantastisk Solv og Guld i Matten lued.

Dg vidned om en Aand, som let kan stige,
 Liig Fuglen, ved det spædeste Forsøg,
 Dg tabe sig i Phantasien's Rige,
 Dg mildt forbinde Kiærlighed med Spøg;
 Hvem Diebliffets Dunst ei kan forhindre
 At slagre did, hvor lyse Stierner tindre.

Den er til Kunstner og til Digter baaren,
 Som følger tro Naturen og dens Røst;
 Som tidlig skienker Haabets Grønt i Baaren,
 I Somren Blomster, saftig Frugt i Høst.
 Den unge Viismand og den gamle Sværmer
 Sig aldrig Helligdommens Tempel nærmer.

Med Barnligheden sig vort Liv indvier;
 Kunst kiender ei Uskyldighedens Tab.
 Begynder han med lette Phantasier,
 Og svinger sig til kraftig Videnskab:
 Selv maa dog Digteren bestandig være
 Ei Barn — men holde Barnlighed i Ære.

Thi for den Evige sig Alt opløser
 Hist oppe, som en munter Børneleg.
 En Bæk for ham er Jøssen, naar den øjer,
 En liden Busk den stærke Kæmper=Geg,
 Og Krigerne, som bringe Død og Fare,
 En sværmende, balstyrig Drengeskare.

Du har begyndt, som sig en Yngling sømmer:
 Baroque og vild og busket var din Krands.
 Endnu din Aand om Dverg og Kæmpe drømmer;
 Snart aabner ogsaa sig den dybe Sands.
 Da ved din Harpe blusfende du tyder
 Huld Elskov, Videnskab og fiendne Dyder.

Som i en magisk, underfuld Katerne
 Vil da de luende, forgyldte Smaae
 Udvikle sig, og hisset i det Fierne
 Som store, tragisk ædle Skygger staae.
 Husk da, naar dig Gudinden Krandsse fletter,
 Den, som alt sang de smaae Marionetter.

Thorvaldsenske Billeder.

1. Jason.

Nagtet tusind Farer true,
 Han iler dog med freidigt Sind.
 Det underfulde Bædderskind
 Ham vinker med sin gyldne Lue.
 I Colchis, i det fjerne Land,
 Det hænger ved skovklædte Strand.
 Den lette Argo han bestiger,
 Det bedste Skib, som Havet bar;
 Og ingen Snekke løb saa snar.
 Nu giestes fjerne Land og Riger.
 Farbroderen, den onde Drot,
 Gav Helten hiin Befaling blot
 For ham ved Livet lumst at stille;
 Men Bolgerne saa venlig trille,
 I Masten en Dryade boer,
 Som lærer Jason, stærke Ror
 At styre giennem Skær og Klipper.
 Bed ingen Fare Modet slipper.
 Forgieves bag en fulsort Sky
 Han skuer blodige Harpye,
 En pigehovdet Ugle, græde.
 Han seiler giennem fæle Stræde,
 Hvor ingen Klipper stille staae,
 Men voldsomt mod hinanden slaae.
 Dog ingen Fare Helten hænder.
 Han saaer paa Marken Dragens Lænder,

Og meier med sit skarpe Sværd
 Den hele harnisfflædte Hær,
 Som voxer frem af pløiet Ager.
 Med væbnet Haand han Skindet tager,
 Og iler, fulgt af Kierlighed,
 Igien til Helteskibet ned.
 Der staaer han mandig nu og rolig,
 Bevæbnet i sin Fædrebolig,
 Med Vædderskindet paa sin Arm,
 Og smiler i en ædel Harm
 Til Riddingen, der seer den Høie,
 Og neppe troer sit eget Die.
 Men aglende sit Kæmpeskæft
 Hiin føler sig som Fyrste hiemme.

Speil, Ungling! dig i Heltens Kraft,
 Og lær en Riding at bestæmme.

2. Amor og Venus.

Amor.

O, Moder! skionne Venus! see:
 En Bi har stukket mig, o Bee!
 Jeg, som sædvanlig, gif med Sang,
 At frydes i min Rosengang;
 Een stod saa huld, saa purpurrod,
 Og lued af en hellig Glød,
 Jeg vilde tage den — men, af!
 Forræderen min Finger staf,
 Og Rosen, som paa Amors Bryst
 Bist havde følt sin bedste Lyst,

Maa uden Glæder hist nu staae,
 Og uden Kiærlighed forgaae.

Venus.

Bær ei saa feig! Hvor kan en Bi
 Dig jage fra din Blomstersti?
 Hør mig: det var en ussel Myg
 Fra Hecate, saa fæl og styg.
 Den haded Rosens skionne Glands,
 Og skiulte sig bag Bladets Krands,
 At giøre Blomsten dig forhadt.
 Men see, hvor hist den svæver mat!
 Dens Hevn har skaffet den sin Død;
 Sin Braad den i din Finger brød.
 O, iil igien til Rosens Barm,
 Og glem din barnligsvage Taare!

Misundelse maa døe af Harm,
 Naar den vil Kiærligheden saare.

3. Jesus, Johannes og Maria.

Johannes.

O, Jesu! hvad er jeg mod dig?
 Dit hulde Afsyn fryder mig.
 Tak, for du mig foragter ei!
 Jeg tilbereder dig din Bei.
 Med Vand jeg døber af min Haand;
 Du døbe skal med Ild og Aand.
 Og naar mit Liv er her forbi,
 Saa svæver jeg saa glad og fri.

Til dig i Salighedens Glands,
Dg lønnes med din Liliefrands.

Jesus.

Johannes! ei saa ydmyg vær,
Mit Hierte har dig evig fiær.
Du rydder ud den golde Torn,
At jeg kan saae mit Sædekorn.
Du stemmer Harpen i den Skov,
Hvor jeg skal sjuunge Himlens Lov.
Johannes! o, du er for mig,
Hvad Jesus er igien for dig.

Maria.

Jeg ingen større Glæde veed.
O, himmelske Beskedenhed!
O, hulde Broderfiærlighed!
Den fromme Jesus er den Største,
Men hans Johannes er den Første.
Vær, Ungling! af din Frelser's Røst,
Naar Vren svulmer i dit Bryst,
Dg undrende dig Verden hylder —

Hvad du din store Formand skylde.

4. Hercules og Hebe.

At kryste Druens Blod i Struben,
I Bølløst's Favn, i Epheugruben,
Af Lædhed fræk, i dunkle Skov —
Det er kun vilde Satyr's Lov.

Med Dumheds Purpur paa hans Kinder,
 Han favner drukne Bacchantinder;
 Og Dyret ved sit Kildevand
 Beskæmmer ham med meer Forstand.
 Ei Bacchus i hans Selskab træder
 Med Phantasiens høie Glæder;
 Silen kun fra sit Esel gloer
 Med dosig Stirren til hans Bord,
 Og Echo spotter høse Stemmer
 Af værste Dyr, som Skoven giemmer.

Men see den ædle Helt, som her,
 Ukiendt med Lysternes Begier
 I Hallen ved sin Kulle hviler,
 Hvor Skionhed ham i Møde smiler!
 Ei Lovens Glubskhed, Slangens Bugt,
 Ei Hiortens Snarhed, Griffens Flugt,
 Ei Jettens Kraft, ei Helvedhunden
 Har, Hercules! din Styrke bunden.
 Uhyrerne du overvandt,
 Og salig din Belønning fandt;
 Thi Sundhed skienker i dit Bæger,
 Jmens Apol paa Harpen leger.
 O, da er. Hvilen dobbelt sød,
 Naar Riækhed spænder Sværd fra Bælte!

Valkyrien kun skienker Miod
 For Odins og for Baldurs Helte.

5. Venus med Eblet.

Den kloge Pallas, høie Hære
 Med hulde Venus stredes om,
 Hvo blandt dem skionnest skulde være,
 Og Striden kom til Paris' Dom.
 Den unge kongelige Hyrde
 Sig sætter paa en mosgroet Steen,
 Hvor dem for Middagsjolen's Byrde
 Beskygger Laurens friske Green.
 Han spørger, hvorom Strid de føre;
 Der svares: „Eris for lod see
 Et Eble, som skal den tilhøre,
 Der skionnest er af alle Tre.“
 Ei Paris længe sig betænker,
 Men rækker det til Venus hen.
 Hans raske Dom de Andre krænker,
 Og Juno siger: „Unge Ven!
 Du lod dig uden Tvivl bestikke;
 Men find dig i, jeg siger nu:
 Det semmer sig en Dommer ikke
 At være saa partisk, som du.
 Kan sig den svage Venus maale
 Med denne Høihed, denne Magt?
 Mit Die ligner Solens Straale,
 Det har selv Jupiter mig sagt.“
 Og Pallas: „D, du svage Dommer!
 Lidt Undighed, som vækker Lyst,
 Dig mere herlig forekommer,
 End Dydens Kraft i dette Bryst?“
 Med roligt Blik i skyldfrit Die
 Gienvarer Paris: „J har sagt,
 Her var ei Spørgsmaal om det Høie,

Om Biisdoms, men om Skionheds Magt.
 Naar Gris Ueblerne bestemmer
 Til Hoiheds Dronning — tro mit Ord —
 Jeg aldrig, store Juno! glemmer,
 At du est Biv ved Drottens Bord.
 Og siger hun: Jeg Ublet skienker
 Til den iblandt dem alle Tre,
 Som grundigst er, og dybest tænker —
 Da skal Minerva Frugten see.
 Men tilgiv Hyrden i det Grønne,
 Imellem Somrens røde Bær,
 At naar der tales om det Skionne,
 Saa hylder han, hvad skionnest er.“

6. Charitas.

Den ældre Søn.

Kom, Moder! vil du med mig gaae?

Moderen.

Nei, jeg maa passe paa den Smaa.

Sønnen.

Jeg maa fra dig i Skole gaae;
 Men neppe Kloffen tolv mon slaae,
 Før atter jeg for dig skal staae.

Moderen.

Der komme vil, mit Barn! den Tid,
 Da Kloffen ei fra mandig Id
 Dig kalder til din Moder blid.

Sønnen.

Nei, aldrig komme skal den Tid!

Moderen.

Der komme vil den Tid, mit Moer!
 At ei du finder meer din Moer,
 Hun ligger dybt i sorten Jord.

Sønnen.

O, kiære Moder! tal ei saa;
 Du aldrig bort fra mig maa gaae.

Moderen.

Vi samles hijsjet i det Blaa.

Sønnen.

O, Moder! Jorden er saa skøn,
 Saa fuld af Blomster og saa grøn;
 Bliv her paa Jorden hos din Søn.

Moderen.

Du milde Glut! ei Himlen har
 En Engel, mig saa dyrebar.
 Du sande Billed af din Faer!

Sønnen.

Nu smiler du igien saa glad.
 Farvel, nu maae vi skilles ad;
 Vi sees igjen til Middagsmad.

Gaaer.

Moderen kysser den Lille.
 Du bliver dog endnu hos mig.
 Snart skal jeg ogsaa miste dig,
 O, hvor det er bedrøvelig!

Man ønsker sig saa stolt en Søn;
 Men kort kun er den søde Løn,
 Knap løber han i Troien kort,
 Saa flagrer han fra Reden bort.

Af Pigen større Fryd man faaer;
 Hun bliver dog en sexten Aar,
 Før bort hun med sin Veiler gaaer.

O, hulde Moderkærlighed!
 Din Sorg — en Draabe Bitterhed,
 Hvis Malurt i dit Bæger flød
 Og gjør din Nectar mere sød!

7. Jesus og Johannes.

Jesus.

Jeg for min Lærer dig erkiende vil,
 Din ældre Birken føler jeg besteden.

Johannes.

Hvad Tiden gav, det hører Tiden til.
 Jeg var for den — du er for Evidheden.

8. Prometheus og Minerva.

Naturen slavisk kun at efterligne,
 Det skienktes mangen Stovets Søn;
 Men skal vi kalde Kunsten skion,
 Saa maa en Guddom Bærket signe.
 Ei Penselen, ei Meiselen formaaer
 At danne Hjertet, som det slaaer;
 Ei kold Forstanden mægter at beregne
 Den Kraft, som Ingen seer, men virker allevegne.

En Gloah maa stærk og stor
 Oplive med sin Aand den frosne Klump af Jord,
 Prometheus rane Livets Lue
 Til Støvet fra den hvalte Himmelbue.
 Da træder først Gud inden ned
 Til Kunstens ærefulde Tempel,
 Og stienker Bæret med sit Stempel
 Sin Siæl — og sin Udødelighed.

9. Amor og Psyche.

Lang Tid kun Amor er et Barn, som leger
 Liig Bien i hvert Blomsterbed.
 Først da, naar Siælen rækker ham sit Bæger,
 Hans Hierte fatter Kiærlighed.

10. Christus med Børnene.

Føl, Sværmer! din Bildfarelse med Smerte,
 See Jesu Kirke her, og see hans Maal:
 Uskyldigheden i et venligt Hierte,
 Gi Præstestolthed, intet Munkebaal.

11. Ino, Bacchus og Mercurius.

Mercur til Ino.

Opdrag ham kun, du Jupiters Veninde!
 Og fryd dig ved hans livelige Støi.

Ei Binen trives kan paa Junobiergets Tinde,
 Men paa Selenes skraa affides Hoi.
 Dog elsker selv Olympen Druer;
 Og hun, som fører med de hvide Duer,
 Vil ofte standse her sin Flugt,
 Og qvæges af den søde Frugt.

12. Hector, Paris og Helene.

Hector.

Hvor jeg foragter dig, du Svage,
 Som elsker kun den fiælne Qvindesærd!

Paris.

Hvor inderligt maa jeg beklage
 Dig mellem dine Landsker, dine Sværd!

Helene.

Nu, fiære Brødre! Ingen bør fordommes;
 Get gøres skal, det Andet ei forsømmes.

Til Fru Frederike Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Den tidlige Juni nu smiler saa blid,
 I Danemarks Rige den skionneste Tid;
 I sildige Norden er Juni vor Mai,
 Da Blomsterne blaane: Forgietmigei!

Emaavistende Alf i sin Skov holder Vagt,
 Og Østenvind ligger i Lænkerne lagt.
 Paa Kirjebærtræet kun hviler en Sne,
 Der snart som de røde Rubiner vil lee.

Hver Dag sig forsøge de Blade paa Green,
 Alt knopper og danner sig hvide Syreen.
 Emaanattergal synger, som Nattergal bør,
 Og Drengene blæse paa Skræppernes Rør.

Hvad siunge de Fugle? hvad blæser hiin Dreng?
 Hvad synger vor Bæk i sin sandhvide Seng?
 „God Dag, Frederike! du venlige Liv!
 Vi signe den Dag, som dig skienkte dit Liv.

Vi frydes, vi siunge, vi hævde din Dag
 I kolige Skygger bag Bøgenes Lag.
 Tidt blomstred din Juni saa grøn og saa mild,
 Naar hisset du sad i Italiens Ild.

Kom ud, Frederike! kom ud til din Dal;
 En Krands dig har Hertha beredt i sin Sal.
 Glem Villa Borghese med klippede Muur
 Bag Bøgenes Kroner i danske Natur.

Naar Østvinden blæser, da sid i din Borg!
 Da finde vi billig din Længsel og Sorg;
 Men lege de Alf i Lovens Lof,
 Og standser vor Bølge den hede Scirocc' —

Da glæd dig i Norden, din Kummer fordriv,
 Dg drif dig af Lusten, som ei er cattiv,
 En salig Begeistring, der fylder dit Bryst
 Med Sundhed, med Kraft og med Fædrelandslyst."

Sange til Velkomsthfesten paa Anholt

den 2den August 1814, for vore hjemkomne Brødre af engelsk
 Fangenskab.

1.

Nu fri paa Danmarks elskte Strand
 Du atter staaer,
 Dg høit dit Bryst, du danske Mand!
 Af Glæde flaaer.
 Saa siunger Fuglen i sin Lund
 Om Paradiis,
 Naar Vaar i lune Middagsstund
 Har brudt sin Iis,
 Dg Volgen sig atter bevæger.

Snart glemmer Fuglen Stormens Gny
 Dg Vintrens Harm,
 Den bygger Neden sig paa ny
 Ved Egens Barm;
 Dg blier den ei, som før, saa stor, —
 Ei klages maa,
 Naar frit igien kun Fuglen boer
 Med sine Emaae.
 Snart voxer den spædste Binge.

Saa længe Sund og Sø og Bælt
Elaer solvblaa Krands,
Vil Danmark aldrig mangle Helt
Til Lands og Vands.
Men Kampen tier, Freden kom,
Nu er vi frie,
Nu prise vi dens Helligdom,
Thi siunge vi:
Vor Frederik Fredegod leve!

2.

I Fængslets Braa, ja selv i Lænker
Gi Dansten glemmer Fædreland;
Paa svundne Fryd han ofte tænker,
Dg higer til den fjerne Strand.
Han har sin Biv, sit Barn forladt,
Men Haabet lyser i hans Nat.

Jeg seer dem vist, før Hiertet brister,
Jeg stred for Guds og Kongens Sag;
Om Skiebnen nu mig grusomt frister,
Det vorder sikkert atter Dag.
Gi Lynet evig ned vil slaae,
Snart smiler Himlen atter blaa.

Gienblomstre skal min Ungdomsglæde,
Det er i Nattens Mulm min Trost.
Jeg trykke skal de elskte Spæde
Med Skælven til mit Faderbryst.
Jeg seer min Hustru og min Ven,
Jeg seer mit Fædreland igien.

Dg hvilken Lindring har jeg fundet
 Hift i mit haarde Fangenskab!
 Jeg har de Danskes Hierter vundet,
 O, store Binding! ringe Tab!
 Min Lænke faldt i Støvet ned,
 Nu binder kun — Taknemlighed.

Cantate

ved Universitetets Sørgchoitid den 4de August 1814,
 til Minde om Frederik Christian,
 Hertug til Slesvig Sønderborg.

For Talen.

Chor.

Musers Chor!

Sort i Flor

Sorgfuldt fra Olympen træder,

Nærmer eder Graven, græder!

Al, vor Kummer mangler Ord.

Dunkle Lov!

Smyk hans Støv.

Høit mod Himlens hvalte Bue,

Sørgende Cypress! du skue.

Blisdoms Dyrker! Kunstens Trøst! —

Koldt er nu hans varme Bryst.

Recitativ.

Du steg, og himmelskherlig var din Flugt,

Paa Dødens Vinger til en salig Glæde.

Dit hele Liv var offret kun Minerva,

Dg hendes Magt at hævde tro du stræbte.

Hørt saae den Himmelske dit Hiertes Trang,
Dg med et Smil til sit Elysium
Bortfierned hun dig huldt fra Kampens Rasen,
Da først du havde skuet Bældens Fald.
Sov sødt, vor Helt! Med eviggrønne Laurbær
De blege Musser Graven frandsje vil;
Dg ofte skal vi vandre til din Høi,
Dg mindes dig ved Harpens Beemodstøner.

Sang.

Fader! trindt omkring dit Liig
Dine unge Sønner træde;
Sværge dig med hellig Glæde,
At forkynde Mørket Krig.
Vær os med Prometheus' Gnist
At udtørre Skovens Moser,
Vær os, vikle Hellas' Roser
Huldt om Mimers Egeqvist!
Som en ægte Skandinav
Først hos Grækerne du tiente;
Noden du tilbage vendte.
Glio græder paa din Grav.

Chor.

Som en ægte Skandinav
Først hos Grækerne du tiente;
Noden du tilbage vendte.
Glio græder paa din Grav.

Efter Talem.

Sang.

Venskab søger ved hans Baare;
Thi han var en trofast Ven.

Unge Sønners bittre Taare
 Kalder: Fader! kom igien!

Den ei sin Smerte dolger;
 Saa for Tycho sørged Hveen.
 Als! tungt rulle dine Bølger
 Mod den Ædles Mindesteen.

Græm dig ei, du ædle Qvinde,
 Vor Augusta! du ham seer.
 Du skal Fredrik Christian finde,
 Hvor J aldrig stilles meer.

Slutningschor.

Lyd, vor Sang!
 Musers Ben skal Muser hylde.
 Alle vi ham Krandsen skyldde,
 Laurens Krands.
 Herlig er dens grønne Glands,
 Ei den visner, frisk den funkler,
 Ingen Bælde den fordunkler,
 Ewig grøn ved Harpens Klang. —
 Sov da vel, du ædle Mand!
 Videnskabens Christian!

Sang for det kongelige københavnske Skydeselskab.

Den 18de August 1814.

Den hvide Telt sig atter hæver,
 I Somrens høie Græs den staaer.
 Vor gamle Fæst sin Hylding kræver,
 Den blomstrer ung med hver en Baar.
 Hist venter Fuglen alt fra Stang
 Sin lystelige Undergang.

Den grønne Fugl ei selv kan siunge,
 Thi siunge vi med gladen Røst;
 Men hvad er Støvets svage Tunge,
 Og hvad er Stemmen i vort Bryst,
 Naar Bacchus styrker ei vor Kraft
 Med Ilden af sin Druesaft.

Thi fylder skummende Vocalen,
 Og skienker i til bredfuldt Maal!
 Vor Konning er i Glædesalen,
 Ham skylde vi den første Skaal.
 Han smiler til vor muntre Lyd,
 Han deler sine Sønners Fryd.

Med første Skud han huldt indvier
 Vor gamle hæderlige Fæst;
 Og derfor Venstabs Harmonier
 Belsigne dig, vor ædle Giest!
 Smil længe, Fredrik! som i Dag,
 I dine Sønners Bennelag.

Til Frøken Ida Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Digteren.

Sophienholm! hvi mørkner du din Himmel?
 Hvi har din Sol den grønne Dal forladt?
 Hvi rider Skyens Jothun paa sin Skimmel,
 Og skygger Jorden med sin brede Hat?
 Hvi ryster han de bruunliggrønne Blade
 Med høstlig Susen over Markens Glade?
 Fortiener Festen ei din Glands?
 Hvi blegner da din Asterfrands?

Sophienholm.

Frygt ei! min Himmel skal sig ei fordunkle;
 Tilgiv mig kun mit Morgensværmeri!
 Den klare Sol skal atter funkle,
 Min stille Lungesind svæver snart forbi.
 Jeg tænker paa, hvad jeg maaskee skal miste,
 At denne Sommer muligt er den sidste,
 Som skuer min Veninde her,
 Og derfor skiælve mine Træer.

Digteren.

Umuligt! aldrig Ida kan forglemme
 Sin Ungdoms lykkelige Skov;
 Her svæved hun, her har hun hjemme,
 Her synger Fuglen hendes Lov.
 Hid skal hver Fødselsdag hun ile,
 Og Moderen i Møde smile;
 Thi aldrig vil den danske Mø
 Forlade Siællands Blomster-D.

Sophienholm.

Dg hvis hun vil? Hvo veed, hvad Skiebnen bringer?
 Hvo veed, hvad Tiden ruger i sit Sind?
 Har Amor ei paa sine Skuldre Binger,
 Dg er han ei for Andres Kummer blind?
 Men om hun end ei langt fra Skoven reiser,
 Min friske Bøgestamme kneiser
 Dog ikke meer saa stolt at see,
 Thi Skoven mistet har sin Fee.

Ei daglig hun de unge Blomster finder,
 Som før, letsvævende med munter Aand.
 Ei daglig meer en Krands hun binder
 Af røde Roser med sin hvide Haand.
 Ei Aftenskyggen længer skal fornemme
 Ved Strængelegen hendes Stemme.
 Ei Huset vinker meer saa skönt,
 Guldt rødrende bag Skovens Grønt.

Digteren.

I Grunden, kære Holm! i Grunden
 Poeten duer til din Trøster ei;
 Thi hvad jeg snedig lægger dig i Munden,
 Det, som naturligt, ogsaa føler jeg.
 Dog veed du vel, at Egenkærligheden
 Bør jages af Uskyldighedens Eden;
 Forjag da nu enhver Befymringsfky,
 Dg lad din Phobus straale klart paa ny.

Han straaler alt, den unge Dag har seiret,
 Ei ryster meer af Kuld det spæde Straa;
 Den tunge Taage svæver hen i Veiret,
 Dg Himlen hvælves atter blaa;

Dg Harpens Toner, stille, blide,
 Forkynde dig, Adelaide!
 Den Salighed, det Livets Held,
 Som du fortæner alt for vel.

Til Jomfru Sophie Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

I Danerskoven der stander en Gaard,
 Den er saa herlig at skue.
 Der synger saa huld og venlig en Maard;
 Der spiller saa yndig en Frue;
 Der digter en Kvinde de Sange saa smukt;
 Der findes Blomster og liflig Frugt;
 De Piger i Rammen baldyrer;
 Der læse de Eventyrer.

Hvad Under, at did henile saa froe,
 Mens Sommerdagene skifte,
 Til Hest, til Bogens, i Støvler og Skoe,
 Ungkarle, ja selv de Gifte,
 Dg høre paa al den liflige Sang,
 Dg lytte til Digterharpens Klang,
 Dg glæde sig ved at skue
 De Piger bag Skovens Bue?

Men medens de sværme den hele Dag
 I Haugen, som i et Eden,
 Dg more sig i de muntre Lag,
 Dg frydes ved Giestfriheden;

Hvo sørger da vel for et rigeligt Bord,
 Mens Damerne synge saa høit i Chor?
 Hvo tripper, naar Aftenen helder,
 Paa Loft, i Kioffen og Kielder?

J har vel hørt om et flittigt Folk,
 Som boer i Skovenes Høie?
 Tidt var jeg alt deres villige Tolk,
 Thi meget de mig fornøie:
 De kaldes Alfer; de Qvinder smaae
 Med Nøglesnipper og Forklæder gaae
 Saa stille, saa huuslig blide
 Ved Morgen- og Aften-Tide.

Lyksaligt er det heldige Huus,
 Som eier sliq en Veninde:
 Hun pusler, hun passer Fad og Kruus,
 Hun nysler ude og inde.
 Hun seer, om Dugen er reen og hvid,
 Om Kiødet kiøbes til rette Tid,
 Om Sengen har Dynner og Lagen,
 Om Lyset passer i Stagen.

Beskeden hun er, uagtet hun
 Saa meget gavner det Hele.
 Hun triner ind i den dæmrende Stund,
 For Selskabets Glæder at dele;
 Da sætter hun sig saa stille paa Stol
 Med pene Nolle, med blommede Kiol,
 Og smiler i Krogen, og strikker,
 Og sfielmsk med Hovedet nikker.

Naar Noget er hende alt for høit,
 Da har hun selsomme Lader;
 Det Muntre gjør hende sær fornøit,
 Det Sorrigfulde hun hader.
 Hun spiller gierne med Kugler saa smaae;
 Gesskæftig da man seer hende gaae
 Med liden Skuffe paa Binden,
 Og venlige Smil paa Kinden.

Hun lider ikke den natlige Flugt:
 „At høre paa Skovenes Ugle“,
 Hun sidder i Kammeret indelukt
 Med sine Canariesugle;
 Hun lader dem Sandet i Buret strøe,
 Hun giver dem Korn- og Hampe-Frø,
 Hver Morgen de vel blive passet
 Med Kildevandet i Glasjet.

Fortiener ikke den Alf saa god,
 At Dagen en Bise vi gvæde,
 Da første Gang den i Verden stod
 Til Husets samtlige Glæde?
 O, længe pusle den om os her,
 Saa huld, saa fro, saa elsket af Hver!
 Bor Fæst vi ofte gientage
 Paa mange lignende Dage!

Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab

ved Indvielsen af dets nye Sal, den 5te October 1814.

Alt længe man enig om Lignelsen blev:
Europa var liig et Theater,
Hvor Skiebnen sin Tragi-Comodie skrev
For Romer, Germaner og Later.

Alle Ting er der
Ligedan, som her:
Jøde, Tyrk og Christ,
Daarlighed og List,
Hyrde, Borger, Drot,
Hytte, Huus og Slot.

Dog lever man mere beqvemmelig godt
I smaae, end i uhyre Stater.

Vi saae, skiondt det smukt i Aviserne lod,
At den kun Naturen bedaarer,
Som maler de store Coulisser med Blod,
Dg udspæder Blodet med Taarer.

Haabets stolte Grønt,
Skiondt det lod saa fiønt,
Naar det Dagen saae,
Blev et blegligt Blaa;
Hvad i Diet staf,
Var en Farveklaf.

Da kosted det mangt et Bee og et Uk,
For andre Coulisser at faare.

Uhyre Theater, hvor Kunstneren doer,
Saasnart han har prøvet sin Styrke;

Hvor Trældom er Rollen, og Visten Souffleur,
Dg Tæppet er Gravenes Mørke!

Her vi Alt kan faae:

Døde vi opstaae,

Naar fra Sky Mercur

Livner vor Natur;

Bed hans Tryllestav

Stige vi fra Grav,

Dg takke vor Besjæl, fordi han saa brav
Lod her os Bedrøvelsen dyrke.

Men ogsaa Comodier spille vi her;

Hvi skulde vi ene forstumme?

Intriguen vi have fortrinligen fiær,

Dg glæder os over det Dumme.

Hvorfor skulde vi

Ene være frie?

Skade gjør det ei;

Tværtimod, o nei!

Naar vi Narren see,

Hierteligt vi lee.

Det turde vi ikke derude maaskee,

Da vilde vist Maskerne brumme.

Kun to Ting os mangled, for ret til Behag

At gjøre de Hierter saa glade;

Som hiin Palnatøke, der stifted vort Lag,

Ei vilde vort Jomsborg tillade:

Dvinder fremfor Alt.

Nei, det var for galt!

Mænd kun her vi faae

Før med Skjorter paa;

Ynglinger saa rart
Uden Baffenbart.

Den Skif blev forandret, den fløi med en Fart;
Thi Mandfolk med Skiorter vi hade.

Nu pryde de Skionne vor jævnlige Fest,
Til Smil sig forædler vor Latter.
Hvor Skionheden throner, er Gratien Giest,
Dg Smagen er Gratiens Datter.

Kunstens ædle Søn!
For det hulde Kion
Tag Pocal i Haand,
Syng med henrykt Aand,
Drik af fulde Maal
Alle Huldes Skaal,

Som virke med os til det herlige Maal,
Hvis Billed Naturen omfatter.

Men hvor der er Planter, der vore de maae,
Ei qvæles af fængslende Stene.
Ei Træet slaer Rod i en indskrænket Braa;
Der krummes de frodige Grene.

Fængselmuren svandt,
Her vi Haven fandt.
Rum vi nu har nok
For vor Blomsterstok,
Her kan Lauren groe,
Her vi Krandsen snoe,

Dg smykke vor Sal for de hellige To:
Thalia med samt Melpomene.

Paa vor Dronnings Fødselsdag.

Den 28de October 1814.

Naar Høsten ydet har ſin Frugt,
 Og fyldt de lune Lader;
 Naar Byen ſamlar os ſaa ſmukt
 I ſine tætte Gader;
 Naar atter frydes Gieſt med Gieſt
 I gamle Bennesæde:
 Da aabner en livſalig Feſt
 Den danſke Vinterglæde.

Pomona var en hellig Diis
 I Romerfolkets Have,
 Og høit de jubled hendes Priis
 For purpurgyldne Gave;
 Vi ſelv en ſlig Gudinde har,
 Hvad ikke vi fortie,
 Hun er de Danſke dyrebar,
 Og kalder ſig Marie.

Med Godhed og Livſalighed
 Huldt ſmiler vor Gudinde,
 Og loffer Sol fra Himlen ned,
 Og fierner Havets Binde.
 Og derfor nu af Høstens Green
 En gylden Krands vi flette,
 Og høit paa hendes Billedſteen
 Om Tindingen den sætte.

Vor ædle Fredrik! fryd dig kun
Blandt dine Kongebrødre;
Her hersker i din Herthaland
Den yndigste blandt Mødre.
Vi elske dig for vist og sandt,
Vor Fader og vor Konning!
Men — det er sødt, engang iblandt
At styres af en Dronning.

Thi drikke vi vor Dronnings Held,
Mens glade vi udbryde:
Dit Liv, som Roskilds Kildevæld,
Af Stiebnens Urne flyde,
Saa rigt, saa styrkende, saa klart,
Befrugtende med Boven!
Da speiler sig i Kilden snart
Lyksalig Danerfloven.

Sang paa vor Konges Fødselsdag.

Den 28de Januar 1815.

Den Fæst er stor, naar glade Sønner
Lovsunge Faders Fødselsdag;
Ham Kiærlighed og Trofskab lønner,
Han smiler til de muntre Lag.
Han føler sine Sønners Lyst,
Dg Hiertet spulmer i hans Bryst.

Kun fielden han sit Huus forlader,
 Han som en Geg i Skoven groer.
 En barnlig Kreds foruden Fader
 Er som et Skib foruden Ror;
 Det venter, bundet i sin Havn,
 Forløsning fra sit tunge Savn.

O, græm dig ei! Han snart vil kneise
 Med Hoighed atter i sit Slot.
 Naar ædle danske Konger reise,
 Betyder det for Riget Godt.
 Bor Fredrik hædres, hvor han kom,
 Som første Christian i Rom.

„Hans Venlighed har Seier vundet,
 Det Træk skal staae i Tidens Bog;
 „Hans Adelsind har lænkebundet
 Bagtalelsernes lumske Snog.“
 Han vinder uden Vaabenbrag
 Hvert Hierte for den gode Sag.

Han planter om sit Land et Gierde
 Af Retfærd's eviggrønne Slaae.
 End elskes Frederik den Fierde,
 Hvor Laurbær og Dranger staae;
 Bor Fredrik elskes skal, fordi
 Hans Reise gjorde Danmark fri.

Cantate

i Anledning af Prinds Christian Frederiks og Prindsesse
Caroline Amalias Bryllup.

Den 23de Mai 1815.

Chor.

Skønne Aftenstjerne!
Straal fra Himlens Fjerne
Dobbelt blank og stor;
Freia! du, som skuer
Elskovs rene Luer!
Hyl dig af dit Flor,
Smil med venlig Mine
Over Dal og Sund;
Christian, Caroline
Knæler i din Lund.

Recitativ.

Med sorgfuld Brusen skummed Havets Bolger
Om dine Kyster, Als! Det blege Natlys
Kun skinte bag Cypressens Pyramide
Paa Gravens hvide Marmorsteen, hvor Sorgen
Utrøstet jad, og stirrende begræd
En ædel Fyrstes Tab. Da spired op
I Lunden, tæt derved, en Blomsterknop,
En yndig Rose, klækket ud og heget
Bed Fredrik Christians Faderhaand. Da glemte
Den dunkle Skov sin Sorg, da quiddred Fuglen,
Dg Nattens Mørke svandt for Morgenrøden.
Dg paa den gyldne Drage nærmed sig
Den kongelige Beiler. O, da fandt hun
Sin Trøst for Fadertabet! See, da vandt han,

Hvad Sværdet ei, men Dyd og Tælle vinder.
 En deilig Biv, et ømt og trofast Hierte.
 Lyd høit, vor Sang! Nu jubler atter Als.
 Nu kneiser atter Odins stolte Sæde,
 Det gamle Fyen. Det smykker sine Lunde
 Med dobbelt Pragt, for kærligt at modtage
 Den lykkelige Christian med sin Mage.

Aria.

Baaren kommer, Blomster tegne
 Haabets, Livets grønne Bei.
 Broget Flor er allevegne,
 End kun Rosen er der ei.
 Hvorfor ei? Har Elskovsguden
 Glemmt den i sin Krands i Dag?
 Lad den tale selv sin Sag:
 „Jeg er ei saa skøn, som Bruden“.
 Derfor Rosen skjuler sig,
 Rosen er misundelig.

Chor.

Nu krands dine Harper med Bladenes Alynge,
 Smyk, Bragi! din Tinding med Foraarets Pragt,
 Og lær os, som Bækken, som Fuglen, besynge
 Den evige Kærligheds hellige Magt.
 Straal, Fader! fra Hlidskialf din styrkende Flamme,
 Lad Bedbenden snøe sig om Asken saa smukt.
 Skioldungerne knæle — sign, Fader! din Stamme
 I Baaren med Blomster, i Høsten med Frugt.

Sang af Eleverne i de Blindes Institut

til deres ædle Belgiorere.

J, som lindre Armod's Smerte!
 J, som lede Mørkets Gang!
 Tør et varmt, taknemligt Hierte
 Diffe her sin Takkefang?

Herrens Bud har Lyset givet,
 Dagens Glands bød Mørket Trods;
 Men den Fryd, som skienktes Livet,
 Af, ei strakte sig til os!

Intet Mismod, ingen Klage!
 Gud er viis, og Gud er god.
 Bore mørke Vandringdage
 Vandre vi med freidigt Mod.

Jordens Nat om Sæden freder,
 Af sit Mulm den staaer i Høst;
 I de mørke Gensomheder
 Abner sig det fulde Bryst.

Blindhed lærte Milton svinge,
 Blindhed Lyren gav Homer;
 Barnligt laller kun vor Tunge
 Om hvad Sjælens Die seer.

Himlens Herre! evighøie
 Fader i dit elskte Hiem!
 See kan ei de Blindes Die —
 Taarer har du skienket dem.

Ven hver Adels, som os leder
 Faderligt den dunkle Bei.
 Hvad den Blindes Taare beder,
 Negter du ham sikkert ei.

Til visse Dadlere.

Juni 1815.

J kalde det Skam, som Hesten at trække?
 J troe, det sætter i Dyrets Række,
 Naar raske Gutter Konningen drage?
 Hvor ubesøiet er eders Klage!

At binde den Arm, som sin Kraft vil skienke,
 Det er, at smedde Manden i Lænke;
 Men den, som yder en frivillig Gave,
 Den Mand gjør ikke sig selv til Slave.

Den Fattige Haandens Formue kun eier;
 Men ædle Villie dog Alt opveier.
 Hans Drot er i Karmen! han griber Stangen,
 Og hædrer ham derved meer, end Mangen —

End Mange, der sig forsængeligt smykke
 Til Høitidsfesten for egen Lykke.
 Selv Oldtids stolteste Kæmper bolde
 Bar kneisjende deres Drot paa Skiolde.

Lastdrageren dog J ei foragte,
 Skiondt Byrden saa nær ham Dyret bragte.

Mon Fader og Moder som Heste trille
Til Skoven hisset den elskte Lille?

Hvi skulde Folket i Jubelchore
Ei ogsaa stundom drage den Store?
En faderlig Ben paa Hænderne bære —
Er os ei en Skam, men ham en Ære.

Seer! Alle vil dele Byrden den lette,
En Hjertefrands om Konningen flette,
Tilsmile den elskte Drot fornøiet,
Dg see hans venlige Siæl i Diet.

Mon Rærligheden sin Adel forliser,
Fordi den kraftigt sit Ræartegn viser?
Mon Mennesket har sig som Dyr borthyret,
Fordi han viser Kræfter, som Dyret?

Den 4de Juni 1815.

I Anledning af den 3die (Fru Frederike Bruns Fødselsdag).

Hvad sørged i Gaar vi for Veiret i Dag?
Det graalige Lag
Er ganske fra Himlen forsvundet.
Den hvælver sig klar, som en sleben Azur;
I grønne Natur
Er Solen med Purpur oprundet.

J Qvinder paa Holmen! J sove saa sødt
 J Dunene blødt,
 Naar Phobus alt straaler i Dale.
 Aurora, den Friske med Roserne paa,
 Kun fielden J saae;
 Om Gos jeg ikke vil tale.

Deraf det vel kommer, at Intet J veed
 Om Sagen Bessed,
 Hvorledes sig Alt har tildraget.
 Saa skienker da Himlen den fyrigste Lov,
 At Digteren sov
 Med eder i Nat under Taget!

Thi jeg var alt oppe — min Indbildning saae,
 Skiondt Regemet laae,
 Saa dødt som en Steen, under Dyne.
 Min Siæl foer afsted paa sin Drøms Phantasie;
 Nu er det forbi,
 Og nu bliver Drømmen tilsyne.

Jeg hørte to Fugle, som skyndte sig op
 Med luftige Hop
 Til Sovkammervinduets Stene.
 „Bliv, kommende Morgen! bliv deilig og luun.
 Jeg elsker Fru Brun!“
 Saa quiddrede venligt den Gne.

„Svind, truende Taage! til Kysternes Tang,
 Den Anden nu sang;

„Min Sommerdag mørkne du ikke!
 Hvi vil du forkøle min agende Giest?
 Forstyrre den Fæst,
 Som helliges min Frederike?“

Da skued jeg nede blandt Græsvenes Straa
 Med Dugperler paa
 To Blomster, som frysende sukked:
 „Kom, sydlige Sol! kom, Italiens Lust!
 Du frydre vor Dufst;
 Vi blegnet for Stormene bukked —

Dg vilde dog gierne med brogede Glands
 Forenes i Krands,
 Bor Sangerstes Fødsel til Ære.
 Hun malte Naturen saa skønt og saa tro,
 Nu burde den jo
 Dog atter taknemmelig være.“

Knap Dnsket var yttret, knap Ordet var sagt,
 Før Taagen var lagt,
 Dg Skumringen flygted fra Jorden.
 Dugdraaberne drypped fra Guldregnen høi
 Paa røde Levkoi,
 Dg sydlig sig farvede Norden.

Da Sangersten aabned sit venlige Blik,
 Just Solen opgit,
 Dg smelted den Yndiges Hierte.
 Hun studsed, hun troede sig vaagnet i Rom,
 Hun skued sig om,
 Dg fandt sig i Skoven hos Herthe —

Blandt trofaste Benner, fom onfte faa froe:
 Her længe du boe
 I Dalen, naar aarlig den grønnes!
 Gid længe Naturen her vandre dig see,
 Du venlige Fee!
 Og huldt ved din Trolddom forfkionnes.

**Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria
 Sophia Frederikas Kroningsfest.**

Den 31te Juli 1815.

Da første Gang en Flod med fine Blomsterstrande
 Nomadesværmen holdt, og standsed vilden Helt;
 Da den blev Sværmen kjær; da fremfor alle Lande
 Nu Kæmpen elskte det, hvor fast han slog sin Telt —
 Da fólte Hjertet dybt: Af Alt, hvad Siælen kiender,
 Staaer fligt et Samfund først, der aldrig stilles ad.
 Og Veret hærded sig, og under Kunstens Hænder
 Steg af de brændte Tegl forunderlig — en Stad.
 Det blege Seildug veg med fine smalle Snore
 For malmbedækte Taarn paa røden Kæmpemuur.
 Det alt for lette Fri forbandt sig til det Store,
 Og Kunsten i Triumph beherskede Natur.
 Dog fólte Mandens Bryst bag sine stærke Plader,
 At ei til Sikkerhed Vilkaarlighed er nok,
 Og at et Folk saa lidt undvære kan en Fader,
 Som Dalens Hytte med sin muntre Børnesklof.

Og for at undgaae Tvist og sliq en Ild, som koger
 I Landets egen Barm, i Fredens Tempelhiem,
 De valgte sig en Drot, som tænker og som vaager
 For sine Sønners Held, og som forener dem.
 Da bar de ham paa Skiold, ved Harpens Høitidstone
 Den drabelige Helt blev sat paa Thinget ned,
 Og om hans Tinding sank den kongelige Krone,
 Hvis Ring betyder: Pagt og skion Samdrægtighed.
 O, altid var den Dag kjær for det danske Hierte,
 Det vidner Sagas Bog med Blinken bag sit Støv,
 Naar dybt i Egeland den evigunge Herthe
 Kring Skioldungsløffen vandt sit moderlige Løv.
 Og, Dag! du kom igien, det vil en Fremtid sandede;
 Orkanen fierned sig med sine Tordenbrag,
 Sig Siolund hæver fro af sølverblanke Bandede,
 Den svandt, den mørke Nat, og det blev atter Dag.
 Den fæle Hydra Tvist har ikke sønderrevet
 Samdrægtighedens Bryst med skarpen Tigerflo.
 „Hvad dansk var, bliver dansk!“ Det har Naturen skrevet,
 Den Skrift kan Uretfærd ei bort med Blodet toe.
 Hvem takke vi derfor? Hvem holdt i Faderarme
 De grønne Der fast til gyldne Jotaland,
 Da trindt Naturen skialv? Det gjorde han med Barme,
 Det gjorde Frederik, den ægte Søn af Dan.
 Saa sikkred Baldemar — ei Himlen os forlader —
 Ved Keiser Ludvigs Hof sit Fædreland i Løn;
 Den stolte Gerhard faldt — og Margaretas Fader
 Blev den, som kort tilforn var kun Christophers Søn.

Høitidelige Borg; hvis Mure meer sig hærde
 I sivbekrandste Sø ved Maanskin og ved Sol!

Du dunkle Bøgeskov, hvor Christian den Fierde
 Sad som en Fader tidt i steenudhugne Stol!
 Mærk vel dit Held i Dag. Den vante Taushed viger;
 En Brimmel sværmer nu, hvor eensom Vandrer gif,
 Og paa det stolte Taarn, som rankt fra Vandet stiger,
 Med Taarer kasted hen et rørt Tilbageblik.
 Nu sujer i din Nat en Hær af lyse Straaler,
 En munter Glædesild ved Fædrelandets Fæst.
 Hvor ellers Lyset kun de tauje Mure maaler,
 Indfinder pludselig en Skare sig til Gæst.
 Du snevre Kirke hist! din lille Hvalving fyldest
 Af Landets bedste Mænd; den svandt, den stille Sorg.
 Guldkrone med Rubin! din Skønhed atter hyldest;
 Vystreisen gjør du did fra gamle Rosenborg.
 O, længe gjøre du ei atter denne Reise,
 Víg trygt i mange Aar, beklædt med ædelt Støv,
 Berør hans lyse Haar, og lad ham siden kneise
 I sine Sønners Kredss med friske Egeløv.
 Ja, Fredrik! see dit Folk, bemærk den glade Brimmel;
 Maria! Moder! lyt til dine Døttres Fryd.
 Alfader glæder sig, og fra sin lyse Himmel
 Han signer eders Liv, og kroner eders Dyd.

Folketsang

ved Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria
 Sophia Frederikas Kroningsfest.

Hvi samler sig om gamle Slot
 En talrig Sværm til Glæde?

O, see ham hist den elskte Drot
 For Alles Nafn træde!
 Nu fryder sig det danske Folk,
 Og hver vil Festen prise.
 Vor Tunge være Hjertets Tolk,
 Lyd høit, vor Folkevise!

Guld frandsjer nu din lyse Lok,
 Demanter og Rubiner;
 Men sku i dine Sonners Flok,
 Læs dine Døttres Miner:
 Hvert Hierte da, vor Frederik!
 Saa tro som Guld du finder,
 Og for vort Dies Taareblik
 Demantens Glands forsvinder.

Hvo svæver over Borgen der,
 Hvor Gyldenspiret funkler?
 En Cherub med sit Flammesværd,
 Som Stiernen selv fordunkler.
 O, kiender I ham ei igien?
 Kan sliq en Mand forsærde?
 Den gamle Fædrelandets Ven,
 Kong Christian den Fierde.

Bygmesteren for Borgen staaer,
 Og ved sin Æt sig fryder.
 „Dig Himlen skienke mine Aar!“
 Saa diærvt hans Stemme lyder;
 „Som jeg, du fristed Lyst og Sorg,
 Som jeg, du kraftigt virke!
 Beskiern som Helt min gamle Borg,
 Bær Fader for min Kirke!“

Hvo nærmer sig saa hvid og klar
 Paa stille Nattevinde?
 Al, det er, store Baldemar!
 Din venlige Fyrstinde.
 Hun synger: „Gamle Folkesang!
 Om Dagmar kan du tie.
 Den Blide lever anden Gang
 I Frederik's Marie.“

O, elskte To! Gud knæle saac
 Nys i sit Tempel eder;
 Han hører fra sit høie Blaa,
 Hvad Danerfolkets beder:
 Gid eders Liv, en evig Vaar,
 Maa blomstre, Dan til Lykke,
 Til Alderdommens Sølvhaar
 De gyldne Kroner smykke!

Apol og Muserne.

Du, som paa Skyen throner,
 O Musa! hør min Sang,
 Lad Harpens høie Toner
 Forkynde Hjertets Trang,
 Lad fra det fjerne Norden
 Med Bøven over Jorden
 Henflinge Strængens Lyd.

Saa vidt som Solen rækker,
 Som Flora Jorden dækker,
 Som Aanden virker Dyd,
 Dg Hiertet slaaer af Fryd,
 Dit Tempel staaer, Veninde!
 Dg det vil aldrig svinde.

Tidt Jupiter nedsender
 Sit Lyn mod Tidens Søn.
 Med sine stærke Hænder,
 Ei rørt af Støvets Bøn,
 Neptun omvælter Bolgen,
 Kun ivrig i Forfølgen.
 Dg lumsk er Terras Graad;
 Thi grumt i sine Arme
 Hun sluffer Heltens Varme,
 Naar Parcen skær hans Traad.
 Cythere spotter Graad.
 Tidt Ceres Livet hader,
 Dg luffer sine Lader.

Blind sidder Themis ofte
 Af Uretfærdighed.
 Fra sine Hoielofte
 Stolt skuer Ballas ned.
 Dg Mars, den vilde Tiger,
 Da meer affkyligt skriger,
 End i trojanske Krig.
 Titanen har ham fundet,
 Titanen er ei bundet;
 Dg Jorden strøes med Liig.
 Dg Bacchus leer ad Svig;

Han fine Druer kryster,
Dg drukner Sorg i Lyster.

Hvorhen skal Hjertet flygte,
Af Magterne forfulgt?
Hvad har de Grummes Rygte
Forfjønnet og fordulgt?
Hvad mildner vore Tanker?
Har Haabet da sit Anker
Saa dybt i Hjertet sat,
At det vil ikke vige,
Om tusind Dolke snige
Sig i en evig Nat?
Hvori bestaaer vor Skat?
Hvad Magt den Gysen hæver,
Som Verden giennembaerer?

Som Lyset, da uventet
Det giennem Chaos brød,
Opflarte Firmamentet,
Dg endte Livets Rod,
Saa, Solens hulde Fader!
Apollo! du oplader
Dit Die for vor Færd.
Du spæden Dyd vil pleie,
Du speider Tidens Veie,
Dg skienker den sit Bærd.
Du styrer Heltens Sværd,
Du byder Musen synge,
Dg Glæder sig forynge.

Som Fader, der maa prise
 Hvert Anlæg hos sin Son,
 Seer Jordens Daad den Bise,
 Dg Jorden blier ham skion.
 Hvad kan man bedre vente
 Af dette Halvfuldendte?
 Men dog Fuldkommenhed
 Staaer frem af dunkle Farve;
 Dg brudt i broget Farve,
 Seer Lyset til os ned,
 Dg skienker Hjertet Fred,
 Naar rolig du betragter
 I Afstand Jordens Fagter.

Dg Muserne fornøiet
 See ned fra Skyens Rand,
 Med muntre Smil i Diet,
 Paa Havet og paa Land.
 Den blodigmørke Scene
 Forædler Melpomene
 Bed Clios Forsterblik.
 Den Kamp, som Jorden leger,
 Terpsichore bevæger
 Til Dands og til Musik.
 Paa sine muntre Binger
 Thalia Glæden spaaer.
 Urania sig svinger,
 Med Stierne i sit Haar.
 Høit over Jorden throner
 Skionhed og Kraften da,
 Dg hellig Sandhed toner
 Af Polyhymnia.

Til denne Biergets Linde
 Med lysen Purpursky,
 O, lad os Veien finde,
 Og ingen Fare skye!
 Der kroner og belønner
 Apol det raske Mod.
 Op, ædle Musasønner!
 Op, Et af gamle Rod!
 Fortviølelser og Smerte
 Kun boe i Taagers Dal,
 Et modigt Heltehierte
 Ei synker under Qval.
 Forenet lad os stræbe
 Mod dette høie Maal;
 Et Kys af Musers Læbe
 Er alle Glæders Skaal.
 Den Regn, som Jordens Tue
 Dervede gjør forsagt,
 Slaaer Iris til en Bue
 Med syvfold Farvepragt.

Sang

i Anledning af

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1815.

Til, hulde Sommer! iil ei bort,
 Din Glæde vared alt for kort.

Kom, Sol! du rige Livets Kilde!
Dg skienk os nogle Dage milde,
Lad Høsten med fornyet Glæde
Vor Fæst med sin Natur forskjønne,
Med Haabets friske Ewiggrønne,
Med Kiærlighedens Asterkrands.

Mildt hæver sig i Skoven, smukt
Af Bøgestammer indeluft,
Imellem Blomster Glædesborgen,
Saa fri for Pragt og fri for Sorgen.
Åh, hvorfor er din Røst saa svag?
Lad, Hertha! dine Toner lyde,
Hvert Hierte sig i Dalen fryde:
Det er din Christians Fødselsdag.

Gid længe her, Naturen tro,
Som ved sin Leirekilde Gro,
Ham Freia, Mimer, Bragi lønne!
O, længe han vor Kreds forskjønne!
Her, Christian! svandt din Ungdoms Vaar,
Her Solen skal din Sommer skue,
Dg smile til dig fra sin Bue,
Dg signe dine sidste Aar.

Sang

i Anledning af Dronningens Fødselsfest.

Den 28de October 1815.

Smyk, Hyrde! Bæggen om din Hytte
 Med Eviggrøntets Krandsse hjst;
 Hent dybt fra Skoven, raske Skytte!
 Til Jægerhuset Egens Qvist;
 Bryd, Fisser! yndigt Baadens Bue
 Med friske Siv, med Muslingskal;
 Kald Glæden, Borger! i din Stue,
 Og Festen, Ridder! i din Hal.

Naar efter Aarets travle Dage,
 Til Slægters Lyst i Borg og Braa,
 Den Morgen vender huldt tilbage,
 Da elskte Moder Lysset saae:
 Hvo jubler ei? hvo frydes ikke?
 Hvo knæler ei for Almagt ned
 Og tolker ømt med Taareblikke
 Den Elskede sin Kiærlighed?

Den store Tanke: Moder, Fader,
 Udvide sig til: Fædreland,
 Og Taaren, som vort Die bader,
 Nu flyde tro for gamle Dan.
 Hver Danesøster, Danebroder
 Høit have den foreente Røst:
 Maria! du vor fælles Moder!
 Lev længe, dine Børn til Lyst.

Straal huldt, uskyldig som en Engel,
Fra Thronen med din Frederik!
Dit Scepter er en Liliestangel,
Din Majestæt — et venligt Blik.
Som Rosen om den ranke Stamme,
Du slynger dig til Kongens Favn.
Bed Kiærlighedens Altarflamme
Velsigne vi dit Modernavn.

Selskabsfang

paa Hendes Majestæts Fødselsdag.

Naar Bacchus besjæler i Glædernes Chor,
Da trænger den muntre Begeistring til Ord,
Og hurtigt ved Druen udvikles den Lyst,
Der gløder i Asken, i Menneskets Bryst.

Men ofte det omvendt med Dyrkelsen gif:
Da vaktes ei Glæden ved Sang og ved Drik;
Hvor Kiærlighed luer, hvor Trost er Præst,
Der fremvirker Glæden en Sang og en Fest.

Ei vildt, som Bacchanter, bestige vi her
De spulmende Bierge med heftigt Begier;
Paa Fædrelandsaltret med Gratiers Krands
Og vinker Vocalen i reneste Glands.

For hvem er den baaret, for hvem er den fylt?
 For hvem er Sølvbægeret luefyldt?
 O, læser den Skrift, som paa Hvalvingen staaer:
 Maria! vor Dronning! vi hædre dit Aar.

Vor Dronning! vor Moder! vor Glæde! vor Trøst!
 Vi mindes din Dag i den fildige Høst.
 Den skienker ei Blomster, men Frugt uden Tal;
 Belsignet af Danemark være den skal.

Saa tidt som Pomona den bringer igien,
 Forener den Hierter, og Ven med sin Ven.
 O, længe du smile, for Sorgerne fri,
 Gudinde for Venskabets Alharmonie!

Sang

i Anledning af

det Dramatisk-Litteraire Selskabs 35 Aars Stiftelsesdag.

Den 7de December 1815.

Som Skuespil man har sig forestillet
 Bort hele Liv. Det gif naturligt til:
 Hvis Skuespil af Livet er et Billed,
 Maa Livet være det af Skuespil.

Hvad er et Huus vel Andet, end Couliſſe,
 Som ſtaffet kun i Tidens Drama ſtaaer?
 Mon Taget meer beſkiermer Qvindens Iſe,
 Naar Bomben falder, og naar Luen ſlaaer?

Mon Solen vel i ſin Taagekampe
 Bed Middagſtid i Vintrens Froſt og Gys
 Har mere Glands, end en Theaterlampe,
 Der brænder dæmpet med ſit Tryllelys?

Behøver man ei overalt Souffleurer,
 Der hviſke kan et Ord til rette Tid?
 Behøver man ei ſtedje Directeurer,
 Der ſelv paatage ſig det værſte Slid?

Bør ei til Stats, ſom til et Selskabs Ore
 I fælles Kraft medvirke hver Perſon?
 Maa ikke hiſt, ſom her, man Rollen lære,
 Før man kan ſpille den til Perfection?

I Livet, ſom paa Scenen, Stierne blinke;
 Skiondt Glitter tidt, det ikke Mængden veed.
 Deſværre, hvor kan vel undværes Sminke?
 Og hvor maa ſnidt ei Tæppet falde ned?

I Livets, ſom i Scenens bedste Dramer
 Det hulde Kiøn fortæner ſtorſte Tak.
 Hvad gjør vi vel, naar vi har ingen Damer?
 Vi ſpille Kort, og ſmøge vor Lobak.

Vi see det klart, at Verden og Theatret
 Har een Natur, som samme Skiebne spaaer;
 Vel begge tidt kan vorde omkalfatret,
 Men begge dog aldeles ei forjaaer.

Bort Selskab seer alt skikkeligt i Tiden,
 Dets Velde gav det en ærverdigg Rang;
 Og var jeg til, da var jeg saare liden
 Den Aften, da det spille første Gang.

O, gid det staae, som Egens friske Stubbe,
 End treti Aar, et ærligt Bennelag!
 Og gid Enhver som sølverhaaret Gubbe
 Da drikke med, saa kraftig som i Dag!

Sang paa vor Konges Fødselsdag,

den 28de Januar 1816, for det Harmoniske Selskab.

I Krigens Larm, naar høit Kartovens Torden
 Forsærder mellem blege Liig;
 Naar vilde Mars henbrøler over Jorden,
 Og døver Faderløjes Skrig:
 Da glemmes dog ei Kongens Dag,
 Den hødres under Baabenbrag.

Har Despotie lagt Bom for Havets Strømme,
 Og standset Sydens Fart til Nord;
 Har Bacchus tabt sit skionne Herredomme,
 Mens opluft modne Drue groer:

Den sidste Skaal dog glemmes bedst
Til Landets Faders Fødselsfest.

Men har vi Fred; kan atter Riolen rinde
Saa frit, som før i gyldne Tid;
Kan Frugtbarhed fra Syden sig forbinde
Med ædle Nordens Kampeslid:
Da smiler Bacchus jels som Giest
Bed Danerkongens Fødselsfest.

Lev, Fredrik! lev! For Haabet viger Sorgen.
Du er vort Hjerte dyrebar.
Med Skyer dækt du skued Livets Morgen,
Din Dag skal vorde skion og klar.
Dit Blik er Fred, Fred er dit Navn,
Vi hilse dig i Glædens Favn.

Sølvbryllupsfesten i Leire.

Hvor kan vel i det skionne Danmark bedst
Hoit helliges en fiær Grindrings Fest;
Hvor bedst kan Tanken over Tiden seire,
Om ikke, langt fra Nutidslarmen, her
I Skyggen af de stærke Bøgetræer
Bed Isefiordens minderige Leire?

Her viste sig det unge Heltemod,
Her flød det sundeste, det bedste Blod,
Her skienktes Mioden i de gamle Sale.

Men Hallen sank i Gruus — hvor er den nu?
 Hvor, ædle Frode! høie Rolf! est du?
 Bag store Stene ligge de i Dvale.

Her seiled med Guldkollen Gram forbi,
 Den raske Hading gif ad denne Sti,
 Før han blev Alosturveg en grim Betvinger,
 Før han paa Handuan fik følt sit Had,
 Dg stak i Brand den murefaste Stad,
 Da Svampen tændtes under Svalevinger.

Dog — gjorde Kamp blot Heltetiden fro?
 Nei, hist i Dalen fandt sin Kilde Hro,
 Her stod han lykkelig og vel til Mode;
 Dg hist, hvor nu opgraves Kæmpebeen,
 Skrev sine vise Love paa en Steen
 — En Moses for sit Land — den Fredegode.

Alt Jordisk synker, stiger, og forgaaer,
 Grindringen kun som en Skygge staaer,
 Dg nærmer sig paa brede Aftenvinger;
 Da hæver med Begeistring den sin Røst,
 Dens Graad er Lindring, og dens Billed Trost,
 Den peger op til Himlen med sin Finger.

Bort hele Liv er kun en broget Drøm,
 Fremskyndt af Stormen flyder Tidens Strøm —
 Dg knuses ofte bleg paa haarde Stene;
 Dog, blaae Kiærminder langs med Bredden staaer,
 Dg om det grønne Blad i Livets Vaar
 End minder Høstens gyldenduftte Grene.

D, seer tilbage, elskte Brudepar!
 Paa al den Fryd, som qvæget og som var,
 Saa er af Siælen den forsvunden ikke.
 Grindringen er store Dyders Trost,
 Thi den forvandler Smerten selv til Lyst,
 Og gjør en Evighed af Dieblikke.

Gid Hertha længe her jer skue froe!
 Groes Kilde flyde salig med sin Ro!
 I eders Hierter er den eder givet.
 Med Saga kan I stolt tilbage see,
 Thi Aldren skjuler ikke med sin Snee
 Den Rose, Dyden plantet har i Livet.

Til Kongen

ved Fugleskydningen den 8de August 1816.

Fra det kongelige københavnske Skydeselskab.

Det hvide Telt staaer stolt paa vore Kyster,
 Og Røgen slynger sig i Sky;
 Kartovens Larm den grønne Fælled ryster.
 Beleires atter Arels By?
 Hvi tordne Kartover til Lurernes Skrig?
 Raser alt Thor paa de blødende Liig?

Men Arels Stad velsigner Fredens Dage,
 Og aander Glædens milde Ro.

En broget Sværm gaaer frem og gaaer tilbage
 Hen over sunkne Vindebro.
 Og venligt ved Graven i Boldenes Læ
 Bløder kun frodige Kirsebærtræ.

Lor Qvinden selv saa munter og fornøiet
 Sig nærme Kampens fæle Maal?
 Jeg mange seer med stielmske Blik i Diet,
 Men ingen Skioldmø klædt i Staal.
 Hvi samles om Teltet den stimlende Hær?
 Inkes J over de Blødende der?

Ustyldig Lyst, som Livet os forsøder!
 Nu Kampens Leg os forestaaer;
 Men kun i Dag det Bægret er, som bløder.
 Saa har det blødt fem hundred Aar;
 Thi Sekler henrunde paa Tidernes Flod,
 Arelstads Samfund uroffeligt stod.

Et Hurra nu! thi Kongen er i Hæren,
 Han sidder trygt blandt sine Mænd.
 O største Held, som langt gaaer over Gren:
 Du, meer end Drot! du, Folkets Ven!
 Fredsalighed trykke dig huldt til sin Favn!
 Fred er i Himlen, og Fred er dit Navn.

Frederiksberg.

Til Danmarks Dronning Maria Sophia Frederika.

Hulde Fyrstinde, som elsker de Steder,
Hvor sine hellige, barnlige Glæder
Digteren nød!

Tor mellem Iduns besvælede Sønner
Gæm dig velsigne, fordi du forskionner
Bældet, hvoraf hans Lyksalighed flød?

Tidlig som Barn var jeg vant til at skue
Blidhedens, Dydens og Fromhedens Lue
Stærkt i dit Blik.

Hvergang jeg saae dig i Kirken andægtig,
Hvergang jeg saae dig i Høisalen prægtig,
Anelser jeg om det Bedste fik.

Vel har du vidst, at i Sommer forvovent
Med mine Smaa jeg mig sneg giennem Skoven,
Hegnet for dig;
Men du har gierne tilladt mig at tænke
Længt paa min Ungdom fra hellige Bænke,
Hvor mine Minder tilsmiledede mig.

Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,
Kier for mit Hierte, som Søndermarks-Lunden,
Aldrig et Tag
Huldt majestætist og skiont for mit Die,
Som Frederiksberg med de lysgule Floie
Paa en forfriskende Midsommerdag.

Und da nu Skialden den festlige Glæde,
 Henrykt med Harpen i Hallen at træde,
 Und ham din Glands!
 Og hvis opmærksom til Sangen hun lytter,
 Dronningens Bifald, o Daphne! jeg bytter
 Ei for din Laures livsaligste Krands.

Til mit Hiem og mine Børn.

Den røde Sol gaaer ned bag gyldne Bæng.
 I Skumringen jeg stemmer Harpens Stræng,
 Og synger dig, min Barndoms friske Minde!
 Den store Sværm har Træerne forladt;
 Nu skinner Maanen i den klare Nat,
 Og Busken gyjer i de sagte Vinde.

O, elskte Barndomssegn! hvor mangen Gang
 Har jeg med Beemod lovet dig en Sang,
 Naar dine Syner stod for Siælens Die;
 Naar langt fra dig, paa Floder eller Fjeld,
 Jeg skued dine Sølv-Kildevæld
 At vinke mig til Siællands Blomsterhøie.

Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund,
 Naar Nattens lyse Skive, guul og rund,
 Paa een Gang saae til mig og mine Kiære;
 Begræd mit Savn, med Haanden under Kind,
 Og bad den flygtige, den snare Bind
 Mit Suk hen over Østersøen bære.

Nu er jeg her, nu atter her jeg staaer.
 For første Gang igien i tretten Aar
 En Hytte jeg af dine Grene bygger.
 Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord.
 Jeg veed, at her min Sanggudinde boer
 Bag Valnød- og Kastanie-Træets Skygger.

Kom, I velsignede, I elskte Børn!
 Med eder vil jeg staae for Rosens Tiørn,
 Og dvæle ved ethvert mærkværdigt Minde.
 End er jeg Barn, og glæder mig, som I;
 Den søde Blomstertid er ei forbi,
 Nei, nei, med Døden skal den først forsvinde.

Endnu I ikke denne Sang forstaaer;
 Men naar som Olding jeg med Sølvhaar
 Mit sidste Ly ved eders Arne finder,
 Da skal Charlotte læse mig min Sang,
 Og jeg skal smile venligt hver en Gang
 En Taare lister sig paa hendes Kinder.

Men har alt Søvnens Broder venlig luft
 Den fiære Faders Die, Flammen slukt,
 Og hviler han med Moder hist i Haven,
 Da skal I læse Digtet alle Tre
 En Vinteraften, naar den hvide Sne
 Med fine Englevinger dækker Graven.

Slottet.

Hiemmet's Grindring, som Borgmurens Mester,
 Aneiser ved Barndommens speilklare Flod;
 Og hvad alt Drengen at føle forstod,
 Føler ei bedre den ældere Mester.

Donauen flyder,
 Nilen sig bryder

Bei giennem Steen, over Dal, giennem Krat:
 Udspringet skjules af evige Nat;
 Men for de Bover, saa mægtige, vilde,
 Takker kun Floden sin hellige Kilde.

Jldlandets Søn i sin dyriske Rede
 Elsker sin Taage, sin Pels og sin Snee.
 Lad Kamtschadalen Italien see;
 Alt, hvad han føler, er Mathed og Hede.

Bring Lazzaronen
 Hurtig fra Zonen,

Hvor han, som Fugl, under Hvælvingen boer,
 Hermelinklædt, til det taagede Nord;
 Heller han ligger paa Steen ved dit Alter,
 Sanct Januar! som en Tigger i Pialter.

Selve den stille, faldsindige Borger,
 Ikke for fattig, og mindre for rig,
 Bien i Cellen, i Bifuben liig,
 Altid betænkt kun paa Næringens Sorger;

Baager og sover,
 Intet sig lover,

Intet gienkalder, af Drømme forført —
 Føler dog meer, end sædvanlig, sig rørt,

Naar han det Huus og den Stue forlader,
Hvor han først kiendte sin Moder og Fader.

Stilhed og Storhed, I høie Gudinder!
Først har I opdraget Sangerens Bryst.
Gensomheds gyselighellige Lyst
Giester min Bakke, naar Somren forsvinder.

Sneen bedækker

Træer og Hækker,

Stormen afholder den mylrende Sværm,
Matten kun raaber: Grindring dig nærm!
Dg over Lindenes klare Krystaller
Aneiser mit Slot med de dæmrende Haller.

Her har jeg vanket i tidlige Morgen,
Herlige Timer tilbragte jeg her,
Følte ved Sneens oplivende Skær
Kunsten, hvis Genius byggede Borgen.

Guldt Malerier

Barnet indvier

I den fortryllende, brogede Kunst.
Lidet jeg mærkte til Taagernes Dunst.
Yndige Landskaber! deilige Qvinder,
Hiertets fortryllende, første Veninder!

Hiiset jeg seer dig, du blomstrende Skønne!
Smekker, i staalfarvet Taft er du snørt;
Kulsorte Maske fra Panden du rørt
Hæver, for sødt med et Smil mig at lønne.

Hiiset en Pige,

Frijsk uden Lige,

Sidder med Sytsi og Naal i sin Haand,
Underlig klædt, med kalkunrøde Baand,

Kinden oplives af Ungdommens Tønder;
Hun er en Datter af romerske Bønder.

Oppe paa Loftet er Gudernes Taffel.
Hist sidder Jupiter, stærkest af Magt;
Venus i Nøgenheds blændende Dragt.
Guderne bruger ei Kniv og ei Gaffel.

Gyldene Kummer

Nectaren rummer.

Hist sidder Hercules, kraftig og stor.
Skjerne bære det herlige Bord;
Dg mens de tomme de kunstige Skaaler,
Sundhed og Glæde fra Læberne straal.

Kunde jeg smage den svulmende Drue
Hist, som paa Billedet vinker saa rød!
Tavlen er flad kun, og Farven er død.
Kan du ei smage, saa kan du dog skue.

Siælen ved Diet

Seer sig fornøiet.

Reneste Nyden, som aldrig forgaaer!
Ikke du trænger til rigere Kaar.
Gubben i Hytten og Jarlen paa Borgen
Frydes ved Solen hver Aften og Morgen.

Ind i den lyseste Sal vil jeg træde,
Grøn, som mit Haab, og med Billeder klædt.
Frelseren straal i klar Majestat.

Hvorfor maa Qvinden saa bitterlig græde?

Kumsk Pharisaer,

Stolt Saddusaer!

Herlige Rubens! jeg aner din Magt.
Frelserens Skionhed, Forræderens Pragt!

Hvortil med Stene den ivrige Kasten?
Skrøbelighed, kan den tugtes af Lasten?

Ewig i Skummet her Klippen sig bader,
Sarpen nedbruser i Afgrunden brat.
Hist aabenbarer i dæmrende Nat
Mørk sig for Helten den myrdede Fader.
 Abildgaard taler
 Steds, naar han maler.

Mørk var hans Siæl, men høitidelig stor.
Skjønte du paa ham, du taagede Nord?
Jld var hans Aand; hvad hans Pensel foræerte,
Atter de heftige Luer fortæerte.

Her sidder Christian med Purpur og Krone,
Rigsæblet blinker, og Silken er hvid.
Malet af Juel med den træffende Flid,
Skulde det sendes barbariske Zone.
 Vel, at Barbarer
 Ei det bevarer!

Taus, som en Skytseengel sidder han her.
Keen er Demanten paa Scepter og Sværd.
Sang mig en Digter om Fyrsten i Pragten,
Jled jeg hid, for at udfinde Dragten.

Oldtidens Kroner og Sceptre jeg glemte,
Agted ei Guldets og Stenenes Skat,
Naar paa sin Hest, med sin kantede Hat,
Hissjet mig mødte Kong Fredrik den Femte.
 Aftnen var rolig;
 Ned i sin Bolig
Daledede Solen, og kasted sit Skær.
Munter han iler paa Gangeren der.

Frodig den skummer, og grøn er ham Dragten,
Fredelig Drot er en Elsker af Jagten.

Digteren sjunger ved Harpen med Rette:
„Sindet indsnærpes i Sneverheds Muur“.
Hiertet udvides ved Kunst og Natur;
Hvo vil om Sandhed saa soleklar trætte?

Hvælvede Sale

Diærvere tale,

Tale til Siælen et ædlere Sprog,
End den forfuende, fugtige Krog.
Barnlige Blikke, som dvælte paa Gaarden,
Tidlig alt vantes til Skionhed og Orden.

Her, hvor om Somren i prægtige Række
Konge med Dronning og Storre med Stor
Sidde ved hvide, draperede Bord,
Hvilket de sølverne Fade bedække;

Her i November,

Selv i December

Drengen gif om, af Comodier fuld,
Agted ei Gensomhed, mærked ei Kulb,
Digted et Skuepil, spilled det ene,
Høit, for Lampetternes gyldene Grene.

Kirken sig aabner, saa yndig og liden.
Folte jeg mere paa Vandringen vel,
Da jeg besaae det sextinske Capel? —
Christus ved Nadveren, Judas ved Siden.

Drglet sig hæver,

Tonerne hæver.

Elfenbeens, sølverne Piber saa smaae,
Prædikestolen med Timeglas paa!

Kirken var tom; men for indbildte Christen
Snart var jeg Præsten, og snart Organisten.

Solen saa venlig til Sneen udvinker,

Jernporten fiøre de Bønder forbi.

Løverdags-Eftermiddagen er fri.

See, hvor Demanten paa Grenene blinker!

Bønderne bane

Bei for min Kane.

Drengen med Glæde ved Slotsporten staaer,

Snoren bag Bognen behændig han slaaer,

Sidder, og slingrer, og fører mod Binden,

Fryser paa Fingre med Roser paa Kinden.

Grusomme Bonde, som trued min Glæde,

Da du at fiøre Tilladelse gav,

Blot for at røve mig, listig og lav,

Vinterens Morstab, min elskede Glæde!

Hen du dig bøied

(Lumskhed i Diet),

Gribe du vilde den strammede Snor.

Da var min Skræk og Forsærdelse stor.

Ikke dog derfor jeg Modet lod glippe,

Slog dig med Kieppen; da maatte du slippe.

Hvorfor jeg Glæden saa nødig mon miste,

Skiondt den var slet kun af umalet Træ?

Længe paa Loftet bestøvet i Læ

Stod den i Mørket, og Ingen det vidste.

Hvem, kan I giette?

Fredrik den Siette,

Fredrik som Barn har min Glæde tilhørt,

Danemarks Konning i Glæden har fiørt.

Skulde da nedrig jeg lade mig rane
 Feig, som en Riding, af Bonden min Kane?

Henne paa Dammen jeg glider et Stykke,
 Hijsket jeg seiler paa Gadekærs=Jis.
 At jeg da ikke blev Bølgernes Priis,
 Var for Aladdin en uventet Lykke.

Skibet var strandet,
 Dybt alt i Vandet

Skipperen laae; man i Beiret ham traf,
 Drivende vaad fra sin Skiorte til Frak.
 Da han kom ind, og fik tørrede Klæder,
 Gilte han atter til Skøiternes Glæder.

Lusmørket kommer, og Aftnen sig nærmer.
 Drengen sig sniger fra Vinterens Gys
 Ind til sit Bord med det enkelte Lys.
 Vældige Mure for Stormen bestiermer.

Fattige Stue!

Svag er din Lue,

Stærk nok for Stilen i Bogen at see.
 „Hør, hvor den syger den vældige Snee!“
 Lidet han mærker, at Stormene brage,
 Læser i Reineke Fos og Rolf Krage.

Hovudet til Armen han støtter paa Bordet,
 Medens paa Brikken hans Moder saa fiær
 Smører ham Brødet, og Pølsen ham skær.
 Neppe fra Moderen mærker han Ordet.

Langt over Søen

Er han paa Den

Hijsket hos Robinson, elsker hans Daad,
 Hielper ham trolig at hugge sin Baad,

Følger i Hulen ham tidlig og silde,
Gyser for Fredag, og skyder de Bilde.

Gamle Romaner, min tidlige Glæde!
Eder om Vintren i Bøndernes Flok
Hented fra Staden jeg, bar paa min Stok,
Bundet som Bylt i et blaataernet Klæde.

Felsenborgs Klipper

Aldrig jeg slipper,

Scheherazade! din morsomme Nat,
Brune Mands Skrifter, og Fablernes Skat,
Uglspil, og Besjel, Tom Jones, Clarisse,
Hellige Bibel, og aandelig Bise.

Fader i Slaaprof, i Lænestol-Krogen,
Høit for os læste saa mangen en Gang,
Medens i Barmen den lille Present
Tidt ham forstyrred, og sliffede Bogen.

Kloffen nu brummer,

Talen forstummer.

Nu er det Tid, man sig føier til Seng:
Fader og Moder og Datter og Dreng.
Af man sig klæder. Naar Lyset ei brænder,
Aftenbøn læses med foldede Hænder.

Skolerne og Kirken.

To Huse kneise hist bag Træers Grene.

Det ene

Er pudset op, saa det har Skif;

Men da det bar endnu sin gamle Kiøle,

En Skole

Det var, hvor Børn tilsammen gif,
 At lære læse, strikke, sye i Ramme
 Af en halvfierdsindstyve Mars Madame.

Knap fire Aar var endt i Paradiset,
 Med Riset
 Min Fader mig af Eden jog.
 Jeg seer endnu ham true mig i Raffen
 Paa Bakken;
 Jeg troer dog ikke just, han slog.
 Jeg skulde ned, min Kundskab at udvide,
 Og vilde heller paa min Riephest ride.

I Skole nødig, som man vel kan tænke,
 Paa Bænke
 Jeg med de andre Bøge sad.
 Den gamle Kone holdt os strengt i Ave.
 At stave
 Vi lærte, læse udenad.
 Og naar vi ei hvert Bogstav kunde fiende,
 Saa slog hun os med Dvøns Bøgebrænde.

Hun havde ogsaa den blandt flere Skikke,
 At pikke
 I Hovedet med Fingerbøl.
 For Resten var hun inderlig gudsfrygtig,
 Og dygtig
 At tæmme Byens unge Føl.
 Bar Lectien lært, vi aldrig turde jnakke,
 Men legte med lidt Snug af vores Frakke.

Som hiøset i de gyldne Qvindesale
 Omphale
 Heracles lærte Traaden snoe,
 Saa lærte her at strikke Bomuldsstrømper
 Jeg Stymper,
 Og holde mig i stille Ro.
 Men da jeg havde rigtig lært min Fibel,
 Fik jeg Bangeliebog og Hübners Bibel.

O, søde patriarchiske Noveller!
 Hvad heller
 Vel læste jeg, end eder, da?
 Om Abraham, som følte Faderlønnen,
 Da Sønnen
 Han vilde offre Jehova;
 Om Tornebusken, tændt af Himmel-Ilden,
 Og om Rebecca med sin Spand ved Kilden.

Paa Libanon de høie Cedre groede.
 Hift snoede
 Sig Tempelsøilen underfuldt.
 Her Levi Stamme blæste høit i Tuber.
 Cheruber
 Paa Arken smilte englehuldt.
 Hift Sodoma sank ildrød i sin Afte;
 Her David stod som Dreng med Riep og Tasse.

O, kunde hver en plump og nedrig Bælde
 Man fælde
 Saa let, som David Goliath!
 Men siden lærte jeg, at Hydra eier

Til Seier

Tallose Hodder i sin Nat,
 Og at selv Løven i sin Drk maa grue
 For Slangen og den giftiglumske Flue.

Fra Bogeskolen Drengen avanceerte,
 Studeerte

Hos Degnens lærde Substitut.
 Med Grammatiken da i lærde Classen
 Herr Lassen

Mig vilde sætte absolut.
 Herr Wibe selv var velbelæst og tapper.
 I gule Kiøle bar han sorte Knapper.

Kun Kirkesangen bragte ham i Knibe;
 Som Bibe

Da ynkelig han ofte skreg.
 Dog lod Herr Bruun sig ei af Eligt anfegte:
 Med ægte

Begeistring han paa Prækestolen steg,
 Og naar han tolked Jesu Død og Emerte,
 Da smelted han det barnlig=omme Hierte.

Om Somren kun i Trinitatis=Tiden
 Med liden

Opmærksomhed jeg hørte til.
 Bag Orglet med de andre Byens Bøge
 I Kroge

Aftalte jeg det fiære Spil,
 Og mens de sang derinde Litaniet,
 Jeg spillede Klink med Bernt paa Sacristiet.

Tilgiv, du ædle Præst, som hisset hviler!
 Du smiler;
 Du saae i Drengens unge Bryst.
 Du hørte ham med svag, med uvant Tunge
 At siunge
 Sin Psalme med begeistret Røst.
 Igiennem Kirken kunde du fornemme
 Fra Orgelet den spæde Digterstemme.

O, hvilken Fryd om Julen! Lysekronen
 Til Tonen
 Da brændte med sin Messingglands.
 O, hvilken Pragt, naar hiit for Confirmanden
 I Kanten
 Af Stolen plantet blev en Krands!
 De grønne Løv med røde Baand var ziret,
 Og Bladguld flagrede fra Børgpapiret.

Endnu jeg hører Barnets spæde Raaben
 Ved Daaben.
 Forgieves man det tykke vil.
 Fra lille nøgne Hoved Huen viger;
 Det skriger,
 Man døver det med Orgelspil.
 Forsigtig! bryd den ikke! spæd er Staven,
 Kort Beien er fra Daaben og til Graven.

Du fiære Orgel med metalne Piber!
 End griber
 Din Lyd mit Bryst med selsom Fryd.
 Af, mindes du, da hver en Søndagmorgen

Fra Borgen

Jeg kom, at siunge til din Lyd?
 Din Stjerne klang ved Paaske Morgenrøde,
 Men Tremulanten skælved for den Døde.

Jeg sorte Kiste seer for Altret sættes,
 Og lettes

Fra Gulvet af de sorte Mænd.
 Nu gaae de langsomt ud paa Kirkegaarden
 I Orden,

At jorde deres døde Ben.
 Paa friske Jord jeg hen for Graven træder,
 Hvor Rebet hviler paa de løse Bræder.

Den lille Bunte hvide Sand for Præsten,
 Og Resten

Kun sorte Muld og gule Leer.
 Nu synker Kisten, Rebet op man trækker,
 Nu dækker

Ham Jord, han seer ei Lyset meer,
 Før hist paa Dommedag, naar Englen kommer,
 At kalde ham fra Graven for sin Dommer.

Bed skumle Beenhuus, hvor man Knokler glemte,
 Jeg glemte

Min Frygt, og saae nysgierrigt ind:
 Mon ei de brune Been vil sig bevæge,
 Og lege

Som et Skelet i Maaneskin,
 Og dandse for mig i de hvide Straaler,
 Og klappre med de tørre Høsteskalaer?

Naar da den mindste Vind i Gravens Buske
 Mon ruske,
 Jeg soer, forfærdet som en Muus,
 Afsted, hen over Kirkegaardens Høie.
 Mit Die
 Var blindt af Phantasiens Muus.
 Den fæle Døde fulgte mig paa Gaden;
 Eiggfiorten klined var til Skulderpladen.

Bort, fæle Syn! — Og dog, de bange Dage
 Tilbage
 Jeg ønsker mig som Eldre tidt.
 Som Barn for meget Eventyrets Rygter
 Man frygter;
 Som Eldre frygter man for lidt.
 Kun Nattens Mørke viser os de Stierne,
 Som Lyset slukker, og som Dagen fierner.

Nu kommer Englen heller ei med Binger,
 Og bringer
 Om Julen, hvad min Siæl attraaer,
 Og svinger sig fra Stiernehimmel-Buen
 Til Stuen,
 Hvor blanke Fad paa Bordet staaer;
 Og ringer, mens paa Knæ i næste Kammer
 Jeg synger Psalmer, Evangeliet stammer.

Dog jo! han kommer. Aldrig Englen svigter
 Sin Digter.
 I mine Børn som Barn endnu
 Jeg glæder mig ved Juletræets Have,

Dets Gave;
 Med mine Børn jeg føler Gru,
 Naar jeg fortæller dem om Trolde fkygge.
 End har mit Liv fit Solftin og fin Skygge.

Til min Søfter.

Sophia! Solen flammer;
 Forlad dit Kammer,
 Kom, lad os med hverandre
 I Lunden vandre.

Du, fom med mig har leget,
 Saa født bevæget,
 Vinter og Sommer ene
 Bag diſſe Grene!

Din Fødselstid jeg mindes,
 Min Tanke kundes
 Til Sommer-Morgenstunden,
 Da du blev funden

Paa Slottet af din Broder
 Hos elſkte Moder.
 I Svøbet blev du tyſſet,
 Og ofte kyſſet.

Jeg ſeer din lysblaa Trøie
 Med Mindets Die.
 Jeg ſeer dig hiſt i Marken,
 Paa Vinterparken.

Åh, huser du, paa Trappen,
I Lærerkappen,
Din Broer, som forelæste,
Naar Stormen blæste?

Sneemanden, plump ophøiet,
Med Kul i Diet,
Med røde Steen i Munden,
I Bindveslunden?

Naalstufne Sommerfugle?
Den store Ugle,
Som styrted i Kaminen?
Dens Nattehvinen?

Huff paa, da med din Broder
Du saae din Moder
Den sidste Qual at lide,
Med Døden stride.

Ved hendes hellige Smerte,
Og ved det Hierte,
Hvorunder begge haaret
Til Liv er kaaret;

Kom, lad os føle sammen
Den første Gammen,
Som Børn os atter fryde,
Violer bryde.

Følg med de søde Glutter,
Som aande lutter
Hellige Uskylds Glæder,
Paa disse Steder.

Lad Børn os atter være!
 Kundskabens Lære
 Dø ei fra Eden jage!
 Vi gaae tilbage

Til Paradiset atter
 Som Søn og Datter.
 Cheruben ei med Sværdet
 Dø spærrer Gierdet.

Han seer de Mindres Blifke,
 Og nænner ikke
 Dø fra de Smaa at rive.
 Vi sammen blive!

H a u g e n.

Haugen til Søndermarken.
 Nu, præ kun ei for meget
 Af dine krumme Gange,
 Med dine Grene, som i Luften række.
 Min stive Pragt er vejet.
 Ei længer som en Fange
 Staaer Foraarsblomsten i den klypte Hække.
 Ei Lindene sig strække,
 Som før, kun efter Snor med flade Mure.
 Alt Taguspyramiden
 Nedsunken er i Striden,
 Og Dren fløved Ipernbustens Bure.

De fire runde Damme
Omdannes til en Flod med Blomsterramme.

Søndermarken.

Hvi slipper du det Gamle,
Som ei det Ny kan vinde?
Som gammel fransk tilforn var du dog Noget.
Nu seer jeg dig kun famle:
Det Tvungne skal forsvinde;
Men stiv du bliver, om du end er kroget.
Hvi vil du være broget?
Det klæder dig dog ei. Behold det Stive!
Med vandomsflydte Tempel,
Som bær det gamle Stempel,
Vil du et Mindesmærke smukt forblive
Om gamle franske Smagen,
Der bryster sig med sine Aar paa Bagen.

Haugen.

Nei, Skønhed maa man følge,
Naturens Magt maa seire.
Den, som ei seile vil paa Tidens Bove,
Han drukner i dens Bølge.
Som ved det gamle Leire,
Maa atter hæve sig de raske Skove.
Gi, at man er til Hove,
Man vide maa, naar man i Haugen vanter,
Gi flemmes ind af Muren;
Men Blomsten og Naturen
Maae hæve Siælen høit til store Tanker,

At frit paa Lovets Binger
Den muntre Sial sig mod sin Skaber svinger.

Søndermarken.

Saa melancholske, stille,
Om ikke just saa skionne,
Tilforn sig strakte dine dunkle Gange.
Naar Fuglen slog sin Trille
I Hækken bag det Grønne,
Da glemte man tilsidst, at man var Fange.
Der lever endnu Mange,
Som mindes dig med samt dit stive Gierde,
Og tænke sig tilbage
De lykkelige Dage,
Da du blev til ved Frederik den Fierde;
Da Laurbærtræets Kroner
I Lovens Nærhed hvalved om Citroner.

Haugen.

Ja, stod det alt i Lunden,
Som i den første Alder,
Hvad du med raske Træk har her beskrevet;
Men Lauren er forsvunden,
Mit gamle Tempel falder,
Og Løven har sin Bogter sønderrevet.
Har Dadlesygen drevet
Dig til at laste, hvad jeg nu besidder,
Saa hæv du kun din Rakke,
Og fryd dig paa din Bakke.
Jeg Borger være vil; var du en Ridder!
Jeg nytter, og du glæder;
Min Frugt mig skaffer Tak, dig Blomsten Hæder.

Søndermarken.

Dg denne tatte Stimmel
 Af Mennesker, som vandre!
 Den bedste Skionhed mangler: Gensomheden.

Haugen.

Jeg elsker denne Brimmel,
 Dg deler glad med Andre
 Den Salighed, som trives i mit Eden.

Søndermarken.

Naturen elsker Freden,
 For vilde Larm jo Nattergalen viger.

Haugen.

I mine grønne Sale
 Ei savnes Nattergale.
 Naturens bedste Blomster er dog Piger.
 I denne Flor vi eie,
 Hvad Gensomhedens Stolthed kan opveie.

Digteren.

Hvi vil I Edle gives?
 Siig, hvortil gavner Trætten?
 Hver ved sin egen Indighed oplives.
 En Krands for begge gives:
 Blondinen og Brunetten,
 Skøndt begge skionne, kan ei sammenlignes.
 I Baaren begge signes.
 Du, Hauge! strækker kølig dine Arme
 Mod Vandrerens, som kommer
 I støvethede Sommer,
 At undgaae Solens alt for stærke Barme.
 Han veed, at du vil skienke
 Ham Hvile paa de perlemalte Bænke.

Hist seer jeg Søndagsfloden,
 Som grønne Træer indfatte,
 Den vælger frem i lange, tætte Gange.
 De Skionne, klædt paa Moden,
 Med Shawler og med Hatte,
 At giøre Byens Sønners Hjerter trange;
 Jeg seer Soldater lange,
 Matroser korte, Borgere med Stofke,
 Tyflivede Madamer,
 Og børnbehængte Ammer,
 De muntre Drenges-, søde Pige-Floffe,
 Hist selv en Fader trækker
 Sin Glut i Bogn til dine Blomsterhækker.

Høit her i Byen lyder
 Oboer, Clarinetter,
 Lovsiale hvælve sig med Bord og Bænke.
 Saa venligt Berten byder
 Sin Biin og sine Netter.
 Et Glas til Velkomst maa han gierne stienke.
 Anstændigheden frænke
 Det aldrig kan, at du i Glæde nyder
 Med Benner Hviledagen.
 Kun maa du frydre Smagen
 Med Reenhed, som den Godes Hierte fryder.
 Elst Bacchus, ei hans Rasen,
 Og vogt dig for Silenus paa sit Asen.

Den store Sværm jeg følger;
 I Haugen den sig spreder
 Imellem Blomsterløvene, som Bække.

Nu paa Canalens Bølger
 Et Tog sig tilbereder:
 Gondolen flyder hvid fra dunkle Hække.
 Nu Mærerne sig strække;
 Rorkarle dem i broget Pragt bevæge.
 Først Baaden frem sig lister
 Med røde Hoboister,
 Som høit paa blanke Instrumenter lege;
 Saa kommer Herrestæren,
 Og frække Damer, som ei frygte Færen.

Nu Sværmen sig paa Stranden
 Med Hestighed fremskyder;
 Forgievets hisset Bajonetten blinker.
 Gen trykker paa den Anden,
 Man giennem Busken bryder,
 Paa Græsset gaaes, at ei man sig forsinket.
 Thi Dannebrog vinker,
 Dets røde Flige sig i Bølgen væde.
 Fredrik og Caroline,
 Maria, Vilhelmine,
 Kostbare Fragt! I alle Dansteds Glæde!
 Stolt svulmer Purpurfloret
 Med hviden Kors; thi Kongen staaer ved Roret.

Har Regnen Græsset vædet,
 Og gjort saa slibrig Jorden,
 Som Veien til den timelige Lykke;
 Udspændes Skyggeklædet
 Med Lynild og med Torden,
 Mens bratte Kæstevinde Busken rykke —
 Her, medens Perler smykke

De vaade Blade, man paa Tørt sig fryder.
 Thi Havens faste Gange,
 Som Ryggen paa en Slange,
 Med tørre Skorpe sine Bugter skyder,
 Saasnart kun Solen spiller
 Paa Hellas' hvide, Chinas røde Piller.

Men jeg, som vandred under disse Skygger
 Fra Livets første Minde,
 Jeg Syner har, hvor Sværmen gaaer i Blinde.

Sondermarken.

Hulde Skov, du stille Have
 Med dit Bladegang!
 Dig, min Barndoms bedste Gave,
 Skylder jeg en Sang.
 Gne her ved Askens Stamme
 Vil jeg Lyren slaae,
 Medens Solens sidste Flamme
 Svinder i det Blaa.

Nei, jeg kan ei sidde rolig,
 Jeg maa see mig om.
 Hele Skoven er min Bolig,
 Tankens Helligdom.
 Medens Solen rød i Marken
 Som en Rose staaer,
 Viser mig hvert Træ i Marken
 Sagn fra fordums Aar.

Ind jeg træde vil ad Laagen,
 Perlesarvet, lav,
 Fra den grønne Gang i Krogen
 Mod den store Grav,
 I hvis Eng sig høine Stafke —
 Vandet der slog feil.
 Jorden gjorde Smallebakke
 Hift i Haven steil.

Her bag disse skønne Lunde
 Sad jeg mangen Gang,
 Hvergang Vaaren, min Veninde,
 Sang sin Bindsejang.
 Først som Barn med spæde Hænder
 Til en Thee saa sød
 Store, gule Kiærlingtænder
 Jeg i Græsset brød.

Da jeg ældre blev, da loftes
 Jeg fra gyldne Pragt;
 Hvor de blaae Kiærminder floftes,
 Droges jeg med Magt.
 Mangen yndig Krands er flettet,
 Frisk, af Duggen blank.
 Ei Kiærmindet er forgiettet,
 Skiondt Kiærminden sank.

Medens Maanen hisset oven
 Smiler bleg og rund,
 Gler jeg til Granestoven,
 Til min norske Lund.

Hulde Gang af Poppespil,
 Du mit Kattegat!
 I en Skynding hundred Mile
 Er jeg reist i Nat.

Maanen seer paa Biællehuset.
 Hvor det vinker smukt!
 Sært jeg føler mig beruset
 Af den ramme Lugt.
 Tynde Bro! mon ei du svigter?
 Kæft du bugter dig.
 Her til Thors og Hafns Digter
 Kaldte Nornen mig.

Skønne Syn paa Bakken oppe!
 Herligt der at staae:
 Kirkens Spiir bag Granens Toppe
 Stiger i det Blaa,
 Bønder end paa Beien fiøre
 Til det fierne Hiem,
 Sagte Vinde Lovet røre,
 Stierne blinker frem.

Praler ei af store Fielde!
 Jeg har Fielde seet:
 Alperne, ved Vintrens Bælde
 Frygtelig besneet.
 Længslen dog ei skulde kue
 Selv et Caucasus
 Efter denne lille Tue
 Med sit lave Mos.

Thi naar jeg botaniseerte
 Hiſt paa Klippen ſuurt,
 Skiondt ſig Planterne formeerte,
 Mangled mig en Urt.
 Ei den ſkiulte ſig bag Stene,
 Staaer ei hoſ Linnée;
 Thi det er en Blomſt, ſom ene
 Barnet faaer at ſee.

Skionne, grønne Valnødſtamme!
 Glatte Lov paa Qviſt!
 Med den hvide Bark at bramme
 Seer jeg Træet hiſt.
 Her ſom Dreng til mine Fodder,
 Mens jeg ſtirred op,
 Slog jeg dine ſidſte Rødder
 Fra den høie Top.

Tænkte mig, ſom Robin Cruſe,
 Paa min D at gaae,
 Bygte mig i Tanker Huſe
 I den grønne Braa.
 Følte jeg mig da ſom fangen
 I min Hule ſnart,
 Vilte jeg paa Blomſtergangen
 Til en Chinafart.

Flux jeg foer fra Lovets Sale
 Da til Peking ind,
 Hørte der Chineſiſk tale
 Klokken med ſin Bind:

Kling, kling klang! Siong Siong, i Echo!
 Kinlong, Con—fut—see!
 Congo, Heisan, Pekko, Pekko!
 Al min Siæl var Thee.

Stolen (som hos os Terrinen)
 Glatte Porcelin;
 Høst som Paafugl Mandarinen,
 Her en Frue fin:
 Skævt af Dine, bleg af Kinder,
 Silkeblaa hun stod;
 I den lille Sko forsvinder
 Banskabt hendes Fod.

Tidt naar mig i Livet mødte
 Dumt Bizarrerie,
 Naar mig mangen Fordom stødte,
 Tænkte jeg: D, ti!
 Skøndt du ei som Europæer
 Ret faaer Lov at groe,
 Presses dog ei dine Tæer
 I en saadan Sko.

End jeg seer i Lysthuus-Hallen
 Speilet med sin Krands,
 Fast paa Rittet Muslingskallen
 Glat i Perleglands,
 Brogede Conchyliæs Regle,
 Bragt fra Strandens Gruus.
 D, hvi har dog fæle Snegle
 Sligt et deiligt Huus?

Naar jeg da fra Chinateltet
 Saae til Balby ned,
 Hvor en Bonde Furen vælted
 I sit Ansigts Sved;
 Naar da ned sig Solen sænkte
 Med sit gule Skær,
 Jeg paa Landsbypæresten tænkte
 Ved sin Arne der.

Ofte denne Port, beruset
 Af en kærlig Ild,
 Aabned jeg til Bakkehuset;
 Da var Skiebnen mild.
 Her sin Ungdoms bedste Glæde
 Eders Fader fandt,
 Eders Moder, hulde Spæde!
 Her hans Hierte vandt.

Hvor romantisk, sær til Mode
 Hen med lange Skridt
 Gik jeg, hvor din Hække groede,
 Gamle Eremit!
 Trængte mig i Tidsel, Burre
 Til dit Alters Lag,
 Hørte dine Duer kurre
 Under Hyttens Tag.

End jeg seer, hvor Dagen brænder
 I din Rudes Glød.
 Alle hellige Legender
 Mig velkommen bød.

Naar da ned sig Lemmen sænkte,
 Dg han bleg opfoer,
 Liget jeg paa Baaren tænkte,
 Bakt ved Herrens Ord.

Hvert et Træ i disse Gange
 Mig et Minde staaer;
 Alle disse Fugles Sange
 Skialdens Hierte naaer.
 Dg som Noah hist i Arken
 Hver en Skabning fandt,
 Finder jeg i Søndermarken
 Hver en Fryd, som spandt.

B o i g t.

Du, som med Trylleseglen i Haand, med den blinkende Spade,
 Ellemosen har skabt til paradisiske Lund;
 Som bortskar det forviklede Krat, og i bugtede Flodsjeng
 Tvang fra Sumpernes Dynd langsomt rislende Band;
 Giennembrød med en malerisk Bust Alleernes Strækning,
 Sønligt skaanende dog Fædres ærværdige Spor;
 Urtegaardsmand! fredsalige Voigt! mig møder et Aftryk,
 Hvor jeg gaaer, af din Aand: enten i Skyggernes Krog,
 Tæt indslunget af Espens Qvist, eller her, hvor en Udsigt
 Åbner sig, solebestraalt, over den græsgrønne Bæng.
 Storken klapperer din Priis i sit Træes kunstbyggede Rede.
 Lysthuset, blegviolet, blinker din Ære, som Blomst.
 Du, med opfinderisk Kunst begavet, har plantet os Granen
 Paa Sandbanken; du tvang Fyrren paa Skrinten at groe.

Men hvor er du? Jeg seer dig ei meer bag Træet at ile
 Bly for Mennesker, vant meest til det eenlige Liv.
 Reiste du bort maaskee for at raade den tvivlsomme Nabo
 Med sin Park, som han ei selv at beplante forstod?
 Lidenskab det dig var, at forskionne ved Kunsten Naturen.
 Siolund blomstrer din Roes. Gertha var altid saa skion;
 Men giennem Egenes Krands om Myniens glindsende Loffer
 Billed du Rosernes Qvist, og om den sneehvide Hals
 Bandt du et kosteligt Guld, som ei Baulund eller Hefajstos
 Bedre smedder; dets Bras funkler paa svulmende Bryst.
 Af, hvi dvæler du? Kom! Jeg savner din snelle Forbigang.
 Venlig du hilser mig ei, fulgt af din trofaste Hund. —
 Kald ei, Digter! Han er ei meer, hvor Frosten og Blæsten
 Skuffer Menneskets Haab. Fiernt i Elysiums Lund
 Planter han nu. Han foer alt længst paa Baaden med Charon
 Over den stygiske Flods Bugt til den evige Vaar.
 Ingen føler, som han, dens Blomstren, fatter dens Skionhed;
 Men i sit Paradiis dog har han ei Danemark glemt.
 Ofte besøger hans Aand sin Skov, og bæver i Bladet,
 Naar Springernes Duff spreder forfriskende Lugt,
 Naar Jasminernes Blomst besneer den gyngende Lovgreen,
 Og naar i bruunlige Høst Balnøden taber sin Skal.

Morgenvandring i Haugen.

Ingen os seer. Forladt end staaer den blomstrende Lovsal;
 Hoben med Myggene først sværmer, naar Solen gaaer ned.
 Kom kun i Morgendragt, o Moder! med dine Glutter;
 Perlesarvede Bænk venter ved Floden os hist.

Ingen os møder; maaskee Jomfru Drenberg, naar hun svæver
 Nær med Aaget forbi, standser sin ilende Flugt,
 Reier med Gratie dybt, og holder Balance formedelst
 Spandenes Bar, som fyldt tyngge, befrandtste med Lov.
 Fleer Skovjomfruer knap vi saa tidlig i Haven vil træffe.
 Kom kun! hurtig afsted! Lotte med Frugter i Kurv,
 Hans med Glasjet, indsvøbt i Papir, og Moder med Brødet,
 Fader med Bog. Karavantoget til Bænken nu gaaer.
 William laaner sin Faders Stof, ham passer Cathrine.
 Seer J? nu er vi der alt. Ha, det var trykkende varmt!
 Men her spøger i Krat Titaniass Alfer, og viste
 Kølning til os fra Siv. Kølighed Busken os gav. —
 Seer J den gamle Ruin, Smaabørn! hist ovre paa hiin Kant
 Floden? Der boede tilforn Axel, den mandige Bisp.
 Tidt fra sin By han ilede herud; han byggede en Lystgaard
 Her bag Skoven. J seer end den bevogtede Muur.
 Mange troe, det er kunstig giort, og ganske modernt kun;
 Hvis J det Modsatte troe, vil det fornøie jer meer. —
 Skælv ei, Moder! fordi en Ulykkelig endte sit Liv her;
 Bleg, fortvivlet, han sprang ud i den qvælende Flod.
 Ikke det Morgen var, ei Solen straalte sit Haab ham;
 Sildig paa Natten det var, Maanen paa Himmelen loe.
 Af, han søled ei Glæder, som vi; ham trykkede Smerten.
 Intet smilende Noer gjorde vel Livet ham kiært.
 Sikkert han Fader ei var; eller var han Fader, den Arme,
 Uden at kunne med Brød mætte de Spæde, som vi?
 Gud tilgive din Synd! Du har udstridt. Ikke din Hensart
 Skræmmer med Uengstelighed os fra den elskede Bænk.
 Hist i Græsjet maaskee din Aand nu svæver blandt Alfer,
 Glad over Andres Held; Kummer ei trykker dig meer. —
 Lotte tager sit Glas, hun vil til Kilden. Belan da!
 Nyde det klare Krystal skal du i Nymphernes Hiem.

„Hvor er Nympherne, Faer? Jeg seer kun den frogede Caspar.“
 Nympherne bade, min Blut! hisset i Bolgerne sig.
 Seer du ei Svanen der, med det svulmende Bryst, og med Halsen
 Rank over Vandet? Det er Nymphen. Hun morer sig nu
 Ved at flyde som Jupiters Fugl paa de kolige Bover.
 Men naar det lakker ad Qvæld, stige som Jomfruer de
 Op af Vandet, indhyllet i Siv, og smutte til Kilden,
 Hvor bag fugtige Steen hvælver sig skøn deres Hal. —
 Men hvi sfiuler sig Solen brat? En dæmrende Regnsky
 Dækker Himlen. Afsted! Regnen alt drypper paa Blad.
 Hen til det store Kastanietræ! dets Blade som Palmer
 Hvælver en Kæmpestierm over os alle, saa grøn.
 Veger med Qviste kun her og med de brune Kastanier!
 Snart vil Solen med Kraft splitte den revnede Sky.
 Regnens Genier kun har følt os Luften, og fugtet
 Støvet under vor Fod. Fort nu lader os gaae!

Kirkegaarden.

Høstafstnen er saa kølig og saa klar.
 Forladt den skønne Flora Jorden har.
 Autumnus kom paa Stormen, fulgt af Støv,
 I Skoven steg han af blandt visne Løv.
 Guld har han nok, af Purpuret kun lidt.
 Med tunge Krone gaaer han sagte Skridt,
 Og hvisker truende til hver en Lind,
 Som ryster Hovedet, med Graad paa Kind.
 Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
 „At han har Døden i sit Følge bragt.“

Hvid Vinter i en Beenrads Klædebon
 Bag Muren staaer med Leen alt i Haand.
 Den stærke Høst drev Sommeren paa Flugt,
 Nu plyndrer han fra hvert et Træ dets Frugt,
 Udskriver Alnaturen streng til Skat,
 Dg hviner i den gyselige Nat.
 Hans kolde Hofmænd i den strenge Luft
 Forsængeligt, som Blomster uden Duft,
 Ham følge, gule, brune, gyldenklædt,
 Dg bukke for den skumle Majestæt.
 Det ædle Blaa, det muntre Røde sank;
 Kun hist og her en Aster rund og rank
 Dpliver Græsset, som en Skienhed bold,
 Men uden Omhed og for Elskov fold.

Det hjælper ei at stride meer, Natur!
 Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
 Din gode Konge, Sommeren, er død,
 Snart følger du ham nu i Gravens Skiod.
 Hør Uglen hist bag Bogens sorte Blad!
 Hun sidder nu, hvor Rattergalen sad,
 Dg turrer som en Høg, en gammel Dvind
 I Røverfulen, Vintrens Morderfind.

O, sover sødt i eders Kurve, Smaae!
 I, Efterslægts Haab, ei vandre maae
 Med Fader i den sørgelige Nat.
 Giem, Hytte luun og tryg! min elskte Skat.
 Som Svibler i den varme Blomsterbænk
 De slumre. Sundhed, Gud! de Elskte skient,
 At de kan spire stærkt, og bære Frugt,
 Naar deres Faders Die længst er luft.

Jeg vil med Digterlyren i min Arm
 I denne Time trodse Nattens Harm.
 Men stille! Blæsten lægger sig, og hist
 Nedstirrer Straalen paa den vaade Dvift.
 O, rene Himmel! om en bedre Baar
 Du minder mig, som sikkert forestaaer.
 Ved Kirkespiret jeg din Maane seer,
 Det hvide Ansigt græder, mens det leer,
 Og viser, som en syg, men deilig Mø,
 At det er sødt, af Kiærlighed at døe.
 Den er bedrøvet, men den skælver ei,
 Den iler freidig ad sin Solvervei,
 Adlyder uden Knurren Skiebne's Bud,
 Og stoler fromt=uskyldig paa sin Gud.

Og saa vil jeg. Bort, bort, du fæle Syn!
 Den mørke Mismod svandt med skumle Bryn.
 Nu venlig, som et Barn, jeg atter staaer
 Med stille Gysen for min Kirkegaard.

Men hvad er dette? Op fra Gravens Ro
 Opstige, Arm i Arm, de Døde to;
 Den ene hist fra Kirkemurens Læ,
 Og denne fra sit lille sorte Træ.
 Fortrolige jeg seer dem tale blidt,
 De blege Qvinder gaae med lange Skridt,
 Gaae Kirken rundt — de staae for mig — o, Gru! —
 Og spørge: Digter! kiender du os nu?

O, elskte Moder! seer jeg dig igien?
 Kom nærmere, kom til din Søn, din Ven,
 Lad ham betragte disse kiære Træf —

Han skiælver ei, han føler ingen Skræk —
 Din Pande, dine Dine, denne Mund,
 De sorte Haar, det hulde Smil, som kun
 Du straalte, naar du aned, hvad jeg blev,
 Naar mit Forsøg jeg paa din Skammel skrev.
 O, du har ei oplevet denne Lyst,
 At trykke mig som Digter til dit Bryst!
 Jeg har ei nydt den Salighed, at see
 Din Moderfryd; jeg delte kun din Bee.
 Og denne Siæl — den fik jeg dog fra dig,
 Dit eget Billed skued du i mig,
 Din Gld indstrømte du den spæde Dreng
 Med Aftenpsalmer ved hans lille Seng,
 Du lærte ham i Qual at føle Mod,
 Du lærte ham at være søm og god.
 Din varme, store Siæl var kun for mørk,
 Og Livet var dig længe kun en Drk.
 Hist hviler ved din Fod det stakkels Noer,
 Som bragte dig ned i den sorte Jord. —

Hvor er hun? Ak, hun svandt! Hun slumrer sødt;
 Thi hist Veninden har hos Gud hun mødt,
 Som svæver hen ved Kirkemuren der,
 Og seer paa mig ved Maanens Tryllefficer.
 Hun hende har om hendes Søn fortalt,
 Og hvert et Minde tidt tilbagefaldt.

Sov, elskte Moder! sødt ved denne Sti.
 Din gamle Husbond gaaer dig tro forbi
 Hver Søndag, naar han iler hisset ind,
 Med Orgelklang at røre christne Sind.

Jeg fik i Arv fra ham, imens du leed,
 Hans Sundhed, Styrke, og hans Munterhed.
 End blusser han i Kraft med hvide Haar,
 Og nyder fro sin Vinter som en Baar.

Har du ei seet mig med de hulde Smaae
 I Sommer ofte her ved Porten staae,
 Ved Sprinkelværket? Saae du ei din Son
 Med sine Børn at giøre taust en Bøn?
 Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Aar!
 Jeg seer ei gierne Børn paa Kirkegaard.

Du Skygge hisset over Gravens Skjod!
 Hvi har du mig bedrovet ved din Død?
 For jværmerisk dit skionne Hierte foer,
 Og kaldte dig for tidlig fra vor Jord.
 Hvi har din Ben saa hurtig du forladt?
 Jeg seer dit Mafsyn i den klare Nat,
 Det samme rene Smil, det samme Blik,
 Som kom fra Himlen, og til Siælen gif.
 Af, mindes du, hvor oprømt og hvor glad
 Hift med din Ben i Vennekreds du sad,
 Og folte dig saa styrket og saa fri
 Ved Venfkab, Munterhed og Poesie?
 Og nu — det er forbi, du gif herfra.
 Sov sødt i Gravens Skjod, Amalia!
 Huldt for den Hulde. Hvergang Baarens Luft
 Udflækker Martsviolerens milde Duft,
 En Krands af disse dødtligblege Smaae
 Din Ben skal om din hvide Urne flaae.

Det luftige, det blege Syn forsvandt,
 Og Maanen skiuler sig bag Skyens Kant.

Farvel, du skumle Kirkegaard! tilgiv,
 Jeg dig forlader; Livet elsker Liv.
 Naar jeg er død, maaskee du mine Been
 Skal giemme bag en opreist Kampesteen.
 Da mangen Vandrer standse vil fin Gang,
 Paa Graven see, og tænke paa min Sang.
 Nu iler jeg til Menneſter igien,
 Den funde Siæl er altid Livets Ben,
 Det vinker mig, det aabner mig fin Skat,
 Og nu, min gamle Kirkegaard! god Nat!

Indreiſen.

Farvel, du kiære Fredriksberg! Vi ile.
 Vel ſmile
 Dine Straaler
 Rigeligt i fulde Skaaler
 Glæde paa September ned;
 Men Binden hvirvler om de Blade brune.
 Det er Lune.
 Tidens Rune
 Spaaer os din Uſtadighed.

Vel er det tungt, i ſlige Solens Bade
 At forlade
 Din Sommer;
 Men naar atter Vaaren kommer,
 Signe vi dig glade ſnart.
 Nu ryster Stormen dine ſkiøre Qviſte.
 De briſte.

Dette sidste
Efterstik har ingen Art.

Saa fort kun Solen gule Skov besøger,
Dg spørger
Med sin Lue,
For den visne Pragt at skue,
Som sig over Græsjet strøer.
Saa gaaer den atter. Mørket ud sig strækker,
Dg dækker
Træer og Hækker
Med det lange Taagesløv.

Maanen trækker vred i Slørets Folder,
Som holder
Skiult den Skionne,
At hun ikke kan belønne
Bandreren med kjærligt Stik.
Gi meer Forelskte sig i Skyggen inige.
Med sin Pige
Himmerige
Finder ingen Beiler der.

Svartalfer nu paa smaae Hrymsfaxe-Heste
Dg gieste,
Dg sætter
Mugne Pletter
Paa den fugtig kolde Bæg.
Som Muus de pibe nu i hver en Sprække,
Barnet skrække,
Dg dække
Bitte Skoe med grønne Skiæg.

Farvel! Til Byen ile vi. Vi flytte
 Spand og Bøtte,
 Dwyner, Klæder,
 Bord og Stol og Sengesteder.
 Læsset holder stablet, Alt skal med.
 William flapper Hesten; Hans og Lotte
 End sig gotte,
 Grønne Maatte!
 Paa dit fiære Legested.

Farvel, du Slot med lysegule Fløie
 Paa den høie
 Grønne Bakke!
 Alle vi oprigtig takke
 For den Lyst, vi fandt i Aar.
 Farvel, du Hauge med de staaalgraae Bænke!
 Vist vi tænke,
 Du skal skienke
 Samme Glæde næste Aar.

Nu fiøre Kirken vi forbi, den røde,
 Hvor de Døde
 Roligt hvile,
 Og hvorhen de Christne ile
 Bed den klare Klokkelang.
 Nu Alleen aabner sine Arme;
 Liden Barme!
 Binde larme,
 Synge Aarets Svanesang.

Saa lad da nu i sine visne Skove
 Flora sove,
 Diet luffe.

Lad kun Svanebarmen sukke,
 Medens Sneen dækker Høi og Dal.
 Snart hun atter skal fra Leiets springe,
 Kraftig svinge
 Broget Binge,
 Floite som en Rattergal.

Horats's Skaal.

Muser har Glæden, Druen fiær,
 Eystighed boer i Rankers Skygge.
 Evne Bacchus! du er os nær,
 I dit Ly vor Hytte vi bygge.
 Kryster nu Druer!
 Euan forstærker Ungdoms Luer,
 Venligt han aabner Siæl og Sind,
 I vort Bryst strømmer Venkabet ind,
 Naar med sit Blik han i Hierterne skuer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
 Men hun, som hiin, kan ei forbinde;
 Elskeren gaaer sin eenjomme Vei,
 For at finde sin Siæls Veninde.
 Skinsyge Glæde!
 Ene da lad Forelskte træde,
 Venus kun lider To og To;
 Men i Selskab er Euan kun fro,
 Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Midfærhed,
 Skinsygen ei sin Fakkell tænder,
 Skiondt nu den Ild, som gjør Unglingen heed,
 I os alle Forsamlede brænder.
 Bacchus forbinder.
 Hil dig da, Gud med Purpurfinder!
 Aldrig hos dig var Barmen trang,
 Du os Hjertet opflammer til Sang,
 I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
 Aldrig du dig fra Mindet fierner;
 Rhin og Bordeaux nu os skienker igien,
 Hvad dig Massiker gav og Falerner.
 Sønlike Pligter!
 Hil dig, vor Ungdoms elskte Digter!
 Glade din Skaal vi drikke nu;
 Du begeistred saa tidlig vor Hu,
 Og sin Lærer ei Unglingen svigter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
 Ranken sig end i Gruset slynger;
 Murene smuldnes Aar for Aar,
 Men din Ære kun Tiden forynger.
 Glemmer ham ikke!
 Flaccus har lært os elske, drikke,
 Kraftigt han sang til Venskabs Priis;
 Han var god, han var lystig og viis.
 Tommer Skaalen med funklende Blikke!

Golds Sølvbryllup.

Den 18de November 1816.

Hvor er saa stor, saa reen en Lyst,
 Som Hyttens eget Held?
 Den styrker hver en Bondes Bryst
 I Dalen og paa Field.
 Vel fremmed Fryd behager kort,
 Dog den maa snart forgaae;
 Men aldrig iler Glæden bort
 Fra huuslig Arnes Braa.

Skiondt Flora længst i flygtig Dands
 Forlod den kolde Mark,
 End blomstrer Skovens Egekrands
 For Hyttens Patriarch.
 For Abraham i Oldingskraft
 En Krands af Egens Lag!
 Og havde Skoven Blomster havt,
 De var ei valgt i Dag.

Ei Fader blot for Witten her
 Med Høstens Sølvhaar,
 Men virksom Fader for Enhver,
 Som gavne du formaaer:
 Dig sømmer Egen, Egens Blad
 Din Jøse klæder bedst,
 Mens dine Børn i glade Rad
 Velsigne høit din Fæst.

Sid længe stærk iblandt os her,
 Du Statens ædle Mand!

Du Hierte, som har Kunsten kjær,
 Og selv den øve kan!
 Du Husbond for en kjærlig Biv!
 Du Fader for en Slægt!
 Belsign ham, Gud! og styrk hans Liv
 Med hellig Baretægt.

O, elskte Moder! skulde vi
 I dette Festens Lag
 Ei sjuunge høit med Harmonie
 Din Sølvbryllupsdag?
 Vor Fader skylder dig sin Fryd,
 Du lod ham intet Savn.
 Den Krands, som tyder stille Dyd,
 Har Evighedens Navn.

Gaaer glade hen af Livets Bei,
 I lykkelige To!
 Philemon, Baucis vare ei
 Hinanden mere troe.
 Guldbryllupsdagen da engang
 Saa karste eder see,
 Som Granen med sit grønne Hang
 Bag hvide Vintersnee!

Charlotte Schimmelmann.

December 1816.

Bleg du hviler paa Baar, trindt hersker Taushed og Sorgen,
 Hallen, høitidelig tom, hvælver sig over dit Liig.

Læben er luffet, som nys med den yndige Tale sig aabned,
 Diet funkler ei meer herlige Glimt af din Siæl.
 Ei forsamler du nu, som en Alterflamme for Kunst og
 Wiisdom, jindrige Mænd, vinker ei længer i Kreds
 Hulde Qvinder og venlige Møer om din Siæl, for i Samqvem
 Kiærligt at lede der' Aand, danne det yngre Bryst.
 Trolddommen svandt. Hvor tidt mig forekom som et Fæeslot
 Med sit Gitter, sin Gaard, ædle Charlotte! dit Huus.
 Der fandt Skialdefunsten sit Hiem, og det tyngende Hverdags-
 Liv ei voved sig did, luftes af Gitteret ud.
 Blomster du elsked, men ei blot Roser og blaae Hyacinther
 I dit Bindve: din Aand elsked den høiere Blomst.
 Atter, Mæcenæs! din Hal stod frem af de gamle Ruiner,
 Tivoli dækte den ei længer for Verden med Gruus.
 Men nu sidder en Alf med en omvendt Fakkell, som sluktes,
 I Forsalen. Hans Sang lyder: „Charlotte gif bort!“
 Græd, vor Schimmelmänn! græd, og lad Taarerne lette dit Hierte;
 Græmme kun maa du dig ei. Fader! Charlotte gif bort,
 Er ei død. Din Hal var et Rom, et Grækenland værdig,
 Oldtidens herlige Kraft atter med Skionhed og Kunst
 Bryded dens Kreds. Men meer, end Hedningen, meer, end
 Pericles,
 Eier dit Bryst; thi du troer Gud og Udødelighed.
 Ofte svæved din Aand med Osfiens hist over Heden,
 Naar Fuldmaanen i Dunst ildnede Bølgernes Bly,
 Naar en Nattergal flog i de sortgrønne Toppe ved Solyst,
 Medens Kilden begræd taus din Emilies Død.
 Hisset Emilie nu omfavner den elskte Charlotte;
 Dobbelt nu risler dit Bæld, medens i Stilhed du gaaer,
 Tænker paa Glæden, du nød ved de kiærlige Skytængles Side,
 Taffer dem tro med din Graad, venter dem sikkert hos Gud.

Den 1ste Januar 1817.

Skrevet i Hamburg.

Atter stiger Nyaars-Morgen
 Ung af Evidhedens Skiod,
 Himmelblaalig, purpurrod.
 Skumle Gubbe gaaer med Sorgen.
 I sin Sky December har
 Hyllet sig, og Flugten tager.
 I sit Pandser paa sin Ager
 Staaer den unge Januar.

Bringer Lys og Mod og Trost,
 Dvaeger med sin friske Kulde
 Alle Hierter, haabefulde,
 Synger med sin stærke Røst,
 Breder ud sin Dug af Snee
 Over alle Jordens Kanter,
 Rigt besat med Diamanter,
 Saare lystelig at see.

Huldt den matte Vintersol
 Føler sig af Sneen styrket,
 Finder sig af Jorden dyrket
 I den hvide Dfferkiol.
 Med fordoblet Glands den slaaer
 Straalen fra den rene Farve,
 Under hvis uhyre Larve
 Slumrer Sommerfuglen Vaar.

Men hvi er min Kummer stor
 Nu, da Glædens Klokker ringe,
 Nu, da Frostens Svanevinge
 Dækker Dødens sorte Jord?
 Altid har dog Nytaars Kuld
 Livnet før og hævet Tanken
 Moderligt, som Bedbendranken
 Hæves af sin Egebul.

Hufter J, dengang jeg sang
 Hiemmet's Savn ved Saales Strande,
 Mens de gule Skyllevande,
 Harper liig, til Stemmen klang?
 Inderligt jeg længtes der;
 Skulde jeg da ikke græde
 Nu, da Livets bedste Glæde
 Svinder i et Fremtidsskier?

Mine Børn, hiertelskte Tre!
 Gode Gud! skal jeg dem trykke
 Til mit Bryst med Faderlykke?
 Ja, jeg skal dem atter see.
 Hulde Moder! græm dig ei,
 Fader kommer vist tilbage,
 Som en Orn til elskte Mage
 Fra den lange Fjeldveie.

Lad ham flyve som en Orn,
 Strække sine raske Vinger!
 Sikkert de ham atter bringer
 Til sin Biv, til sine Børn.

Som en Due fra min Arf
 Iler jeg fra Syndflod-Hadet,
 Bringer med mig Oliebladet,
 Bøget af en fremmed Bark.

Som en Maage vil jeg ned
 Nu i Tidens Bover dukke;
 Jeg vil ikke sørge, sukke,
 Reifsen har et ærligt Meed.
 Samle vil jeg Blomfter fiæk
 Langs ad Seine, Donau, Trave,
 Plante dem i egen Have,
 Fundne ved en fremmed Hæk.

Saa Farvel, hvad hift er mit!
 Kiære, stille Dagligstue,
 Hvor ved Armens muntre Due
 Venfkap fandt et Alter tidt!
 Gi tilbage nu, men frem!
 Jeg maa nyde Reifens Frugter.
 Af! den er jo dog i Bugter
 Kun en Omvei til mit Hiem.

Den 28de Juli 1817.

Skrevet i Wien.

Dagen kom; men Fader var der ei.
 Moder favned fine hulde Børn
 I den himmelklare Morgenfund.

Lotte, Hans og William, alle tre,
 Sprang fra Sovesamret, hemmeligt
 Af den tro Cathrine aarle smykt
 Smukt i Søndagskioler — nye Baand,
 Nye Stovler; kysed Moders Haand,
 Ønskte hende Held og Sundheds-Liv.
 Bedstefader kom, og Faster med,
 Onkel kom, og mangen ærlig Ven,
 Mangen tro Veninde. Moder stod
 Takfuld, modtog med Taareblif,
 Med elskværdige Bestedenhed
 Smaa velmeente Gaver, takked tidt,
 Satte sig til Bords hos Bedstefaer.
 Bedstefaer, Morbroder nu, og Børn,
 Alle drak af smaae, af store Glas
 Froe den elskelige Moders Skaal.
 Moder brast i Graad, skøndt Alle drak
 Hendes Skaal — thi Fader var der ei.

Fader var der; men J saae ham ei.
 Vetbevinget, fiernt fra Donaus Bred
 Foer hans Aand til elskte Fædreland,
 Til sin kiære Hustru, sine Børn.
 Hulde Moder! Fader drak din Skaal;
 Men du hørte, men du saae det ei.

Og naar atter Somrens glade Fæst
 Krandsjer Hytten med sit Rosenløv,
 Sidder Fader med de søde Tre
 Ved det altarsmykte lille Bord,
 Favner Moder med de hulde Smaa,
 Og forlader ei sin Hyttes Lyst.

Dansk Borgerfang.

Vil du være stærk og fri,
 Maa du Bæret føre;
 Ret, at staae sin Konge bi,
 Bor hver Mand tilhøre.
 Fordum vistes den til Hel,
 Som var uden Gre;
 Kun den overvundne Træl
 Fik ei Sværd at bære.

Hvo ei da som Kæmpe stod,
 Kaldte man en Slave;
 Giødet blev hvert Aar med Blod
 Danerkongens Have.
 Men udyrket Haven laae,
 Stiult bag Skovens Høie;
 Thi naar man skal stedse slaae,
 Kan man ikke pløie.

Kunsten kom i Fredens Favn,
 Fulgt af Snillets Glæder;
 Og ved bogomfrandske Havn
 Reiste nu sig Stæder.
 Lofe veg, og Baldur kom;
 Kirken høit sig reiste,
 Og bag Herthas Helligdom
 Roskilds Taarne kneiste.

Kampen meer ei ær'des blot;
 Thor og Odin grunder,

Byder ind til deres Slot
 Mimer og Baulunder.
 See, da var den danske Mand
 Blot ei Helt i Norden;
 Og den ædle Borgerstand
 Stod ved Isefiorden.

Ei den fri, den danske Mand
 Solgte bort sit Bærg,
 Deler ikke Trællestand
 Med de feige Dverge.
 Hamren seer ei ilde ud
 Bed et Sværd, som rammer:
 Har ei Thor, den stolte Gud,
 Baade Sværd og Hammer?

Urligt stod vi, Rad ved Rad,
 Bæbnet, naar det gieldte.
 Danmark skylder Arelstad,
 At det end har Helte.
 At ei hele Rigets Navn
 Svandt for Trællesorger,
 Derfor takkes Kiøbenhavn
 Og den danske Borger.

Bil du være stærk og fri,
 Maa du Glavind føre;
 Ret, at staae sin Konge bi,
 Bør hver Mand tilhøre.
 Fylder nu de blanke Maal,
 Hver med Sværd ved Side!
 Den kun drikke Kongens Skaal,
 Som tør for ham stride.

Martin Luther.

Ode paa Reformationens Jubelfest 1817.

Hvad bebuder i Dagbræfningens Morgenskiær
Med tidt gientagne Dron hisjet fra Fæstningens
Vold Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
Sendt at kæmpe mod Arelstad?

Drog en drabelig Helt, glad ved sit Seierstog,
Laurbærkrandsset, besprængt nys af de Slagnes Blod,
Stolt fra Leiren, og lod Knaldet fra Svælgenes
Jldmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, sølverbevinget Fred
Høit, med himmelblaae Fjær, moderligt rugende
Svæver over vort Land. Rimende Klokkelyd
Lyder glædelig Høitidsfærd:

Martin Luther! din Dag — stor som en Verdenshelt,
Ei ved Sværdenes Magt, ikke ved Slagnes Blod,
Men ved Kraften, som Gud høit over Klosters Mauer
Indgød dybt i dit Kæmpebryst.

Ei dig Timur sin Piil, ei Alexander dig
Hielm gav; Attila dig stod ei med Horder bi.
Svag, i Nag du ei bandt Folket; men Frihedshelt,
Lænken brød ved din Fakkell du.

Thi den Himmelfes Bud skændige Munkelist
Frækt fordreied; hans Ord: „Elsker hinanden, og
Elsker Sandhed og Gud, lever i Rærlighed!“
Meer husvaled ei Christnes Bryst.

Kold, vanvittig og bleg, drukken af sværmerst Ruus,
Martyrhelten sig bød frem for det slebne Staal,
Sank, og troede sig, brændt, luttret til Helgen alt
I den grusomme Piinselsild.

Frækhed fulgte paa skuml Fordom; og Borgia
Kaptens galen i Rom med en Caligula,
Slog til hedenske Dirf Røglen, ham Petrus gav,
Aabned Rædslernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg seer freidig i Baalets Ild,
Bunden fast til sin Pæl, Martins Johannes, af!
Røgen kvæler hans Røst, styrker hans Heltemod,
Og hans Tillid til Frelseren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miskundheds
Blik forlader den Slægt, som du af Støvet drog.
Silden finder et Skær, hvor der er Sikkerhed
For den uhyre Kæmpehval.

Afgudstempleet i Rom hæved sin Hvælving alt,
Bar paa grundlagte Kors hedenske Pantheon,
Lømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed slog,
Og han svog sin Forsigtighed.

See, med jernbundne Skriin sendte sin Tiener han,
Afladshøfren. Han kom, planted forvovne Kors,
Haaned Troen og Gud, skændte hans Bedehuus,
Solgte Lasterne Salighed.

Da ved Gruben — thi bleg blandt Folianterne
Sad Erasmus, en lærd Skriftklog, som vidste, hvad
Ret var, voved det ei, ræd som et Egern han
Knækked Skallen af Ræernerne,

Lytted, skult i sit Lov — men over Gruben stod,
 Martin Luther! du hist, fattige Biergmands=Dreng!
 Med at betle dit Brød frygtfomt begyndte du,
 Sang i Kappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Sølv af Biergets Dyb,
 Drogst du ædlere Guld, luttret, for Mennesket;
 Derfor lyder i Dag festlig Kartovens Dron,
 Derfor festlige Klokkeflang.

Baal et trued; men du fik i din Tillid sang:
 „En fast Borg er mig Gud. Bar der en Dæmleflot,
 Stor, utallig som hist Teglsteen paa Tagene,
 Dog jeg kommer, og trodser dem.“

Wartburgs Kæmpe! du vandt. Frelserens Gudsdomsord
 Lyder atter saa reent, front for hans Menighed,
 Som for Peder, Andrees, Thomas, Philippus og
 Brødres Lyst: Zebedæerne.

Dig, Melancton! og ham, Fredrik den Bise, som
 Høit paa Borgen dig fik giemt som Edelsteen,
 Hvor ved Lampen du tro udlagde Skriftens Ord
 For hver Broder i Dalene;

Eder, Zwingli, Calvin, Hutten og hver en Helt,
 Som med Wiisdom og Kraft atter har Falken tændt
 I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Korset see:
 Eder Taarer og Takkefest!

Sophias Grav.

Februar 1818.

Du, som iler med Lyst at husvales i Løvenes Højsal,
 Vandrer! stands dine Fied, læs den Begravedes Navn;
 Thi her slumrer et Hierte, som elskte Naturen og Skønhed
 Inderlig varmt, som du selv — af! men det banker ei meer.
 Tidt, som du, hun sig skyndte forbi til vaarlige Glæder;
 Gengang standse du skal, sænkes i Mulden, som hun.
 Fredriksberg var den Elskede kiært, nu hviler Sophia,
 Hvor hun bag skyggende Træer følte sin Fryd og sin Qual.
 Elskte Søster! hvergang jeg forbigaaer, falder mit Die
 Giennem den sprinklede Port hen paa din Gravs Monument.
 Frem og tilbage din Broder en Tidlang vandrer i Solskin
 Graven forbi, og en Dag — standser hos dig han tilsidst.

Under P. Foersoms Portrait.

Som Hamlet ikke meer paa Kirkegaarden
 Du gyser vittig ved Naturens Orden,
 En Alf har underviist din bedre Sands;
 Ei som Correggio du længer stræber
 Mod tunge Kaar, som matter og som dræber,
 Dig Goelestina skienket har sin Krands.
 Som Shakespeares Tolk du aldrig os forlader,
 Sov sødt, du gode Kunstner, Ven og Fader!

S a n g

ved Jubelstøitiden for Præsten Chr. Brøndsted

den 30te September 1818.

Vil du være stærk og fri:
 Lev dit Liv med Ære!
 Vil du staae Naturen bi,
 Sølvhaaret bære:
 Nyd din Lykke, spar din Kraft,
 Seent da Lovet gules.
 Oldings=Geg er fuld af Saft,
 Unglings=Pilen hules.

Stærk en Gubbe blandt os her
 Nu om Læren minder:
 Endnu Rosens favre Skær
 Blusser paa hans Kinder;
 Lokken som en Lilievand
 Snoer sig om sin Stubbe.
 Herligt, som den unge Mand,
 Smiler du, vor Gubbe!

Froe vi til din fældne Fæst
 Lænde Glædens Kerte;
 Thi halvhundred Aar som Præst
 Dvæged du vort Hierte,
 Stod i Luthers sorte Kiol
 I din fromme Brimmel,
 Biste fra din Prækestol
 Os den aabne Himmel.

Mangen Yngling døbt du har,
Som er her tilstede;
Mangen Mø du dyrebar
Manden gav til Glæde;
Mangen Ben paa Himlens Bud
Bied du til Døden,
Han er lykkelig hos Gud
Nu i Morgenrøden.

Længe lev med Egebarf
Om din Bul, du Stærke!
Du est jo en Patriarch,
Dette maa du mærke.
Patriarcher holde dem
Længe, før de falder;
Speil dig i Methusalem!
Det var Revealder.

Halve Sekels Sølvfest
Vi som Sølvet hædre;
Men den næste blier dog bedst,
Guldets er dog bedre.
Nyd de fir og tyve Aar
Med din fromme Qvinde,
Som en Yngling i sin Vaar
Med sin Elskerinde.

Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav.

October 1818.

Atter foer en Genius fra Jorden,
 Sled sig løs fra sine Baand;
 Atter faldt en Edelsteen fra Norden,
 Sielent var hans Hierte, som hans Land.
 Harpen vilde gierne tone,
 Skialden offre dig en Sang;
 Ak! men, ak! Cypressens dunkle Krone
 Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som gierne hørte Skialdens Stemme!
 Skulde han ei siunge her?
 Skulde han saa tidlig glemme
 Den, som længe var ham kjær?
 Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke,
 Sangen skienke Hiertet Trøst!
 Skovens Beemodsjanger kan kun klukke,
 Men til Siælen trænger dog dens Røst.

Mynster! brast dit store Die
 Med det muntre Godhedsblik?
 Maatte det sig udslukt boie?
 Smagte du saa tidlig Dødens Drik?
 Ak, Apol! hvi vilde du ei skaane
 Ham, som faderlig du Alting gav?
 Følesløs din Søster med sin Maane
 Stirrer foldt nu paa hans Grav.

Phobus! Lægekunsten du ham skienkte,
 Sundhedsstraaler af din Soleglands.
 Lyren du om Drengens Skulder hængte,
 Vis ham vorden var en Digterfrands;
 Men han skued Brødres Smerte,
 Fandt sig fro i Lyrens Tab,
 Og det omme, vennehulde Hjerte
 Bendte sig til Esculap.

Og hvor Mangen har han vederqvæget,
 Revet ud af Gravens halve Skiod,
 Som nu dybt og inderlig bevæget
 Græder ved den Elsktes Død!
 Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der bliver tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venskabs rene Glæder
 Med sin Munterhed og Kløgt.

I hans Huus er Alting øde,
 Øde — Gud! men tomt? Af, nei!
 Viv og Børn i Sørgedragt vi møde:
 „Fader! af, vor Fader er der ei!“
 Ti, min Harpe! du skal ikke klinge,
 Trøster ei med Haabet, som du bør;
 Mismod stækker Modets Vinge,
 Syller Harpen i et Sørgeslør.

Men jeg vil igiennem Mulmet stirre,
 Stiernen atter paa sin Himmel see;

Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer jo bag Sne.
 Ja, Glysium! fra dine Lunde
 Seer han venlig til de Ricere ned.
 Stands, min Taare! Kan du da misunde
 Engelen sin Salighed?

Ved Michael Rosings Grav.

October 1818.

Hist paa Norges fierne Klipper,
 Der, hvor Flora Jorden slipper,
 Og hvor Is og Vintersnee
 Er den længste Tid at see;
 Men hvor Intet Kraften dæmper
 I de sunde Dalens Kæmper,
 Hvor de stolt i Badmel gaae:
 Der min Rosing Lyset saae.

Fra den sørgelige Grube,
 Som udvender sorten Strube,
 Høraas! af dit Kobberfeld
 Mellem stærke Kildevæld,
 Vilte Drengen for at skue
 Throndhieus gamle Kirkebue.
 Tidlig fængsled Skionheds Baand
 Rosings unge Kunstneraand.

Psalmer sang han der saa ofte,
 Klungen svandt i høie Lofte.
 Da Sanct Olafs stille Grav
 Heltefølelsen ham gav,
 Lod ham sine Syner ane,
 Og til Melpomenes Fane
 Svor han, før han kiendte ret
 Banneret, og vidste det.

Ned til Aeglstad han ilede.
 I Thalias Tempel imiled
 Rieerlighed med Rosenkind,
 Vinkte ham i Hallen ind.
 Melpomene, for at binde
 Helten, kom som Elskerinde.
 Da blev Kunsten kjær hans Bryst,
 Og han var de Danskes Lyst.

Hvem har ei hans Gld opluet?
 Hvo har ham som Helten skuet,
 Og ei folte varmt og snelt:
 Ja, ved Gud, der staaer en Helt!
 Peter Gzar, og Geert den Store,
 Erik midt i Krigerchore,
 Hother, og den ædle Knud
 Sletter ikke Tiden ud.

Men, som Fjeldet rundt nedglider,
 Havde Rosing mange Sider:
 Een med Heltens Pandjer haard,
 Een med Blomster sødt i Vaar.

Han som Elsker Hjertet rørte,
 Han som Tænker Masken førte;
 Almaviva spogte fræk,
 Marinelli diævlefiæk.

Som nu Kunstneren fra Himlen
 Jlden tog til Folkevrimlen,
 Liig Prometheus i sin Dal,
 Leed han og Prometheus' Qual:
 Smeddet fast til Klippens Stene,
 Sad han svag, forladt og ene,
 Og paa Heltens øde Sti
 Svæved Sorgen kun forbi.

Længe sad du, dybt nedbøiet,
 Men med Gwalds Jld i Diet.
 Engelen din Smerte saae
 Høit fra Himlen i det Blaa;
 Dødens Engel, Trøstens Bringer
 Løste Lænken, gav dig Binger.
 Held dig, du er atter fri,
 Og din Prøvetid forbi!

Men taknemligt paa hans Afke
 Lægger nu den skionne Maske
 Med den dragne Heltedolk!
 Thi han hædrede sit Folk.
 Og ved Midnat, stor og ene,
 Staaer den stille Melpomene,
 Føler Beemods dybe Lyst,
 Trykker Haanden mod sit Bryst.

Skildpaddevise.

Skildpadden er et langsomt Dyr,
 Kryber omkring saa dumt paa Stranden;
 Ikke med Binger bort den flyer,
 Værger sig ei med Horn i Panden.
 Væltes paa Ryggen den om paa Jord,
 Ligger den som et Buggenoer.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Uldrig en Kæmpe før i Nord
 Staf i et Pandser saa forsigtig.
 Bæbnet han er, som Usa=Thor,
 Men han kan ikke segte rigtig;
 Alemt i sin Kryads alt for stiv,
 Mister han let sit unge Liv.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Fæstningen selv er, som den bør,
 Men bag dens Vold for saa Personer;
 Skildpadden er Ingenieur,
 Men han har Mangel paa Kanoner.
 Hungre ham ud — det an ei gaaer;
 Bresche maa skydes, skiondt Skallen er haard.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Har man nu heldigt vunden Spil,
 Da han Naturen reent forvandler;
 Levende gjør han, hvad man vil,
 Kraftigt han efter Døden handler.
 Sødet i Biin og Kryderi
 Bækker han Venstabs Sympathie.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand.

Skallen er kostelig, thi, tænk:
 Naar den ei meer om Kroppen laaser,
 Dreier man den paa Dreierbænk,
 Snuser Tobak af smukke Daaser;
 Moen, den unge væne Maard,
 Stikker som Kam den i sit Haar.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand.

Finder imellem en Poet
 Skallen saa tor bag Kioffenhallen
 (Oftere har man i Berden seet,
 Digteren nøies maa med Skallen),
 Strax har han spændt sine Strænge deri,
 Synger om Venstabs Harmonie.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand.

Krigeren selv saa stærk og bold
 Ugter vort Dyr i Kampens Farer,
 Gjør af dets Pandser sig et Skiold,
 Og med Testudo sig forsvarer.

Dig, vor Testudo! da hædre vi nu,
 Lyren og Skioldet kun gav os du.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Bacchus og Cupido.

Nu sunger høit, og lad Luerne brænde!
 I et Lag af begejstret-unge Svende
 Kan ei undværes Viser og Sang;
 I en Kreds af Musernes Sonner
 Bed sin Cither Crato forskionner
 Vor Fæst med Blomster og med Klang.

Dg det er smukt, at den Driftige, den Unge,
 Som ei kiender til Sorgerne saa tunge,
 Sig forlyster ved bredden Bord.
 Men naar Gratier Dugen udbrede,
 Naar Apollo selv Fæsten kan berede,
 Først da sig hæver Glædens Chor.

Har vi ei svoret til Skionhedens Væ?
 Ewig hellig skal Eden os da være;
 Vi vil frydes ved Musers Fryd.
 Bryde vil vi Tindingen med Krandsse,
 Vi vil spøge med Latter, og dandse;
 Men bort, hver Frækheds hæse Lyd!

Saa lad Silen paa Vselet kun svingle,
 Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
 Lad ham skraale saa dumt og fro!
 Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
 I Forening med Viisdom og med Kunster,
 Olymp! til dig, hvor Guder boe.

Kun Cannibalen hujer i Skove,
 Og ved Kruget Philisterne kun sove;
 Sligt et Lag er Glædens Spot.
 Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
 Og med Aanden vi tale vil til Aanden.
 Vor Sang! stig til Olympens Drot.

Saa lad da frit nu Bacchus os tilsmile,
 Og Cupido, som skyder sine Pile,
 Lad ham komme, hvis han har Lyst.
 Vi forskandser os fiækt for hans Bue
 Bag dit Lov, livsalige Druer!
 Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
 Thi, som jeg mærker, saa sukke vi jo alle,
 Skiuler hver et hemmeligt Saar.
 Hvorfor funkler derhenne dit Die?
 Hvorfor synker da dit fra det Høie?
 Frisk Mod i Ungdoms favre Baar!

Thi han, som kryster de purpurøde Druer,
 Og hun, som klorer med de sneehvide Duer,
 Det er Guder, som dyrkes maae.

Fletter Roser om Bægeret til Anden,
Lad den Gne forstærke den Anden,
Bort Mod skal Hjertet Lykken spaae.

O, Fader Euan! du, som Druen kryster!
Tal et godt Ord imellem til din Søster
For hver ærlig og trofast Gut,
At hun, før tilbagevender Aaret,
Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
Nu Skaal for hver en elsket Slut!

Til Conferenceraad Hans Heger.

Paa hans Embeds-Jubeldag, den 28de April 1819.

Skion Baaren er med sine Blomsterknopper,
Sin Kiærlighed, og med sin Rosenduft;
Men skion er Høsten og med sine Stubber,
Sin lune Middag, og sin klare Luft.
Da hersker Febren ei; da sund og rolig
Er Himlen hvalt, som Løftet i en Bolig;
Dg staaer ei Skoven meer af Blomster fuld
Den spætter dog sit store Blad med Guld;
Paa Træet hænger Frugt i rige Alynger,
Dg i det sidste Solskin Fuglen synger.

Hvor skiont, at vorde Gubbe! Livet kalder
Til dette Maal; det hæver sig saa smukt.

Saamangen Blomst dog ned af Træet falder,
 Faa vorde Frugt, og færre moden Frugt.
 Og mangen moden Frugt i Frostens isner,
 Den hænger skrumpen, uden Smag, og visner.
 Og Sieldenhed det er, at see en Mand
 I Oldingskraft med Ild og med Forstand;
 En Olding, som ei Verden Ryggen vender,
 Men Livet i den yngre Slægt erkiender.

En saadan venlig Gubbes Dag jeg signer;
 Blid er han som en Mand, som Yngling varm,
 Og end sig selv i Ungdomskraften ligner
 Med stærken Haand og med besjælet Barm.
 Halvhundred Aar han sad i Themis' Sale,
 Hvor Lasten skælver for Gudindens Tale.
 Han sidder end i Hal med hviden Lok
 Som elsket Fader i en Sonneslof.
 De hændred ham i Dag med Dnsker, Bønner.
 Syng ogsaa, Skiald! Est du ei af hans Sønner?

Du rige Siæl, hvis Bid og floge Tanker
 Saa ofte yttred sig i sindrigt Værk!
 Dit Kunstneranlæg kiender ingen Skranker,
 Din Iver gjør dig steds til Proven stærk.
 Kan jeg de Færdigheder alle nævne,
 Som du har øvet, hvortil du har Evne?
 Hver Gienstand elsker du, som kun er skøn,
 Og alle Muser elske dig som Søn.
 Du Gratien saae ved din Bugge dandse,
 Dit Solvhaar pynter hun i Dag med Krandsse.

Dit Huus forfaldt — da bygte du et andet,
 Indretted det med Smag og med Forstand;
 Men da det sank i Gruus for Fædrelandet
 Du sørged ikke ved den stolte Brand.
 Som Gartner snild du planted i din Have,
 Hver Baar gav Flora dig sin bedste Gave;
 Da Ild=Cheruben dig af Eden drev,
 Dog derfor ei uslykkelig du blev,
 Uskyldig veg du kun de vrede Flammer,
 Og sad tilfreds igien i snevne Kammer.

Hvad Been, hvad Træ, hvad Malm, hvad Pap kan yde,
 Det viste du med arbejdsklogtig Haand,
 Og Strængelegens Toner lod du lyde,
 Og rørte mangen Møes og Ynglings Aand.
 Du sleb de store Glas, for i det Fierne
 At see den evige, den skionne Stierne;
 Dit Hierte steg ved Melkeveiens Pragt,
 Du saae din Skaber i sin Høitidsdragt.
 Det gav dig Haab, det gav dig Trost i Nøden;
 Den fromme Gubbe skielver ei for Døden.

Som Blomster og som Urter i din Have,
 Du dyrked Tidens Sprog, og du dem veed;
 Du fandt, at de var Tankens skionne Gave,
 En moden Frugt af huld Forskiellighed.
 Dig glædte, paa forskielligt Sprog at tænke,
 At yttre Frihed i den lette Lænke.
 Da blev dig ogsaa Digtekunsten kjær,
 Musikken skienkte den sit Trylleskiær.
 Du drømte hen dig under Laurens Kroner,
 Og Tasso laante dig de fulde Toner.

O, min Baulundur med den sølvgraa Tinding,
 Med stærken Arm, og med det flogne Blik!
 Dit Liv var dig en herlig Seiervinding,
 Thi hvad du stræbte, fuldelig du fik.
 Ei Hovmod, Magt, ei Rigdom var din Tanke,
 Du vilde Livets Aa paa Veien sanke,
 Udvide Hjertet, nære din Forstand.
 Du blev en Ven, en Fader og en Mand,
 Din Areds dig elsker, Fædreland dig skatter,
 Og ung i Bornebørn du grønnes atter.

Schalls Fødselsdag.

Den 28de April 1819.

En sydlig Genius, som Kunsten folte,
 Drev Skiebnen høit til Nordens fjerne Strand,
 Og dog et halvt Aarhundred ikke folte
 Den Ild, han bragte fra sit Fædreland.

Ukiendt med Sprog, han glemte halv sit eget,
 Men Mandens Aasyn bedst er Siælens Tolk,
 Og Galeotti vidste, der er meget,
 Som rører Hjernerne, blandt alle Folk.

Dog, for at male, trængte han til Toner,
 Som yttre Heltemod og Kiærlighed;
 Da fandt han under Sicillands Bøgekroner
 En indfødt Mand, som Sligt at tolke veed.

Dg huldt forbandt med Nordens Beemodssjukke
 Sig friske Livlighed fra Arnos Stad.
 Da tonte det, som Rattergalens Klukke,
 Naar Zephir vifter i det unge Blad.

Den muntre Gubbe slumrer. Strængelegen
 Med Længsel sukker over Gravens Skiød.
 Den ædle Harpe hænger taus paa Egen,
 Dg Pollux sørger over Castors Død.

Ja — følg ham, Pollux! men vil du ham følge,
 Børd Olding først, som han, med muntert Sind,
 I Søverloffen Foraarsluste bølge,
 Mens Sundhedsrosen blomstrer paa din Kind.

Lad Harpen tone, Schall! naar Hjertet falder,
 Gi taus endnu den hen paa Egen hæng;
 Dg til du naaer din Galeottis Alder,
 Gi røre Parcerne din Buestræng!

Sang til Thorvaldsen

fra det Dramatisk-Litteraire Selskab.

Den 13de October 1819.

„Du Blet af Jord, hvor Livets Stemme
 Steg første Gang fra spæde Bryst;
 Hvor Himlen gav os at fornemme
 De første Glimt af Livets Lyst;

Der, hvor vi lærte Moder stamme,
 Dg første Fied ved hendes Haand:
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for vort Fødeland."

"Dg naar i Barndoms blide Dage
 Til fremmed Egn vi løbe hen,
 Med Længsel iilte vi tilbage
 Til moderlige Hiem igien.
 Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Hierte dyrebar,
 Dg henrykt Manden seer de Steder,
 Hvor han som Barn lykfsalig var."

Med Længsel slog dit varme Hierte,
 O Thorvald! hist paa fremmed Strand;
 Du ønskte dig med kjærlig Smerte
 Tilbage til dit Fædreland.
 Den høie Musa bød dig dvæle,
 Den skønne sydlige Natur;
 Dog rørt du ved de snelle Hæle
 Gav Bingers Flugt til din Mercur.

Dg rørt Mercur, fordi du skienkte
 Ham Liv igien i kolde Steen,
 Paa dine stille Længsler tænkte,
 Dg rørte dig med Tryllegreen.
 Da iilte du med Held saa saare
 Mod Norden atter, frisk og glad,
 Dg, Thorvald! nu du fælder Taare
 Ved Synet af din Arelstad.

Dg festlig nu sig her forsamle
 De Kunstens Benner i dit Ly.
 Du finder Faa kun af de Gamle,
 Men trofast elske dig de Ny.
 Her, hvor tilforn man saae den unge
 Beskedne Kunstner ved sit Bord,
 Modtag her Tak af hver en Tunge,
 Fordi du vorden er saa stor!

Sang til Thorvaldsen

ved Festen den 16de October 1819.

Herr Thorvald drog over salten Hav,
 Til Roma Sneffen mon stande;
 Der satte de ham ved den Marmorgrav,
 Saa drog de ad brusende Bande.

De vidste, han eied et Nemme snildt
 Til Kunsten med Vethed at lære,
 De tænkte: „Den gode yffe Pilt
 Skal giøre sit Fædreland Vre.

End findes Kæmper der hobeviss,
 Som tiene Gud Thor, den Herre;
 Men til at virke Baulundurs Priis
 Med Klogten, findes der færre.“

Thi toge de ham, som han gif og stod,
 Dg satte ham paa den Snekke.
 Nu stod han bedrovet, det unge Blod,
 Dg græd bag Myrternes Hække.

Han søgte forgieves den danske Bøg,
 Dg Taaren ham Diet mon væde;
 Han tænkte kun midt i den sydlige Spøg
 Paa Nordens alvorlige Glæde.

„Op, Thorvald! Taaren af Diet vif,
 Benyt dine Timer saa sage,
 Sku atter dybt i Naturen frif,
 Dg vend med Laurbær tilbage.“

Men ud han vandred af Byens Port,
 Dg monne de Taarer astørre;
 Thi var end Nordboens Nemme stort,
 Saa var dog Hiertet ham større.

Nu Tiden var endt, og han stod ved Strand;
 Da monne ham Uro fortære,
 Thi elsked han høit sit Fædreland,
 Saa elsked han ogsaa sin Gre.

En Aften han stirred med Haand under Kind,
 Mens Gubben fortalte den Sage
 Om Jason, der hentede det gyldne Skind,
 Dg vendte tapper tilbage.

Da reiste sig Thorvald af Beemødsdunst,
 Dg Flammen i Diet ham brændte:
 „Det gyldne Skind er den gyldne Kunst,
 Dg Jason skal atter det hente!“

Dg hurtig reiste sig Helten fiæk,
 Dg Helten under hans Hænder,
 Dg Billedet stod til Canovas Skræk,
 Som vel Heimsstringla nu kiender.

Thi neppe forstod hun din høie Natur,
 Før Fama dit Rygte bebuder,
 At, Thorvald! dit lille Brædeskuur
 Stod fuldt af de græske Guder.

Din Krands er vundet. Som trofast Ven
 Du vender atter tilbage,
 At hilse det elskte Land igien,
 Som skued din Barndoms Dage;

Dg smiler i Venfjabs Helligdom,
 Hvor vi dig Takken frembære.
 Ei Alexander til Babel kom
 Med større Hæder og Ære.

Tak, Thorvald! Tak for den Krands, du vandt;
 Dens Blade jo dele vi alle.
 Baulundur atter sit Bærsted fandt,
 Dg henrykt smiler Valhalle.

Hans Heger.

November 1819.

En Olding bæres hen
 Paa sorten Baare.

Hvi ønskes han igien?
 Hvi sældes Taare?
 Har han ei naaet en fielden Livets Alder?
 Og er det ei en Trøst,
 Naar modne Frugt i Høst
 Fra Træet falder?

O, det er Trøsten ei,
 Som os forlader;
 Men Ven paa Livets Bei
 Var han, og Fader.
 Vi mindes kun de skionne Dieblikke,
 Den Straale paa vor Sti,
 Og græde nu, fordi
 Den lyser ikke.

O, Held den Datter, Søn,
 Som har en Gubbe!
 Saa slynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe.
 Han sidder viis, en Skytsaand i vor Bolig,
 Og Bornefredsen staaer,
 Udvidet Aar for Aar,
 Om ham fortrolig.

Han smiler ung igien
 Til sine Spæde,
 Og han er Barnets Ven,
 Den Eldres Glæde.
 Med Urefrygt hans Ansyn de betragte,
 De seer i ham en Gud,
 Hvert Ord er dem et Bud,
 Som de bør agte.

J sorte Kapper nu
 De Smaae hentræde,
 Og ane Dødens Gru,
 Og stille græde.
 Forundring med Bedrøvelsen dem ryster.
 Hvor Bestefaer gif hen,
 De spørge tidt igien;
 Men Svaret trøster.

Saa lad da salig Trøst
 Nu ogsaa møde
 Det datterlige Bryst,
 Lad ei det bløde!
 Hift, elskte Søstre! favner J ham atter.
 Han seer fra Himmerig
 Dig sørge ved sit Liig,
 Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil!
 Dit Indre rystes;
 Maaskee du trænger til
 Nu selv at trøstes.
 J mørken Braa dit Beemodssøie stirrer,
 Og Harpen i dit Skiod
 Kun ved den Elsktes Død
 Saa sagte dirrer.

O, Gud! han var min Ven —
 Nu Dødens Bytte!
 Forgieves tyer jeg hen
 Nu til hans Hytte.

Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kærlig Mand
 Han leder ved sin Haand
 Sin Søn paa Jorden.

Hvor tidt med salig Lyst
 Sad vi tilsammen!
 I Begges aabne Bryst
 Bar Venstabsflammen;
 Thi Aldren ei adskilte vore Straaler,
 Kunst, Kærlighed forbandt,
 Dg seent i Høsten fandt
 Jeg Martsvioler.

O du, som elskte mig!
 Hør Skialdens Stemme.
 Nei, aldrig kan han dig,
 Dit Minde glemme.
 Dg aldrig ham dit Vennessmiil forlader;
 Det styrke skal min Hu,
 Dg lære mig, som du,
 At vorde Fader.

Elegie.

Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.

Han haver dig saa inderligen kær
 Han følger dig med alle sine Blikke;

Thi hvor du er, der trives han især,
Dg hvor du ikke er, han trives ikke.

Før var hans Hierte haardt som Staal at see,
Thi det var ene vant til Hverdagskosten;
Nu har dit Solskin smeltet al hans Snee,
Dg Loveir fulgte pludselig paa Frostten.

Man har beskyldt ham for Koldsindighed,
Det omme Hierte Berden let miskiender;
Men er den kolde Kaffelovn vel heed,
Før Brændet kommer i, og Ruen brænder?

Hvad er saa foldt og haardt, som sorten Flint?
Men kommer Flint med Staalet først i Kampen,
Udspringer Gnisten funklende gesvindt,
Dg tænder usfortøvet Ild i Svampen.

Din Liliehaand har ham i Dønen lagt,
Af Hiertets Flint slog Skionhedsstaalet Funken.
Nu blier hans Brand til Kølighed ei bragt,
Saameget end han slukker den ved Dunkten.

Naar paa en Kirkegaard han vandrer frem,
Dg støtter sig saa bleg til Vandringsstaven,
Jeg svær dig til, han tidt misunder dem,
Som ligge dybt og snorke der i Graven.

De har det godt, de har dog overstridt,
De lee ad Livets Nød og Berdens Plager,
Man gjør dem ikke længer Sort til Hvidt,
Dg ei Misundeligheds Drm dem nager.

Tidt naar vi sikkert os i Havnen troer,
 Saa fører os i Malestrømmen Fanden;
 Saaledes elsked Lise han i Fjor,
 Mens Lise var forelsket i en Anden.

See Maanen, hvor dens Kind er falden ind!
 Af Rieerlighed den er saa bleg og gusten,
 Og dybe Kop-Ur har den i sin Kind,
 Man kunde ligne den ved Schweizerosten.

Den ligner ogsaa han, ja meget meer,
 Og deri er du ene Skyld, du Hulde!
 Han smekker blev med den et heelt Qvarteer,
 Og nylig var de begge ganske fulde.

Tro ei, din Rigdom tændte denne Brand!
 Man pleier for et gammelt Ord at sige,
 At efter Riolen dommer man en Mand;
 Men efter Riolen dommes ingen Pige.

Han elskte dig, om du var blank og bar,
 Som Venus hist, han seer paa Himlen tindre;
 Men — da du hundred tusind Daler har,
 Saa elsker han dig derfor ikke mindre.

Fædrelands-Sang.

Ille terrarum mihi præter omnes
 Augulus ridet.

Hor.

Der er et yndigt Land,
 Det staaer med brede Bøge
 Nær salten Østerstrand ;
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
 De harnisfflædte Kæmper,
 Udhvilede fra Strid ;
 Saa drog de frem til Fienders Meen,
 Nu hvile deres Bene
 Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skönt,
 Thi blaa sig Søen vælter,
 Og Lovet staaer saa grønt ;
 Og ædle Qvinder, skionne Mæer,
 Og Mænd, og raske Svende
 Beboe de Danskes Der.

Bort Sprog er stærkt og blødt,
 Bor Tro er reen og luttret,
 Og Modet er ei dødt.
 Og hver en Dansk er lige fri ;
 Hver lyder tro sin Konge,
 Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord
 Er, grønne Danarige!
 Din arbeflædte Jord.
 Og Snekken gaaer fin stolte Bei.
 Hvor Ploug og Kiolen furer,
 Der fvigter Haabet ei.

Bort Dannebrog er smukt,
 Det vifter hen ad Havet
 Med Flagets røde Bugt.
 Og ſtedſe bar fin Farve hvid
 Dit hellige Kors i Blodet,
 O Dannebrog! i Strid.

Karſt er den Danſkes Mand,
 Den hader Fordoms Lænker
 Og Sværmeriets Baand.
 For Venſkab aaben, kold for Spot,
 Slaaer ærlig Jydes Hierte
 For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei
 For Ruſlands Vinterorkner,
 For Sydens Blomftermai.
 Ei Peſt og Slanges fiende vi,
 Ei Veſterlandets Tungſind,
 Ei Oſtens Raſeri.

Vor Tid ei ſtaaer i Dunſt,
 Den hævet har fin Stemme
 For Videnskab og Kunſt.

Ei Bragis og ei Mimers Raab
 Har vakt i lige Strækning
 Et bedre Fremtids Haab.

Ei stor, vor Fødestavn!
 Dog hæver sig blandt Stæder
 Dit stolte Kiøbenhavn.
 Til bedre By ei Havet kom,
 Ja ingen Flod i Dalen,
 Fra Throndhiem og til Rom.

Med hellig Baretægt
 Bevare du, Alfader!
 Vor gamle Kongeslægt.
 Kong Fredrik ligner Fredegod;
 Hvor er en bedre Fyrste
 Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!
 Hil hver en Daneborger,
 Som virker, hvad han kan!
 Vort gamle Danmark skal bestaae,
 Saa længe Bøgen speiler
 Sin Top i Bølgen blaa.

Stiftamtmand F. Moltke.

Den 18de Januar 1820.

En Ungersvend med Sands
 For hver en Livets Færd,

Som vikler Daphnes Krands
 I Themis' blanke Sværd,
 Oprømt i Laagers Dunst,
 Og stærk i Skiebne's Lyn
 Bed Videnskab og Kunst —
 Det er et fiøldent Syn.

Dog mere fiølden viſt
 Den Olding er at ſee,
 Som vikler Roſens Qviſt
 I fine Koffers Sne; ;
 Hvis gamle Hierte flaaer
 Endnu med ſamme Mod,
 Som for halvhundred Aar,
 Med fyrigt Ynglingsblod.

En Gubbe, from og viis,
 Som paa Guds Godhed troer;
 Som giør til Paradiis
 Den Hauge, hvor han boer;
 Som ei affondret ſtaaer
 Med rynket-ſkumle Bryn,
 Men elſker ſine Kaar —
 Det er et fiøldent Syn.

Men mere fiølden den,
 Den Rømer i ſin Skov,
 Som gaaer fra Raadet hen
 Igien til Mark og Plov;
 Som Urens Birak draſ,
 Som deelte Verdens Rang,
 Og viis dog foretraſ
 Skovfuglens fromme Sang.

Vor Moltke, Kredsens Lyft!
En velmeent Sang modtag.
Du aabned mangt et Bryst
For Videnskab og Smag;
Din Hoes skal ei forgaae,
Dit Navn erindres skal,
Saa længe Skrifter staae
I Cimbrers Læsehal.

Virk mangt et Aar igien
Med driftig Biisdoms Værk,
Du Ewalds unge Ven,
Du Nutids Gubbe stærk!
Lær os saa let, som du,
At bære Aldren tung;
Dg lær os, graae endnu,
Med Ild at være ung.

Du, som Philemon varm,
Seent i dit Tempel staae
Med Baucis i din Arm,
Som du, saa sølvergraa!
Bed Liimfiords Helligdom
En Eg, en Lind skal groe,
Dg minde Fremtid om
De trofastgamle To.

Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.

Januar 1820.

Hvad? atter nu en Grav? Knap jeg forlader
 Den Høi, bestrøet med Blomster og med Sand,
 Der hyller ind dit Støv, min anden Fader!
 Saa staaer jeg atter brat for Gravens Rand.
 Hvo giemtes taust i Hvelvingen derinde?
 Et Mønster for sit Kion, en tro Veninde.

Tal ei om hendes Dyder, Famas Tunge!
 Da handler du den Fromme kun imod,-
 Thi, elsket af de Gamle med de Unge,
 Det hende steds var nok, at være god,
 Liig Duggens Berler, der i heden Sommer
 Fra Himlen synke først, naar Mørket kommer.

Men han, som seer i Mørket fra det Høie,
 Han saae din Færd, og glædte sig, som du;
 Og Kiærligheden i dit brune Die
 Er ikke død, fordi den ulmer nu:
 Forklaret og foreent vi hisset skue
 Din Guddomsognist med Eviighedens Lue.

Dg næste Vaar vil vi paa Graven sætte
 Violens dunkelblaa, beskedne Duff;
 Men ei Stedmodersblomsten, Henriette!
 Din Høi beklæde tør med brede Bust,
 Thi mere moderligt i Bel og Smerte,
 End dit, slog intet ægte Moderhierte.

Dog ei for Dine blot din Godhed brændte,
 Du glædte dig med dem ved ædel Daad,
 Og du en Moder var for Hver, du kiendte,
 Hjalp trolig dem med Bistand og med Raad.
 Den Glade favned du med Venstabsvarme,
 Men ei din Favn var sluttet for den Arme.

Og derfor aldrig glemme vi dit Minde,
 Skiondt nu dit Støv vi dække maae med Jord.
 Hvo sad, som du, beskeden, ganske Qvinde
 Med huuslig Syssel ved det lille Bord?
 Og dog — dog i din Aand erkiendtes atter,
 At du var Kirsteins Hustru, Cramers Datter.

Du stille Hauge, hvor hun trofast vandred,
 Liig fromme Moder i Luises Sang,
 Du, som med Vintren har dit Blik forandret,
 Med kolde Dug paa visne Blades Hang!
 Ryst Taaren ned, og sørg: den Gode bygger
 Ei Hytten meer i dine Sommerskygger.

Hvordan? den Barm, som høi og uførtroden
 Var varm for alt det Gode, Siælen saae,
 Det bløde Hierte hardet er af Døden,
 Saa at det meer ei kunde kiærligt slaae?
 Nei, Elskte! slipper ikke Haabets Anker:
 Det banker hist, hvor Jesu Hierte banker.

Afskedsang til Pram.

Den 10de April 1820.

Vi sjuunge til Afsked en lystelig Qvad,
 I den sig ei Beemod skal blande.
 Snart atter til Absalons ældgamle Stad
 Herr Christen sin Snekke laer stande.
 En Olding i Alder, en Yngling i Blod,
 Ei Havet forfærder hans driftige Mod.

Han henter hos Rosmer det gyldne Skrin,
 Saa vender han atter tilbage;
 Thi kommer et Bager med listige Biin
 Til Belfart for Sangerens Dage!
 Skybladner ham fore paa herlige Sø
 Fra Indiens Der og til Daniens D!

Hvad har han at frygte, som vandt ved sin Sang
 De Guder og alle Gudinder?
 Ham Bragi vil glæde ved Gegeharpens Klang,
 Imedens han Guldskrinet finder,
 Om Snekken de Havmøer boltre sig trindt,
 Rosmer, den Niding, skal springe i Flint.

Saa reis da, vor ærlige, kraftige Skiald!
 Mens Haabet betvinger vor Smerte.
 Vend atter tilbage til Herthalunds Hal,
 Du Ben med det ædelste Hierte!
 Med Egeløv frandsjer den kærilige Flok,
 Værdige Digter! din sølverne Lof.

Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab.

Den 7de Juli 1820.

At frydes i Thalias Tempel,
Fremstille Masken som Exempel,
Er vist en herlig Tidsfordriv;
Men altid skiule sig bag Masken,
Dg aldrig blotte sig ved Flasken,
Det er en farlig Tidsfordriv,
Som skader virkelige Liv.

Opmærksom være snild Betragter
Af Menneskets og Lyffens Fagter,
Vi lære giennem Kunstens Glar;
Men kiende Folk, fra Gud til Fanden,
Indbyrdes fremmed for hinanden,
Det er: at kiende Himlen klar,
Dg være selv paa Jord en Nar.

Derfor maae vi ei altid spille,
Ei steds kun Noget forestille,
Ei sværte Bryn, ei sminke Kind,
Men sidde — ganske uden Sminke —
Hvor lystige Vocaler vinke,
Med ærligt og oprigtigt Sind
I Venlighedens Rosenskin.

Vi har ei Vinter nu, men Sommer;
Saa bier da, til Høsten kommer,

I Muser hist for Maske, Dolk!
 Apollo bør ei heller glemmes;
 For Bacchus skal en Qvad istemmes,
 Thi han er Hiertets sande Dolk,
 Og han gjør os dog først til Folk.

Mens Rosen blusser, Zephir leger,
 Bekrandsjer Venstabs fulde Bæger,
 Og siunger høit, som Fuglen smukt:
 Bort Samfund staae, som Fjeld i Boven,
 Det blomstre frisk, som Danerstoven,
 For ingen bolde Brødre luft,
 Med Sommerblomster, Vinterfrugt!

S a n g

i Anledning af

det Dramatisk-Litteraire Selskabs Fyrgetyveaars-Fest.

Den 22de November 1820.

Nu hæver Røsten til Høitidsfang!
 En mærkelig Dag vi prise:
 Bort Samfunds Fødsel ved Bægerklang
 Skal mindes ved lystelig Vise.

Bort Samfund blomstred i firrti Aar,
 Og endt er endnu ei dets Sommer;
 End kneiser det frisk, som en Skov i Vaar
 Med Bogestammer og Blommer.

Tidt Bladene faldt til Træets Fod,
Dg mange Violer forsvunde;
Men visnen er end ei den gode Rod,
Hvorfra de Kræfter udrunde.

Saa stander Skoven ved Jægersborg,
Dg ei sin Husvælelse negter,
Skiondt Glæderne veglede tidt med Sorg,
Dg Slægterne vegled med Slægter.

End slynger sig Bækken i Engens Barm
Med Boverne tidlig og silde,
End sprudler som før med sin Sølværm
Sanct Kirstens hellige Kilde.

En Kilde mangler vort Samfund ei;
Fra Mundingens mosgroede Stene
Den bryder sig giennem Kiærminderne Bei,
Dg blinker som Hippocrene.

Den sødt besjæler for Kunst vort Sind,
Dg hæver os til Parnasset,
Den farver i Aften med Ild vor Kind,
Den funkler med Perlen i Glasset.

Op, Brødre! priser vort Samfunds Vaar
I Festens livsalige Halle.
Naar atter det fylder de firrti Aar,
Da ere vi Gubber alle.

Bort Samfund stande som Skoven hist,
 Tidt ny, og dog altid den samme,
 Med yndige Blade, med friske Qvist,
 Men med en uroffelig Stamme!

Tancred og Høstgildet.

Da det sidste Stykke engang blev spillet Aftenen efter det første.

Høstgildet følge Tancred? Gaaer det an?
 Nei! Bonden oven paa en Herremand?
 Umulighed! det lader sig ei gjøre.
 Et saadant Barbari bør man undgaae;
 Blandt Folk, som vide, de Musik forstaae,
 Vil man ei længer Gadeviser høre.

Dog det forstaaer sig, her i dette Liv
 Maa Rosen voxe nær det dunkle Siv,
 Og Gaaseurten staaer hos Natviolen.
 Almuen dandser ved en Violin;
 Den Eine drikker Ol, den Anden Biin —
 Af Fyrrefanden, og af Sølvskaaalen.

Hvor fattig er dog denne Landmusik!
 Man mærker næsten ei et Dieblif,
 Man er paa Opera; nei, meget mere:
 Orkestret lægger Hænder fast i Skød,
 Og Sangerne — min Gud! det er en Rød —
 Med høie Triller aldrig fistulere.

Min Tancred, af! min Tancred derimod
 Har ei saasnart af Vaaden sat sin Fod,
 Før som en Rattergal han giver Tone,
 Og viser, at han er for Triller skabt;
 Skjøndt jeg tilstaaer, at Rollen nu har tabt,
 Da Helten meer ei spilles af en Kone.

Og hvilken Kraft i dette stærke Chor,
 Naar Kæmperne staaer om det stakkels Noer,
 For hende flux at slutte nu i Lænker!
 Man mener: sliq en Daad er let fuldbragt?
 Vel hurtig giort, men ei saa hurtig sagt!
 I Pjalmetoner man sig først betænker.

Fordi hun ei har været ham tilpas,
 Maa først Tyrannen synge Contrabas,
 Mens hun beklager sig, skjøndt ei poetisk;
 Først Paukerne maae rigtigt slaae sig løs,
 Saa trække de afsted den stakkels Tøs.
 Hvor dybt indgribende! Gud, hvor pathetisk!

Her derimod i Schulzes Syngepil —
 Ja, der er Følelser, i Fald man vil;
 Gretry og Monsigny har giort det Samme.
 Men denne Smag bør være reent forbi;
 For Hjertet ei, for Dret synge vi,
 Musik maa være Sandjæligheds Amme.

Den skal ei styrke meer til ædel Daad,
 Ei røre meer til Beemods blide Graad,

Ei sødt opflamme Kierlighedens Luer,
 Ei skildre Character og ei Natur.
 Af Guld og Brillanter er vort Uhr,
 Det siger ei, om Bærket ikke duer.

Nordboen troede før: hans stille Bryst
 Var mere skabt for hellig Alvors Lyst,
 At muntert Spøg i Synd var mere hiemme;
 Da mored ham et let Bouffonnerie,
 Den tunge Følelse sig folte fri
 Bed Klengen af den velske søde Stemme.

Nu — skal vi hente Heltkraft fra Rom;
 Normannen selv, som stærk til Syden kom,
 Forvandles til en mandsklædt Sangerinde.
 Solfeggier gjør os Siælen nu bekiendt,
 Nu Halsen være skal et Instrument,
 Og Mennesket kan gierne reent forsvinde.

„Men, Ven! det velske Helte-Syngespil
 Har ingen Mennesker. Hvo dadle vil,
 Maa dadle Stykkets mægtige Fadaijer.“ —
 Hvi valgte han det da, bonsens til Trods,
 Og lader Heltene gaae hen og slaaes,
 Mens Kammerpigen synger Polonaijer?

I Sandhed, jeg begriber meget klart,
 At dette Tonehav kan virke svart

Paa Hver, som for Musik til Alting tier;
 Men i en Daareliste, fiære Mand!
 Mig ingen Virekasje glæde fan,
 Om end den spiller smukke Melodier.

Dybt føle vi ved Mozarts Himmelspil,
 For Nicolo ei lukkes Dret til,
 Og Cherubini har os tidt fornøiet;
 Og ofte yded vi oprigtig Tak
 En Mehul, Boyeldieu, en Dalayrac,
 Med Smil paa Læben og med Graad i Diet.

Der er dog ogsaa Folk bag Bierget her:
 En Kunzen, Weyse, Kuhlau er os fiær,
 Og, ædle Schulz! endnu du os henrykker.
 Paisiello, Gimarosa, vakkre Mænd!
 I var her før, fornøi os tidt igien
 Med muntre, overgivne Syngestykker.

„Rossini blot — altsaa Rossini kun
 Du Fiendskab svoret har i denne Stund,
 Og vil ham ei en Plads blandt os forunde?“
 Forunde? Hvorfor ei? Fra Kunstens Hal
 Der ingen Kunstner udelukkes skal;
 Jeg hans Talent misgiender ingenlunde.

Kun bør han ei fordærve bedre Smag,
 Kouladen ei modtages med Behag,

Naar, uden Følelse, den fluffer fiælen,
 Dg naar han viser hvert et Dieblif:
 Han coquetterer kun med sin Musik,
 Dg synger kun for Dret, ei for Siælen.

Saadan jeg dømte før med Ret og Skiel.
 Othello siden, Moses, Wilhelm Tell
 Gav om Rossinis Land langt bedre Mening;
 Der enes Frugtbarhed af Melodie
 Med Hjerte, Character i Harmonie,
 Dg herlig er sliq søsterlig Forening.

Før mange Triller ogsaa der han slaaer,
 Dg Jøderne, mens Polonaisen gaaer,
 Sig lade frøe af Rodehavet favne.
 Din Land, Rossini! er dog stærk og varm.
 Ak, nu i Eftermands tidt tomme Larm
 Bedrøvede din Genius vi favne!

Poesiens Nytte.

Et Læredigt.

Dg trænger da Kunsten end virkelig til
 For Virkeligheden med Kraft at forsvares?

Mon ikke dens Magt i de liflige Spil
 Stadfæstes for Verden, og flart aabenbares?
 Skal Tænkeren, Ludimagisteren liig,
 I Skolen kun stave begyndende Fibel?
 Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
 Naar nyde vi Fred paa forsvarende Krig?

O, vanskeligt er det for sølende Bryst,
 For Siæle, som fløi paa Indbildningens Vinge,
 At slippe den fri, den begejstrede Lyst,
 Og lade til Arbeid i Stovet sig tvinge!
 Thi Begjus, skiondt han af Sener er stærk,
 Fik ikke de magtige Vinger forgieves;
 Han gaaer ei for Bloven, i Sky vil han hæves,
 Og lystrer ei Tommen til smaalige Bærk.

Og Fuglen, som svinger i Lunden saa sødt,
 Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
 Og Manden, som tidt os frivillig har mødt,
 Gi lader sig falde som Træl efter Uhret.
 Og Sommerfugl-Vingen med Ultramarin,
 Med Purpur og Guld, med den flagrende Glæde,
 Læer ei sig befamle som Krammerens Klæde,
 Dertil er dens Silke for stærk og for fin.

Og dog kan det Skionne med yndige Smil
 Mod Pobelens Plumphed ei Forsvar undvære;
 Og derfor Apollo med sigtende Piil
 Maa spænde sin Bue til Musernes Ære.

Den lurende Python med blodige Torst,
 Som skeler, med Braadden mod Søstrene hvæsjet,
 Maa bide med sprættende Lemmer i Græsjet,
 Da lyder fra Delphi Drakelet først.

Men muntre, men fri, uden Had, uden Nag,
 Som Siæle, der hæved af Hvirvlen sig længe,
 Vi, Elskte! vil samles saamangen en Dag,
 Og henrykte lytte til Harpernes Strænge.
 Thi ikke for eder behøver jeg kold
 Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde;
 Jeg veed, at I trofaste Skialdskabet ynde,
 Som Hercules yndte vulcaniske Skiold.

Ja, Venner! et Skiold er den sindrige Kunst,
 Indgravet i Guldet er store Bedrifter,
 Som hæver os over Fjorgangenheds Dunst,
 Og tale til Fremtid med lysende Skrifter;
 Et Skiold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
 Et Børn, som i Modgang vi fielden forliste,
 En Plade med Tak paa den Blegnedes Kiste,
 En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en avægende, fød Poesie
 Ei Mennesket steds, hvor i Livet han vanke,
 Naar Glæden og Taaren gjør Hierterne fri,
 Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanker?
 Nærværrelsen selv er kun fielden ret smuk,
 En Gnier! Riedsommelighed er hans Broder;
 Men Haabet, hans Datter, Grindring, hans Moder,
 Formilde den Brantne med Smil og med Suk.

Dg fulgtes vi ei giennem Skyggernes Krat,
 Som oftest gaaer over de taagede Moser,
 Hvor Solen sig stiuuler i Skyerne brat,
 Hvor hyppige Torne bær enkelte Roser —
 Dg fulgte Begeistringens Fakler os ei
 Til Kunstphantasiernes brogede Telte,
 Hvad var da vor Jord med de herlige Helte?
 Hvor var da vel Glæden paa Timernes Bei?

Betragter dog Barnet i Ufskyldens Aar!
 Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
 Mon Alfer og Feer om Buggen ei staaer,
 Dg omskabe Smaating til kostbare Smykker?
 En Riep vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
 Til Giniſtan vider sig indevreste Stue,
 Dg Lampen med høi og forunderlig Lue
 Med Straaler forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver som Rosen, o Skionne! din Kind,
 Naar Barmen sig hvælver saa hvid som en Lilie?
 Hvad mildner, du Yngling! dit trodsige Sind,
 Hvad lutttrer din Siæl, og hvad bøier din Villie?
 Mon Blomsten fremstaaer af et timeligt Frø?
 Nei, Amor bag Busken din Rolighed fanger.
 Dg hvo er din Ven? Den begeistrede Sanger,
 Som tolker din Dmhed, og smelter din Mø.

„Men Manddommens Aar skal ei vies til Leeg,
 En Hustru skal ærbar kun Børnene røgte,
 Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Gøg,
 Bor Middag bør haane, hvad Morgenens søgte.“

Dg er da vel Frugten af Olden og Bog
 En Naring for Mænd? Dg hvad kaldes at virke?
 Bør Huset ei staae hos den høiere Kirke?
 Besidder man Viisdom, fordi man er flog?

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
 Som kiender ei Siælen, ei Mennesket kiender;
 Som føle Naturen var aldrig i Stand,
 Med udyrket Hierne, med haardsøre Hænder?
 En Daglønner blot, som forretter sit Gavn,
 Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
 Hvad er da hans Fortrin, og hvad er hans Ære?
 Hvad skaffer ham Tak? hvad bevarer hans Navn?

Han kiende maa Sagas indviede Skrift,
 Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
 Men halv dog udsløttet er store Bedrift,
 Dg Handlingens Marsjager hylles i Taager.
 Hvad viser os Hiertets forborgneste Hiul?
 Hvad lærer os Videnskabs=Krateret kiende?
 Hvad kan vor Begjistring for Dyden antænde?
 Hvad afhyller Lasternes glimrende Skiul?

Melpomene kun, en guddommelig Dolk,
 Den høie, den store, den herlige Dvinde,
 Melpomene kun med sin tragiske Dolk,
 Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde!
 Hun vandrer med Clio den natlige Sti,
 Hun stiger, hvor Clio det aldrig forsøgte,
 Dplyser de dybeste Ting med sin Lygte,
 Dg kun hendes Rædsel gjør Siælene fri.

„Men Helte, men virkende Mænd for et Land
 Kan Hver dog ei være? Fornødenheds-Sorger
 Har frembragt en stor, en vindskibelig Stand,
 Og agter du ikke den stræbsomme Borger?“
 O, inderlig har jeg den Virksomme kjær!
 Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Bælte;
 Staaer Faren for Døren, er Borgerne Helte,
 I Freden bør føle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
 Ei mores om Aftnen paa Møien om Dagen?
 Selv er han jo Kunstner ved Haandværkets Id,
 Bør Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
 Huldt læger Thalia dit Sind, naar hun leer;
 Du føler, skiondt skrobelig, dog dig fornøiet,
 Opdager selv hemmelig Biælken i Diet,
 Og spotter ei Skiæven i Broderens meer.

Og Hustruen, trænger da Hustruen ei
 Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
 Hvor øde blev Dagens møisomme Bei,
 Hvis aldrig hun skulde Begeistringens nyde!
 Er Fødselsdags-Glæden, er hellige Juul
 Ei Fester, som trænge til sødt at forskionnes?
 Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
 Med Gbler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg kiender, o Moder! saa deiligt et Træ:
 Det voxer ei hisjet bag Sneen i Have,
 Det blomstrer saa nær ved Parnasset i Læ,
 Det skienter ei ene til Julen sin Gave;

Det yder dig Frugter af herligste Kraft,
 Din Stue bag Bolden til Skov det omstaber,
 Det aldrig sin Grønhed og Ublerne taber,
 Thi Roden fra Helicon suger sin Saft.

„Men Gubben, nedboiet af Svaghed og Aar,
 For ham dog Gudinden ei Ublerne fryster?“
 O, høit over Graven Urania staaer,
 Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster.
 Hun kaster en Funke fra Stierne ned
 I Graven, hvis bældende Mulm ham forstrækker,
 Med Evighedsblomster ham Handen bedækker,
 Og planter Kirøminderne trindt om dens Bred.

Saa nytter da Digtningens salige Kunst.
 Og skulde vel Sangen fremdeles bevise,
 At ikke den Jdræt er Drøm eller Dunst,
 Som tillaver Siælen sin nærende Spise?
 Hvor hæderlig er en vindskibelig Haand,
 Og Manden forædles, naar Legemet styrkes;
 Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
 Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Aand.

Saa lader da tidt i selskabelig Kreds
 Melpomene Hiertet med Tanerne saare;
 Den høiere Beemod gjør Siælen tilfreds,
 Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
 Dens Væld er Beundring for Stort og for Smukt,
 Naar Tanken og Følelsen Muserne dyrke.
 Ei græder af Svaghed den saftige Styrke,
 Ei presser man Most af fordærvede Frugt.

Lad længe nok tort det indskrumpede Bær,
 Som Nattefrost hårder, som drømmer om Kræfter,
 Indbilde sig selv, at det mandeligt er,
 Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter!
 Lad længe nok Dumbhed, som Munterhed skyer,
 Indbilde sig selv, hun er Erbarheds Datter!
 Kun Mennesker rores til Graad eller Latter;
 Naar loe eller gråd vel det søvnige Dyr?

Var Grækenland vorden, hvad Grækenland blev,
 Hvis Viisdom ei kunde paa Gratier stole?
 Aspasia selv vel ei Bærkerne skrev,
 Men Viisdommen gif dog hos Skionhed i Skole.
 Provence! hvad modned din blomstrende Tid,
 Din Ynde, som kappedes selv med Naturen?
 Til Damernes Ære sang høit Troubadouren,
 Og Smilet belønnede Kunstnerens Id.

Selv, Ludvig! dit Hof, der saa glimrende tidt
 Blev hyldet af Alle som Musernes Tempel,
 Skiondt ofte for slavisk, og ofte for frit
 Det Mængden forførte ved Flitter-Exempel:
 Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
 Tiig enkelte Roser i Ukrudtet finder,
 Kun ved din Forening af Mænd og af Qvinder,
 Kun af en selskabelig Cirkel udgif.

Og sad ei, o Nord! i din herlige Hal
 De Kæmper og Koner saamangen en Aften,
 Og lytted til Qvad af din siungende Skiald,
 Som priste med Kiærlighed Trostfab og Kraften?

Dg sidder i Norrig og Jöland endnu
 Ei landlige Flokke ved Tranlampe=Flammen,
 Dg høre den hellige Saga tilsammen,
 Dg føle sig henrykt af Oldtidens Hu?

For hvem da, I Muser! bestemtes jer Lyst?
 For Mennesker, Væsner, som føle, som tænke;
 For Skaberens Billed med levende Bryst.
 Hvis Riækhed affaster den tyngende Lænke.
 O, toner bestandig i Cither og Luur,
 Dg udvider Timernes smaalige Fængsel,
 I Himmelske! stiller vor himmelske Længsel,
 Forener vort Hierte med Gud og Natur.

Jule-Cantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
 Hvi viger Kirkehallens dybe Mørke
 For muntre Kerter i de blanke Stager?
 Hvi sammenstimler Menighedens Flok
 Med Bøn og Andagt? Haabets søde Trøst
 I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
 Skiondt Vintren strenges, blomstrer dog Violen:
 En Rosen-Sommerfest i Snee og Is.
 Op til et deiligt Barn sig vender Diet
 Med inderlig Tilbedelse. O, Gud!

Sang.

Min Siæl henrykkes. Brødre! følger
 Fiernt over Land og Havets Bolger:
 O, seer I hisset Hytten staae?
 Der sidder hun, som har ham baaret,
 Med Sløret om Kastaniehaaret,
 Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
 Det store Dje fiærligt brænder,
 Hun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen i dunkle Braa.

Chor.

Taget aabnes, Loftet viger,
 Solverbræmmet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenloftet Herrens Engel
 Hilser med sin Liliestængel,
 Folder sine Vingers Sne.

En Stemme.

Himmelsk Duft sig trindt udbreder —
 Hun tilbeder —
 Men han hæver front fra Jord
 Josephs Brud; og hør hans Ord!

Gabriel.

Hil dig, Benaadede!
 Herren med dig, du Belsignede,
 Bedste blandt Qvinder!
 See, du skal føde din Søn;
 See, du skal kalde ham Jesus.
 Stor skal han vorde, thi Gud er hans Fader,
 Drot skal han vorde for Konger paa Jord,
 Eviigt hans Rige.

Den Helligaands Magt kommer over dig,
 Den Høiestes Kraft overskygger dig.
 Hil dig, Maria!
 Salige Biv!

Maria.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.
 Han har min Ringhed velsignet alt ved sit himmelske Bud.
 Nu skal mig Slægterne prise. Hans Arm har yttret sin Magt;
 Hovmodighed har han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
 Den Mægtige drog han af Stolen, og satte den Ringe derpaa,
 Den Hungrige Gaver han skienkte, den Rige kan dem ei naae.
 Han har min Ringhed velsignet alt ved sit himmelske Bud.
 Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.

Chor.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.

En Stemme.

Hvi klinger Orglets gyldne Stjerne?
 Betyder den maaskee det Himmells,ys,
 De Bise saae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Krybbe?

De hellige tre Konger.

Lys og kling, o Stjerne!
 Helligt fra det Fjerne,
 Led os paa vor Bei,
 Svæv for os paa Himlen,
 Som et Tegn i Brimlen;
 Maanen er der ei.
 Gne du
 Dø leder nu;
 Men dit klare Svæv ei truer,
 Ingen for dig gruer.

Ukiendt for hinanden,
 Hver fra fierne Stranden
 Drog ad samme Kant;
 Alle vil det Samme,
 Stjernens rene Flamme
 Hierterne forbandt.
 Støvets Drot
 Er Tiener blot.
 Salighed til Maalet leder.
 Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mænd skal Verden skue,
 Min Søn skal ogsaa vorde stor.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Aand skal lue,
 Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Dg mangan Siæl han skal omvende
 Til Ewigheden at erkiende;
 I Orken lyde skal hans Røst.

Begge.

O, søde Fader-, Moder-Trøst!

Elisabeth.

Men, høie Jesus! ei hans Binge
 Dog naaer til dig fra Støvets Bei.

Zacharias.

At løse dig din Fodsaals Tvinge,
Fortiener min Johannes ei.

Begge.

Thi, skiondt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, høie Jesus! Stovets Binge
Gi naaer til dig fra Stovets Bei.
At løse dig din Fodsaals Tvinge,
Fortiene Jordens Sønner ei.
Thi, skiondt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? jeg knæle for en indbildt Magt?
Et Barn mig vriste Spiret af min Haand?
En Almuqvindes Ut
Fordunkle mine Stammefædres Skiold?
Hans Vallens overgaae min Baabenslarm?
Hans Ræbers Ord, hans Dies fromme Blik
Mig standse mine Stridsmands Hellebarder?
Hvad Sværmeri! Dyd vorde Livets Drot?
Guldsalighed og Viisdom kve Stolthed?
Fordømt! — Nei, aldrig! Kun Herodes bøier
Sit Knæ for Victor=Dyren, ei for ham.
Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
Jeg har ei Ro, før han ei aander meer.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
Udøjer Blodet, bringer mig Trost.

Nyfødte Noer gjør Kæmpen forfærdet;
 Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst,
 Iler til Hytterne, dræber,
 I Dyrger mig Eigene slæber!
 Modrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog føle Dyrnes Hede.
 Kun eders Myrden mig trøster,
 Aldrig I dræbe mig nok,
 Fallende Blut ved skælvende Bryster,
 Legende Dreng paa Tærskelens Blot.

En Stemme.

Barbar! Uffindige! du fnyser?
 Forgieves — Uskyld du ei dræbe kan.
 Den skælver ei, den fiender ingen Fare.
 O, Moder! Fader! vaandes ei. O, seer:
 Did flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blod blev lette Purpurvinger,
 Og eders Taarer sprængte dem med Sølv.
 O, Julen er Uskyldighedens Fæst,
 Og Jordens, Himlens Engle feire den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel!
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerners Brimmel
 Bar sorte Hvalving trindt besat.
 Med Armen slynget
 Omkring min Hyrdestav, jeg laae,
 Og dybt i Lynget
 Sov vore Hiorde, store, smaae.

Nu brat ved Røsten
 Af høien Sang vi vækkes op.
 Gi rødmer Østen,
 Men Luften over Jssens Top.
 En Kredss sig breder
 Af Purpurskyer meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skionhed, som mit Die seer!
 En Kredss af Engle
 Nedsvæver i en Hvirvelvind,
 Med Liliestængle,
 Med Binger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! kaster
 Med Skælven jer i Støvet ned;
 Hvo sig formaster
 At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder! vor venlige Skare;
 Vi aabenbare
 Eder en Glæde, som Alle skal nyde,
 Tusinde Bække fra Kilden skal flyde,
 Lyset udmaaler
 Glæden i Straaler,
 Salighedsøglandsen til fierneste Zoner
 Klinger i Toner.
 Halleluja!
 Eder er i Dag en Frelser født,
 Som er den Herre Kristus af Davids Stad.
 Og dette skal worde jert Tegn:
 Et Barn skal J finde
 Svøbt i en Krybbe.

Chor af Engle og Hyrder.
Halleluja! Hosanna!
Her være Gud i det Høie,
Fred paa Jorden,
Og i alle Hierter Salighed!
Amen!

C h o r a l.

(Psalmen „I denne søde Juletid“ verelviis fra Orget og Menigheden.)

Sang

for det Borgerlige Selskab

i Anledning af Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1821.

Naar Somren vækker Fuglesang,
Og meer ei Kulden taaler,
Da er det steds, som første Gang
Den paa vort Ansigt straaler;
Med fædret Chor istemme vi:
Held være Glædens Harmonie!
Sig Siælen føler stærk og fri,
Og tommer Livets Skaaler.

Og sliq en Fryd i Bennelag
Med Sang fra Læben lyder,
Hvergang vor gode Konges Dag
Høitidelig frembryder.

Med Broderchor istemmes her:
 Velkomne Dag med lifligt Skær!
 Som Solen giennem Bøgetræer,
 Du styrker og du fryder.

Som moden Konge Fredrik staaer
 Blandt sine Søner kiære;
 En Egefrands om sølvgraae Haar
 Han skal som Gubbe bære.
 Men længe nyde gyldne Tid
 Først Frugten af hans Manddoms Id!
 „Vor Konge troe i Fred og Strid“,
 Det er vor Borgerære.

Anders Sandøe Orsted.

Da hans Venner havde ladet ham male.

Den 31te Marts 1821.

Du Jordens og Himmelens Datter,
 Hvem Chaos i Dybet nedtvang,
 Til mægtig du hæved dig atter,
 O Themis! dig lyde vor Sang.
 Dit Bink, til Held,
 Deucalion lod paa Parnasset:
 Af Jordens Been
 Steg atter da Mennesket frem.
 Hædrer, med perlende Draaber i Glasfjet,
 Retfærdsgudinden i Musernes Hiem!

Prometheus, hvad Fremtiden siger,
 Kun lærte, da du stod ham bi;
 Selv Marstidens himmelske Piger
 Froe kalde dig Moder, som vi.
 Thi Livets Krands
 Med Gratier stedsse du binde!
 En Rose mild
 Lad slynges i Strenghedens Tiørn;
 Medens i Skyggen Parcerne spinde,
 Venlige Moders alvorlige Børn.

Dog, evige Themis! ei mægter
 Du stedsse, hvad stedsse du bør:
 Tidt rase titaniske Slægter,
 Og hærge paa Jorden, som før.
 Din Datter foer
 Til Himlen fra Lasten forfærdet,
 Astræas Røst
 Med Taarer fra Skyerne lod.
 Da dine Sønner, væbnet med Sværdet,
 Daarlighed tvang til hvad Kiærlighed bød.

Ei Mars kun har Helte, som lønnes
 Af Brødres beundrende Røst,
 Og Lauren ei ene kun grønnes
 For Funken i Skialdenes Bryst:
 Astræas Søn!
 I Egeløv Lauren du vinde;
 Med Viisdoms Kraft
 Forener Huldosalighed du.
 Vordende Slægt i dit Billed skal finde
 Gienfkin af Straalen, som qvæger os nu.

Bor Drsted! indviet dig være
 Her Skaalen med Druernes Blod.
 Dig Ingen misunder din Ære,
 Thi du er saa fielden, som god.
 Dit Billed høit
 I Hallen bekrandsset skal hænge,
 Dog helst, vor Ven!
 Dit levende Billed vi see:
 Smil da iblandt os, kraftig og længe,
 Alderen frandsø din Tinding med Snee!

Thomas Chaarup.

October 1821.

Hvo hviler her i fristen Grav
 Paa stille Landsby-Kirkegaard?
 Forladt den gamle Vandringsstav
 Nu støvet i hans Kammer staaer.

Thi uden Biv og uden Børn
 Bor Gubbe hen ad Veien kom,
 Og ene til den faste Tiørn
 Han støttede sin Alderdom.

Bar han en Bonde? Bønder bar
 Hans Kiste til hans Hvilested;
 Dog smilte Dagen sølverklar,
 Og Egnens Piger fulgte med.

Jeg saae ham fiernt fra Stadens Støi,
 I Skoven, hvor han gierne gif;
 Hans Bænde hvælved sig saa høi,
 Og mandigt var hans Tankeblif.

Og Sølvloffen snoede sig,
 Skiondt han en Hader var af Pragt,
 Omkring hans Tinding kongelig,
 Som Kronen om en Jøse lagt.

Et ædelt Bed i grove Bark!
 Ei Bonde, skiondt han selv det skrev;
 Kornblomsten vogte paa hans Mark,
 Biolen i hans Overdrev.

Slet var hans Høst ved Leens Klang,
 Han agted ei Pomonas Skat,
 Naar Lærken i hans Fællede sang,
 Og Stiernene blinkede i hans Nat.

Men stolt og rørt hans Stemme lød,
 Du ædle Bondestand! for dig,
 Da Fredrik Trællelænken brød,
 Og Frihedsstøtten reiste sig.

Skiont bandt en hedenfarens Skiald
 Udødeligheds Krands af Siv,
 Da Høimod trodsede Stormens Giald,
 Og frelst Brodres dyre Liv;

Og medens Fiskerleiet staaer
 Paa Danerhøst ved Havets Tang,
 Og mens en Baad i Bølgen gaaer,
 Forglemmes ikke Gwalds Sang.

Men heller ei forglemmes din,
 O Thaarup! aldrig skal den døe,
 Saa længe Luft ved Leens Hviin
 Faaer Kryder af det friske Hø.

Dg aldrig folder Danmarks Flag
 Fra Skibet ud sit Purpurhang,
 At Dansken mindes jo den Dag,
 Da du til Flagets Vre sang.

Tag Harpen ned af Hyttens Søm,
 Hæng den i Kirken som en Skat,
 Lad Toner, som en hellig Drom,
 Sgiennembæve den hver Nat!

Thi skændt kun slet og ret af Geg,
 Han stemte den for Gud og Dyd,
 Dg rørte den til Strangeleg,
 At den fik Davidsharpe-Lyd.

Nu er han med sin Schulz hos Gud.
 Fra Himlen lyder Begges Røst,
 Naar Andagtshymnen bryder ud,
 Dg styrker Haabet i vort Bryst.

Sang

i Anledning af Dronningens Fødselsdag.

Den 28de October 1821.

Skøn er den unge Blomstervaar,
Naar smykt som Brud den yndigt staaer
I Solens aarle Purpurstraaler
Med Grønt, Aurikler og Violer;
Men lunefuldt er Vaarens Sind,
Man paa dens Gunst sig ei forlader:
Lidt Taareduggen Græsset bader
I Tordenveir og Kæstevind.

Langt mere stadig gyldne Høst
Rødsmler Fryd i Stovets Bryst:
Naar Blomsten sig fra Jorden fjerner,
Da flares Evighedens Stierner;
Og Himlen med sin Asterfrands
Da kroner Livets skienkte Goder,
Lilsmiler Dalen som en Moder
Med inderlige Maaneglands.

Vor Dronning! vennehuld og blid
Du ligner Høstens gyldne Tid:
Dit fromme Sind, de modne Dyder
Bort Fædreland med Frugter pryder.
Hold længe Danmark i din Favn,
Din Blidhed Vinterstormen fjerne,
Straal blandt os som en Aftenstjerne!
Befignet er dit Modernavn.

Ja — som det fældne Stjernepar,
 Naar Himlens Hal sig hæver klar,
 Udmærket i den store Brimmel
 Forfæjler nu vor Aftenhimmel:
 Saa din og Carolinas Krands
 Med dobbelt Lys i Hallen funkler,
 Gid aldrig Skyer dem fordunkler,
 Gid Glæden skænke dem sin Glæds!

Jubelsang til Adam Vilhelm Hauch.

Den 11te November 1821.

I Kredts af Mænd at hædre Mænd —
 En ædel Skif!
 Som Drømmen tomt svandt Livet hen,
 Et Dieblif,
 Hvis mandig Daad og sindrig Id
 Ei efterlod
 Et Mærke, som fra svundne Tid
 Tilbagestod.
 Thi svinge vi Saga til Vre.

Snart iler Maanen, flygtig svag,
 Med sine Aar,
 Og længer ei den Dag i Dag
 Er, som i Gaar;

Held den, der ei for Tidens Flod
 Udmattet faldt,
 Der staaer i Manddom, hvor han stod
 Som Yngling alt.
 Thi sjuenge vi Helte til Ære.

Halvhundred Aar — en tielden Bei
 For Birkelyst!
 De fleste Gubber gaae den ei
 Med kraftigt Bryst;
 Og gaae de den: af Alder svag,
 Med sølvgraa Lok
 Maa Gubben feire Jubeldag
 I Borneslok!
 Dog sjuenge vi Aldren til Ære.

Men ingen Olding blandt os nu
 Blier viet ind:
 Bor ædle Hauch! end smiler du
 Med røden Kind;
 Og stod en Fremmed i vort Lag,
 Mon han faldt paa,
 Du var vor Jubelhelt i Dag,
 Hvis han dig saae?
 Thi sjuenge vi Sundhed til Ære.

Paa Legem som paa Siælen karff,
 Du virked fro
 Som Hirdmand og som Kongens Marff,
 Fast uden Ro;

Dog mærked du ei Tidens Tab
 I Flidens Hiem,
 Og Kunst og ædel Videnskab
 Bed dig gif frem.
 Vi hædre din Virksomheds Minde.

Og gierne til den glade Færd
 Nu flokker sig
 Af Hofmand, Borger, Kriger, Lærd
 En Kreds om dig.
 Vi stunde med forenet Sang
 Til samme Maal:
 Vi drikke høit ved Bøgerklang,
 Vor Hauch! din Skaal.
 Som skönt du har levet, du leve!

Tusmørket.

Solen sank bag Bøgekroner,
 Langsomt hæver Mørket sig.
 Sværmeriets Trylletoner
 Aftenfjumring lærte mig.

Erbar i et Slør sig svøber
 Al den unge Blomsterpragt;
 O! men halvindhylllet røber
 Dobbelt Skønheden sin Magt.

Dagen synker, Egnen hviler
 Svøbt i Mørke, stolt og fri.
 Glødende bag Busken smiler
 Maanen, som min Phantasie.

Zephir vugger sorte Grene,
 Bister Kølning til mig hen.
 Nattergalen flager ene,
 Vaarens Sanger, Hjertets Ven.

Skumring! ofte vil jeg sværme
 Her i dette sorte Krat,
 Medens Skyggerne sig nærme,
 For at hulle mig i Nat.

Hen, som du, min Længsel svinde
 Salig i sit Veemodsfavn!
 Stjerner! af, naar skal I finde
 Skialden i den Elftes Favn?

Den Elskende.

Bort fra Larm! I Lændens Favn
 Vil jeg drømme, sukke, græde,
 Nævne hendes fiære Navn,
 Hun, som raader for min Glæde,

Hun, som smelted dette Bryst,
 Som fremsmiilte disse Taarer,
 Stemte mig til bange Lyst,
 Smerte, sød, i det den saarer.

Under denne dunkle Hæf
 Troster mig, I søde Drømme!
 Maanen skinner i min Bæk
 Høit fra sine Utherstrømme,
 Seer maaskee nu, hvor hun staaer
 Glad i Kredsen af Beninder,
 Straaler paa de lange Haar
 Og paa mine Taarefinder.

Før ved muntre Benner's Barm
 Var jeg veltilfreds og rolig,
 Glemte hele Verdens Harm
 I en Broderfreds fortrolig.
 Med en Ben jeg Haand i Haand
 Bilde Livets Bane vandre;
 Største Lyst var Venskab's Baand,
 Hiertet aned ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
 Længselen den langsomt dræber;
 O, den svandt i hendes Blik,
 I et Smil paa hendes Læber!
 Og et Tryk af hendes Haand
 Fik min Taare til at flyde,
 Bandt mig med et Trolddomsbaand,
 Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk, som har bragt
 Spændkraft i min Haabets Binge,
 Elfte! var det Amors Magt,
 Som du mægted ei at tvinge?
 Eller var det: „Unge Mand!
 Tving din Attraa, bryd din Lænke;
 Elft ei den, som ikke kan
 Atter dig sin Elskov skienke?“

O, J Alfer her i Skov,
 Som i Træets Blade gynge!
 Fugle, som Naturens Lov
 Høit i Aftenrøden synge!
 Hulde Bæk, som usforsagt
 Hen igiennem Krattet risler!
 Var det Rieklighed? Foragt?
 Var det Roser, eller Lidsler?

Skiont at sværme for en Mø,
 Som igien sit Hierte skienker,
 Sød at leve, sødt at døe
 J Cupidos fagre Lænker;
 Men forgieves, blød, forsagt,
 Lunets Kastebold kun være!
 Nei, der er endnu en Magt,
 Rieklighed! og det er: Gre.

Utaalmodige! du har
 Glemmt din Omhed allerede?
 Lænken, som du stakket bar,
 Har du kastet i din Brede?

D, J Skygger! jøde Mai!
 Blomster i min Haabets Have!
 Vestenvind! forraad mig ei;
 Jeg er atter hendes Slave.

Den Haabefulde.

Hvor jeg gaaer og staaer, der maa jeg tænke,
 Elskelige! paa dit søde Smil,
 Det har truffet mig med Amors Piiil,
 Det har bundet mig med Freias Lænke.

Kunde jeg engang dog saligt svale
 Livens Lue paa din Haand af Snee!
 Turde jeg dog tolke dig med Tale,
 Hvad du alt kan i mit Die see!

Elsker du igien, du bange Skionne?
 Ja, din Jld er ikke mindre svag;
 Gierne vilde du din Digter lønne
 Med et kærligt Kys, et Favnetag.

Amor! du, som tændte denne Kerte,
 Kærlighedens Blus i begge Barm!
 Lad med salig Skælven snart min Arm
 Trykke hende henrykt til mit Hierte.

Hilsen og Afsked.

(Efter Goethe.)

Til Hest, til Hest! Mit Hierte banked;
 Det var fast giort, som det var tænkt.
 Alt Laagen sig om Bierget sanked,
 I Mørke var Naturen sænkt.
 Om Egen hørtes Binden ruske;
 Jeg saae den som en Jothun staae,
 Hvor Mørket giennem Krat og Buske
 Med hundred sorte Dine saae.

Da Maanen kom, den Skybetvinger,
 Igiennem Dunsterne den brød,
 Mens Binden slog med lette Binger,
 Og underligt omkring mig lod.
 Jeg kunde mangen Afgrund skue,
 Dog friskt og freidigt var mit Mod.
 I mine Aarer hvilken Lue,
 Og i mit Hierte hvilket Blod!

Dig saae jeg, og de milde Smile
 Flød fra de hulde Blik paa mig.
 Da traf i Hiertet dine Pile,
 Hvert Aandedrag tilhørte dig.
 En rosenfarvet Morgenrøde
 Bar dig paa Liliefinden tændt,
 Og Kiærlighed til mig — du Søde!
 Den var kun haabet, ei fortient.

Da vaagned Morgnen af sin Slummer,
 Og Afsted isned mig mit Bryst.
 I dine Blik — o, hvilken Kummer!
 I dine Kys — o, hvilken Lyst!
 Jeg gif, du monne fast mig trykke,
 Din Laare faldt i Barmen ned;
 Og dog, at elstes — hvilken Lykke!
 Og elste — hvilken Salighed!

Cristan til Isalde.

Efter en gammel fransk Vise.

Jeg digted før ved Harpens Klang,
 Og Rieerlighed gav Kraft min Sang;
 Nu skienker kun min Kunst den Trøst,
 At tolke Smerten i mit Bryst.

O, Elskov! søde Phantasie!
 Ero vandred jeg din Blomstersti.
 Du, som al Verden Livet gav!
 Hvi bøier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
 Isalde! søde Fiende du!
 Du, som dog eengang var mig huld!
 Forglem mig ei i sorten Muld.

Naar ned de sænke mine Been,
Man læse skal paa Gravens Steen:
Ei nogen Beilers Hierte slog
Som Tristans; dog ham Doden tog.

Du Ridderskabets ædle Pragt,
O Lancelot, hvis Heltemagt
Med Hoviskhed sig steds forbandt!
Du agter ei min Bøn for Tant:

Mit Harnisk arve du, mit Sværd,
Men udi Krig, i Ridderfærd,
Lov mig, steds under Sværdets Blink
At agte min Isaldes Bink.

O, Gud! mit Liv staaer i din Haand,
Skienk Lise nu den Trættes Aand.
For anden Ild mig hist bevar,
End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgyldet Aftenstiernen straalere
Kun saare kort;
Den ikke Nattelusten taalere,
Thi gaaer den bort.

Den følger Solens røde Lue
 Med Velbehag,
 Og skinner kun paa Himlens Bue,
 Mens det er Dag.

Men Elskov med de hvide Hænder
 Ei lider Sol;
 Sin Duft den først i Mørket sender,
 Som Natviol.
 Da kommer Maanen med det svage,
 Det milde Skin,
 Og funkler, uden at opdage,
 I Busken ind.

Og tro den lyser Ricerligheden
 Paa skjulte Bei;
 Men Maanen altid var beskedn,
 Den sladdrer ei.
 Og skiondt vel Bakkens Mund om Tingen
 Bestandig gaaer,
 Saa taler den et Sprog, som Ingen
 Af os forstaaer.

Og derfor kan de unge Ræere
 Dem frit betroer;
 Dem roves ikke deres Ære
 Og deres No.
 Kun Maanen vidner elskovsdrukken:
 De smilte nys;
 Og Kilden tolker deres Sukken
 Og deres Kys.

Undskyldning.

At byde Folk til Afsæmblee,
 Hvor al Bevertningen er Thee,
 Geraader Berten ei til Hæder;
 Sær i en saadan Hovedstad,
 Der meest udmærker sig ved Mad
 Fremfor de andre Hovedstæder.

Men først en halv Miils Bei at gaae,
 Før man en Koppe Thee kan faae,
 Det kalder jeg April at løbe;
 Da for den slidte Støvlesaal,
 Før man har naaet det fulde Maal,
 Man kunde flere Kopper kiøbe.

Men, Muser! gaae en halv Miils Bei,
 Og dog bevertes engang ei
 Med flau Thee, hvortil man bydes;
 Gi finde Berten selv engang,
 Men standse, hvor hans Kiøle hang —
 Derover strax maa Staven brydes.

Ja, fiære Børn, Fornemmelsen
 Tidt lider af Forglemmelsen;
 Jeg glemte reent, at J var buden.
 Forglemmer ei, jeg er Poet!
 Saa galt har man vel tiere seet;
 J har jo selv en Rem af Huden.

Vel pleier jeg, paa Siælen frist,
 Just ei at være digterist
 I de profaiske Bedrister;
 Dog kan det undertiden skee,
 Saa gif det nu med denne Thee,
 Og ærligt jeg min Svaghed skrifter.

Saa kommer ellers, naar I vil;
 Min Dor er aldrig lukket til
 For Ynglinger med Aand og Memme.
 Drik Thee, hvori alt Fløden flød,
 Kom Suffer i, spis Hvedebrød,
 Og bær jer ad, som I var hjemme.

Æsken.

Til en Beninde.

Den Æske, som i Dag dig skienkes, Gulde!
 Her af en Digterviv og en Poet,
 En liden Sang med Rette følge skulde.
 Let sagt, men ei saa hurtig skeet.
 Vel jeg forstaaer af Malm at smedde Porte
 Til Melpomenes Kirkegaard;
 Men det er drevet Jern, og det er sorte
 Grøts-Hellebarder, som i Sprinklet staaer.
 Af Guld at danne nydelige Spænder
 Og blanke Smykker til en Lilievand,

Vil det jeg prøve — skælve mine Hænder,
 Og jeg faaer Ingenting i Stand.

Om Æster har jeg flittig med Aurora
 I Morges søgt i græsk Mythologie;
 Da fandt jeg een, som brugtes af Pandora,
 Men der var alle Jordens Plager i.
 Vel hørte jeg: man bør ei længer flage,
 Thi Plagerne fløi længst fra Æsten hen,
 Paa Bunden ikkun Haabet blev tilbage.
 Dog troer jeg neppe, det kan være den.

Nu eftersaae jeg nordisk Gudelære;
 Thi skiondt den Torfel Baden har forbudt,
 Jeg vover end at holde den i Ære.
 Der mødte med sin Æske mig en Slut.
 Det Fylla var, den høie Friggas Terne,
 Et yndigt Barn, med Guld om Loffen fin;
 Jeg laante Æsten, hun den rafte gierne,
 Og henrykt saa jeg nu, den lichte min.

Mens Heltene forlyste sig ved Ollet
 I høie Balhal over Himlens Sky,
 Af Æsten Frigga tager Fingerbøllet,
 Traadvindsel, Sax, og sætter sig at sye.
 Og dertil er det just, at dette Gjemme
 Du kunde bruge, hvis du selv det vil.
 Vi haabe, du vil ei vort Venskab glemme,
 Naar Æsten stundom luffes op og til.

Didactisk Poesie.

At handle rigtig, som man bør,
 Det bør ei Mennesket forglemme.
 Den Mand har kun et slet Humeur,
 Som ikke lyder Pligtens Stemme.

Bed Pligten staae vi Dyden bi,
 Derpaa gaaer ud vor Tragten, Digten;
 Dg ved det Gode fremme vi
 Alt, hvad der kan befordre Pligten.

Stiæl aldrig Penge, dig til Gavn,
 Vend ei til Næstens Gods dit Die;
 Men stiæle Næstens gode Navn,
 Det taer Moralen ei saa nøie.

Bær altid from med Ak og D,
 Din Bøn til Helgen dig forvandle;
 Naar kun du har en christen Tro,
 Saa kan du gierne hedenfæ handle.

Gaf vred fra Skuespillet bort,
 Slig Spas foragted dine Fædre.
 Sid i din Klub og spil dit Kort,
 Det Spil behager Himlen bedre.

Bær ydmyg, hvor det gavne kan,
 Mod den, som Noget har at sige;
 Dg hils saa fromt din Overmand,
 Som om han ikke var din Lige.

Men den, som kun i Daad er stor,
 Siig ham, mens du ham holder Stangen:
 „Hvad bilder du dig ind, min Broer?
 Gaaer du vel foran mig i Rangen?“

Alt dømme ret, Alt vel forstaae,
 Det holder Meninger i Tømme;
 Derfor, min Ven! beslit dig paa,
 Alting paa Timen at bedømme.

Alt rose, river let os hen,
 Det kan os selv i Fare kaste;
 Derfor det flogest er, min Ven!
 Alting med Fornemhed at laste.

Fly Kiærlighed, som Syndens Frø,
 Skiondt vel du kan til Bølløst trænge.
 Forelsk dig aldrig i en Nø,
 Men gift dig kun med hendes Penge.

Vær udenad, hvad Tiden bød,
 Men ei for Siælen at husvæle,
 Kun for at faae et Levebrød,
 Og for med Værdommen at prale.

Vær Ven med den, som gavne kan,
 Paa Gavn du stedse bør studere;
 Derfor tracteer den Dannemand,
 Som godt kan dig igien tractere.

Saadan undgaaer du Verdens Spot,
 Du Edle! med din Tragten, Digten,
 Og hylder kun, hvad der er Godt;
 Jeg mener, hvad der fremmer Pligten.

Følgen af Thors Hammertab.

Thor mistet har sin Hammer,
 Han opbragt var i Sind;
 Hvad hialp i Sky hans Flammer,
 Og hvad hans Hvirvelvind?
 Hvad hialp de Luftens Rege?
 Man loe ad Gudens Harm,
 Og Jetter ei bevæge
 Sig lod af Kærrens Larm.

Bel Ydun kom tilbage,
 Bel Fenris snøs i Baand;
 Men Havets glubste Drage
 Fik daglig Overhaand.
 Den spændte Jorden mere,
 Høit Hel i Hulen bød,
 Hver Dag man hørte Flere,
 Som døde Sottedød.

Nu Askurs svage Sønner
 Keent tabte deres Mod.
 De planted Urter, Bønner,
 Men Krig de ei forstod.

De blev spidsfindig floge,
De tugted Børn med Riis,
Dg alt som Lærepoge
Hver var som Mimer viis.

De undersøgte Solen,
De fældte Verdens Dom ;
Men angst de faldt af Stolen,
Saa snart en Fiende kom.
For dem end meer at gieffe,
Som med et visnet Løv,
Gav Dvergene dem Sække
Med Guld- og Sølv-Støv.

Nu sloges de om Støvet,
Som for en vigtig Sag.
Sin Beiler blev berøvet
Ungmøen mangen Dag.
Hun maatte vente længe,
De skønne Roser svandt,
Naar, hvad man kaldte Penge,
Gi hendes Beiler vandt.

En Alf, en lystig Broder,
Skrev Billeder paa Skiold
Om Fader og om Moder,
Gav dem et Barn i Bold.
Nu Svenden op sig blæste,
Hvergang han Skioldet saae ;
Naar han de Runer læste,
Blev han af Hovmod blaa.

Han troede sig en Herre,
 Fordi hans Faer var Mand.
 Nu førte han i Kærre,
 Det kaldte han sin Stand.
 Dg spurgtes om Bedriften,
 Da tog han Pladen klar,
 Beviste dem af Skriften,
 Han havde havt en Faer.

En Faer har Hver paa Jorden,
 Dg stod med Runer Alt,
 Hvad der i Syd og Norden
 Af Manddom forefaldt,
 Saa vilde Hver vel finde
 Tilsidst en Formand bold,
 Hvorved han kunde vinde
 Sig Runer paa sit Skiold.

Men da en Hob først eied
 Den flogtopfundne Ret,
 De Alting overveied
 Til Held for deres Vt.
 Saa blev da Byrd og Guldet,
 Hvad Mimer var og Thor.
 Da reiste sig af Muldet
 De Riser over Jord.

Fru Idun klynked saare,
 Svindsotig, lidet fri;
 En Skiald blev kaldt en Daare,
 Dg Elskov Sværmeri.

Ei følte man det Høie
Meer i Naturens Favn.
Det var kun at fornøie,
Nu skulde stiftes Gavn.

Bed Gavn og Borgernytte
Fandt nu kun Verden No.
Nu Harald bygte Hytte,
Dg Sigvald flifte Sko.
Nu solgte Rerek Skoster,
Som Skialm og Alger nød,
Dg Asbiørn spede Koster,
Før han var rigtig død.

Hvorfor man skulde spise,
Hvorfor i Huse boe,
Hvi sig i Klæder vise,
Dg hvorfor gaae i Skoe,
Det fik man ei i Panden
Paa den forrykte Flok;
Gen gavned den Anden,
Dg dermed var det nok.

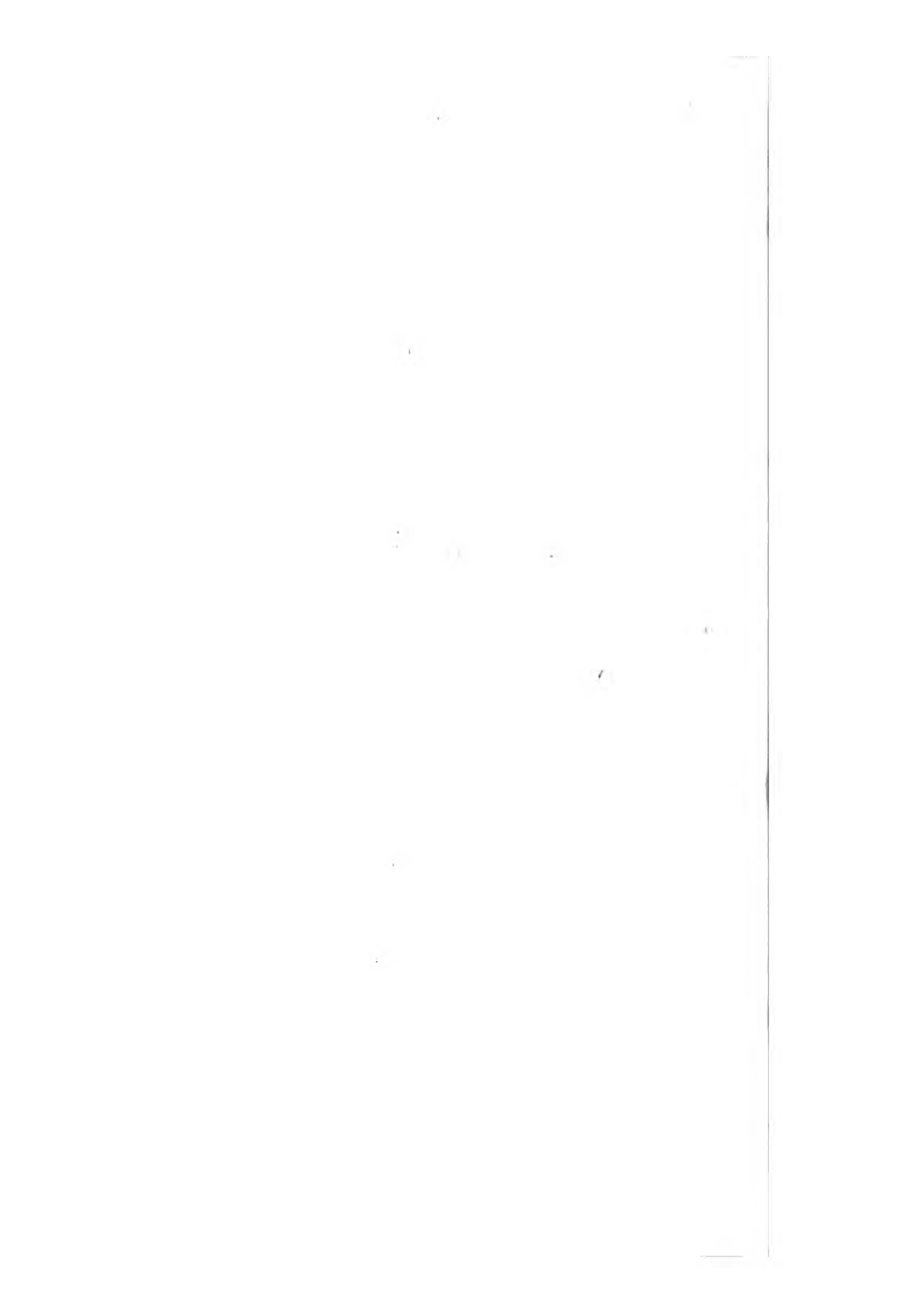
Men egentlig kun gavned
Sig selv det kloge Slæng.
Naturens Kræfter savned
Sit store Sammenhæng.
Man undgif visse Dyder,
Man alskens Ting opfandt;
Men Genfold's store Dyder
Med Heltelivet svandt.

Den Ene vel den Anden
 Saa tidt ihjel ei slog;
 Nu brugte man Forstanden,
 Man ærgred, og bedrog.
 Man følte fielden kiærligt,
 Man smilte fint med Spot.
 Man talte høit og herligt,
 Og handled lavt og smaat.

Thors Hammer meer ei knuste,
 Ei blinked Freiers Sværd.
 Keithaandet Tyr kun bruste;
 Forsængelige Færd!
 Mercurius fra Syden
 Man selv for Odin tog.
 Da var det meest for Gryden
 Og Sulet, at man slog.

Stundom i Biergets Rister
 Dog Hamren man giensandt;
 Bed mandige Bedrifter
 Da Kæmpen Seier vandt.
 Da Dvergen ei bedaarte,
 Med List og Flitterbram;
 Men — snart var Helten borte,
 Og Hammeren med ham.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Trøst.**] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 23, den 4de April: Trøst, underskrevet: Paris 1807. (M) En Afskrift, taget i Digtets Nyhed ved G. Koës (see Oehls Erindr., II, Side 72, 81-82, 85, 90, 97, 100-101, 130, 200, 201, 210, 211; III, Side 132) i et Hefte Reise-Optegnelser, nu tilhørende Geheimeraad Hall, og hvor Overskriften er: „Sunget den 13de Sept. 1807 hos den danske Minister Baron Dreyer i Passy“. Smlg. Oehls Erindr., II, Side 132. Af N. V. Dorphs Uddrag af P. O. Brøndstedts Reise-Dagbøger, 1850, Side 60*)-61 sees, at Digtet ikke var skrevet for at afsynges den Dag, men allerede forud var Landsmandskabet bekjendt, og at Oehl. først den 18de Sept. fik Efterretning om Kjøbenhavns Bombardement.

- —, Linie 9: Nibing] = M; A: Nibbing
- 2, — 7: Ringsted] = M; A: grønne
- —, — 9: under Castenfiold] = M; A har: frem mod Brittens Bold, og dertil denne Anmærkn.: „Tilskueren maa her bede om Forladelse for en liden Forandring, Omstændighederne have medført“.
- 3, — 19: røde] = M; A: røden
- —, — 22: Da] = M; A: Der
- 4: Bøn til Guderne.] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807, No. 85 og 86. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: Bøn til Penaterne. (C) Oehls sam-

*) Her, Linie 4-5 fra neden, maa der være indløbet en Skriv- eller Trykfeil, og Meningen er formodentlig denne: „Vi kjørte idag Kl. 4 til Excellencen [Dreyer] med [Legationssecretairen Capitain] Guillaumeau“. Desværre er det hidtil ikke lykkedes nærværende Udgiver at opspørge de af Dorph til Uddraget benyttede brøndstedtske Dagbøger, hvilke muligt kunde give Oplysning om vigtigere Spørgsmaal end dette.

lede Digte, I, 1823, og (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Høusguderne. (M) Den i Oehls Digte, I, 1860, Side 333, omtalte afskrevne Samling: Bøn til Guderne.

- Side 4, Linie 19: Midgardsbormens] Alle Kilderne: Midgardsbormens
 — —, — —: [umffe] = B; A: falske
 — —, — 20: omspænde] = B; A: bespænde
 — 5, — 3: Lad] = B; A: Lær
 — —, — 8: Gullinbørste] Hertil har B Anm.: En guldbørstet Galt, hvorpaa han reed.
 — —, — 13: din] = D og M; A, B, C og E: dit
 — —, — 21: Gefions D] Hertil har B Anm.: Sieland.
 — 6, — 2: Stranden] = B; A: Skoven
- —: Længsel i Paris.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846, med Udeladelse af de tre sidste Stropher. Digtet er oprindeligt skrevet paa Tydsk (see Gedichte von Oehl., 1817), og denne danske Gjengivelse, der følger Orig. meget tro, er formodentlig først blevet til 1821 eller 1822 (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299, Linie 4-5). I Molbechs Maanedsskrift Athene for October 1814 var fremkommet en Oversættelse fra en anden Haand — efter Mscrpt., da Orig. endnu var utrykt — betitlet: „Længsel (i Paris 1808) Oversættelse af Oehls tydske Original”.
- 8: Julen i Paris.] Oehls samlede Digte, II, 1823.
 — 10, — 14-30: Da vi, Sophia! ginge osv.] See Oehls Erindr., I, Side 147.
- 11: Den britiske Heltedaa.] Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 40 og 41 (den 19de Mai), der begynder med Oehls De tvende Kirketaarne, og ender med nærværende Digt, indledet med følgende Ord: „Danske Tilskuer har den Glæde, at kunne slutte dette Blad med en Sang fra samme Haand, som den, hvormed det begyndte, saadan som Digteren nu selv har sendt ham denne til Meddelelse”. Herefter skulde Den britiske Heltedaa vel egentlig blot være en tidsvarende Omarbeidelse af Digtet Trøst (see ovenfor); men begge Digtene have i Virkeligheden kun to Stropher tilfælles. Som det synes, har Oehl., da han sendte det sidste fra Paris, ikke vidst af, at det første var trykt.

Side 13, Linie 13: groe] Orig.: groer

- —: *Med et lille Speil.*] Oehl. samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Tidsbestemmelsen støtter sig til A, efter hvis Forerindring (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299, Linie 1-2) dette Digt, som det femte af de blandede Digte, maa henføres til 1808.
- 15: *Vinterangst. Sommerfrøst.*] (A) Rahbeks Ny Minerva, Apr.-Juni 1808. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 16: *Sang til Mozarts: Konnte jeder brave Mann.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Melodien til „Konnte jeder” osv. (som det hedder, og hvortil det her burde være rettet) er af Finalen i første Act af Tryllefløiten.
- 17: *Normands-Sang.*] Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 104, underskrevet: Paris, Sommeren 1808, og efterfulgt af Tilskuerens Afsked, der begynder saaledes: „Ovenstaaende Sang, skreven afvigte Sommer, udentvivl til en norsk Familie, med hvem Digteren levede i venskabelig Omgang i Paris” [see Oehls Erindr., II, Side 127; IV, Side 103], „og fra Norge nedkommen hid” Efter Erindr., II, Side 98 og 155 skulde man antage, at Oehl. havde forladt Paris midt i Mai 1808; men af hans Stambog, som opbevares hos hans Efterladte, sees, at han var der endnu den 18de Juli samme Aar. (M) Den afskrevne Samling (see Oehls Digte, I, 1860, Side 333).
- 18, Linie 14: *Frederikshald*] = M; A: *Frederikshald*
- —, — 22: *vil*] = M; A: *fan*
- 19, — 5: *Norges*] = M; A: *norſke*
- —: *Da jeg reiste til Italien.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Det er uvist, om Digtet er skrevet i Efteraaret 1808, da Oehl. besluttede at reise til Italien (see Erindr., II, Side 159), eller i Foraaret 1809, da han gjorde Alvor af Reisen (see Erindr., II, Side 174, 175). Paa Tydsk findes det ganske tilsvarende

i Gedichte von Oehl., 1817; men det danske Digt er uden-
tvivl Originalen.

Side 21: **Simplon**] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B)
Oehls Digterværker, XIV, 1846. Digtet synes oprin-
delig skrevet paa Tydsk (see Gedichte von Oehl., 1817), og
den frie danske Oversættelse er da formodentlig først bleven
til 1821 eller 1822 (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299,
Linie 4-5). — See Oehls Erindr., II, 212-213.

— —, Linie 23: taarnehoie] = B; A: taanehøie

— —, — 26: fneiser] = B; A: hvælver

— 22, — 1: der] = B; A: som

— 24, — 11: Jeg hviler ei ved Cesti Pyramide] Ved Cestii
Pyramide i Rom findes Protestanternes Kirkegaard.

— —: **Til en norsk Veninde i Frankrig.**] (A) Oehls samlede
Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
Efter Meddelelse af Hr. P. de Coninck (see Oehls Digte,
I, 1860, Side 294), som har skaffet sig den oprindelige Text
fra den Besungnes Familie, er Digtet skrevet i Aaret 1809
til Fru Labouchere, født Knudtzon (see Oehls Erindr.,
II, Side 127; IV, Side 103).

— —, Linie 22-23: Ufrømtet osv. indtil: bedst i Nord.] Efter
Hr. de Conincks Meddelelse om disse to Versliniers oprinde-
lige Form; A (og B):

Behold dit Hiertelag til Danmarks Egne.

Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer.

— 25, — 4: Slaae] A og B: Slaaer

— —: **Sang paa Kongens Fødselsdag, 1810**] (A) Oehls sam-
lede Digte, II, 1823: Kongens Fødselsdag hjemme. (B)
Oehls Digterværker, XVI, 1846: Kong Frederiks Fød-
selsdag. Tidsbestemmelsen støtter sig til den Overskrift og
den Plads i Rækken, Digteren har givet denne Sang i de
samlede Digte. — Om Frederik den Sjette taler Oehl. i sine
Erindr., I, Side 12; III, Side 6, 14, 15, 89-90, 93; IV,
Side 154, 157.

— 26: **Under O. Mallings Portrait.**] Portraitet er malet af Stub
og stukket af Clemens, og blev bebudet i Dagen for 6te

April 1810 som da næsten færdigt. — See Oehls Erindr., I, Side 31; IV, Side 39, 49.

Side 27: **Christian August.]** Kbbvns Adresse-Contoires Efterretninger, 1810, Tillæg til Nr. 131, den 6te Juni.

— 28: **Ewalds Grav.]** (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811. (B) Molbechs Athene, Nov. 1813, Side 398-400. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

— 29, Linie 11: **Æfaldens]** = B; A: **Æfaldens**

— —, — 19: **hutes]** = B; A: **hftes**

— 30, — 1: **Bræder]** A, B, C og D: **Brædder**

— —, — 4: **Yd gyldne Blade, høflige Natur]** = C; A: **Yd Blade, Træ! af tarvelig Natur**

— —: **Arlequinos og Pieros Oprindelse.]** (A) Rahbek og Foersoms Kvartalsskrift Theone, 2det Hefte, 1811: Arlequinos og Pieros Oprindelse. (B) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811: Arlequino og Piero. (Til Casortis Grindring.) (C) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Arlequino og Piero. (Til Casortis Grindring). — Om Casorti see En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 92; Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 318; Oehls Erindr., III, Side 50, Linie 3-5.

— —, Linie 20: **Zephyrer]** = B; A: **Zephirer**

— 31, — 7: **han]** = B; A: **hen**

— —, — 9: **Halv bekmret osv.]** I A begynder ikke her noget nyt Afsnit, saaledes som i de øvrige Kilder.

— —, — 11: **Æfældmst, med Munterhed]** = C; A: **Æfældmste Munterhed**

— —, — 17: **Ælselig osv.]** I A, men ikke i de øvrige Kilder, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 23: **Jvrig]** = B; A: **Æmsig**

— —, — 29: **„Tag din Githar osv.]** I A begynder ikke her noget nyt Afsnit, saaledes som i de øvrige Kilder.

— —, — —: **nu]** = B; A: **med**

— 32, — 3: **Under Githrens osv.]** I A, men ikke i de øvrige Kilder, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 4: **i svævende Galop]** = B; A: **i smidig Dands-Galop**

- Side 32, Linie 25: Er han sindig og fornuftig] = C; A: Er det sindigt og fornuftigt
- 33, — 14: tykke] = B; A: folde
- —, — 15: fun] = B; A: du
- —, — 17: hvide] = B; A: vide
- —, — 20: see] = C; A: seer
- —, — 21: i den vide Skiole] = B; A: i sneefarvet Skiole
- —, — 22: der] = B; A: taus
- —, — 23: Bord] = B; A: Bænk
- —, — 25: Rynket, vigtig,] = B; A: Vigtig, fløgtig.
- —, — 28: Hvordan er dog dette fat?] = C; A: Han veed ej, hvor det er fat.
- 34, — 4: det veed Enhver;] = C; A: det veed man godt,
- —, — 6: Kiære Piero! er du der?] = C; A: Pierot! Vor Pierot!
- 34: Vaarsang.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl. Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 22: Viste hid, viste did] A, B og C: Vifter hid, vifter did
- 35, — 5: Grønt under Lovet sin spirende Knop] = B; A: Grønt i sit Løv den tilsluttede Knop
- —, — 22: bag grønne Skier.] = B; A: i Vaarens Gemak.
- —, — 24: Jngen opdager os her.] = B; A: Jngen har hørt, hvor det smak.
- 36: Digteren, Amor og Musen.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl. samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Digteren og Amor. I B og C er Digtet forkortet fra 14 til 8 Stropher.
- 37, Linie 7-8: hvordan? | Kommer] = B; A: hvordan | Kommer
- —, — 10: hurtig] = B; A: rolig
- —, — 15: for] = B; A: i
- —, — 19: ioniske] = C; A: joniske
- 38, — 19: Barmen, saa stolt] = C; A: Barmene stolt
- —, — 20: Blænder det Die] = C; A: Blænde de Dine
- —, — 25: alt] = B; A: at
- 39: Digterens hjem.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 40, Linie 13: hans] = C; A: sin
- —, — 24: Mephistopheles] = B; A: Belzebub

- Side 41, Linie 4: Hippogryphen] = B; A: Hypogryphen
 — —, — 18: Roncivallis] Alle Kilderne: Roncisvallis
 — —, — 20: mod] = B; A: med
 — 42, — 8: Dpfofter] = B; A: Høit lofter
 — —, — 13: Clementer ikke] = B; A: Clementerne ei
 — —, — 16: høie] = B; A: ædle
 — —, — 22: Det føler dybt han i alt Stort] = B; A: Det
 ahner han, i alt hvad Stort
 — 43: Christiansholm.] Digtninger af Adam Oehl., I, 1811.
 Digtet er skrevet til Greve og Grevinde Schimmelmänn, see
 Oehls Erindr., I, Side 235-237, 138; II, Side 8; III, Side
 5, 8, 16, 30, 31.
 — —, Linie 11: Campagnens] Orig.: Champagnens (smlg. Var.
 til Side 56, Linie 8)
 — 44: Til Schulz.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811.
 (B) Oehl. samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digter-
 værker, XIV, 1846. — Om Schulz see Oehls Erindr.,
 I, Side 93-94; II, Side 171; IV, Side 39; Oehls Prome-
 theus, I, Side 344-45.
 — —, Linie 18: Leonardos] A, B og C: Lionardos (Leonardo
 Leo)
 — —, — 19: San Pietros] A, B og C: St. Pietros (smlg. Side
 61, Linie 1)
 — —, — 25: Knæ, den] = B; A: Knæ og
 — 46, — 2: for Dvergiveness og] = B; A: for Jordens Mun-
 terhed og
 — —, — 3: Den] = B; A: Dens
 — —, — 9-10: Hvem barnlig Andagt fromt i Hjertet boer, |
 Ham vil du Stenen let fra] = B; A: Hvor barnlig Andagt i
 et Hjerte boer, | Elig Mand vil Stenen du fra.
 — —: Til Melpomene.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I,
 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls
 Digterværker, XIV, 1846, hvor anden Strophe er udeladt.
 — —, Linie 20: Vedbendfrands] = B; A: Epheufrands
 — 48, — 24: skulende] = B; A: skumlende
 — —, — 25: Ildgierningens Mænd] = C: A: Ildgierningens-
 mænd
 — 49, — 4: G[lovens Blund] Blund er her, ligesom flere
 Steder hos Oehl. (see f. Ex. Trag. Dram., III, 1858, Side
 207, Linie 20; V, 1858, Side 13, Linie 8), brugt i Betydning
 af: Øieblik.

Side 49, Linie 6-13: Er Menneffets Liv osv. indtil Gnift] Nærvær. Udgiver har søgt, paa den lempeligste Maade at bringe Mening i dette Sted, der aabenbart er corrumperet (muligt er endog en Linie faldet ud) i Kilderne, som lyde saaledes:

A og B:	C:
Er Menneffets Liv.	Er Menneffets Liv;
Thi Kronions Ild	Thi Kronions Ild
Hos Prometheus rant,	Hos Prometheus rant,
Dg fængslet i Leer;	Dg fængslet i Leer;
Men den falkede Flint	Men den falkede Flint
Slaaer sønder, o Mø,	Slaaer sønder, o Mø!
Kun dit mægtige Spær.	Dit mægtige Spær;
Dg den løsladte Gnift	Dg den løsladte Gnift

- 50: *Mine Mestere.*] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
- —, Linie 27: Foragted Mambrims Hielm] At Mambrims Hielm, som et af Don Quixotes Phantasterier (21de Cap., eller 3die Bogs 7de Cap.), staaer her for Phantasteri overhovedet, og aldeles ikke for Digterværket Don Quixote, kunde synes overflødig at anmærke, naar ikke Molbech i sine Studier over Oehls Poesie, 1850, Side 74—75, paa en mærkelig Maade havde misforstaaet dette Sted. — Oehl. skriver Mambrim efter sin Kilde, Jomfru Biehls Oversættelse; Orig. har Mambrino.
- 51, — 8: Tankeblif bag Laurens Grene] = B; A: Tankeblif, med Ræmpesene
- —, — 12: kun Iystig Strid i Velflangsbord.] = B; A: kun Strid i Barnlighedens Flor.
- 52, — 12: din] = B; A: sin
- —: Til min Læser.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
- 53, Linie 1: Hvem Sanggubinden til sin Præst udfaarer] = B; A: Hvem Musen til sin Præst paa Jorden faarer
- —, — 8: For du vil tolke dem] = B; A: For Musen tolker dem
- —, — 12: aabne] = B; A: rode
- 54: Tilbageblik paa Rom.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B er Digtet forkortet fra 325 til 297, og i C til 177 Verslinier.
- 55, — 8: nu] = B; A: om
- —, — 9: Store] = B; A: Efienne

- Side 55, Linie 12: Hvad uskønt var, hvad heller fylbt] = B; A: Hvad ubehageligt, og fylbt
- —, — 21: Vedbend] = B; A: Gpheu
- 56, — 6: Jer falske Søster] Hertil har A denne Anm.: Kirsebærlaubbærret
- —, — 8: Campagnen] = B; A: Champagnen
- —, — 15: der] = B; A: fiernt
- —, — 21: Træsteveraneren] A, B og C: Transteveraneren
- 57, — 8: end] = B; A: dybt
- —, — 9: skuler sig deri bag Sivet] = C; A: bøier sig deri som Sivet
- —, — 17, til Side 59, Linie 7: Dødsfaren osv.] See Oehls Erindr., II, Side 200—201.
- 58, — 15: mod] = B; A: til
- 60, — 15: Sant evig, som de selv, i] = B; A: Sant pludselig, med dem, i
- —, — 17: Din Grestøtte] = B; A: Din Mamorpiller
- —, — 20: Marc Aurel] Alle Kilderne have ved en Tryk-, Skriv-, eller maaskee Distractions-Feil: Mark Anton
- 61, — 24: denne] = B; A: nu den
- 62, — 4: Mildt] = C; A: Sød
- —, — 19: For] = B; A: Fra
- 63, — 17: bort] = B; A: hen
- 64, — 5-6: Gang der den vakkre Camuccinis Prøve: | Et Afrids] = B; A: Gang der Luinis, Camucinis Prøver: | To Afrids (Luinis Indførelse paa dette Sted hidrørte formodentlig fra en Navneforvexling.)
- —, — 7: ham vil røbe] = B; A: dem berøver
- —, — 9: tøve] = B; A: tøver
- —, — 10: Danneders] = B; A: Tanneders
- —, — 17: Riepenhaus'ners Haand] Om Brødrene Riepenhausen see Oehls Erindr., II, Side 196—197, 200—201, 205, 207—208; IV, Side 151.
- —, — 20: varmt] = B; A: huldt
- 65, — 1: længst] = B; A: nu
- —, — 10-12: Hvor glade sad vi mangen kølig Aften osv.] See Oehls Erindr., II, Side 206.
- —, — 13: Du raske Müller] See Oehls Erindr., II, Side 202—203.
- —, — 19, til Side 66, Linie 22: endnu du tier stil | Om ham, som pryded Kredsen, osv.] Om Thorvaldsen see Oehls Erindr., II, Side 195—196, 197, 207—208; III, Side 12; IV, Side 4—5, 155, 159—160, 183—189.
- 66, — 2: staae] A, B og C: staaer
- 68: Aly og Gulhyndy.] (A) Digtninger af Adam Oehl.,

I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Digtværker af Oehl., I, 1835. (D) Oehls Digterværker, IV, 1845. I A, C og D staaer Digtet som Indledning til Eventyret Aly og Gulhyndy.

Side 71: Til Kronprindsesse Carolina.] Foran Digtninger af Adam Oehl., I, Januar 1811 (der indeholder: Romancer og Sange, samt Aly og Gulhyndy, et Eventyr): Til Deres Kongelige Hojhed Kronprindsesse Carolina. — See Oehls Erindr., IV, Side 58.

— —: Schimmelmanss Fødselsfest.] (A) Særskilt Tryk: *Schimmelmanss Fødselsfest. Trykt hos E. A. H. Møller, Hof- og Universitetsbogtrykker.* 2 upag. Blade 8vo, uden Aarstal. Tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech. (M) Orig.msript., med nogle uvæsentlige Smaa-Afvielser, tilh. Stud. jur. W. H. Meyer. I Oehls samlede Digte, II, 1823, og Oehls Digterværker, XVI, 1846, fremkom en Omarbeidelse af Digtet, hvori hver Verslinie var gjort en Fod kortere, under Navn af Schimmelmanss Fødselsdag. — Grev E. Schimmelman var født den 4de Dec., og Digtet maa efter dets Plads i samlede Digte nærmest antages at være fra Aaret 1810. See ovenfor, Side 311, Anm. til Digtet Side 43.

— 73: Phoenix.] (A) Kbhvns Adresse-Contoirs Efterretn., 1810, Nr. 289, den 8de Dec. (M) Den afskrevne Samling (see Oehls Digte, I, 1860, Side 333) med nogle Smaa-Afvielser, blandt hvilke fornemmelig denne til Side 74, Linie 4: Og Crocodillen vælter i sit Blod, henpeger paa en anden Kilde end Originaltrykket. I Oehls samlede Digte, II, 1823; Melodier til de af „Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug” udgivne fædrelands-historiske Digte. Ved A. P. Berggreen, 1840; Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og Oehls Digterværker, XIV, 1846, findes en, indbyrdes hist og her afvigende, gennemgaaende Omarbeidelse (i hvilken hver Verslinie er gjort en Fod kortere), men som dog har kunnet afgive et Par sproglige Rettelser. — Den 5te Dec. 1810 løb

Linieskibet *Phoenix* af Stabelen, bygget af Levningerne af det halvfærdige Linieskib, som Englænderne i 1807 omvæltede og forstyrrede paa Holmen.

Side 73, Linie 22: true] = M; A: truer

— —, — 23: Det er ei første Gang, en ærlig Kæmpe] Overeensstemmende med Omarbejdelsen, der har: Ei førstegang en ærlig Kæmpe; A: Det er ei førstegang at ærlig Kæmpe

— —, — 24: Hjertens] = M; A: Hjertets

— 74, — 9: Misunder du en Attila hans Ære] Overeensstemmende med Omarbejdelsen, der sidste Gang trykt har: Misundes Tamerlan hans Ære; A: Misunder Du en Attila sin Ære

— 75: Til Danmarks Dronning.] Foran Tragødien *Correggio*, som udkom i Jan. 1811.

— 76: Sang paa Kongens Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Sang paa Kongens Fødselsdag, den 28 Januar 1811. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 Blade 8vo. Tilh. Verd. (B) Egenhænd. Forandr. i Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294).

— 77, Linie 8: sidde] = B; A: være

— 78: Stærkodders Svanesang.] (A) Nyerups *Idunna*. En Nytaarsgave for 1812: „Stærkodders Svanesang. (See Sørgespillet).“ (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Stærkodders Svanesang.“ Digtet hørte oprindeligt til Tragødien *Stærkodder*, og findes med Undtagelse af de to sidste Stropher i de Oehls Efterladte tilhørende Rester af (M) Udkastet til dette Stykke (see *Trag. Dram.*, III, 1858, Side 353—367).

— —, Linie 12: sig] = M (B, C og D); A: jeg

— —, — 13: Giender] = M (B, C og D); A: Gienden

— —, — 22: Bisins] = M (Saxo: Visinnus); A, B, C og D: Bisins

— —, — 25: Hver nogen Ddd] = C; A: Den nøgne Dd

— 80: Brøllupsang.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Tiden er ubekjendt; men i begge Kilderne staaer Digtet, ligesom i nær-

værende Bind, umiddelbart foran den anden Bryllupssang, hvilken fremkom i Slutningen af 1811.

Side 81, Linie 19: [Giins] A og B: [Gans]

— 82: [Bryllupssang.] (A) Nyerups Idunna. En Nytaars-gave for 1812. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B og C kaldes Digtet Variation (paa den foregaaende Bryllupssang); i C er det forkortet til det Halve. I Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294) siges det, formodentlig efter Oehls egen Meddelelse, at være en Oversættelse af „Hochzeitlied. (Im Winter gesungen.)“, som findes i Oehls Gedichte, 1817; men med denne Sang har det saare Lidet tilfælles.

— —, Linie 12: [flar] = B; A: [huldt]

— —, — 19: [søger] = B; A: er for

— 83, — 4: [Vi Hymen offre vilde] = B; A: [Vi Hin berede vilde]

— 84: [Kongens Skaal.] (A) Særskilt Tryk: *Kongens Skaal. Den 11te December 1811. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) *Forhandlinger ved Festen i Kiøbenhavn d: 11 Decemb: 1811. Kbhn. 1812,* Side 142—144.

— —, Linie 10: for [sit eget] = B; A: for [Gget]

— —, — 19: [Dannevirke] = B; A: [Danavirke]

— 85: [Sang for Skydeselskabet.] (A) Særskilt Tryk: *Sang for det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og danske Broderskab paa tredie Juledag 1811. Af A. Oehlenschläger. Kbhn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) P. Foersoms Poetisk Nytaarsgave for 1813: [Sang. (For det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab.) Sidste Strophe er udeladt i B.

— 87: [Sang for samme Selskab.] (A) Særskilt Tryk: *Sang for Det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og Danske Broderskab paa tredie Juledag 1811. Af A. Oehlenschläger. Kbhn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz.* 2 upag. 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: [Dronningens Skaal. Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen. (C) Oehls

Digterværker, XVI, 1846: Dronning Marias Staal. Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen.

Side 88: Til mit Fædreland paa Nytaarsmorgen.] (A) Nyerups Frigge. Poetisk Nytaarsgave for 1813. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Fædrelandet.

- —, Linie 21: aarle] = B; A: første
- —, — 26: alle] = B; A: Hjertets
- 89, — 1: Zephyr] = B; A: Zefir
- —, — 29: Balder] = B; A: Baldur (smlg. Side 90, Linie 4).
- 90, — 10: Helten] = B; A: Stjæmpen
- —, — 17: stærke] = B; A: vaffre
- 91, — 2: skionne Gudestare] = B; A: genialste Stare
- —, — 4: ædle Flamme maae vi end] = B; A: skionne Flamme maa vi snildt
- 92: Til Kammerherre Juel paa Thorseng.] Nyerups Frigge. Poetisk Nytaarsgave for 1813, iblandt „Vers og Sange, fremsagte og afsjungne af kongl. Skuespiller og Dannebrogsmænd Knudsen, paa hans patriotiske Sommerrejse 1812, da han til de danske Fanger i Engelland samt til de paa Najaden Qvæstede og de Faldnes Enker samlede de betydelige Summer, hvis Beløb de offentlige Tidender har anmeldt”: Til Kammerherre Generalmajor Juel paa Thorseng, Storfors af Dannebrog. — Knudsen var i Begyndelsen af August Maaned paa Thorseng.
- 93, Linie 7: mælte] Orig.: meldte
- 94: Julefang.] Særskilt Tryk: Julefang. Af A. Ochenschläger [sic]. Kbh. 1812. Trykt og forlagt af Dir. J. F. Schulz. Mel. Hvor smukt, sin Pligt som Menneske at lyde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Sangen er formodentlig skrevet for Skydeselskabet.
- 95, Linie 16: vort] Orig.: vort
- —: Til Fru Frederike Brun.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Til Fru Frederike Brun. I begge Kilderne staaer Digtet forrest i et Afsnit paa respective fire og tre Numere, kaldet Fødselsdagene paa Sophienholm, og efterfølges i A af et andet til Fru

Bruns Fødselsdag, den 3die Juni. Den Plads, disse to Digte have faaet i A, viser den Periode, hvori de ere skrevne, og nærmere bestemmes denne med stor Sandsynlighed til Aarene 1813 og 1814 derved, at Baggesen i det første af dem omtales, og omtales som nærværende. Fra 1815 have et tredje Digt til Fru Bruns Fødselsdag (see Side 141—144), og efter den Tid afbrød Oehl. i mange Aar Forbindelsen med hendes Huus. — Om Fru Brun see Oehl.s Erindr., I, Side 237—238; II, Side 171, 197—198, 204, 206; III, Side 15; IV, Side 148—153.

Side 97: **Sang for Skjdeselskabet.**] Oehl.s samlede Digte, II, 1823: **Sang for Skjdebaneselskabet.** — Tiden vides kun tilnærmelsesviis, efter den Plads, Digtet har i Kilden; med størst Rimelighed henføres det til Aaret 1813, i hvilket Fugleskydningen fandt Sted den 29de Juli.

— 99: **Til Kongen.**] (A) Foran Norske Kongers Historie, IV, udgivet af B. Thorlacius og E. C. Werlauff, Fol., udkommet i August 1813. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl.s Digtværker, XVI, 1846. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. I B og C, hvor Overskriften lyder som i nærværende Udg., er Digtet forkortet til 8 Stropher.

— —, Linie 11: Dg] = M; A: Men

— 101: **Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg.**] Foran Tragødien Hugo von Rheinberg, der udkom i September 1813: Videnskabens Dyrker, Kunstens Ven, Digterens Belynder, Herman Wedel Greve af Jarlsberg helliger Høiagtelse og Taknemmelighed dette Sørgespil.

— 102: **Til Prinds Christian Frederik.**] Foran Digtninger af Adam Oehl., II, ogsaa kaldet Fortællinger af Adam Oehl., 1813, udkommet i November, og indeholdende de fem Fortællinger: Reichmuth von Adocht, Maleriet, Lykkeridderne, Munkebrødrene, Eremiten. — Om Christian den Ottende taler Oehl. i sine Erindr., III, Side 14; IV, Side 43, 115, 125—126, 137—138, 159, 162, 168—169, 270, 283—284.

- Side 104: **I Krigens Tid, da Vinen var dyr.]** (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om naar Sangen er skrevet, findes Intet angivet; efter dens Overskrift og Indhold maa den sættes omtrent her. Angaaende de tre første Stropher see Oehls Erindr., I, Side 176—177.
- 105, Linie 3-4: **Skal Spendrup fun i Brændeviingaardstræde osv.]** Spendrup, en kjøbenhavnsk Familie, hvis bekjendte Brændeviinsbrænderi i Viingaardstræde mod Slutningen af forrige Aarhundrede eiedes af Ewalds Ven, Peter Sp., og senere er arvet over i den qvindelige Linie.
- 106: **Til Ludvig Heiberg.]** (A) Molbechs Athene, Marts 1814. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C er Digtet meget omarbeidet, og forkortet til 5 Stropher, og i C er Overskriften: Til Ludvig Heiberg. (som Dugling). — Om J. L. Heiberg, hvis Marionetteater udkom i Dec. 1813, see Oehls Erindr., III, Side 41; IV, Side 27—28, 44—45, 141—142, 151, 299, 309—311; Oehls Prometheus, I, Side 77—80, 349—363; II, Side 82—83, 89—91.
- 108: **Thorvaldsenske Billeder.]** (A) Tolv Blade Figurer til Tegne-Øvelser efter Thorvaldsen, Professor og Ridder. Med poetiske Forklaringer af Professor A. Oehlenschläger, og en oplysende Fortale af Udgiveren, G. L. Lahde, udkommet i tre Hefter, Januar, April og December 1814. Optrykt 1834. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Thorvaldsenske Billeder, hvor dog kun Nr. 5, 6, 10, 9 og 12 ere optagne. — I Lahdes Fortale til A hedder det, Side IV: „De med human Beredvillighed af Hr. Prof. Oehl. forfattede, poetiske Forklaringer” osv. — Om Thorvaldsen see de ovenfor, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.
- 109, Linie 13: **Kæmpeskaff] Orig.: Kæmpeskaff**
- 114, — 11: **Somrens] = B; A: Vaarens**
- 117, — 10-13: **Lang Tid fun Amor osv.] = B; A: Kun Amor er en Dreng, som leser og som leger Ligg Bien i hvert broget Blomsterbed. Først naar han drukkit har af Siælens Bæger, Da fatter han først Kiærlighed.**

- Side 117, Linie 19: **Ino, Bacchus og Mercurius.**] Denne Overskrift, der i Orig. mangler over Digtet selv, er hentet fra dens Indholdsliste.
- 118, — 6: den] Orig.: din
- —, — 10: den] = B; A: de
- —: **Til fru Frederike Brun.**] Oehl.s samlede Digte, II, 1823. See ovenfor, Side 317-318, i Anm. til Digtet Side 95.
- 120: **Sange til Velkomstsfeften.**] Særskilt Tryk: Prolog og Sange til Velkomstsfeften paa Nyholm, den 2den August 1814; for vore hjemkomne Brødre af engelsk Fangenskab. Fra Hans Christian Knudsen, Kongelig Skuespiller og Dannebrogsmænd. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. — Prologen findes i Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 168.
- 122: **Cantate til Minde om Hertug Frederik Christian.**] (A) Særskilt Tryk: *Cantate ved Universitetets Sørgehøitid den 4de August 1814; til Minde om Frederik Christian, Hertug til Slesvig-Sønderborg. Af Oehlenschläger. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: **Hertug Frederik Christians Minde.** Universitetets Cantate. Forkortet. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr., III, Side 5, 6, 8.
- —, Linie 12: **Chor.**] Mangler i begge Kilderne.
- 123, — 4: **Da først du havde stuet Bældens Fald.**] B's Læsemaade kan tjene til Commentar: Dog saae du først den stolte Herskers Fald.
- 124, — 14-15: **Krandsen fhyde, | Laurens Krands.**] = B; A: **Krandsse fhyde. | Laurens!**
- 125: **Sang for Skydeselskabet.**] Særskilt Tryk: *Sang for det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab, den 18de August 1814. Kbh. Trykt i det Kgl. Vaisenhusets Bogtrykkerie af C. F. Schubart. Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
- 126: **Til frøken Ida Brun.**] (A) Rahbeks Tilskueren, Nr. 6, Januar 1815. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehl.s Digtværker, XVI, 1846: **Til Ida Brun.**

I alle Kilderne hører Digtet til den lille Samling Fødselsdagene paa Sophienholm, i A som første, i B som tredje, og i C som andet Numer. I A er Navnet Sophienholm forklaret ved Anm.: Digtetinden Fru Fr. Bruns bekiendte delige Sommerbolig. — Om Ida Brun, der var født den 20de Sept. 1792, see Oehls Erindr., IV, Side 152—153. Digtet er formodentlig fra 1814.

Side 126, Linie 6: Jothun] A: Jothum (B og C afvigende)

— —, — 7: fægger] = B; A: mørkner

— —, — 17: tænker paa, hvad jeg maafke skal] = B; A: tænker kun paa, hvad jeg snart skal

— 127, — 26: Phobus] = B; A: Phæbus

— 128: Til Jomfru Sophie Brun.] (A) Rahbeks Tilskueren, Nr. 7, Februar 1815. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Huusalfen. Til Jfr. Sophia Brun. I alle Kilderne hører Digtet til Samlingen Fødselsdagene paa Sophienholm, i A som andet, i B og C som sidste Numer. — Sophie Brun, hvis Fødselsdag var den 1ste October, var en Søster til Fru Bruns Mand. Digtet er formodentlig fra 1814.

— —, Linie 19: paa al den] = B; A: paa den

— —, — 25: more] = B; A: fryde

— —, — 26: frydes] = B; A: styrkes

— 129, — 24: Selskabets Glæder] = B; A: Selskabsglæder

— 130, — 2: har] = B; A: gjør

— —, — 5: Hun spiller gjerne med Kugler saa [maae] Hertil har A Anm.: Billard

— —, — 10: „At høre paa Skovenes Ugle“] Citationstegnene ere først komne til i C.

— —, — 15-16: Hver Morgen de vel blive passet | Med Rildvandet i Glasfæt.] = B; A:

Dg Vandet til rette Tide,

Dog ofte Døden de lide.

— 131: Sang for det Dram.-Litt. Selskab.] (A) Molbechs Athene for Oct. 1814. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Dramatisk Selskabsvise. Sangen findes afskrevet i det Dramatisk-Litteraire Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilhørende det store kgl. Bibliothek), hvorfra Datoen er hentet.

— —, — 8: Lige dan] = B; A: Lige saa

— —, — 16: den] = B; A: de

- Side 131, Linie 16: bebaarer] = B; A: bebaare
 — —, — 17: maler] = B; A: male
 — —, — 18: udspræder Blodet med Taarer] = B; A: udspræde
 Blodet med Taare
 — 132, — 25: hiin Palnatofe] Hertil har B Anm.: Rahbet.
 — 133, — 13: af fulde Maal] = B; A: ved Ultrets Baal
 — —, — 17: Planter] = B; A: Frugter
 — —, — 20: Der] = B; A: Da
- 134: **Paa vor Dronnings Fødselsdag.**] (A) Molbechs Athene for Nov. 1814. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Dronningens Fødselsdag. 3 Kongens Graværelse. (C) Oehls Digtværker, XVI, 1846: Dronningens Skaal, i Kongens Graværelse. I B er den sidste Strophe udeladt, og i C kun den fjerde Strophe beholdt.
- 135: **Sang paa vor Konges Fødselsdag.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang paa vor Konges Fødselsdag den 28 Jan. 1815. Kbh. Trykt hos B. Brännich. Mel. Vær du vort Selskabs Skytgudinde.* 2 upag. Blade 8vo. Exemplaret, som af senere afdøde Etatsraad E. Claussen blev skjænket nærværende Ud giver, og nu tilh. Verd., har været benyttet af Digteren som Mscrpt. til en Omarbeidelse for Skydeselskabet, som følger:
- Lyd hoit i Sky, vor glade Stemme!
 Vi hædre Kongens Fødselsdag.
 At elske ham kan aldrig glemme
 Det gamle danske Broderlag.
 Ni Konger saae vort Samfund jo,
 Dem alle var det lige tro.
- Snart skal vi atter see ham kneise
 Med Hoihed paa sit faste Slot.
 Naar ædle danske Konger reise,
- osv. uforandret. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Kongens Fødselsdag. Da han var i Wien.
- 137: **Cantate i Anl. af Prinds Christians Bryllup.**] (A) Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Hans Hoihed Prinds Christian Frederiks og Hendes Hoihed Prindsesse Caroline Amalias Bryllup.* Musikken af Prof. Kunzen. Ordene af Prof. Dehlenschläger. Kbh. 1815. Trykt hos Andr. Seidelin. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte,

II, 1823: Prinds Christian Frederiks og Prindsesse Caroline Amalias Bryllupsheittid.

Side 138, Linie 25: Vedbenden] A: Vedben den (B afvigende)

— 139: Sang af Eleverne i de Blindes Institut.] (A) Særskilt Tryk: Sang til ∞ af Eleverne i det kongl. Institut for Blinde. Kbh. 1815. Trykt hos Br. C. N. S. Møller. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Hr. Fuldmægtig T. Vedersø. (B) Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 42, den 26de Mai. Overskriften som i nærværende Udgave. — Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 309: Epilog til Blinde-Institutets Concert den 3die November 1839.

— 140: Til visse Dactere.] (A) Oehls Erindr., IV, Side 155-156. (M) Orig.mscrptet til Erindr., tilh. Digterens Efterladte. — I A hedder det: Mig rørte det dybt engang, da jeg saae Folket trække Kongen. Jeg skrev i den Anledning et Digt, der aldrig har været trykt. I M har dette Sted først lydt saaledes: Mig rørte det dybt engang, da jeg saae Folket trække Fredrik den Siette efter sin Hiemkomst fra Wien, osv.

— 141, Linie 8: Konningen] = M.s oprindelige Læsemaade; A: Ueblingen

— —, — 9: Drot] = M.s oprindelige Læsemaade; A: Ven

— —: Den 4de Juni 1815.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 50, den 20 Juni: Den 4de Juni 1815. I Anledning af d. 3die. Digtet staaer der som det tredje i Samlingen Fødselsdagene paa Sophienholm (see ovenfor, Side 317, i Anm. til Side 95). (M) Kladden til Digtet, tilhørende Oehls Efterladte.

— 142, Linie 1: Solmen] = M; A: Solme

— 144: Kong Frederik den Siettes Kroningsfest] (A) Særskilt Tryk: *Deres Majestæters Kong Frederik den Siettes, og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest Den 31te Julii 1815.* Kbh. Trykt hos Boas Brünnich. Undertegnet: *Allerunderdanigst Adam Oehlenschläger.* 8 pag. Sider 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 61. (B) Oehls samlede Digte,

II, 1823: Kroningsfesten paa Frederiksborg. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Kong Frederik den Siettes Kroningsfest. — See Oehls Erindr., III, Side 89-90.

Side 146, Linie 16: ædelt] = B; A: ædle

- —: *Folkesang ved Frederik den Siettes Kroningsfest.*] (A) Særskilt Tryk: Folkesang ved Deres Majestæters Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest. Kbhvn. 1815. Trykt hos B. Brünnich. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1815, Nr. 182; Molbechs Athene, August 1815; Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 61. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Sang ved Kroningsfesten. — See Oehls Erindr., III, Side 89, 90, 92-83.
- 148: *Apol og Muserne.*] Oehls samlede Digte, II, 1823, hvor Digtets Plads er umiddelbart efter de to til Kroningsfesten.
- 150, Linie 7: vore] Orig.: vores
- 151, — 31: *Polihymnia*] Orig.: Polihymnia
- 152: *Sang i Anl. af Prinds Christians Fødselsdag.*] Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hans Hoighed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Den 18de September 1815. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
- 154: *Sang i Anl. af Dronningens Fødselsfest.*] (A) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsfest, den 28de October 1815. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. J. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 87. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823 (hvor Digtet følger umiddelbart efter „Dronningens Fødselsdag. I Kongens Fraværelse.“): „Varet efter. Da Hans Majestæt var tilstæde.“
- —, Linie 11: Festen, Ridder! i din Hal.] = B; A: Og Festen i din Glædeshal!
- 155: *Selskabsang paa Hendes Majestæts Fødselsdag.*] Oehls samlede Digte, II, 1823, hvor Digtet staaer umiddelbart efter den ogsaa i nærværende Bind nærmest foregaaende Sang.
- 156, Linie 3: *Hvælvingen*] Hvælvingen d. e. Bægerets Runding. Orig.: Hælvingen

Side 156: **Sang i Anl. af det Dram.-Litt. Selskabs 35 Aars Stiftelsesdag.**] (A.) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af D. D. S [o: L.] S-s 35 Aars Stiftelsesdag.* Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret. Undertegnet: 121. To upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) T. Thortsens Lommebog for Skuespilyndere for Aaret 1820: *Sang (i Anledning af det dramatisff-litteraire Selskabs 35te Stiftelsesdag).* (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Dramatisffe Selskabsfange, I.* Sangen findes afskrevet i Selskabets Copiebøger (see ovenfor S. 321), af hvilke man seer, at den er skrevet til den 7de Dec. 1815, og senere benyttet som Prolog med forandret Slutning den 21de Oct. 1829.

— 158, Linie 7-8: *Dg var jeg til, da var jeg saare liden | Den Aften, da det spille første Gang.] = C (Allusion til Vers 10 i Wessels Gaffelen); A:*

Enhver af os var dengang saare liden,
Den Aften, da der spilles førstegang.

— —: **Sang paa vor Konges Fødselsdag.**] Særskilt Tryk: *Sang paa vor Konges Fødselsdag den 28de Januar 1816 for det Harmoniske Selskab. Af A. Oehlenschläger.* Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 159: **Sølvbryllupsfesten i Peire.**] Rahbeks Dansk Minerva, August 1816.

— 160, Linie 1: den] Orig.: du

— 161: **Til Kongen ved Fugleskydningen.**] (A) Særskilt Tryk: *Til Hans Majestæt Kongen, ved Fugleskydningen den 8de August 1816. Fra det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og Danske Broderskab.* Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. Mel. *Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (M) Orig.msript., tilh. Fabricius. — Aftrykt i Per Vrøvlers Yderst grundige Kommentar over den uhyre Digter A. Oehlenschlägers sidste genialske Sang ved Fugleskydningen den 8 August 1816. Paa Rim udsat til en Ven, der har glemt Nutidens Vers, og ikke forstaaer vore Dages Prosa; og i Trykken befordret for de Venner af Litteraturen, der ikke

kunne læse Skrift. Med et Parenfoldige Anmærkninger af Knud Siællandsfar. — Nebulæ, malusque Jupiter urget. Hor. — Ved Jens Immanuel Baggesen. Kbh. 1816. 119 Sider 8vo.

Side 163: *Frederiksberg.*] (A) *Frederiksberg* Et Digt af Adam Dehlschläger, udkommet i Januar 1817, med en Vignet paa det kobberstukne Titelblad. 12mo. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823: „Mit Hiem. 1816.“ (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: „*Frederiksbjerg*digtet. (1816).“ — I Oehls *Levnet*, fortalt af ham selv, II, 1831, hedder det Side 321: I Sommeren 1816 havde jeg en Fornøielse, som jeg ikke siden har nydt, at ligge med min hele Familie paa *Frederiksberg*. Vi beboede nogle Bærelser hos Herr Lieutenant Bonsach, min Faders Fuldmægtig. Mit Samliv her med mine Børn paa den „Blet af Jord, hvor Livets Stemme lod første Gang fra spæde Bryst“, har jeg besunget i Digtet *Frederiksberg*, hvis barnlige, fredelige Tørelser og rorende Grindringer endog næsten afvæbnede mine bitterste Fiender. Det blev almindelig hørdet, og jeg troer, ei engang nedrevet af Baggesen.

- —, Linie 16-17: Skoven, | Høget for dig;] Søndermarken, der indtil den nyeste Tid har været aflukket og kun tilgængelig for Hoffet. See Oehls *Erindr.*, I, Side 14.
- —, — 25: *Frederiksberg*] = B; A: *Frederiksberg*
- 164, — 20-25: Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund, osv.] See Digtet *Hiem* vee i Oehls *Digte*, I, 1860, Side 261-263.
- 166, — 19: *Hermelinsflødt*] = B; A: *Hermelinsflødt*
- —, — 21: *Tigger*] = B; A: *Betler*
- 167, — 17, til Side 169, Linie 4: Guldt Malerier | Børnet indvæler osv.] De fleste her besungne Malerier omtales i Oehls *Erindr.*, I, Side 18-20.
- 169, — 11-12: Jld var hans Aand; hvad hans Pensel fortæerte, | Utter de heftige Luer fortæerte.] Ved Christiansborg Slots Brand 1794 tilintetgjordes mange af *Abildgaards* Malerier. — I B lyde disse Linier saaledes:
 Jld var hans Aand; du dens Mærke nu fluer
 Sielden, thi Luen fortæred hans Luer.
- Om *Abildgaard* see Oehls *Erindr.*, I, Side 234-235.
- 170, — 2: *Fredelig*] = B; A: *Fredlige*
- —, — 3-4: Digteren sjunger ved Harpen med Rette: | „Sindet

indsnærpes i Sneverheds Muur".] „Im egen Kreis verengert sich der Sinn", Schillers Prolog, gesprochen bei der Wiederöffnung der Schaubühne in Weimar im October 1798. Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 304, Linie 7-8.

- Side 171, Linie 9, til Side 172, Linie 2: Drengen med Elæde ved Slotsporten staaer, osv.] See Oehl. Erindr., I, Side 11.
- 172, — 4-12: Høstet jeg seiler paa Gadefærds-Is. osv.] See Oehls Erindr., I, Side 37.
- —, — 6: Bar for Aladdin en ubentet Høffe.] I sine Erindr., I, 1850, Side 220-221 (aftrykt i Oehls Romant. Dram., I, 1857, Side 374), sammenligner Digteren sig selv med Aladdin, og i Erindr., III, Side 31, kaldes han af Grev Schimmelmann og sig selv ligefrem Aladdin, ligesom her.
- —, — 22: Læser i Heineke Fos og Rolf Strage.] See Oehls Erindr., I, Side 40 og Side 32.
- —, — 27, til Side 173, Linie 16: Langt over Søen | Er han paa Den osv.] See Oehls Erindr., I, Side 15.
- 173, — 10: Brune Mand's Skrifter] Komische Romane aus den Papieren eines braunen Mannes, af J. G. Müller, Forf. til Siegfried von Lindenberg.
- —, — 11: Jones] = B; A: Jons
- —, — —: Clatis[e] Richardsons Roman Clarissa Harlowe.
- —, — 24: Træers] = B; A: Træets
- 174, — 1, til Side 175, Linie 24: En Skole | Det var, osv.] See Oehls Erindr., I, Side 8-9.
- —, — 8: endnu ham] = B; A: ham endnu
- —, — 21, til Side 175, Linie 16: Hun havde ogsaa den blandt flere Skifte, osv.] I nogle Exemplarer af A staae de to første af disse fire Stropher ved en Trykfeil efter de to sidste.
- 176, — 7: Deguens lærde Substitut.] Om denne Lassen see Oehls Erindr., I, Side 34, 35.
- —, — 11-15: Herr Wibe selv var velbelæst og tapper. osv.] See Oehls Erindr., I, Side 34.
- —, — 15: ukkelig han ofte] = B; A: ofte ukkelig han
- —, — 16: Dog lod Herr Bruun sig ei af Eligt anfegte] See Oehls Erindr., I, Side 21, 60-61.
- —, — 19: tolfed] = B; A: tolfte
- —, — 28: Jeg spille Klind med Bernt] Denne Bernt er B. Winckler, see Oehls Erindr., I, Side 13, 28-29, 33, 57-58, 105, 120; III, Side 28.
- 177, — 17: Endnu jeg hører] = B; A: End horer hist jeg
- —, — 23-24: Forsigtig! brød den ikke! osv.] = C; A:

- Johannes græd, da Jesus han mon væde
 I Jordan. — Christ var stor! — Det var af Blæde!
- Side 178, Linie 4: Tremulanten] C, B og B: Trimulanten
 — —, — 27: for mig] = B; A: hisjet
 — 179, — 22-24: Hvor blanke Fæd paa Bordet staaer; osv.]
 See Oehls Erindr., I, Side 147.
 — 180: Til min Søster.] Om Sophia see de i Oehls Digte,
 I, 1860, Side 335, i Anm. til Side 279 anførte Steder af hans
 Erindr.
 — —, Linie 14: Din Fødselstid jeg mindes.] See Oehls
 Erindr., I, Side 7.
 — 182, — 13-14: Haugen. | Haugen] = B; A: Haugen. | (En
 Berølsang.) | Haugen.
 — 183, — 13: bær] = B; A: bar
 — 184, — 23: Og Løven har sin Vogter [sønderrevet.] I Slut-
 ningen af Frederik den Femtes Tid sønderrev en Løve i det
 daværende kongelige Menagerie paa Frederiksberg sin Vogter,
 der kom ind til den i andre Klæder end sædvanligt.
 — 187, — 16: ei man sig] B; A: man sig ei
 — —, — 30: medens Perler] = B; A: mens Brillanter
 — 188: Søndermarken.] Om de i dette Digt omtalte Localiteter
 see Oehls Erindr., I, Side 14 og 40.
 — 189, Linie 6: der slog] = B; A: slog dem
 — —, — 7-8: Jorden gjorde Smallebakke i Hift i Haven steil.]
 D. e. den af Fordybningen (hvor nu det steensatte Bassin
 er) udgravede Jord benyttedes til at forhøje Smallebakken,
 Udsigtsbakken, ved Slottet.
 — 190, — 25-26: Længslen dog ei skulde fue | Selv et Cauca-
 sus] = B; A:
 Længslen selv ei skulde fue
 Stolten Caucasus
 — 193, — 13: Ungdoms bedste] = B; A: bedste Ungdoms
 — 194: Voigt.] Om Slotsforvalter og Gartner Voigt see Oehls
 Erindr., I, Side 5.
 — —, Linie 16: bugtede] = B; A: slanglige
 — 195, — 14: Hiernt i Elysiums] = B; A: Dybt i Elysiums
 — —, — 16: Flods Bugt] = B; A: Flod-Bugt
 — 196, — 4: Spandenes] A: Spandens (B og C afvigende)
 — —, — 15: Tidt fra sin By han ilede herud; han] = B; A:
 Fra sin steile Borg tit han reed; han
 — 197, — 7: af Vandet] = B; A: fra Stranden
 — —, — 9: Regnsky] = B; A: Byge

- Side 198, Linie 1: i en Beenrads] = B; A: i Stelettets
 — —, — 2: Leen alt i] = B; A: Lee i
 — —, — 7: Hofmænd = B; A: Hofstat
 — —, — 21: tisser] = B; A: truer
 — —, — 22: Vintrens Morderfind] = B; A: fæle Morders
 Sind
 — 199, — 6: som sikkert forestaaer] = B: A: som forestaaer
 — —, — 12: sin] = B: A: en
 — —, — 27: O, elskte Moder! seer jeg dig igien?] Om Dig-
 terens Moder see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 300, i
 Anm. til Digtet Side 4 anførte Steder af hans Erindr.
 — 200, — 18-19: Gift hviler ved din Fod det stakkels Roer, osv.]
 See Oehls Erindr., I, Side 17 og 42.
 — —, — 21: Thi hist Veninden har hos Gud hun mødt,]
 Denne Veninde (af Digteren, ikke af hans Moder), hvis Navn
 Amalia nævnes i det Følgende, er Grevinde Münster, der i
 Sommeren 1814 havde berøvet sig selv Livet; see Oehls
 Erindr., III, Side 11, 13-14, 88-89.
 — 201, — 20: i Vennekreds] = B; A: i elskte Kreds
 — 202, — 4: giemme = B; A: giemmes
 — 203, — 8: ud sig] = B; A: Jorden
 — 205, — 2: Hoi og Dal] = B; A: den i Dal
 — —: Horats's Skaal.] (A) S. S. Hertz's Studenterviser,
 1ste Hefte, 1819: Horats's Skaal. Syngelig efter: „Tøm ud
 dit Glas, gjør mig Bæfied.“ (B) Oehls samlede Digte,
 II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845,
 samt (D) Oehls Digtværker, XIV, 1846: Horats. —
 Af Oehls Erindr., III, Side 102, sees, at Digtet er skrevet
 omtrent 1816.
 — 207: Golds Sølvbryllup.] (A) Særskilt Tryk: Paa Conferents-
 raad Golds og Hustrues Sølvbryllup den 18de Novbr. 1816.
 Dette Tryk, som anføres i Erslews Forfatter-Lexicon, er
 ikke kommet nærværende Ud giver tilhænde; men heldigviis
 haves Hr. de Conincks paalidelige Afskrift i Omspredte
 Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 194), hvilken her
 har maattet erstatte det Tabte. (B) Oehls samlede Digte,
 II, 1823: Golds Sølvbryllup; meget forkortet. — Om Gold
 see Oehls Syngespil, Lystspil osv., I, 1859, Side 342-343.
 — —, Linie 16: af] = B; A: og
 — 208: Charlotte Schimmelman.] (A) Dagen, 1816, Nr. 296,

- den 11te December. (B) Molbechs Athene, Dec. 1816. (C) Oehls samlede Digte, II, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I C og D er Digtet stærkt omarbejdet.
- Om den Besungne og om Grev Schimmelmans første Kone Emilie see Oehls Erindr., I, Side 235, 236; III, Side 5.
- Side 209, Linie 1: luffet] = C; A: luft
- —, — 6: hngere] Efter Versemaalets Fordring. A: hnger; B: hngre (C og D ganske afvigende). Smlg. Side 166, Linie 5: ældere.
- —, — 7-8: mig forekom som et Gæstet | Med sit Gitter, sin Gaard, ædle Charlotte! dit Huus.] Om Schimmelmans Palais i Bredgade med dets Forgaard og Gitter kan sees i enhver Kjøbenhavns Beskrivelse.
- —, — 9: Hverdags.] = B; A: Hverdags
- —, — 10: luffes af Gitteret ud] Ved ud mener Digteren vel her ude.
- —, — 13: Mæcenat] = B; A: Mœcenas
- —, — 19: værdig] = B; A: værdigt
- —, — 29: Stilhed] = C; A: Fromhed
- 210: Den 1ste Januar 1817. Skrevet i Hamburg.] (A) Molbechs Athene, Jan. 1817. (B) En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., I, 1817, Side 28-31: Den 1ste Januar 1817.
- —, Linie 3: Nyaars-Morgen] = B; A: Nyaarsmorgen
- 211, — 5: Nyaars] = B; A: Nyaars
- —, — 21: Gulde] = B; A: Gylde
- —, — 23: elste] = B; A: fiære
- 212: Den 28de Juli 1817. Skrevet i Wien.] En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 100-101: Den 28 Juli 1817. — Om Christiane see Oehls Digte, I, 1860, Side 335, Anm. til Digtet Side 279.
- 214: Dansk Borgerfang.] Særskilt Tryk: Dansk Borgerfang. Kbh. 1817. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo. Over Titelen findes Tallet 1. Tilh. Verd. Optryk 1820: tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Borgerfang.
- 216: Martin Luther. Ode osv.] (A) Molbechs Athene, Nov. 1817. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Martin Luther. Paa

Reformationens Jubelmorgen. Festen holdtes den 31te Oct. og 1ste Nov. 1817.

- Side 216, Linie 14: Høitidsfærd] = B; A: Høitidsfest
 — —, — 18: Indgød dybt] = B; A: Gød dig dybt
 — 219: **Sophias Grav.**] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. Foruden dette Mindedigt over Digterens Søster (om hende see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 335, i Anm. til Digtet Side 279 anførte Steder af hans Erindr.) findes et i Kbhn.s Adresse-Contoirs Efterretn., 1818, Nr. 41, og Dagen, 1818, Nr. 43, saa lydende:

Paa Pladen:

Sophia Wilhelmine Bertha Ørsted, født Dehlenschläger.

Hun saae Lyset første Gang den 16de Juli 1782,

Gud kaldte hende den 9de Februar 1818.

Hun blomstrede som Regnbuen i Taarer,

Dg svandt som den, da Solen brød hendes Sky.

Hver Sommer drog du til dit Fredriksberg,
 Ei langt fra Graven virkte du vor Glæde.
 Nu er det Vinter, Sneen dækker Bierg,
 Vi følge dig, men inderligt vi græde.
 Naar Blomsten kommer, blomstrer du ei meer.
 Den unge Vaar dit Kors paa Graven seer,
 Da røres, sværmer den, ved dig at mindes,
 Thi du var selv en Blomst, som sielden findes.
 Sov sødt, du elskte Stov! Den sfionne Siæl er fri.
 Nu er hun karsk — og hisset samles vi.

Disse Linier bære ikke Oehls Navn, men de bære hans Præg i den Grad, at de maaskee endog kunde været optagne i Texten.

- —, Linie 9: fiært] A og B: fiær
 — —: **Under P. Foersoms Portrait.**] Portraitet udkom i Digte af Peter Foersom osv., [August] 1818. Om Foersom,

der var død den 24de Jan. 1817, see Oehls Erindr., I, Side 110-111, 127, 128; III, Side 18-19.

- Side 220: **Sang ved Jubelheittiden for Præsten Chr. Brøndsted.**] (A) Særskilt Tryk: Sang ved Jubelheittiden den 30te September 1818. Kbhvn. Trykt i det Schulhøjske Officin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XVI, 1846: Den gamle Præst. I C er Digtet forkortet til det Halve. — Amtsprovst Chr. Brøndsted i Horsens var Fader til Digterens Ven P. O. Brøndsted.
- —, Linie 9: Løvet gules] = B; A: Blomsten skjules
 - —, — 12: Stærk] = B; A: Stærft
 - 221, — 8: Nu] = B; A: Gift
 - —, — 16: Det] A: De (B ganske afvigende)
 - 222: **Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav.**] (A) Dagen, 1818, Nr. 246. (B) Juletræet. En Samling orig. Fortæll. og Digte. Udg. af A. P. Liunge, 1821, og (C) Oehls samlede Digte, II, 1823, samt (D) Oehls Digtværker, XVI, 1846: Ole Hieronimus Mynster. — Om den Besungne, der døde den 13de Oct. 1818, see Oehls Erindr., I, Side 170, 174, 180, 181; II, Side 21; III, Side 16, 102; IV, Side 3.
 - 224: **Ved Michael Rosings Grav.**] (A) Dagen, 1818, Nr. 247. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XVI, 1846: Michael Rosing. — Om Rosing, der døde den 12te Oct. 1818, see Oehls Erindr., I, Side 95, 108-109, 112, 116-119, 121-122, 123; II, Side 38-41; III, Side 17-18; IV, Side 3.
 - —, Linie 21: Drengen] = B; A: Barnet
 - 225, — 27: Pandser haard,] = C; A: Pandseris,
 - —, — 28: Blomster sødt i Vaar.] = C; A: Blomster og med Riis.
 - 226, — 7: Liig] = B; A: En
 - 227: **Skildpaddevise**] (A) Iris. Nytaarsgave for 1819. Udg. af J. C. Hauch. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digtværker, XVI, 1846. I B og C er Sangen stærkt omarbejdet.

Side 227, Linie 15: [et] = B; A: tit

- 229: *Bacchus og Cupido.*] (A) S. S. Hertz's Studenterviser, 1ste Hefte, 1819, uden Overskrift, med Angivelse af Mel.: „Hör zu, ich will dir Weisheit singen. eller: Naar du seer meget langt tilbage.“ (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846: *Bacchus og Cupido.*
- 231, Linie 3: *Bort Mod*] = B; A: *Bor Naar*
- —: *Til Conferenceraad Hans Heger.*] Kbhns Adresse-Contoirs Efterretn., 1819, Nr. 103, den 3die Mai; aftrykt i Dagen, 1819, Nr. 106, og Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 41 og 42. I Dagen findes to Afvigelser, men som neppe hidrøre fra nogen anden Kilde end Trykfeil: Side 233, Linie 20: frygter for sfælber, Linie 22: dyrfer for dyrfed. I Oehls samlede Digte, II, 1823, fremkom en Omarbeidelse af Poëmet, hvori hver Verslinie er gjort en Fod kortere; denne Omarbeidelse blev paany omarbeidet til Oehls Digtværker, XVI, 1846, hvori fire af Digtets otte Stropher og to af hver Strophes ti Verslinier ere bortskaarne. I Omspredte Digte har Oehl. behandlet Poëmet efter samme Plan, som i sine samlede Digte, men meget anderledes, og tildeels heldigere. — Om den Besungne, Digterens Svigerfader, see Oehls Erindr., I, Side 149, 150-152; II, Side 45; III, Side 5; IV, Side 5.
- 234: *Schalls Fødselsdag.*] (A) Dagen, 1819, Nr. 102, underskrevet G t. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Galeotti og Schall. med Udeladelse af de 3 sidste Stropher. — Om Schall see Oehls Erindr., IV, Side 40-41, 152; Oehls Prometheus, III, Side 25; og om Galeotti see Oehls Erindr., III, Side 144; IV, Side 41; Oehls Prometheus, II, Side 182; III, Side 25-42.
- —, Linie 18: *Mandens*] = B; A: *Stovets*
- 235, — 2: *Livlighed*] A og B: *Liflighed*
- —, — —: [ra] = B; A: af
- —, — 7: *Den*] A: *D n* (B mangler)
- —: *Sang til Thorvaldsen, den 13de October 1819.*] (A) Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 71: „*Til Thorvaldsen*“. (B)

- F. Barfods Brage og Idun, I, 1ste Hæfte, 1839: „Sang til Thorvaldsen. (1819.)“ (M) Det Dramatisk-Litteraire Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger, tilh. det store kgl. Bibliothek: „Sang til Thorvaldsen fra D. D. & S.“ Herfra er Datoen hentet. — Om Thorvaldsen see de ovenfor, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.
- Side 235, Linie 20, til Side 236, Linie 12: „Du Blet af Jord, hvor Livets Stemme osv.] Med disse to Stropher begynder Thaarups bekjendte Digt Fædrelandskiærlighed (1782).
- 236, — 4: vort] = B og M; A: vor
- —, — 10: vort] = B; A: vor
- 237: Sang til Thorvaldsen, den 16de Oct. 1819.] (A) Særskilt Tryk: Sang til Thorvaldsen. Trykt hos H. F. Bopp. 2 upag. Blade 8vo, uden Aarstal; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 72: Sang til Thorvaldsen, den 16de October. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Halvhundredede Digte af Oehl., 1845: Thorvaldsen. (D) Oehls Digtværker, XVI, 1846: Thorvaldsen. (Bed hans første Besøg.)
- 239, Linie 11: hilse] = B; A: ffue
- —: Hans Heger.] (A) Rosenkildes Brevduen, 1819, Nr. 31. Aftrykt i Dagen, 1819, Nr. 288; Rahbeks Hesperus, II, Jan. 1820. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digtværker, XVI, 1846. I C ere tre af Digtets 10 Stropher udeladte. — Om Hans Heger, som døde den 28de Nov. 1819, see ovenfor, Side 333, i Anm. til Side 231.
- 240, Linie 19: vor] = B; A: fin
- 242: Elegie. Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 87; undertegnet X. (M) Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294), hvor Oehl. ved ikke at gjøre nogen Bemærkning imod det ham tillagte Forfatterskab, og ved egenhændig at foretage et Par Forændringer i Digtet, noksom har vedkjendt sig det.
- 244, Linie 20: dig derfor ikke mindre] = M; A; dig ikke bestomindre

- Side 245: **fædrelands-Sang.**] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor dog kun 1ste, 2den, 3die, 5te, og sidste Strophe ere beholdte. — Naar Digtet er skrevet, vides ikke. Krøyers bekjendte Melodie blev først componeret til det, efterat det var fremkommet i A, hvor det staaer efter to Sange til den 18de Sept. 1822, som det sidste Numer i det Binds Blandede Digte, vel snarere som en passende Slutningssang, end efter den — ikke strengt overholdte — chronologiske Orden. Det er vel rimeligst, at antage det forfattet 1819, efterat Frøken J. M. Jessens af Selskabet til de skjønne Videnskabers Forfremmelse kronede, men jammerlige Nationalsang: „Danne-mark! Dannemark! hellige Lyd!“ i Mai Maaned var udkommet.
- 247: **Stiftamtmand f. Moltke.**] (A) Dagen, 1820, Nr. 22. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C ere to Stropher udeladte. — Af Aalborg Stifts Avis, 1820, Nr. 9, sees, at Digtet blev fremsagt ved en Forestilling af det dramatiske Selskab i Aalborg til Ære for F. Moltke paa hans Fødselsdag 1820. Om F. Moltke see Oehls Erindr., III, Side 10—11.
- 248, Linie 3: **Æagers]** = B; A: **Æagers**
- 250: **Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.**] Dagen, 1820, Nr. 20, den 24de Januar. I Oehls samlede Digte, II, 1823, og Oehls Digterværker, XVI, 1846, fremkom Digtet noget forkortet og i et heeltigjennem fra Jamber til Trochæer forandret Versemaal. — Om den Besungne see Oehls Erindr., IV, Side 148.
- 251, Linie 14: **Siig fromme Moder i Luises Sang]** Luises Sang er J. H. Voss' episke Digt Luise.
- 252: **Afskedsfang til Pram.**] (A) Rahbeks Tilskueren, 1820, Nr. 10, formodentlig efter et særskilt Tryk, som nu ikke haves: **Til Pram.** Aftrykt i Christen Prams udv. digteriske Arbejder, ved Rahbek, Suppl.-Bind, 1829, XXIII. (B) Sange til den 10de April 1820. Til

Trykken befordrede af R. Nyerup. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin, Side 19—20, uden Overskrift, med Angivelse af Melodien: „Saa glade vi drage det lynende Sværd” (af Baletten Lagertha, hvortil Pram havde givet Ideen og Sangene). Tilh. Verd. Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1820, Nr. 4. — Om Pram, der, for at faae Midler til at betale en Gjæld, i sit 64de Aar drog til en indbringende Embedsstilling i Vestindien, hvor han døde Aaret efter, see Oehls Erindr., I, Side 177—178, 179.

Side 253: **Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang for D. D. L. S.* Kbh. 1820. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Fylla, udg. af N. Krossing, 1821. (M) Selskabets Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilh. det store kongel. Bibliothek), hvorfra Datoen er hentet.

— 254: **Sang i Anl. af det Dram.-Litt. Selskabs Fyrgetyveaars-Fest.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af D. D. L. Selskabs Fyrgetyve-Aars-Fest. Af 121.* 2 upag. Blade, uden Aarstal; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1820, Nr. 74; A. P. Liunges Harpen, 1820, Nr. 72. (M) Selskabets nysnævnte Copiebøger, hvorfra Datoen er hentet.

— 255, Linie 16: Hippocrene] A og M: Hypofene (Aftrykkene: Hypofrene)

— 256, — 2: den] A og M (samt Aftrykkene): det

— —: **Tancred og Høstgildet. Da det sidste Stykke engang blev spillet Aftenen efter det første.**] (A) Oehls Prometheus, Mai 1834, Side 50—55: Tancred og Høstgildet. (B) Oehls Digtværker, XVI, 1846; Overskriften som i nærværende Udgave. — Opførelsen af Høstgildet og Aftenen efter af Tancredo fandt Sted den 24de og 25de Nov. 1820. Om Rossini see Oehls Erindr., IV, Side 36—39, 42, 43.

Slutningen af Digtet er ganske forskjellig i A og B, og viser sig begge Steder som senere tilføjet. I nærværende Udgave er B's Slutning optaget, som det korteste Tillæg, og som det, der ligefrem optræder som et senere Tillæg. I A hører

Digtet til en Slags biographisk Fortælling, kaldet *Satirerne*, der begynder saaledes:

En Aften, da nogle Ungdomsvenerne sadde hos en Digter, der allerede var temmelig langt henne i Manddomsaarene, sagde den ene: „Tag os dog engang din satiriske Mappe frem! Hvorfor lader du aldrig disse Vers trykke?“ Han svarede: „Jeg har, naar Lunet drev mig til at skrive et eller andet Saadant, snart frygtet for at det skulde misforstaaes, snart var det en Spøg, som krævede en lille Indledning, for at sees og bedømmes i det rette Lys.“ „Nu, saa giv os da flige smaae Indledninger, og læs os Noget deraf for igien!“

En Poet lader sigielden bede to Gange om Sligt, især naar Folk bede derom med Følelse for, og med Forstand og Smag paa, hvad han skriver. Han hentede Mappen, tog et Par Stykker ud deraf, og sagde: „Her er strax to Caricaturtegninger: Den tykke og den tynde Mand“.

Her følge disse to Stykker, der siden indførtes i *Erindr.*, I, Side 195–200, som „bedre passende der, end i nogen Digtsamling“; og derefter fortsættes:

Dpmuntret af Vennernes (maaskee kun alt for partiske) Bifald tog vor Forelæser endnu et Stykke frem, og sagde: „Her er et Digt, der blev til paa en Tid, da Rossinis *Tancredo* og Schulz's *Høstgilde* bleve spillede efter hinanden i een Uge. *Tancredo* gjorde dengang Furore over hele Europa. Men denne Dper har altid (ligesom *La donna del lago*) mishaget mig; thi uagtet jeg beundrede det rige musicalske Talent deri, saa skulde dog næsten Geniet sig for mig i disse Haupt- und Staats-Actioner, hvori det forekom mig, som om Componisten i Toner havde oversat de gamle vonqvotenske Comodier, som Holberg saa herligt spotter i sin *Ulysses von Ithacien*. Paa samme Tid, som man forgubede Rossini, var man yderst uretfærdig imod ham, og udpeb hans *La gazza ladra*, der vist ikke blot som Stykke, men ogsaa som Musik staaer over *Tancredo*. *Barbereren af Sevilla* har jeg altid beundret og moret mig over, som et melodierigt, lifligt Product af en munter Natur,

skiondt den deri herskende Letfærdighed og Tonepragt, æsthetisk taget, staaer langt under Mozarts mesterlige characteristiske, følelsesfulde Figaro. Siden, da Rossini forlod Italien, og kom til Paris, lærte Cherubini, Boyeldieu etc. ham mere Natur og Sands for Alvor, og i det han beherskede Smagen, og forførte de Yngre (s. Ex. Ueber) til at stoe for meget, rettede han sig dog vel selv ikke saa lidet efter de Aldre.

Dette maa være nok, for at sætte eder ind i den Stemning, jeg var, da jeg digtede dette Stykke. Kun maa jeg endnu tilføie, at jeg altid inderligt har elsket Schulz's følelsesfulde nationale Musik, og at det i hine Dage ærgrede mig, at høre den lastes og foragtes af Modesmagen, fordi denne Musik, saa rig paa Tegning, aldeles mangler Nutidens blomstrende Colorit, der dog ofte, og fornemmelig i Rossinis Tancredo, slet ingen Tegning har."

Nu kommer det nærværende Digt, men med følgende Slutning fra Side 260, Linie 4 af:

Dg synger kun for Dret, ei for Siælen.

Men hæver han sig, som det lader til,
Dg blier der mere Sandhed i hans Spil,
Saa vil vi ei eensidig Dadel brumme,
Dg ei fornærme Sangens milde Gud,
Ei pibe skionne Melodier ud.
Døvsfødte Folk bør ogsaa være stumme.

Han lærte — seent — i London, i Paris,
At skildre Mennesker, skiondt paa sin Viis;
En Moses, Wilhelm Tell han har behandlet.
Meer Alvor, Sandhed hylder han, end før;
Dg derfor disse Helte agtes bør,
Skiondt — til Italienerne forvandlede'.

I Skaden drak han alt af Musers Elv,
Dg Publicum kun skadet har sig selv,

Da Stykket man udpeb. Den lille Pige
 Ustyldig domt frikiendes der tilsidst,
 Det samme burde selve Stykket vist,
 Bellangen ikke bør for Mistklang vige.

Dg steds Rossini var en livfuld Mand;
 Dg var der strax ei Sølelse, Forstand,
 Saa var der rige, skionne Melodier.
 Kort: Smagen han os ei fordærve skal;
 Men slutter han sig til de Vises Tal,
 Saa vil vi os bedrove, naar han tier.

„Jeg troer,“ sagde en af Vennerne, da Digteren havde læst dette Stykke, „at du ikke har gjort Rossini eller hans Beundrere nogen Uret. Den store Strid, der næsten udbredte sig over hele det dannede Europa en Tidlang, om ham, især i Anledning af hans *Tancredo*, bestod jo egentlig ikke i Strid om hans Genie, men om Theatrets Fordringer. Enthusiasterne for den blotte Musik vare tilfreds, naar deres Dret paa en behagelig Maade bleve kildrede; de entusiastiske Venner af den dramatiske Kunst meente, det var ikke nok; at en Theatermusik tillige burde være sølelsesfuld, begeistrende, forstandig, karakteristisk; at man ikke maatte gjøre Sangerne til blotte Dboer, Clarinetter og Basser, saa at hele Theatret kun blev et fortsat Orchester, der opførte Instrumentalmusik aldeles uafhængig af Poesien og Skuespilkunsten. Hiin urigtige Mening have jo Italienerne næsten alle endnu, og det er den, du i dit Digt med Rette bekæmper.“

Side 256, Linie 18: *Fyrrefanden*] = B; A: *Fyrrebotten*

— 257, — 5-6: *Skiondt jeg tilstaaer, at Rollen nu har tabt, | Da Helten meer ei spilles af en Kone.*] Hertil har A Anmærkn.: Paa denne Mangel er der siden raadet Bod. I *Tancredo*, der hos os blev spillet første Gang den 30te Oct. 1820, og sidste Gang i April 1830, blev Titelrollen først spillet af Cetti, og senere af Jomfru Fonseca. Da Helten meer ei spilles af en Kone, maa da (1820) forstaaes saaledes: Da *Tancredo* ikke nu hos os, som hidtil i andre Lande, fremstilles af et Fruentimmer.

Side 260: **Poesiens Nytte. Et Læredigt.]** (A) Oehls samlede Digte, II, 1823: Poesiens Nytte. Et Læredigt. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Poesien forsvaret sig; forkortet fra 26 til 11 Stropher. (M) Afskrift, taget efter Originalmscript, ved Hr. P. de Coninck: Poesiens Virkning. Læredigt. Skrevet i December 1820, og forelæst som Indledning til private Forelæsninger over Romeo og Julie og Egmont; hvilken Afskrift har bevaret mange værdifulde Læsemaader.

- 261, Linie 7: D] = B og M; A: Dg
- —, — 23: det] = M; A: de (B mangler)
- 262, — 2: Braadden] = M; A: Braaden (B mangler)
- —, — 14: er] = M; A og B: staaer
- —, — 16: tale] A, B og M: taler
- 263, — 4: bær] = M; A: har (B mangler)
- —, — 16: Straaler] = M; A og B: Straalen
- 264, — 4: fordi] = M; A: om end (B mangler)
- —, — 16: Handlingens] = M; A: Gierningens (B mangler)
- 265, — 11: jo] = M; A: en (B mangler)
- —, — 13: Guldt] = M; A: Guld (B mangler)
- —, — 20: Begeistring] = M; A og B: Begeistring
- —, — 26: Det voxer ei hisjet bag] = M; A og B: Gi
Granen, som voxer bag
- 266, — 5: Svaghed og Har] = B og M; A: Svaghed Har
- —, — 10: J] = M; A og B: Mod
- —, — 16: nærende] = M; A: kraftigste (B mangler)
- —, — 22: Melpomene Hjertet med Tanterne saare] = M;
A: Gubinderne glæde, Gubinderne saare (B mangler)
- —, — 23: Den høiere Veemod] = M; A: Den vittige Latter
(B mangler)
- —, — 26: Muserne] = M; A: Sagerne (B mangler)
- —, — 28: fordærvede] = M; A: forraadnede (B mangler)
- 267, — 18: Musernes] = M; A: Digternes (B mangler)
- —, — 22: Ufrudtet] = M; A: Udfrudtet (B mangler)
- —, — 25: herlige] = M; A: dæmrende (B mangler)
- —, — 27: din] = M; A: den (B mangler)
- 268, — 3: hellige] = M; A: morsomme (B mangler)
- —, — 9: Cither] = M; A og B: Harper
- —: **Jule-Cantate.]** (A) Juletræet. Udg. af A. P. Liunge. 1821. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Digtet staaer forrest i A, der udkom i December Maaned 1821; det er da vel snarere skrevet til Julen 1820, end til Julen 1821.

- Side 268, Linie 16: *dybe]* = B; A: *høie*
- 272, — 23: *Stolthed]* = B; A: *Govmod*
- —, — 27: *han ei]* = C; A: *ei Han*
- —, — 27-28: *meer. | Dp]* = B; A: *meer. | Sang. | Dp*
- 273, — 1: *gior Kampen]* = B og C; A: *gjer ei Kampen*
- —, — 27: *min Hjrdestav, jeg]* = B; A: *vor Hjrdestav, vi*
- 275, — 2: *Hosianna]* A, B og C: *Hosiana*
- —: *Sang i Anl. af Kongens fødselsdag.]* Særskilt Tryk: *Sang for det Borgerlige Selskab i Anledning af Hs. Majestæt Kongens høie fødselsdag den 28de Januari 1821. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. En venlig Pige et godt Glas Vin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.*
- 276: *Anders Sandse Ørsted.]* (A) Særskilt Tryk: *Vennesang. Den 31 Marts 1821. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. For ret os paa Jorden at fryde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 1: Vennesang. Den 31 Marts 1821, ved U. S. Ørstedes Billed, malet af Eckersberg. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Anders Sandse Ørsted. Da hans Venner havde ladet ham male. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor det nærmest foregaaende Digt og dermed ogsaa det nærværende urigtigt henføres til Hans Christian Ørsted): Da hans Venner lode ham male. I C ere kun de to sidste Stropher beholdte.*
- 278: *Thomas Thaarup.]* (A) Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 46: *Thomas Thaarup. Prolog, fremsagt paa et Privattheater, blandt hvis Stiftere den Hedengangne var. (B) Dagen 1821, Nr. 259; og A. P. Liunges Harpen, 1821, Nr. 43: Thomas Thaarup. Prolog, fremsagt, af Forfatteren, i det dramatisk-literaire Selskab, blandt hvis Stiftere den Hedengangne var. (C) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thomas Thaarup. (M) Det Dram.-Litt. Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger: Prolog fremsagt ved Saisonens Begyndelse den 10de Oct. 1821 i Anledning af vort Medlem Mr. B's dødelige Afgang. — Om Thaarup, som var død den 11te Juli 1821, see En*

- Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 123; Oehls Prometheus, II, Side 321-349; Oehls Erindr., I, Side 93, 113, 123, 166, 179; III, Side 19, 78, 91-92; IV, Side 6-7.
- Side 278, Linie 21: Bønder] = M, B, C og D; A: Bonden
 — 279, — 20: Frihedsstøtten] = D; A, B, C og M: Borgerstøtten
 — —, — 21: Efiønt] = B, C og D; A og M: Huldt
 — 280, — 14: stemte] = B, C og D; A og M: rørte
 — —, — 15: rørte] = B, C og D; A og M: stemte
 — —, — 17: Nu er han med sin Schulz hos] = C: A: Nu est Du hos Din Schulz hos
 — —, — 20: styrker Haabet] = C; A: dræber Tvivlen
- 281: Sang i Anl. af Dronningens Fødselsdag.] Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1821. Kbh. Trykt i Thieles Bogtrykkerie. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optryk: I.) Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1821. Opført i det venstfabelige Selskab den 4de November 1821. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. II.) Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1825. Kbh. Trykt i Thieles Bogtrykkerie. 2 upag. Blade 8vo, uden Oehls Navn; tilh. Verd.*
- 282: Jubelsang til A. V. Hauch.] (A) Særskilt Tryk: Jubelsang. Den 11te November 1821. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 50. (B) Juletræet. Udg. af A. P. Liunge. 1821: Jubelsang til Hr. Overhofmarschal Hauch. (Uffjungen ved Festen paa Skjdebanen den 11. Novbr. 1821.) (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Jubelsang til Adam Wilhelm Hauch. — Om A. V. Hauch see Oehls Erindr., I, Side 107-108, 167; III, Side 90-91, 93; IV, Side 169.
- 283, Linie 1: der] = B; A: som
 — —, — 8: gaae] = C; A: naae
 — —, — 10: gaae de] = C; A: naaer han
- 284: Tøsmærket.] Oehls samlede Digte, I, 1823. Digtet

er opstaaet under Ordningen af Stoffet til de samlede Digte 1823 ved en gjennemgaaende Omarbejdelse af et andet, som Oehl. under samme Overskrift havde ladet indrykke i L. Kruses Almeen Læsning, Nr. 3 og 4, Mai 1800, paa ni Stropher i længere Verslinier, med en ganske forskjellig Slutning. I Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294) findes en tildeels forskjellig og mindre indgribende Omarbejdelse af det oprindelige Digt.

- Side 285: *Den Elskende.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digtterværker, XIV, 1846. I Forerindringen til A (see Oehls Digte, I, 1860, Side 298-299) henfører Digteren dette og det følgende Numer, *Den Haabefulde*, til sine ganske unge Dage. Hvis ikke hans Hukommelse her har skuffet ham, maae begge Digtene i al Fald være stærkt omarbejdede, før de udkom, da deres Form ikke bærer Præget af et saa tidligt Udspring; nærværende Udgiver har derfor anbragt dem mellem Digtene fra den Periode (1821 og 22), da Oehl. forberedte sine samlede Digte 1823.
- 286, Linie 24: *ÿ et Smil*] = B; A: *Dg i Smil*
- 288: *Den Haabefulde.*] Oehl. samlede Digte, II, 1823. See Anm. til det foregaaende Digt.
- 289: *Hilsen og Affked. (Efter Goethe.)*] Oehls samlede Digte, II, 1823. Muligviis er denne Oversættelse ældre, og hører til de i Oehls Digte, I, 1860, Side 335, i Anm. til Side 278-279 omtalte.
- 290: *Tristan til Isalde.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digtterværker, XIV, 1846.
- 291: *Maaenen i Tusmørke.*] (A) P. S. Martins Idunna. Læsning af blandet Indhold, III, Marts 1823: *Sang.* (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digtterværker, XIV, 1846: *Maaenen i Tusmørke.*
- 292, Linie 12: *ÿ*] = B; A: *ÿra*
- —, — 13: *tro*] = B; A: *fro*
- —, — 14: *stulte*] = B; A: *stille*
- —, — 15: *altid* = B; A: *stedse*
- 293: *Undskyldning.*] Oehls samlede Digte, II, 1823.

- Side 294: *Æskn.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823.
(B) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 295, — 12: den Torfel Baden har forbudt,] Digteren sigter til adskillige Piecer af T. Baden, udkomne 1820 og 1821: Om den nordiske Mythologies Ubrugbarhed for de skønne Konster, osv., osv.
- 296: *Didactisk Poesie.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.
- 298: *Følgen af Thors Hammertab.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thors Hammertab.
-

